

Lần Đầu Tiên Trái Tim Biết Rung Động

Contents

Lần Đầu Tiên Trái Tim Biết Rung Động	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	32
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	38
20. Chương 20	41
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	52
27. Chương 27	54
28. Chương 28	55
29. Chương 29	57
30. Chương 30	58
31. Chương 31	61
32. Chương 32	62
33. Chương 33	64
34. Chương 34	65
35. Chương 35	67
36. Chương 36	68
37. Chương 37	70
38. Chương 38	71
39. Chương 39	74
40. Chương 40	76
41. Chương 41	79

42. Chương 42	80
43. Chương 43	83
44. Chương 44	85
45. Chương 45	85
46. Chương 46	88
47. Chương 47	91
48. Chương 48	94
49. Chương 49	97
50. Chương 50	99
51. Chương 51	101
52. Chương 52	102
53. Chương 53	105
54. Chương 54	108
55. Chương 55	111
56. Chương 56	113
57. Chương 57	116
58. Chương 58	119
59. Chương 59	119
60. Chương 60	123
61. Chương 61	125
62. Chương 62	127
63. Chương 63	128
64. Chương 64	130
65. Chương 65	131
66. Chương 66	132
67. Chương 67	133
68. Chương 68	134
69. Chương 69	135
70. Chương 70	138
71. Chương 71	139
72. Chương 72	142
73. Chương 73	145
74. Chương 74	146
75. Chương 75	150
76. Chương 76	153
77. Chương 77	155
78. Chương 78	157
79. Chương 79	158
80. Chương 80	159

Lần Đầu Tiên Trái Tim Biết Rung Động

Giới thiệu

Không nên ăn hoặc uống khi đọc truyện vì bạn có thể. . . . bị sặc dóa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-dau-tien-trai-tim-biet-rung-dong>

1. Chương 1

“Đây rồi, đúng địa chỉ này rồi” Trúc nhìn căn nhà với cánh cổng xanh trước mặt mình đối chiếu với tờ giấy ghi địa chỉ. Trúc bấm chuông, vài phút sau có 1 người phụ nữ bước ra, trông bà khoảng ngoài 40, người hơi đậm, bà có khuôn mặt rất đẹp, và quý phái.

-Cháu là...

- Dạ, cháu chào cô, cháu là Trúc, con bố Khánh, hôm qua cháu gọi điện thoại cho cô đó, hôm nay cháu muốn đến xem nhà. Trúc lễ phép nói

- Ah, cháu là con bố Khánh hả, lớn quá. Người phụ nữ cười để lộ chiếc răng khểnh .

- Cháu vào nhà đi. Người phụ nữ nhẹ nhàng nói

Trúc theo người phụ nữ vào nhà, bây giờ cô mới có dịp nhìn kĩ ngôi nhà, trước khi vào nhà cô đi qua 1 khoảng sân rộng, xung quanh sân trồng những khóm cây nhỏ, ở 1 góc của sân có trồng 1 cây khế khá to. Vào rồi Trúc mới thấy ngôi nhà này là ghép lại bởi 2 ngôi nhà. Trúc ngồi xuống ghế, người phụ nữ mỉm cười rót nước

- Cô là Hòa, chủ ngôi nhà này, thực ra ngôi nhà này là của gia đình cô từ lâu , nhưng bây giờ cô đã chuyển nhà, cô lại ko muốn bán cái nhà này vì nó nhiều kỉ niệm với cô, cô lại hay đi làm ăn xa nên muốn cho thuê để đỡ phí, phần cũng muốn có người trông nom cái nhà này luôn. Cháu xem nhà nếu đồng ý thuê thì có thể dọn về luôn và kí hợp đồng với cô.

- Dạ, cháu có thể đi xem phòng được ko cô

- Uh, để cô đưa cháu đi

Căn nhà này khá rộng rãi, có 2 tầng và 1 sân thượng, tầng 1 và tầng 2 thì biệt lập với căn nhà bên cạnh nhưng lại chung sân thượng phía sau nhà có 1 cái cầu thang để lên sân thượng, trên sân thượng có rất nhiều chậu hoa, có 1 cái xích đu, và 1 bộ bàn làm bằng đá, trên đầu có hẳn 1 dàn hoa rất đẹp, dưới nền sân thượng có những đường cỏ đan xem nhau. Trúc thực sự rất thích cái sân thượng này

- Cô ơi sao 2 nhà tách riêng lại có chung sân thượng hả cô

- Ah, nhà bên cạnh là nhà của anh trai chồng cô, bây giờ ông ý cũng chuyển chỗ khác rồi. Cô Hòa giọng hơi trầm xuống

- Thế bên kia có người ở ko cô

- Ah, có cháu ah, có 1 người ở bên đấy rồi, cháu cô đó mà, nó tên là Minh Hoàng nó hơi nghịch 1 tý thôi nhưng cũng đáng hoàng lắm

- Cháu thích nhà cô lắm, cháu đồng ý thuê nhà cô, cháu có thể kí hợp đồng ko
- Vậy cô cháu mình xuống nhà thôi, cô đã chuẩn bị sẵn hợp đồng rồi
- Cháu định kí hợp đồng 6th hay 1 năm
- Dạ, 1 năm luôn cô ah

Chuyển đồ đạc đến nhà mới,

Tầng 1 Trúc để bộ bàn ghế nhỏ xinh và tivi ở đó, căn bếp cũng dc Trúc sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, phòng khách treo mấy bức tranh cô thích và hoa thì luôn đặt trên bàn

Tầng 2 Trúc làm phòng ngủ, ở phòng ngủ có 1 cái ban công nhìn ra sân, và có 1 cái cửa sổ, Trúc đặt bàn học của mình ở cửa sổ và đặt chậu hoa xương rồng xinh xinh lên bàn

Sau hi sắp xếp tương đối ổn định, mọi thứ đều gọn gàng sạch sẽ, cô gọi điện thoại cho bố

- Bố ah, con đây, con đã chuyển nhà xong rồi, căn nhà rất tuyệt bố ah
- Vậy sao, con ở chỗ cô Hòa là chỗ quen biết cũ của bố, bố cũng thấy yên tâm, thật sự bố ko muốn con ra HN ở bây giờ chút nào. Bố sẽ cố gắng thu xếp công việc rồi ra ngoài đây với con
- Kìa bố, bố con mình đã thống nhất rồi còn j, bố ko phải lo lắng quá cho con, con lớn rồi, hơn nữa ngoài này cũng có các bác nữa. Bố đừng lo, thôi có gì con sẽ liên lạc với bố sau nhé. Con chào bố.

Trúc cúp máy, thở dài, cố thực sự rất nhớ bố, bố và mẹ đều là sinh ra và lớn lên ở HN nhưng vào miền Nam làm ăn rồi sinh ra cô, mẹ mất sớm, bố cô lại công tác liên miên. Bố Trúc có ý định sẽ ra ngoài này ở vì dù sao đây cũng là nơi sinh ra của cả bố và mẹ Trúc, Trúc đã xin bố ra ngoài này học để thích nghi dần với cuộc sống ngoài này. Lúc đầu bố cô ko đồng ý, nhưng vì Trúc năn nỉ quá, 1 phần Trúc cũng có lý nên ông đã đồng ý cho Trúc ra ngoài này.

CHÀO CÔ!!!!!!

Trúc giật mình khi thấy tiếng con trai gọi mình, khi quay lại thấy đó là 1 tên rất (rất rất) đẹp trai (ặc), anh ta dễ phải đến 1,8m í chứ (Trúc thầm nghĩ) làn da ngăm đen, đôi mắt to, và nụ cười chết người, Trúc đoán đây là cháu của cô Hòa

- Chào anh, anh là... Trúc ngạc nhiên
- Tôi là ng' hàng xóm bên cạnh cô đây, và có lẽ cũng sắp trở thành ng' hàng xóm cũ của cô thôi- Anh ta lạnh lùng nói
- Í anh là sao. Trúc ngạc nhiên hỏi
- Để tôi xem có có gan lì bằng những người hôm trước ko, để tôi xem cô trụ dc ở đây bao lâu, trước cô cũng có người ở đây rồi nhưng rồi cũng phải chuyển đi thôi. Anh ta cười khẩy
- Tôi mới chuyển đến đây, và cũng ko có ý định chuyển đi vào lúc này, cảm ơn lời nhắc nhở của anh, còn bây giờ tôi có việc bận, anh tránh dùm. Trúc lạnh lùng nói
- Cô bé cũng mạnh mẽ lắm rồi cô cứ chờ xem. A ta nói với theo
- Tên hàng xóm đáng ghét!!! Sáng ngày ra đã gặp ngay 1 cục xui xẻo. Trúc lẩm bẩm khi ngồi trên xe bus đi đến trường

Ah phải nói thêm là Trúc đang học cấp 3, ở trong miền Nam Trúc là học sinh học giỏi 10 năm liền và học giỏi nhất khối, được gọi là thần đồng của trường, lúc Trúc chuyển đi các thầy cô cứ tiếc mãi cô học trò cưng(he he tất nhiên rồi mà)

Vào lớp, chủ nhiệm lớp là cô giáo

- Đây là bạn Hoàng Thanh Trúc, bạn mới chuyển từ miền nam ra, từ nay sẽ là thành viên của lớp ta, cô mong các e hay giúp đỡ bạn nhiều nhé. Ah, Trúc e chưa có đồng phục sao? Cô giáo nhẹ nhàng hỏi tôi

- Thừa cô, phải sang tuần e mới lấy dc đồng phục vì họ chưa may xong. Hôm đây Trúc đến lớp mặc 1 chiếc áo sơ mi trắng giản dị và quần jean

Trúc được phân vào ngồi gần cuối lớp ngồi cạnh 1 bạn nữ. Cô bé thật là xinh xắn với nước da trắng ngần, mái tóc dài ngang vai và cái mũi cao thanh tú

- Chào bạ..n, mình tên Dung. Dung rụt rè, 2 má đỏ ửng

- Mình tên Trúc, mong bạn giúp đỡ nha, mình là học sinh mới mà. Trúc cười để lộ ra cái má lúm đồng tiền dễ thương

Dung khá nhút nhát, chỉ hơi bối rối là đỏ mặt, Trúc thấy cô bé thật dễ thương

Reeeeeeeeeeeeeeeeng. Giờ tan học cũng đến

- Nhà Trúc ở đâu? Dung hỏi

- Nhà tớ ở chỗ đường Láng í, còn Dung?

- Thế àh, vậy gần nhà tớ quá, nhà tớ ở Cầu Giấy nè hi hi hi. Dung như reo lên và cười tít cả mắt. Tớ nữa bồ về chung với mình nha.

- Thôi để mình đi xe bus, hôm nào rảnh mình sẽ qua nhà bồ chơi- Trúc cười tươi

Trúc đi xe bus, còn Dung có xe hơi riêng đưa đón, có lẽ Dung là tiểu thư của một nhà nào đó. Thực ra bố Trúc cũng muốn sắm cho cô cái xe máy đi học cho đỡ mệt nhưng cô ko thích, cô thích đi xe bus vừa an toàn lại tiện vì nhà Trúc gần trạm xe bus mà.

Hết Chương 1 rồi !!!

Bà con cô bác cứ ném đá thẳng tay

2. Chương 2

Về đến nhà Trúc thấy 1 chiếc xe phân khối lớn to đùng dựng ngay trước sân, bên cạnh đó là phải 3-4 chiếc xe ga đắt tiền. Trúc đoán là của tên hàng xóm mắc toại và bạn bè hầy. Trúc cứ thế đi vào nhà mình

Sau khi tắm rửa thay đồ, nấu nướng chút đồ ăn, dù gì cũng là tân gia mà (Trúc nghĩ) vừa nấu vừa hát véo von. Trúc ko để ý có 1 ánh mắt đang nhìn trộm

Ăn uống dọn dẹp xong xuôi, Trúc tính nghỉ ngơi 1 lát để học bài thì bỗng ở đâu 1 tiếng nhạc chất chúa nổi lên, kèm theo tiếng hò hét. Tiếng nhạc cứ thế dồn dập khiến Trúc ko thể nào tập trung học dc. Cô chạy sang nhà bên cạnh (nơi ở của tên hàng xóm đáng ghét)

-Anh có thể vặn nhỏ bớt nhạc đi dc ko. Trúc đề nghị

- Ko!!! Gã lạnh lùng đáp

- Anh nên lịch sự 1 chút, anh bật nhạc to thế này tôi ko học dc, hơn nữa anh đang làm phiền hàng xóm xung quanh đây. Trúc cố nhịn nói

- Nhà tôi, tôi bật nhạc. Nếu cô ko chịu dc thì chuyển chỗ khác đi. Còn hàng xóm xung quanh hả? Đâu, đâu, tôi có thấy ai sang đây phàn nàn đâu. Hoàng giả vờ ngó nghiêng

- Thôi dc rồi, tôi ko đòi co với hạng người ko biết lí lẽ như anh, đồ chổi cùn. A muốn tôi chuyển đi hả, còn lâu nhé? Biết đâu người ko chịu nổi tôi lại là anh thì sao? Mấy cái trò trẻ con này của anh mà đòi dọa tôi ah, nhóc con. Nói xong Trúc khinh khỉnh bỏ đi

Trúc vào nhà vớ cái tai phone dt cho vào tai và tiếp tục học

- Con nhóc này nói mình là đồ chổi cùn, lại còn gọi mình là nhóc con, 1 con nhóc dám nói năng với mình thế. Hoàng vẫn ngẩn người ra vì câu nói đó

Từ trước đến giờ Hoàng vẫn có tiếng là sát gái, lạnh lùng, nổi tiếng ăn chơi giàu có vì bố là 1 đại gia rất nổi tiếng, mỗi khi Hoàng cười là cả bao cô gái xin chết. vậy mà con nhóc này dám nói mình là nhóc con ư. Hoàng cay cú lắm

HOÀNG!!!!!! Mày làm sao vậy, mặt mày cứ ghệt ra, có chuyện j hả?? – Hùng_Thằng bạn thân của Hoàng hỏi khi thấy Hoàng đang đăm chiêu

- Ko có gì, tao chỉ đang suy nghĩ cách giải quyết cái gai trước mắt tao, từ xưa đến nay chưa ai dám coi thường Hoàng “hoàng tử” tao cả. Hoàng nói mà ko liếc qua thằng bạn
- Trời, ai gan cùng mình mà dám đụng đến Hoàng “P” vậy. Hùng ngạc nhiên hỏi
- Là con nhỏ đáng ghét mới chuyển đến cạnh nhà tao đó.
- Thì mày cứ xử lý như những ng’ trước đi. Hùng cười nói
- Tao đã thử 1 tuần nay rồi, suốt ngày bật nhạc ầm ĩ, nhảy nhót cả đêm mà con nhỏ chả xi nhê j cả, tao phải tính cách khác thôi.
- Vậy chuyển phương án đi, tác động vào thính giác ko đc thì tác động vào thị giác, khướu giác
- Mày làm tao nghĩ ra 1 kế rồi- Hoàng cười đắc chí nói với Hùng

Học đc 1 tuần êm ả, hôm nay Trúc đã lấy đc đồng phục, đồng phục có 2 bộ, áo giống nhau nhưng 1 bộ là váy kẻ ca rô 1 bộ là quần. Trúc chọn mặc quần vì cô nghĩ thể thoải mái đi lại, vẫn như mọi khi Trúc buộc tóc cao búi đằng sau, tóc mái cụp lên để lộ cái trán dô bướng bỉnh và cuối cùng là đeo 1 cặp kính to đùng trên mắt. (ặc ặc)

Vừa bước ra cửa, Trúc đã gặp lão hàng xóm đến từ địa ngục.

- A, cây tre trăm đốt. Hoàng cười nham nhở
 - Tôi ko phải tre trăm đốt, anh muốn gì nữa đây
 - Tre với trúc như nhau thôi, mà tôi thấy cô tên là tre hợp hơn là Trúc, với lại cô e làm j mà khó tính thế
 - Anh ko làm khó đc tôi đâu, anh tưởng mấy trò trẻ con của anh mà tôi sợ sao, để tôi xem anh tiếp diễn đc đến bao giờ
 - Cô e khá lắm, nhưng để xem, anh còn nhiều trò hay lắm he he
- Trúc tiến tới sát Hoàng, mắt Trúc nhìn thẳng mắt Hoàng, im lặng.....im lặng....Hoàng tự nhiên bối rối ko hiểu cô ta muốn j
- C...c..ô là..m cái j thế?
 - Tôi sẽ chờ, anh cứ thử xem, nhóc con. Trúc lạnh lùng nói rồi quay lưng đi thẳng.

Hoàng thiếu điều giận tím mặt vì 1 lần nữa hoàng tử nhà ta lại bị gọi là nhóc con, mà cái từ đấy lại đc thốt ra từ 1 con nhóc mặt búng da sữa.

Rút điện thoại ra Hoàng bấm số.

- Alo, Hùng ah, tối nay sang nhà tao nhé, tao sẽ cho cái que củi kia bit thế nào là lễ độ, để xem cô ta bướng bỉnh đến bao giờ nữa

Tối hôm đấy, tại nhà Hoàng 1 cuộc party mở ra, bao nhiêu bạn bè đến, cười nói nhạc nhẽo ăn uống nhảy nhót, rồi đập phá. Trúc thấy vậy nên đóng cửa, ko ra ngoài đeo tai phone và vào học. Bạn bè của Hoàng leo lên sân thượng nơi mà Trúc thích nhất để mà nhảy nhót khiến Trúc ko thể tập trung đc.

- Tên hàng xóm mắc dịch, đợi đấy, ta ko thua đâu. Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. Trúc hét lên

Hoàng bên kia thì rất đắc ý, anh ta thả mình theo tiếng nhạc dance dồn dập

Sáng hôm sau dậy đi học, Trúc thấy trước khoảng sân nhà mình đầy rác là rác, bánh kẹo, hoa quả, vỏ rượu bia, thịt thà, thuốc lá.... Rải rác khắp sân

- A làm cái trò gì thế, sao lại xả rác bừa bãi thế này. Trúc nói xối xả vào Hoàng

- Đây có phải là sân riêng của cô đâu, tôi thích vứt tôi vứt, cô làm j đc tôi. Nói xong Hoàng nhảy lên chiếc xe phân khối lớn mà phóng vứt đi để lại Trúc với đồng rác ngổn ngang

- Được rồi đợi đấy. Trúc lẩm bẩm

Trúc bắt tay vào việc dọn đồng rác ở sân, cô cho hết vào túi nilon và để ở góc vườn

Đến lớp mà trong lòng Trúc vẫn thôi ko khỏi bực bội, Dung thấy thế liền nói

- Trúc sao vậy? có chuyện j ko vui hả?

- Ủh, cái thằng cha hàng xóm nhà mình đó, tối nào cũng tụ tập nhảy nhót âm ỉ, hôm qua còn mở tiệc tùng gì đó rùi ăn uống bừa bãi vứt đầy sân trước nhà mình, nói mà hần ta còn cùn nữa. Thực tình Trúc bực hết biết. Nhìn cái mặt hần mà chỉ muốn cho 1 trận tơi bời.

- Sao ông ý ác vậy. Dung nói tức thay cho Trúc

- Nhưng ko sao mình sẽ cho hần 1 bài học để xem còn dám thế nữa ko

- Trúc tính làm j? Dung ngô nghê hỏi

- Bí mật he he he

Tối hôm đấy Hoàng lại tổ chức 1 bữa nữa, Hoàng đặc chí nói với Hùng

- Con nhỏ đấy nhìn tao như muốn ăn tươi nuốt sống tao vậy, nhìn mà hả lòng hả dạ thế, hôm nay nó phải dọn hết đồng rác này chắc mệt lắm. ha ha ha. Tao sẽ cho nó dọn trăn thì thôi ha ha ha

Đang vui chơi tự dưng cả nhà Hoàng ngập chìm trong khói, cả lũ nhốn nháo tưởng cháy nhà liền chạy ra sân. Thì thấy Trúc ngồi đấy và hồn nhiên... đốt đồng rác, khói từ đồng rác xộc thẳng vào nhà Hoàng làm cả lũ ho sặc sụa

- Cô làm cái gì vậy? Hoàng tức giận hỏi

- anh ko nhìn thấy sao? Tôi đang đốt rác. Trúc trả lời tỉnh bơ

- Ai cho cô đốt rác ở đây? Lỡ cháy nhà thì sao? Hoàng mặt đỏ gay gắt nói

- O, ở đây ko có biển cấm đốt rác mà. Trúc nhìn quanh

- C..ô.. giỏi lắm. Hoàng cứng họng vì đây là giọng điệu của nó

- Sao bằng anh, 1 công tử mà muốn sống trong 1 đồng rác sao, tôi ko phải tiểu thư nhưng tôi ko chịu đc mấy thứ rác rưởi này, phải đốt thôi- Trúc tỉnh quyeo nói

Hoàng hùng hổ lao tới, đúng lúc Trúc thổi thổi vào đám cháy cả 1 luồng khói xộc thẳng vào mặt Hoàng, làm Hoàng ho sặc sụa. Trúc lẳng lẳng ra nhặt đồng vỏ bánh kẹo vứt trước cửa nhà mình ra cho vào đồng rác đang cháy, mùi nilon cháy khét lẹt khiến cho đám nam thanh nữ tú kia ko chịu nổi là lần lượt ra về. Đốt xong đồng rác Trúc cười khẩy và đi vào nhà, để mặc cho Hoàng và Hùng ngơ ngác và tức giận.

Hết chương 2

3. Chương 3

- Con nhỏ này đáo để thật. Hùng cười lớn nói với Hoàng

- Tao mà lại thua con nhóc đó hả. Hoàng tu 1 ngụm rượu rồi cay cú nói

- Thế mày tính làm j nó, tao ko muốn bị hun như chuột 1 lần nữa đâu

- Chuột ah? Hoàng như nẩy ra cái j đó rất là sang kiển

- Con gái ai mà chả sợ chuột, nhất là nó ở 1 mình nữa, mai tao sẽ bỏ vào nhà nó mấy con xem thế nào

Nói là làm Hoàng kiểm đầu đc mấy con chuột chết to đùng, bỏ ngay trước cửa nhà Trúc, đi học về Trúc thấy 1 lũ chuột lúc nhúc ở trước cửa nhà mình.

- Lại là cái tên trời đánh đó. Trúc lẩm bẩm

Sáng hôm sau, khi ra ngoài Trúc gặp Hoàng cũng chuẩn bị đi, Trúc gọi

- Anh kia, đứng lại đã

Hoàng cười thầm trong bụng, chắc là nó ra xin mình đây, Hoàng cười khẩy quay lại thì thấy Trúc nói

- Hình như cái này là của anh để quên

Nói xong Trúc cầm 1 nắm 3-4 cái đuôi chuột giơ lên trước mặt Hoàng. Lúc này mặt Hoàng tái mét (vì sợ và ghê) và Trúc cầm tay Hoàng lên đặt lũ chuột vào đó (tất nhiên Trúc đeo găng tay rùi) Hoàng nhận ra điều j đó và giẫy nảy lên

- Aaaaaaaaaaaaaaax, ghê quá, cô làm trò gì vậy?

- Ko phải của anh sao, nhận đi, Trúc cầm mấy cái đuôi chuột lên mà chạy theo Hoàng

- Vứt đi, cô là quỷ hả?- Hoàng sợ hãi la lên

Trúc đem bỏ lũ chuột vào sọt rác rồi quay ra cười khẩy.

- Anh sợ sao, sợ thì đừng bày đặt dọa ng' khác chứ, mấy trò trẻ con này nên chấm dứt đi. Và Trúc đi 1 mạch để lại Hoàng đằng sau vừa xấu hổ vừa tức phát điên lên được.

Tại sao lại có hạng người như thế chứ, chỉ biết bắt nạt người khác thôi__ Trúc vừa đi vừa nghĩ. Cô móc chiếc dây chuyền có mặt là viên đá màu xanh ra, bố cô nói đây là viên đá may mắn, khi đeo nó vào cô sẽ tránh đc mọi điều xui xẻo trong cuộc sống và viên đá này sẽ tìm cho cô 1 tình yêu đích thực.

- Đá ơi, giúp tao trừng trị cái tên hung thần đó đi__ Trúc lẩm bẩm

Vừa đến lớp đã gặp Dung, Dung hốt hải hỏi Trúc

- Sao, hôm qua có chuyện gì hok, tên “hung thần” đó có làm j bỏ ko

- He he làm j nổi Trúc chứ, tý ra canteen Trúc kể tường tận cho bồ nghe. Trúc nháy mắt với Dung

Cả buổi học đó Dung cứ hồi hộp chuyện của Trúc, vừa có chuông báo ra chơi là nó kéo tuột Trúc ra canteen. Canteen của trường khá rộng và đẹp lại nhiều món ăn, Trúc nhà ta cũng háu ăn lắm cơ he he. Sau khi gọi đồ ăn xong, Trúc mới từ từ kể chuyện cho Dung nghe. Dung như nuốt từng lời của Trúc, mỗi tình huống xảy ra và cách giải quyết của Trúc đều khiến Dung đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

- Đó chuyện là thế đó. Trúc uống 1 ngụm sữa và kết thúc câu chuyện của mình

- Ha ha ha ha đúng là đáng đời tên cáo già - Dung cười ngặt nghẽo, mà sao hần có thể đối xử như thế với 1 cô gái chân yếu tay mềm như bồ nhỉ? Tổ ước gì đc nhìn cái bản mặt của hần lúc bị dí con chuột vào tay, mà Trúc cũng bạo thật, là mình chắc xỉu tại chỗ lun hi hi hi

Ặc, Dung nhà ta lại chưa bit 1 chuyện nữa của Trúc, Trúc ko chân yếu tay mềm chút nào, cô tập thể thao từ lúc 5 tuổi, học võ từ bé nên rất khỏe, hồi học ở trường cũ cô đã từng là đại tỷ ở trường và cả lũ trẻ xóm cô, Trúc rất hung dữ hay đánh lộn với con trai. Tuy vậy sau này đã gặp 1 chuyện xảy ra khiến Trúc thay đổi hẳn tính tình ko quậy phá như thế mà trở nên ít nói và hiền lành hơn (chuyện đó như thế nào tớ sẽ đề cập sau)

- Có lẽ hần ko thích mình ở đây nên tìm cách đuổi tớ đi. Trúc nói

- Không biết tiếp theo hần còn định giở trò gì với bồ nữa, bồ phải cẩn thận đấy. Mà trông mặt mũi hần thế nào, hần học ở đâu Trúc bit ko. Dung tò mò hỏi

- Chả bit hần có học hành j ko mà suốt ngày thấy tụ tập bạn bè, còn hình thức của hần thì...

Chưa nói dứt câu thì Trúc và Dung thấy ồn ào từ cửa canteen, 1 nhóm cả nam cả nữ nhốn nháo đi vào và có vẻ như đang vây quanh 1 ai đó. Trúc quay ra nhìn thì thấy 1 gương mặt quen quen, cô như ko tin vào

mắt mình nữa. “Hắn, chính là hắn”- tên hung thần mà khiến cô khổ sở suốt mấy tuần nay. Dung ko để ý thấy bộ mặt đó của Trúc, nhìn đám đông xong cô quay ra nói với Trúc

- Đó là Minh Hoàng, học trên bọn mình 1 lớp đấy, hotboy của trường đấy, nghe nói con của 1 đại gia khét tiếng lắm, lũ con gái ở trường này mê anh ta kinh khủng. Cũng đúng thôi, anh ta đẹp trai, nhà giàu, học cũng pro lắm nhé, nhưng mà cũng ăn chơi lắm,

Dung quay ra nhìn thấy Trúc nhìn hotboy ko chớp mắt

- Nè, bồ có nghe mình nói ko đấy, nhìn j mà ko chớp mắt thế, bộ “sét đánh” rùi hả? he he he. Dung huých huých vào ng’ Trúc

- L...à...h...ấn đ...ó. Trúc lắp bắp ko thành câu

- Hắn nào? Dung tròn xoe mắt hỏi

- Cái tên “hung thần” mà mình hay kể với bồ đó, hắn kia kìa. Trúc chỉ tay vào phía Minh Hoàng

- Bồ chắc ko, có khi nào bồ nhìn nhầm ko? Dung ko tin vào lời Trúc nói

- Trời, chắc mà, cái bộ mặt kênh kiệu đáng ghét của hắn thì lẫn vào đâu đc chứ?

Lúc này cả Dung cũng ngạc nhiên ko kém Trúc, cả 2 cùng hướng mắt về tên hung thần hotboy, hóa ra tên “hung thần” bấy lâu nay mà Trúc kể lại là hotboy của trường sao. Vậy mà từ trước đến giờ Dung cứ hình dung ra hắn phải xấu xí bặm trợn lắm cơ.

Reeeeeeeeeeeeeeng

Tiếng chuông vào lớp kêu lên, Trúc kéo tay Dung vào lớp, và cố gắng để tên “hung thần” kia ko nhìn thấy. Trúc ko muốn gặp rắc rối với cái tên ý ở trường nữa. Sao mọi việc xui xẻo cứ dồn dập đến với mình thế này (hic hic).

Đến giờ tan học. Trúc cũng lén lút nhìn trước nhìn sau đi thẳng ra bến xe bus, cô chỉ lo gặp mặt cái tên “hung thần” đó ở đây thôi. Rất may là hắn ta ko thấy mặt Trúc vì trường cũng khá rộng mà. Ngồi trên xe bus mà Trúc lại lòi viên đá ra mà ngấm ngứa

- Tao bảo mày giúp tao trừng trị tên ác ôn đó sao lại cho nó học cùng trường với tao? Mày đáng ghét quá đi mất. Trúc như nhè viên đá mà mắng làm người ngồi cạnh nó nhìn nó với ánh mắt lạ lùng (có lẽ người ta tưởng nó bị mất mát cũng nên)

Haaaaaaaaaaaaaaaaa, hoooooooooooooooooooooooooooo. Hùng cười ngặt nghéo hết bên này đến bên kia, nước mắt dàn giụa,

- Mày cười đã chưa? Hoàng bực tức nói

- Con bé này mày ko làm rấn đc đâu, bây giờ theo tao mày phải làm thế này này....sau đó.....rồiHùng thì thào vào tai Hoàng

- Ha ha ha mày nói tao mới nhớ nhá, đấy là biệt tài của tao mà. Hoàng chảnh ngay đc

- Nhưng mà con bé đó xấu quá, ng’ j như cây tre, ko hợp với sở thích của tao lắm, nhưng vì mối hận này tao đành nhin vậy. Hoàng cố kiêu (trẻ con hết biết)

- Mà mày có biết con bé đấy học trường nào chưa? Hùng hỏi

- Mày nhắc tao mới nhớ, tao cũng ko để ý nữa, hình như nó học cấp 3, tao thấy nó mặc đồng phục mà, của trường nào nhỉ (trời ơi, trường của ông chứ của ai)

- Để tao điều tra cho, việc này thì có khó gì đâu- Hùng vỗ ngực

Hoàng ko nhận ra cũng đúng thôi, vì con gái trường Hoàng toàn mặc váy chỉ có Trúc nhà ta là thích mặc quần thôi he he he

Hoàng cười tít mắt- “Mày đúng là anh e tốt của tao, he he he”

Trúc đang ở ngoài sân tưới cây, mấy khóm hoa đã bắt đầu có nụ, Trúc rất thích hoa mà, vừa tưới Trúc vừa thì thầm :”Hoa ơi, tưới nước cho hoa nè, mau lớn lên nhé!!!”. Đúng là từ hồi Trúc về đây cây cối tốt tươi, vì có bàn tay cô chăm sóc, cái dàn hoa trên sân thượng cũng đã ra hoa màu hồng li ti rất đẹp. Trúc vừa làm vừa hát khê mà ko biết có 1 ng’ đang nghe trộm tất cả, hẳn tự nhiên cười 1 mình và nghĩ “con nhóc này cũng dễ thương đấy chứ”. Nhưng ý nghĩ đấy vụt tắt khi hẳn nhớ lại mỗi hận của hẳn. Hoàng đến gần Trúc và cất giọng

- Này cây tre, cô làm cái gì mà cứ lảm bảm vậy?

Trúc giật bản mình

- Anh...anh đứng đây từ lúc nào thế? Sao anh cứ như ma vậy?

- Tôi đứng đây từ lúc nào á? Đủ để nghe thấy cô lảm bảm cái gì rồi- Hoàng cười mỉm

- T..ô..i.....a..nh...anh nghe hết rồi ư? Trúc lúng túng, mặt đỏ bừng như bị bắt quả tang làm khi ăn vụng

- Mà tôi...tôi làm gì kệ tôi, mắc mớ gì anh? Trúc lấy hết sức nói để xua đi cái cảm giác lúng túng của mình

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng và bộ dạng lắp bắp của Trúc tự dưng Hoàng vừa thấy buồn cười, vừa thấy tội tội và thấy cô ta dễ thương hơn bao giờ hết, tự dưng tim Hoàng đập nhanh lên. Hoàng cố trấn tĩnh “Bình thường thôi mà, bình tĩnh nào, vì sự nghiệp lớn”

4. Chương 4

- Thì chả kệ cô chứ tôi làm gì, chẳng qua tôi sợ phải ở cạnh nhà với 1 người có vấn đề về thần kinh nên xuống kiểm tra thôi mà

- Người có vấn đề về thần kinh là anh đó, suốt ngày nghe ba cái thứ nhạc ầm ĩ đó thì ko bị thần kinh mới lạ, mà cũng chỉ có người thần kinh như anh mới nghĩ ra mấy cái trò quậy phá người khác như thế!!! – Trúc trả đôn luôn

- Thôi, tôi ko đòi co với cái người chỉ biết nói chuyện với cây, à cũng đúng thôi, cô là cây tre mà, cây với cây thì chắc là hiểu nhau

- Làm bạn với cây còn đỡ còn hơn sống chung với rác và chuột như anh, mấy con chuột hôm trước chắc cũng ở trong nhà anh mà ra hả? Trúc vênh mặt lên

Hoàng có vẻ yếu thế, liền đổi chủ đề

- Thôi, coi như huê nhé, tôi ko muốn cãi nhau với cô nữa, từ nay việc cô cô làm việc tôi làm. Tôi nghĩ rồi chả hơi đâu mất công mất sức vì 1 đứa con gái trai chả ra trai, gái chả ra gái như cô

- Có nghĩa là từ nay anh ko phá đám tôi nữa? Trúc nhìn Hoàng với ánh mắt nghi ngờ

- uh

- Thật ko?

- Thật

- Vậy ngoắc tay đi, ngoắc tay rùi tôi mới tin – Trúc đề nghị

- Hả? Sao phải làm trò trẻ con đấy?

- Anh có làm ko? Ko thì tôi ko tin đâu – Trúc giảo mở

- ùh, ngoắc thì ngoắc – Hoàng đưa tay ra

Hoàng vào nhà, nghĩ cái ngoắc tay, Hoàng giơ ngón tay út của mình lên, Hoàng nhớ lúc ngoắc tay vào ngón út của Trúc thấy cái ngon út vừa xinh vừa ngắn ko giống như ngón út của Hoàng rất dài, Hoàng cười thầm, “đúng là cây tre ngọc mà”

.....

Sáng hôm sau đi học, sau 1 thời gian chiến đấu, đây là ngày đầu tiên Trúc cảm thấy đc sống trong 1 thế giới hòa bình, vươn vai 1 cái Trúc đi ra phía cái cổng thì lại gặp Hoàng (chuyện hàng xóm sát vách mà) cũng chuẩn bị đi học

- Chào cây tre, cô chuẩn bị đi học đấy hả

“Thấy anh là tôi đã thấy chẳng có gì tốt lành rồi”- Trúc nghĩ

- Tôi ko phải cây tre, anh cũng đi học hả? Cả thời gian vừa rồi tôi có thấy anh đi học bao giờ đâu nhỉ?

- Uh, đấy là việc của tôi, cô học ở đâu, có cần tôi cho quá giang ko- “Đồng ý đi cây tre”- tự dưng Hoàng lại mong thế

- Hok, tôi ko thích ngồi lên cái con khủng long của anh

- Vậy thì thôi, tôi đi đây. Cô cứ thông thả mà đi- Hoàng hơi thất vọng va phóng vút đi

“Con nhỏ đáng ghét, que củi đáng ghét, cây tre đáng ghét” Hoàng vừa đi vừa lẩm bẩm, cái con “khủng long” lao như tên giữa đường.

Trúc chạy ra bến xe, cũng vừa kịp trước khi xe chạy mất, sau khi tìm đc 1 chỗ ngồi Trúc ngồi nhìn dòng người qua lại, Trúc thích đi xe bus cũng 1 phần là ở trên này cô có thể quan sát mọi thứ, có thể đọc sách, nghe nhạc mà thoải mái, có thể suy nghĩ mọi việc mà ko sợ phân tâm. Tự dưng hôm nay Trúc thấy vui vui, có thể 1 phần vì ko phải chịu đựng sự phá đám của tên hung thần, 1 phần hôm nay thời tiết cũng khá đẹp, tiết trời mát mẻ. Trúc mở cửa sổ xe hít 1 hơi dài cảm thấy phấn chấn hơn bao giờ hết

Hoàng vừa đến lớp thì Hùng lao như mũi tên đến, vẻ mặt rất hồ hởi

- Tao đã điều tra ra- Hùng nói ra vẻ quan trọng

- Điều tra gì cơ?- Hoàng ngạc nhiên

- Con nhỏ hàng xóm của mày đó, tao đã biết nó học trường nào rồi, tao còn điều tra đc lý lịch con nhỏ ở trường cũ nhé- Hùng vênh mặt

- Mày nói đi, sốt ruột quá đi- Hoàng giục

- Nó học... trường mình

- Hả? Cái gì cơ? Hoàng há hốc miệng,

- Nó kém mình 1 khóa, ở lớp 11a2 thì phải, ở trường cũ nó đc mệnh danh là thần đồng đấy – Hùng tiếp

- Hả? (lại hả)

- Nghe nói nó là quán quân karate mấy năm liền nữa, mà cô ta còn là hotgirl nha mày, thi học sinh thanh lịch đảng hoàng nhá – Hùng lè lưỡi

- Hả? (hả nữa)

- Mày định “hả” đến bao giờ nữa? Hùng quay lại khi thấy Hoàng mắt chữ “a” mồm chữ “o”

- Mày c..ó nhầm nhọt sang trông trọt chỗ nào ko vậy? Hoàng nói 1 cách yếu ớt

- Không hề, mày quên là tao có người nhà ở đây àh?- Hùng nói vẻ tự ái cao độ

- Nhưng sao mày bít nó học karate, tao trông nó như que củi đầu giống dân nhà võ đâu, còn học sinh thanh lịch rồi hotgirl, tao thấy nó xấu òm mà, chẳng có chút gì là nữ tính cả? Hoàng nuốt nước bọt

- Học võ với thanh lịch thì tao thấy ghi thành tích trong hồ sơ chứ đâu. Tao sợ ca này khó nha mày, nhất là nó lại có ấn tượng xấu với mày ngay từ đầu rồi.

Vậy là Hoàng đụng phải thứ dữ rồi, hèn chi mà cô ta chẳng sợ cái gì cả, lại chẳng có chút gì nữ tính nữa. Bọn trường trong kia mù rồi chắc. Nhưng việc biết thêm thông tin về Trúc cũng khiến Hoàng cảm thấy khá thú vị, đối với Hoàng càng khó khăn Hoàng càng thích chinh phục.

Giờ ra chơi!!!!!!!!!!!!..... Trúc và Dung hôm nay ko ra canteen như mọi hôm mà 2 đứa đang ngồi cặm cụi vào 1 đề hóa học búa. Bỗng cả lớp nhốn nháo, nhất là lũ con gái. Trúc nhà ta thì đang mài tính toán toán, chỉ có Dung là ngẩng đầu lên, sau khi quan sát kĩ, Dung hốt hoảng kêu kêu tay Trúc

- Trúc, bồ nhìn kia, có phải Hoàng “P” đang ở ngoài kia ko? – Dung nói như ko tin vào mắt mình

Trúc đặt bút xuống và ngẩng lên, đúng là hần, gã “hung thần” đó, sao hần lại ở đây, làm sao hần biết đc mình học ở đây nhỉ. Hần ta đến đây làm gì thế, hay hần lại định kiếm cớ gây sự với mình nữa hay sao. Phải làm sao đây, tự dưng Trúc thấy “bất an”

Còn Hoàng thì đang đứng giữa 1 bầy fan của mình, trông lúc này Hoàng rất ra dáng 1 hotboy với bộ mặt lạnh lùng, thỉnh thoảng nhếch mép cười khiến cho ko ít đứa con gái phải ngẩn ngơ, tuy nhiên nụ cười đầy chẳng hướng về ai. Đúng là kiêu mà

- Ah, anh Hoàng, anh sang lớp e có chuyện gì vậy ko anh? – Thắng bạn cùng lớp nó nhìn thấy Hoàng vội xum xoe hỏi, tất nhiên là phải xum xoe rồi vì bố Hoàng đầu tư chủ yếu cho trường mà, Hoàng có khác gì “hoàng tử” dưới 1 người mà trên vạn ng’ ở cái trường này đâu

- Sang có chút việc riêng- Hoàng chả thèm để ý đến cái điệu bộ hớn hở xum xoe của Thắng và tiến thẳng về phía mục tiêu của mình- Trúc

Hoàng đi vào lớp của Trúc, và tiến về phía bàn Trúc ngồi, lúc này Trúc và Dung đang ngồi đó, cả 2 dường như đều tròn xoe mắt khi thấy Hoàng, Trúc chưa biết đối phó tính huống này như thế nào đây, còn mọi con mắt thì dồn về phía Trúc, mấy đứa con gái còn ko quên ném cái nhìn ghen tỵ về phía Trúc.

- Chào cây tre, ko ngờ chúng ta lại học cùng trường- Hoàng cười nhẹ

- Ồ... vậy anh qua đây kiếm tui có chiến gì ko? –Trúc chỉ nghĩ đc có thể

- Hàng xóm qua kiếm nhau ko đc sao, cứ phải có chuyện mới kiếm ah? Mà sau này cô sẽ còn phải gặp tôi nhiều đấy. Hoàng cười tươi (nụ cười siêu đẹp) rồi đứng dậy

Đi đc nửa đường đột ngột Hoàng quay lại đi rất nhanh phía Trúc. “Gì nữa thế” Trúc hỏi

Trúc chưa kịp định thần là Hoàng định nói gì nữa thì bất ngờ Hoàng cúi xuống hôn nhẹ vào trán Trúc 1 cái kèm theo thì thầm vào tai Trúc:” Chào mừng cô, hàng xóm”

Cả lớp có bao nhiêu con mắt thì đều mở to hết cỡ và hướng về phía 2 nhân vật chính lúc này. Sau 3s yên lặng thì cả lớp như 1 bầy ong vỡ tổ, lũ con trai đập bàn đập ghế vỗ tay, lũ con gái đứa thì ré lên như bị mất món đồ quý và ném về phía Trúc như thể cô đang phạm phải 1 tội tày đình

- A..a..a..n..h...là...m...c.c..á..i...trò gì vậy? Trúc cà lăm, cả người cô lúc này cứng đờ như thể toàn bộ thần kinh của cô ngừng hoạt động

Hoàng ko nói gì cả, chỉ cười thôi (biết là điểm mạnh của mình mang ra khoe hoài) rồi quay người bỏ đi

- Anh...anh đứng lại đó? Anh ko muốn sống nữa phải ko. Trúc định thần lại hét lên

- Cây tre ngốc, hẹn gặp ở nhà nhé! Hoàng nói tỉnh bơ và quay gót đi thẳng

5. Chương 5

Lủi thủi về nhà, tâm trạng bao trùm 1 không khí u ám, trong lòng Trúc bấy h như có bão cấp 12 giạt trên cấp 10, có lẽ còn có cả vòi rồng, “cái tên đáng ghét đấy ở đây thì chết với ta” Trúc giận sôi lên khi nghĩ đến cái nụ cười khinh khỉnh của Hoàng.

Trúc về đến nhà, việc đầu tiên là xông thẳng vào phía nhà Hoàng, nhưng nhà Hoàng vẫn đóng cửa im ỉm và ko có dấu hiệu gì là có Hoàng ở nhà. Điều đấy khiến Trúc càng tức điên lên. Trúc đành đi vào nhà, “dù sao hần cũng phải về nhà, xử sau cũng đc”. Trúc nghĩ

Sau khi ăn uống dọn dẹp xong thì Trúc ngồi nghỉ ngơi 1 lúc để học bài. Ngồi 1 chỗ Trúc lại nghĩ đến chuyện sáng nay. “Hần ta thật kì cục” – Trúc nghĩ. Mọi thứ vẫn giương như tái hiện trước mặt Trúc, cụ cười của

hắn, cái kiss bất ngờ và lời nói thâm của Hoàng, cả lớp hỗn loạn và mọi thứ quay cuồng. Tự dưng Trúc thấy mặt mình nóng

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA... mình phát điên lên mất, tên cà chớn- Trúc úp mặt vào gối mà hét

Trúc vùng dậy đi ra ngoài sân...tưới cây, có lẽ Trúc cần hạ hỏa. Đang tưới cây thì Trúc nghe tiếng xe máy của Hoàng về. Hoàng dựng xe trước nhà, lạnh lùng vào nhà như thể ko có mặt Trúc ở đây vậy.

- Nè_ Trúc gọi giật Hoàng lại khi thấy Hoàng định vào trong nhà

Hoàng ko ngoái đầu lại mà vẫn đi thẳng vào nhà

- Cái tên cà chớn kia, bộ điếc hả mà ko nghe thấy tui gọi- Cơn giận Trúc bốc lên

- Cô gọi tôi ah, tên tôi đâu phải là” nè”, lần sau muốn gọi tôi thì gọi tên cho đàng hoàng- Hoàng tỉnh bơ

- Anh đừng có đánh trống lảng, tội của anh to lắm vậy mà bây giờ anh còn đứng đây vịn vịn tôi sao

- Tôi làm gì cô nào, cây tre gốc!

- Anh...anh còn nói nữa ah, sao anh dám làm chuyện đấy trước mặt bàn dân thiên hạ chứ, anh muốn tôi ko còn mặt mũi nào đến trường đến lớp hả?

- Ah, cái kiss sáng nay hả, đấy chỉ là chào hỏi thôi mà, cô ko muốn chào hỏi kiểu đấy trước mặt cả lớp tức là cô muốn tôi chào hỏi khi chỉ có mình tôi với cô thôi hả? Hoàng từ từ tiến đến chỗ Trúc

- Anh..anh làm cái gì đó, anh đứng yên đấy, đứng cách xa tôi 3 mét- Trúc thụt lùi vào sao thủ thế

Hoàng dường như bỏ ngoài tai sự đe dọa của Trúc cứ im lặng lừ lừ tiến đến, Trúc thụt lùi tiếp

- Tôi cảnh cáo anh rồi đấy nhé, anh mà tiến đến là tôi ko nể đâu – Trúc cứng rắn

Hoàng vẫn lừ lừ tiến đến và ko nói năng gì hết, ánh mắt Hoàng nhìn xoáy vào mắt Trúc. Bất ngờ nước ở đầu xối thẳng vào người Hoàng, hóa ra là Trúc vẫn cầm trên tay cái vòi nước và chĩa thẳng vào người Hoàng. Hoàng la lên oai oái

- Cô điên ah. Cô làm cái gì đấy- Hoàng vừa nói vừa đưa tay lên che mặt

- Tôi đã cảnh cáo rồi, anh mà lại gần tôi ko nương tay đâu _Trúc đắc ý

- Cô dừng lại đi, tôi đã làm gì cô đâu cơ chứ

- Cho anh chữa cái tật “dê”- Trúc cười lớn

Hoàng thấy thế liền lao vào giật cái vòi nước trên tay Trúc, 2 người giằng co làm cho cả 2 đều ướt nhẹp, Hoàng thì quyết tâm giằng cái vòi nước khỏi tay Trúc, Trúc thì kiên quyết ko đưa. Đang giằng co thì Trúc trượt chân vấp ngã, Hoàng thấy thế đỡ lại thì mất đà ngã lên người Trúc, còn môi thì cũng chạm luôn vào môi Trúc.

6. Chương 6

..... 1s..2s...3s. 4 con mắt mở to hết cỡ nhìn nhau và:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!! Trúc đẩy Hoàng ra và hét như chưa bao giờ dc hét. Mặt Trúc lúc này từ trạng thái đỏ chuyển sang trạng thái tái mét

- Cô làm cái gì mà hét như cháy nhà thế? Hoàng bịt tai nhắm mắt

“Bốp”- “Đồ dê xồm”- Trúc hét lên, mắt như sắp khóc đến nơi

- Cô điên rồi, tôi chỉ có ý đỡ cô thôi, đồ thần kinh- Hoàng cũng bất ngờ và hét lên, chợt nhìn thấy mắt Trúc như sắp khóc Hoàng dịu giọng lại “thực tình tôi ko cố ý, tôi chỉ định dọa cô chút thôi”

- Tôi ko nghe, tôi ko nghe- Trúc bịt tai và chạy thẳng vào nhà

Vào nhà, Trúc nằm lăn ra giường, lại úp mặt vào gối hét (khổ thân cái gối). 2 cái kiss trong 1 ngày, cú shock ban sáng chưa xong bây giờ lại bị cú shock nặng hơn. Chuyện này mà đến tai mấy đứa ở trường thì làm sao đây??? Ôi trời đất ơi, hu hu hu Trúc ko biết làm j ngoài việc úp mặt vào gối và giãy đành đạch

- Ất xìiiiiiiiiiii – mãi suy nghĩ Trúc quên là chưa thay bộ đồ ướt sũng ra, lạnh thế, dù gì Trúc cũng ở trong Nam từ nhỏ nên ko quen với thời tiết hơi lạnh ở ngoài Bắc

.....

Tại nhà Hoàng, cái tát lúc chiều vẫn còn đau, Hoàng đưa tay lên xoa xoa, từ xưa đến giờ chưa 1 đứa con gái nào dám tát Hoàng, đối với Hoàng đây có lẽ là 1 điều xỉ nhục wa hoành tráng. Nhưng ko hiểu sao khi nhìn thấy bộ mặt như sắp khóc của Trúc thì Hoàng lại thấy bối rối vô cùng, ‘tự dưng lại hạ giọng xuống nước với cái cây tre ngốc đó’ – Hoàng lẩm bẩm. Hoàng ơi, mày ko còn là mày nữa rồi. Tiếp đến là Hoàng úp mặt vào gối hét (2 cái người này có vẻ thích cái gối)

23h đêm ở nhà Trúc

Mai có tiết kiểm tra mà từ tối chưa học đc chữ nào vào đầu, từ tối đến giờ tự dưng Trúc thấy mệt, đầu đau như búa bổ, khắp mình mẩy cũng đau. Trúc gấp sách và đi lên giường nằm. Đêm hôm đấy trời mưa to, sấm chớp đánh ầm ầm, cả đêm Trúc cứ chập chờn, giật mình hoảng hốt, cứ mỗi lần nhắm mắt lại là cái quá khứ đau thương đó lại ùa về. Quá mệt mỏi, Trúc lịm dần đi.

Sáng hôm sau, chuông điện thoại kêu báo thức, Trúc tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân như đeo đá, người nặng trĩu, choáng váng, miệng đắng ngắt, toàn thân ớn lạnh, cố gắng lắm mới lê dc người ra khỏi giường. Sau khi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt Trúc vớ lấy chiếc balo đi học. Ra đến cổng Trúc lại gặp Hoàng (đúng là oan gia mà), có lẽ quá mệt mỏi Trúc ko buồn để ý hay nhớ đến chuyện hôm qua. Còn Hoàng cứ tưởng sẽ gặp bộ mặt lạnh băng hoặc ánh mắt hình viên đạn của Trúc vậy mà trái lại Hoàng lại thấy 1 khuôn mặt phờ phạc, tái nhợt

- Cây tre, cô làm sao vậy?

-....Không sao, anh kệ tôi- Trúc đáp mà ko buồn nhìn mặt Hoàng

- Cô ko sao thật chứ? Tôi thấy cô lạ lắm- Hoàng tiếp tục hỏi mà trong lòng nghĩ “mặc kệ cô ta, việc gì mình phải quan tâm chứ?”

-.....

- Trông cô như ko ngủ đc cả đêm hôm qua, hay là nghĩ chuyện chiều qua mà cả đêm ko ngủ đc hả? – Hoàng trêu Trúc

-....- Trúc im lặng bước đi

- Này cây tre, bây giờ ko kịp ra bến xe đâu, lên xe đi tôi chở- hoàng đề nghị

Có lẽ thế thật, lúc này mệt quá Trúc ngủ thêm 1 chút nữa thì phải thành ra bây giờ đi bộ ra bên xe chắc ko kịp, 1 phần vì thế, 1 phần vì quá mệt, đầu Trúc bây giờ như thể ai đang gõ búa lên đầu. Trúc ko nói gì, chỉ gật đầu và ngồi lên xe Hoàng “chờ giùm tôi ra bến xe”- Trúc nói 1 cách yếu ớt

Hoàng thực sự ngạc nhiên vì thái độ của Trúc, bình thường mỗi lần nhìn thấy Hoàng, Trúc như con mèo xù lông, nhất là thêm chuyện hôm qua nữa Hoàng cứ tưởng sáng nay lại thể nào cũng cãi nhau 1 trận với Trúc ai dè hôm nay ngoan thế. Hoàng ko hỏi gì thêm mà phóng đi. Xe của Hoàng ko có chỗ vịn, làm Trúc hơi khó ngồi.

- Cô bám vào người tôi đi, ko cô bay mất đấy, đừng để lúc tôi đỗ xe lại quay ra chả thấy cô đâu – Hoàng nói, Thực ra nghĩ là “cô ôm tôi chặt vào”

Trúc nắm nhẹ 2 bên eo Hoàng, dù gì cô cũng hơi sợ và bây giờ rất chóng mặt. Trúc thấy hoa hết mắt, lạnh toàn thân, dường như toàn thân nặng trĩu. Ấm quá, sao cái gì mà ấm thế, êm nữa. Cứ thế Trúc gục vào lưng Hoàng ngủ lúc nào ko hay. Trúc đâu biết rằng có 1 tên đang toát mồ hôi, tim thì đập thình thịch cứ như muốn chuyển chỗ sang bên phải. Gần đến bến xe, Hoàng nói nhỏ:

- Đến bến xe rồi, cô có xuống ko?

-

Hoàng nghĩ là Trúc ngủ nên phóng tiếp đến trường, trên đường đi thỉnh thoảng Trúc lại bị vẹo sang 1 bên Hoàng lại phải kéo tay Trúc lại. “Cô ta là con sâu ngủ hủ, sao bạ đâu cũng ngủ thế?” Hoàng lẩm bẩm. Cũng may là đến trường, Hoàng dừng xe lại gọi Trúc

- Cây tre, dậy đi, ngủ sướng thế, đến trường rồi, có dậy ko hay muốn ngủ luôn ở đây hả? Hoàng lay lay Trúc Chợt Hoàng thấy tay Trúc nóng ran, quay lại sờ trán Trúc thấy như sờ vào viên than. Hoàng hốt hoảng:

- Cô sao thế, cô có sao ko, cô ốm ah

- Tôi...tôi ko sao- Trúc mệt mỏi xuống xe

- Cô ốm rồi, người cô như hòn than vậy, sao k nghỉ ở nhà luôn đi, cô nghỉ đi, tôi sẽ qua lớp cô xin cho

- Tôi đã nói tôi ko sao mà- Trúc gất lên

- Dù sao cũng cảm ơn anh cho tôi đi nhờ xe, thật ngại quá- Trúc nói rồi đi vào trường, Hoàng đứng đó nhìn theo dáng đi xiêu vẹo của Trúc mà lo lắng.

Đi đc vài bước, Trúc thấy mọi thứ trước mắt mình quay cuồng rồi mờ dần, chân đi ko vững và tối thui, Trúc lịm đi. Hoàng thấy thế phóng như bay về phía Trúc, bế thốc Trúc lên chạy về phía phòng y tế

Trong cơn mê, Trúc nghe thoáng thấy giọng của ai gọi mình

- Trúc, Trúc ơi, dậy đi e, e sao vậy nè- Rồi Trúc ko còn biết gì nữa

7. Chương 7

Cả trường nhìn thấy hotboy bế 1 cô gái vào trường thì xôn xao ầm ĩ, mọi sự chú dường như đều dồn về phía Hoàng. Mấy đứa con gái thì nhìn Trúc với ánh mắt như kiểu “ước gì mình đc như cô ấy” (ước mơ kì ghê). Cả phòng y tế đông nghịt học sinh.

- Mọi người lui ra, hít hết oxy của người ta rồi kìa – cô y tế nói

- Cô ý có sao ko cô? Hoàng hỏi

- Sốt cao quá, cơ thể suy nhược nữa, bây giờ đang giao mùa, dễ ốm lắm nhưng chỉ cần uống thuốc và tắm bồ là khỏe thôi mà

Dung cầm tay Trúc, nhìn Trúc mê man Dung lo lắng vô cùng, nước mắt đầm đìa. Hoàng nhìn Trúc, trong lòng thấy xót xa, Hoàng chỉ muốn ôm Trúc vào lòng, che chở cho Trúc. Nghe thấy ồn ào, Trúc tỉnh dậy, thấy Dung đang nhạt nhòa nước mắt.

- Trúc, bồ tỉnh rồi ah, mình lo quá- Dung mừng rỡ

- Bồ ah, mình ko sao mà, chỉ hơi mệt thôi- Trúc gượng cười

- Bồ còn nói ko sao nữa, sốt gần 40 độ lại còn kêu ko sao, bồ làm mình lo chết đi đc, bồ mệt sao ko ở nhà nghỉ đi, sao ko gọi mình chứ - Dung vừa nói vừa sờ trán Trúc

- Tại mình tưởng mình cố đc hii hi

- Bồ đúng thật là... búng mà- Dung gõ vào trán Trúc

Bỗng nhiên Hoàng ở đâu xuất hiện (mà đi lúc nào cũng ko biết nữa) kèm theo 1 túi đồ ăn to đùng đủ cho cả lớp ăn í chứ giờ ra trước mặt Trúc

- Ăn đi – Hoàng nói

- Sao lại mua cho tôi – Trúc ngạc nhiên

- Bồ thật là... khi bồ bị ngất anh Hoàng đưa bồ vào phòng y tế đó, vậy mà ko cảm ơn người ta đi – Dung vừa nói vừa cầm túi đồ ăn từ tay Hoàng

Trúc quay ra nhìn Hoàng, mọi thứ đang dần dần định hình trong đầu Trúc, sáng nay mình mệt quá có nhờ Hoàng chở 1 đoạn, hình như Hoàng trở mình đến trường luôn, sau đấy mình ngất ko biết gì nữa.

- Cảm ơn anh – Trúc lí nhí

Hoàng hơi ngậy người 1 chút rồi nói

- Cô đúng là cây tre ngọc mà, ốm mà cũng ko biết là mình ốm nữa, ngọc thì cũng phải vừa vừa thôi chứ

- Đã bảo đừng gọi tôi là cây tre mà – Trúc gắt

- Ko gọi cô là tre thì là gì, người bình thường đâu có như cô chứ?

- Anh nói cái gì, tôi ko bình thường hả? Vậy phiền anh đã phải dùng ngọc thể của mình đưa cái người ko bình thường như tôi vào đây quá! – Trúc đáp trả ngay

- Chẳng qua tôi thấy cô ngất xỉu nên tội nghiệp cô thôi nhé.

- T...

- THôIIIIIIIIIIIIIIIIIIII, tôi xin 2 người – Dung lên tiếng

Và lập tức có hiệu nghiệm tức thì

- Trúc mệt thì nghỉ đi, còn anh Hoàng a cũng lên lớp đi, ở đây có e lo cho Trúc rùi mà. E sẽ cố gắng “nhồi” Trúc ăn kéo phụ lòng anh (Dung nháy mắt)

- Uh, anh về nhé, chào e – Hoàng đi khỏi phòng y tế, trước khi đi Hoàng vẫn kín đáo liếc qua phía Trúc nhưng dường như Trúc ko nhận ra điều đấy

Đợi Hoàng đi khỏi, Dung lấy 1 cái bánh và 1 hộp sữa đưa Trúc

- Bỏ ăn đi, cô bác sĩ nói bỏ suy nhược đó, bỏ gầy quá đấy, ăn đi cho khỏe

- Mình ko ăn đồ của tên cà chớn đấy đâu – Trúc ngoảnh mặt đi

- Thôi bỏ ăn đi, dù sao anh Hoàng cũng lo cho bỏ thật mà, ăn đi ỉn ăn ké với mình cũng đói meo tui nè (Dung giả vờ mếu máo)

- Ủh, thì đưa đây – Trúc cười toe

- Trúc nè, chiều nay bỏ về nhà với mình nha, bỏ ốm thế này mình ko yên tâm để bỏ ở 1 mình đâu – Dung đề nghị

- Ko đc đâu, phiền bỏ lắm, với lại mình cũng khỏe rùi mà – Trúc dẩy nẩy

- Phiền gì, bỏ nói vậy mình giận bỏ đó, bỏ mình đi suốt, có bỏ đến nhà mình vui lắm. Nhá nhá, khi nào bỏ khỏe mình sẽ cho bỏ về ko giữ lâu đâu – Dung nài nỉ, mắt chớp chớp rất tội nghiệp

Trúc thì hay mềm lòng trước Dung

- Thôi đc rồi nhưng mình khỏe là mình về nhà đó

- Ngoan lắm, moaz – Dung cười tít cả mắt

Hôm đấy như thỏa thuận, Trúc về nhà Dung, quả như Trúc đoán, Dung đúng là tiểu thư của 1 nhà giàu có, ngôi nhà cô ở như là 1 lâu đài thu nhỏ vậy.

- Chào cô, cô đã về, còn đây là...- 1 người đàn ông thấy Trúc và Dung về

- Cháu chào bác ah – Trúc lễ phép

- Cháu chào bác, đây là Trúc bạn thân của cháu, hôm nay Trúc sẽ ở nhà mình vài hôm. Trúc đây là bác Lê, quản gia nhà mình, bác hơi khó tính thôi nhưng mà tốt lắm, bác Lê nhờ- Dung quay ra cười với bác Lê

- Vậy để tôi nói người sắp xếp phòng cho bạn cô – bác Lê cố nén cười trước câu đùa của Dung

- Thôi bác ơi, Trúc ở chung phòng với cháu đc mà, phiền bác dặn bếp nấu cho cháu món gì ngon ngon nhé, hôm nay nhà ta có khách mà, cháu đưa Trúc lên phòng đây- Dung cười tươi

Nhìn Dung cười tươi, ông Lê cũng thấy vui, từ xưa chưa thấy Dung vui như thế bao giờ, cũng chưa thấy Dung đưa bất cứ người bạn nào về nhà cả. Hôm nay cô chủ vui thế nhất định phải tiếp đãi khách thật tốt, nghĩ vậy ông Lê đi vội xuống bếp

Trên phòng Dung

- Dung ah, phòng bồ đẹp quá, cứ như là phòng công chúa vậy – Trúc thốt lên

- Vậy sao, vậy bồ ở đây luôn với mình đi – Dung nháy mắt

- í, hok đc, mình chỉ ở đây mấy hôm thôi- Trúc dầy nẩy

- Mình đùa thôi, bồ ko thích thì thôi he he, thôi bồ nghỉ đi để mình lấy đồ cho bồ thay

Dung vào tủ quần áo, sau 1 hồi lục lọi, rút ra chiếc váy mặc ở nhà màu trắng rất dễ thương và đưa cho Trúc

- Sao lại đưa mình váy- Trúc ngạc nhiên

- Đồ ở nhà của mình toàn váy ko hà (xạo ghê), bồ mặc tạm đi, bồ mặc chắc dễ thương lắm

Trúc đành mặc cái váy đó vào, quả thật Trúc mặc váy vào trong rất dễ thương, công thêm nữa là Trúc ko buộc tóc mà xõa tóc ra, tóc Trúc dài đến lưng cực kì mượt mà, tóc mái cũng ko cụp lên nữa mà để xuống cái mái bằng trông đến yêu. Làm da trắng nõn, đôi mắt to với hàng mi cong vút càng khiến Trúc trông xinh lạ lùng

- Trời bồ xinh quá! Dung thốt lên

- Lại trêu mình nữa – Trúc ngượng ngùng

- Vẫn biết bồ dễ thương nhưng bây giờ mới thấy bồ xinh cực nhé – Dung tròn xoe nhìn Trúc

- Trời tóc bồ đẹp quá, chưa thấy cai có tóc đẹp như bồ hết trông bồ dễ thương i như Chae Gyeong vậy

- Thôi đừng trêu mình nữa mà, ngượng rùi đó – Trúc cười toe

- Mà để mình xem nào, xem bồ hết sốt chưa, bồ thấy trong người thế nào- Dung để tay lên trán Trúc và cầm cặp nhiệt độ đưa cho Trúc

- Mình khỏe mà __ Trúc cười

- cặp vào đi xem nào – Dung nói như ra lệnh

- Dạ, thưa tiểu thư- Trúc giả vờ khúm núm

5 phút sau....

8. Chương 8

- Trùi, bồ vẫn sốt nè, 38 độ __ Dung nhìn cặp nhiệt độ nói

- Nhưng mình thấy đỡ hơn lúc sáng thật rùi hi hi hi chỉ còn hơi đau đầu chút xíu thui mà

- Thật ko đấy, thấy đau chỗ nào nói mình đó, hay để mình gọi bác sĩ đến khám cho bồ nha

- ko sao thật đấy, có khi chỉ cần ngủ 1 giấc ngon lành sáng mai khỏe lại ngay thôi

- Vậy bồ nghỉ đi nhé, mình dặn bác Lê bảo nhà bếp nấu rất nhiều đồ đó tý nữa bồ phải ăn nhiều vào, bác sĩ nói bồ suy nhược cơ thể đó

- Hi' hi' bồ tính võ béo mình hả, mình chẳng nhịn ăn bao giờ đâu, càng chẳng có khái niệm giữ eo, mình háu ăn lắm đó, nhưng ko hiểu sao chẳng béo đc

Cộc..cộc. Thưa cô, đến giờ ăn rồi – Tiếng bác Lê vọng vào

- Để mình ra xem
- Bác Lê ah, cháu dặn bác bao nhiêu lần rồi, ko đc gọi cháu là cô, bác phải gọi cháu là cháu – Dung hờn dỗi
- Nhưng... - bác Lê lúng túng
- Ko nhưng gì hết, cháu quyết rồi, bác ko nghe là cháu giận đấy
- Được rồi, đc rồi cô bé bướng bỉnh, 2 tiểu thư xuống dùng bữa đi – Bác Lê cười
- Bác ơi, bác cho cháu ăn trên phòng nhé, bạn cháu bị ốm mà, bác nói người mang đồ ăn lên phòng cho cháu đi – Dung nhõng nhẽo
- Được rồi để bác xuống nói với mấy người

Bác Lê đi rồi, Trúc nói với Dung

- Bỏ để mình xuống nhà ăn cũng đc mà đâu phải phiền thế
- Ko sao, bỏ đang ốm, xuống nhà làm gì, với cả mình toàn ăn trên phòng đó chứ, chỉ khi nào papa về nhà mình mới ăn ở dưới nhà thôi. Bác Lê cũng chiều mình lắm
- Uh, bác í hiền ghê
- Bác Lê ở nhà mình lâu lắm rồi, từ hồi ông bà nội còn sống lận, nghe nói là ông bà thấy bác ko nơi nương tựa nên mang về nhà nuôi, bố mình coi bác như người trong nhà vậy, nhưng bác toàn quen tác phong từ hồi ông bà mình còn sống nên cứ gọi bố mình là ông chủ, mình là cô chủ. Trông bác hơi lạnh lùng vậy thôi nhưng tình cảm lắm, vợ bác mất lâu rồi, bác cứ ở vậy nuôi con thôi, bác có 1 người con trai học giỏi lắm, đc học bổng du học bên Mĩ lận đó. Bố mình định là sau này anh í về là cho về làm ở công ty bố luôn đó. Ở nhà này bố mình đi suốt, chỉ có bác là người hiểu mình nhất thôi
- Vậy sao, bác tốt thật đấy, mình thấy bác cứng bò như trứng mỏng vậy, nhưng ko phải là của một người làm với cô chủ đâu mà thấy như là cha với con í
- Uh, mình cũng nghĩ thế
- Thế còn mẹ, sao ko thấy bò kể
- Bố mẹ mình li dị lâu rồi, thỉnh thoảng mình cũng qua nhà mẹ chơi- Dung buồn buồn
- Mình xl bò, tự dưng nhắc chuyện buồn của bò
- Có gì đâu, bố mẹ mình tuy li dị nhưng họ vẫn là bạn, thỉnh thoảng cả nhà vẫn đi chơi, mẹ mình thỉnh thoảng vẫn sang chơi mà- Dung cười

.....

Đồ ăn được mang lên, thôi thì đủ các món, nhìn đã thấy hoa mắt, nào là gà, cá, bò, hải sản blab la

- Bỏ tính vỗ béo mình sao, chỗ thức ăn này đủ cho 7-8 người ăn no nê đó
 - Mình chỉ dặn là làm món gì ngon ngon thôi, còn thực đơn toàn là bác Lê dặn nhà bếp đó chứ, bỏ ăn đi, ăn rồi còn uống thuốc- Dung gấp lấy gấp để vào bát Trúc
- 2 đứa vừa ăn uống vừa cười đùa, ông Lê ở ngoài nhìn thấy hết, ông thấy vui vui, lâu lắm rồi bé Dung mới cười tươi như thế, ông hi vọng cô bé trong kia sẽ là 1 người bạn tốt của Dung
- Ôi, mình no lắm rồi, ko thể thờ đc nữa, ko khéo chết vì no mất – Trúc nằm lăn ra giường xoa bụng
 - Mình hơn gì bò, ăn no là mất lại đòi đoàn tụ nè
 - Ha ha ha mình chúng mình giống 2 con ỉn quá – Trúc cười
- “Heo ko đòi ăn kem, heo ko đòi ăn bánh..” – Tiếng chuông điện thoại của Trúc vang lên làm cả 2 đứa lăn ra cười bò. “papa calling”
- Bố mình gọi, Alo bố ạ

-

- Con khỏe mà bố (nói dối kia), học hành vẫn tốt, mà bố thì sao công việc thế nào (đánh trống lảng ngay đơ)

- Bố cứ yên tâm làm việc đi, con lớn rồi mà, con cũng nhớ papa nhiều lắm

- Quà gì vậy bố?

- Bố toàn làm con tò mò thôi, mà bố cũng nghỉ sớm đi nhé

-

- Con chào bố

- Bỏ ốm mà, sao lại nói ko sao- Dung hỏi

- Mình ko muốn bố lo, công việc rất bận, vả lại mình chỉ sốt nhẹ thôi mà

- Uh, cũng đúng, mà bỏ uống thuốc đi, xong rồi đi ngủ nữa

Lên giường nằm, Trúc cảm thấy thật ấm áp, lâu lắm rồi Trúc mới có cảm giác ấm cúng như thế này. Dung lúc này cũng có cảm giác như Trúc, căn phòng thanh lạnh lẽo này hôm nay sao lại ấm cúng lạ. Tự dưng cả 2 cùng quay ra nhìn nhau...cười toe

- Cảm ơn bố - Cả 2 cùng nói

- Sao lại cảm ơn mình – Đồng thanh tiếp

- Ha ha ha ha – cả 2 cùng cười

Dường như cả Trúc và Dung đều hiểu nhau định nói gì, 2 cô bé ko ai nói nữa, và dần dần chìm vào giấc ngủ

.....

Tại nhà Hoàng

Hoàng đang đi đi lại lại trong phòng, chốc chốc lại cầm điện thoại lên, rồi lại đặt điện thoại xuống, vò đầu bứt tai. Ngồi phịch xuống cái ghế, mắt cứ nhìn chăm chăm vào chiếc di động, trông Hoàng bây giờ như đang chơi trò thì xem ai chớp mắt trước vậy. Không biết bây giờ cô ta thế nào nhỉ (ngủ lả quay rồi còn đâu), có ăn uống đc gì ko? (toàn ăn sơn hào hải vị đấy chứ), ko biết cô ta có nghĩ đến mình ko (ngủ từ đời nào rồi nghĩ gì nữa). Mãi nghĩ Hoàng quay ra ngủ lúc nào ko biết (chán chưa)

.....

6h sáng hôm sau tại nhà Dung

“Cái tay cái tay nắm lấy cái tay, nắm lấy cái chân với lại cái đầu...” Điện thoại của Dung reo lên. Mắt nhắm mắt mở Dung vớ lấy cái điện thoại. Số lạ thế

- Alo, Dung nghe đây ah – Giọng gái ngủ

- Dung hả, anh Hoàng đây

- Hả, anh Hoàng ạ, sao anh biết số em, mà hôm nay ngày nghỉ có chuyện gì mà anh gọi sớm thế? (đang ngủ nên ko chịu suy nghĩ gì cả)

- Anh chỉ gọi điện thoại hỏi xem...- Hoàng ngập ngừng

- Ah, anh hỏi Trúc hả, nó đỡ sốt rồi, hôm qua e cho nó uống thuốc rồi, bây giờ đang ngủ, sao anh ko gọi thẳng vào máy nó mà hỏi he he he (cười gian thế)

- Ờ thì tại vì, mà thôi ko sao nữa thì tốt rồi bye nhá. Tút tut

Ồ, cái ông này đến lạ, Dung nhìn Trúc vẫn đang ngủ ngon lành cười tủm tỉm, “Chẳng lẽ Hoàng “P” lại đồ cô bạn mình sao”. Dung quay sang nhìn Trúc ngủ, trong Trúc lúc này nhìn như 1 công chúa vậy, xinh đẹp,

đáng yêu. Công nhận Trúc xinh thật, vậy mà lâu nay cứ hóa trang cho xấu đi – Dung nghĩ. Bất ngờ 1 ý tưởng lóe lên trong đầu Dung, Dung rút điện thoại ra, chụp lia lịa, vừa chụp vừa cười khoái chí

9. Chương 9

Ăn sáng

- Bỏ làm sao mà cứ cười tùm tùm thế? Trúc thấy Dung vừa ăn vừa cười tùm tùm suốt buổi
- À, ko có gì, mình chỉ thấy vui vui thì cười thôi
- Thật ko thế, trông bỏ gian lắm nha
- Ko có thật mà, chẳng qua là hôm qua ngủ ngon nên tâm trạng hôm nay vui vui
- Vậy sao, hôm qua mình ngủ cũng ngon lắm, ngủ 1 mạch luôn, ah, tỳ mình ra vườn chơi nhé, mình thấy trong vườn nhà bỏ nhiều hoa đẹp lắm
- Cũng đc, nhưng bỏ mới ốm dậy, sợ ra gió ko đc
- Trừ, mình khỏe re rồi, đc bỏ chăm sóc như thế ko khỏe mới lạ, mai mình có thể đi học đc rồi đó
- ko đc, nghỉ thêm ngày nữa đi, khỏe hẳn mới đc đi học, người bỏ yếu, phải tắm bỏ nữa, khỏe hẳn rồi đi, lỡ ra đến trường xỉu lần nữa thì mình đau tim lắm
- Nhưng mà...
- Ko những gì nha, hư quá toàn cãi thôi, người lớn nói phải nghe lời, bỏ ko nghỉ thêm ngày nữa mình méc bố của bỏ đó- Dung dọa và lời nói có hiệu nghiệm tức thì
- Đc rồi đc rồi, pót tay bỏ lun đó

.....

Ở nhà Dung 2 ngày Trúc thấy nhà Dung đông người nhưng chẳng phải người nhà mà toàn là người giúp việc, thảo nào Dung lúc nào cũng buồn. Căn nhà rộng thế này sao lạnh lẽo thế

- Cháu tên Trúc phải ko- giọng bác Lê
- Dạ, vâng, cháu tên là Trúc ạ
- Đây là lần đầu tiên bác thấy Dung đưa bạn về nhà đấy, nó có vẻ vui lắm, cảm ơn cháu nhé.
- Cháu phải cảm ơn bác và Dung mới đúng, trong mấy ngày qua cháu ốm bác và Dung đã lo lắng cho cháu rất nhiều
- Chuyện đấy là chuyện bình thường mà, cháu ko biết đó chứ, Dung từ nhỏ đã ít bạn bè rồi, trong nhà lại toàn người làm thôi, hồi trước con trai bác ở nhà thì còn có người nói chuyện với nó, từ hồi nó đi bác thấy Dung trầm tính hẳn, chẳng giao du tiếp xúc với ai. Bây giờ thấy nó vui vẻ thế này bác cũng thấy mình như trẻ ra đấy – bác Lê cười hiền từ
- Cháu có làm được gì đâu bác, bác yên tâm đi, cháu sẽ chăm sóc cho Dung mà (cứ làm như mình là người lớn lắm í)
- Ah, thế cháu ở ngoài này 1 mình à
- Vâng, bố cháu bận công tác nên cháu ra ngoài này trước, khi nào bố cháu ổn định công việc sẽ ra ngoài này luôn
- Thế còn mẹ cháu
- Mẹ cháu... mất rồi bác ạ, mất từ hồi cháu lên 5 tuổi – giọng Trúc hơi trùng xuống
- Ôi, bác xl, bác vô ý quá – ông Lê bối rối
- ko có gì mà bác – Trúc cười

- Thế bố cháu công tác ở đâu – ông Lê chuyển chủ đề
 - Bố cháu là kiến trúc sư, bố cháu công tác trong miền nam đó bác, hiện tại bố cháu đang ở Singapore
 - Kiến trúc sư àh, bố cháu tên gì thế, bác cũng có biết vài người trong đó
 - Dạ bố cháu là Hoàng Khánh
 - Sao cơ? Kiến trúc sư Hoàng Khánh, người đc mệnh danh là “đôi tay phù thủy” đó hả?
 - Dạ, bác biết bố cháu sao – Trúc ngạc nhiên
 - Sao lại ko biết chứ, những ngôi biệt thự đẹp nhất ở đây đa số là do bố cháu thiết kế đó, cả ngôi nhà này nữa cũng do bố cháu thiết kế chứ đâu, hóa ra trái đất thật là tròn- ông Lê cười sáng khoái
 - 2 bác cháu có chuyện gì mà vui thế?- Dung cười tươi lao tới
 - Bỏ đi học về rồi hả, hôm nay ở lớp có chuyện gì vui ko, lâu ko đi học nhớ lớp quá!- Trúc cười
 - Ko có bỏ sao vui đc, mọi người hỏi thăm bỏ quá trời lun, mấy con nhỏ mê anh Hoàng thì lại có vẻ khoái trí thật là tức, mà 2 bác cháu có chuyện gì vui thế, kể cháu nghe với
 - Dung à, Trúc là con gái của chú Hoàng Khánh kiến trúc sư thiết kế ngôi nhà mình đó
 - Thật sao? Mình chỉ biết bố của bỏ là kiến trúc sư ko ngờ lại là chú Khánh à? Dung ngạc nhiên thốt lên
 - Ủ, mình cũng ko ngờ đó
 - Đúng là trái đất tròn mà, ah, bỏ lên phòng mình đi, mình có cái này cho bỏ đó! Dung hồ hởi
- Lúc này Trúc mới để ý Dung cầm 1 đồng túi linh kinh
- Quà ỉnh hả? Ok liền- Trúc hơn hở
 - Chúng cháu đi nha bác
-
- Trên phòng Dung, Dung lôi ra nào là ví, nào là váy, nào là nơ, bờm, mỹ phẩm.... Trúc nhìn Dung ngạc nhiên
- Bỏ tính bắt mình mặc mấy thứ này hả - Trúc giãy nảy
 - ừ, mai bỏ đi học rồi, mình phải ấy con bé kệnh kiêu xấu xí ở trường biết mặt, hôm nay chúng nó dám nói xấu bỏ, bực lắm. Mà bỏ giấu mình nhé, hồi ở trường cũ bỏ đi thi học sinh thanh lịch sao giấu mình – Dung tỏ vẻ giận dỗi
 - Ko phải là mình giấu bỏ, cái đó là bắt đắ dĩ thôi mà – Trúc lúng túng
 - Bắt đắ dĩ là sao?
 - Hồi học trường cũ, mình học chuyên toán, cả lớp có mỗi 2 mống con gái, tụi nó bắt mình đi đó chứ có muốn đi đâu
 - Nhưng bỏ đạt giải nhất mà
 - May mắn thôi, chắc tại do các thầy cô quý với cả tụi con gái trường mình thích lũ con trai lớp mình nên mình có thêm phiếu bầu từ phía khán giả he he he
 - Bỏ xinh thật đó chứ, lại học giỏi nữa giải nhất là đúng rồi, may mắn gì – Dung lè lưỡi trêu Trúc
 - Làm sao bằng bỏ, mình để ý rồi nhá, suốt ngày thấy thư làm quen, với mấy anh toàn nhìn bỏ đắm đuối, mà bỏ chẳng ứng ai sao
 - Ôi dào, toàn mấy tên cà chớn, mình ko thích.
 - Thật tội nghiệp ấy cây si – Trúc giả vờ thở dài
 - Trêu mình hả, tội nghiệp thì yêu đi

- Trúc ai thêm để ý he he he
 - Nghe mình nói nè, mai bỏ đi học rùi, bỏ phải thay đổi, mai mặc váy đi học, ko mặc quần nữa, mình sẽ cho bọn con gái đáng ghét kia phải lác mắt
 - Thôi mình xin bỏ, mình ko quen đâu
 - Ko đc, coi như là vì mình đi, đi mà pờ lllllllllllllllllllll – Dung chớp chớp mắt kéo dài giọng
- Trúc nhìn Dung đắn đo 1 hồi rùi gật
- Chỉ 1 lần thôi đó
 - Hoan hô bỏ - Dung ôm chầm lấy Trúc

10. Chương 10

Sáng hôm sau đi học, ô tô chở cả Trúc và Dung đến trường

- Ôi kì quá, bỏ ình thay đồ đc ko – Trúc nài nỉ
- Kì gì, rất xinh đó, bây giờ có đồ đâu mà thay, nhanh ra khỏi xe còn lên lớp

Dung giục Trúc và kéo Trúc ra khỏi xe, vào đến lớp, cả lớp ngạc nhiên khi nhìn thấy Trúc, lũ con trai còn ko nhận ra

- Tụi mày nhìn kìa, trông con bé kia dễ thương quá
- Đâu, uh, xinh quá mày ơi, sao tao trông quen thế

Trúc hôm nay mặc đồng phục váy, áo sơ mi thắt nơ, mái tóc xõa dài óng ả, tóc mái cũng ko cặp lên nữa, thêm cái bờm trắng chằm bí nhìn, khuôn mặt bầu bĩnh thanh tú, đánh thêm chút son bóng trông Trúc càng trở nên đáng yêu

- Ôi giỏi ơi, Trúc hả, giống Chae Gyeong thế - Lũ con trai hét tướng
- Ôi Trúc xinh quá, Trúc của lòng tôi ơi- 1 tên con trai ôm ngực

Dung lúc này đáng vô cùng đắc ý về thành quả của mình, còn Trúc thì ngượng đỏ mặt, mặc dù trông cô lúc này xinh đẹp vô cùng

- Tóc bỏ đẹp quá, từ xưa đến nay chưa thấy ai tóc mượt mà mềm thế này – Cái Trang cùng lớp nói

Reeeeeeeeeeeeeeng, tiếng chuông vào lớp mới khiến lũ quỷ trong lớp ngừng lại, trong giờ học thỉnh thoảng lũ con trai lại quay lại ngắm trộm Trúc. Bây giờ là tiết Hóa. Thầy giáo của môn này nổi tiếng hắc ám, đề bài ra toàn học búa, lắt léo, lên bảng mà ko giải đc thể nào cũng bị dũa 1 trận te tua nên mọi người sợ lắm. Thầy dò sổ điểm

- Hoàng Thanh Trúc, hôm trước e thiếu 1 bài kiểm tra lên bảng đi (lạnh lùng như thạch sung)

Trúc đứng dậy, ông thầy giáo này rất kị với ai xinh xắn, vì ông cho rằng xinh thường ko chịu học. Trúc tự tin lên bảng, ông thầy nhìn Trúc như thể chuẩn bị 1 bài la mắng quen thuộc, đối với 1 thần đồng thì bài này ko phải là khó, sau 1 hồi tính tính viết viết, cuối cùng cũng xong. Thầy giáo đi ra xem, sau 1 hồi ngạc nhiên

- Xuất sắc, bài này e giải theo cách này rất hay, tôi cho e 10 điểm. – Thầy mỉm cười

Cả lớp vỗ tay rào rào

- Bỏ giỏi ghê – Dung cười toe

.....

Hôm nay biết Trúc sẽ đi học, Hoàng hồi hộp lắm, định sáng sẽ đón đầu ở trường nhưng ko hiểu sao xe máy lại trục trặc làm đến muộn mất 1 tiết, đành để giờ ra chơi gặp vậy

Giờ ra chơi, ở căn tin trường Trúc và Dung đi vào căn tin, lũ con trai háo sắc nhìn thấy Trúc thì đều quay ra, Trúc liền nhanh nhanh chọn 1 chỗ ình và Dung vì căn tin lúc này đã chật cứng người.

- Mình giỏi chen để mình mua cho, bồ ngồi đây đợi mình nha – Trúc đề nghị

- Ok mình ăn bánh mì và sữa tươi nhé

Trúc đi rồi, đúng lúc đấy Hoàng bước vào sau 1 hồi tìm kiếm thì thấy Dung, Hoàng bước tới phía Dung mặc kệ bao lời mời chào của lũ con gái mê trai

- Chào e, anh ngồi đây nhé, hết chỗ mất rồi

- Ah vâng, anh ngồi đi – Dung ngược lên khi thấy Hoàng

- Trúc khỏe chưa, hôm nay có đi học ko?

- Khỏe rùi anh ah, Trúc đag mua đồ an kia kia – Dung chỉ về phía Trúc

Hoàng quay ra phía Dung chỉ, chẳng thấy đâu, vì Hoàng chỉ nhìn con bé nào buộc tóc cao, mặc quần

- Đâu, anh có thấy đâu

- Đó, Trúc là người tóc dài đag la hét ầm ĩ kia kìa

- Hả? Hoàng ko tin vào mắt mình nữa

11. Chương 11

Trúc đag cười tươi tiến về phía chỗ Dung và Hoàng ngồi, tay bưng 1 khay thức ăn với đủ thứ. Trông Trúc bây giờ thật khác với Trúc mà Hoàng vẫn thường gặp, chẳng thấy 1 con bé Trúc bướng bỉnh, đánh đá đâu mà chỉ thấy 1 con bé xinh xắn như thiên thần vậy. Trúc càng tiến gần đến nơi Hoàng cảm thấy tim mình càng đập loạn xạ hơn

- Bồ đợi mình lâu ko, đông quá, mình chen mãi mới đc, hi hi cũng may có mấy bạn trai ga lăng nhường mình mua trước ko thì chắc ko kịp ăn mất – Trúc đặt khay thức ăn xuống cười tươi rói (lại cười)

“ Sao bấy lâu nay mình ko để ý là cô ta có cái răng khểnh xinh thế nhỉ?” Hoàng nghĩ

- Ủa, sao anh lại ngồi đây? Trúc ngạc nhiên hỏi Hoàng, làm Hoàng chột tỉnh

- Ồ, tại hết chỗ rồi nên mình nói anh Hoàng ngồi đây đó – Dung đỡ lời

Trúc đặt khay thức ăn xuống bàn và ngồi cạnh Dung, tức là ngồi đối diện Hoàng. Tự dưng cả 3 im bất chẳng ai nói gì

- Hết ồm chưa? Hoàng háng giọng

- Ồ, tui cũng đỡ rùi, hôm bữa đó cảm ơn anh nhé-

- Ồ, ko có gì – Hoàng giả vờ như là chuyện nhỏ nhưng thực ra trong lòng đag sung sướng lắm (hé hé)

- Anh ko ăn gì sao? Trúc hỏi

- Ồ, tui chỉ uống nước thôi- Nói xong Hoàng ra giấu với chị Hoa bán hàng ở cantin là 1 lon coca. Chị Hoa đơn đả mang nước ra cho Hoàng, có lẽ ở đây chỉ có Hoàng mới đc đơn đả như thế vì mua đồ ăn ở đây là phải ra tận quầy mua, đông như thế này có khi phải chờ dài cổ ý chứ, còn Hoàng thì luôn đc phục vụ tận nơi dù trong mọi hoàn cảnh nào. Khỏi nói cũng biết tại sao

Chị Hoa mang nước ra xong rùi lại tất tả quay về, cả 3 đứ lai im lặng, đag chưa biết mở đầu thế nào thì Hùng ở đâu chạy đến

- Mày khún mày ở đây àh, làm tao tìm mãi,vừa ra chơi đã thấy mày mất hút rồi, hóa ra qua cantin gặp mấy e mà ko rủ tao hả?

- Tao cũng vừa mới xuống thôi, tao đoán thế nào mày cũng xuống đây mà

- ủa, 2 cô e xinh đẹp nào đây, lớp nào vậy mà? Hùng xì xớn
- Mà ko nhận ra ai hả?
- Ủa, tao quen hả?
- Uh, quen lắm, mà nhớ lại xem
- Xem nào, ah kia là Dung hay đi với Trúc con nhỏ hàng xóm của Hoàng, còn kia là ai nhỉ, trông vừa lạ vừa quen, ko lẽ đó là...- Hùng quay ra nhìn Hoàng
- Hoàng gật đầu
- Hả????????? là “cây tre” hả - Hoàng há hốc
- Tui ko phải cây tre, zô ziên – Trúc lớn tiếng
- Trùi, tui ko ngờ “cây tre” xinh zì chứ - Hùng ngạc nhiên
- Xinh cái gì mà xinh, mắt mà có vấn đề àh, trông cô ta... ngố bỏ xừ - Hoàng chống chế mặc dù trong lòng nghĩ là “ko phải xinh mà là quá xinh í chứ”
- Nè tui xinh hay xấu mắc mớ gì mấy anh ngồi đấy mà bình phẩm chứ, vô duyên quá cơ, thích bình phẩm ra chỗ khác mà bình phẩm nhá – Trúc nổi quạu
- Tôi chỉ nói sự thật thôi nhá, mà sự thật thì vốn mắt lòng mà, một người xấu xí như cô thì có dát vàng lên người vẫn cứ xấu thôi – Hoàng tỉnh bơ
- Ủ, thì tôi xấu nhưng bản chất tôi nó tốt đẹp, còn ai kia mang tiếng là hotboy nhưng bụng dạ thì xấu xa, hẹp hòi, lại còn có sở thích sống chung với chuột nữa ọc ọc – Trúc giả vờ như mắc ói
- Thôi Dung ơi, ghê ghê thế nào í, vào lớp thôi, ở đây có mùi chuột ăn sáng ko nổi nữa – Trúc cười tỉnh bơ kéo Dung vào lớp
- Nói xong Trúc kéo Dung vào lớp để Hoàng tức nổ đom đóm mắt- “Thật tình tại sao cứ phải nói ngược với lòng mình vậy chứ, mà thôi mặc kệ con nhỏ đáng ghét đó, việc gì mình phải quan tâm tới nó, biết vậy hôm trước ko thèm đưa cô ta vào phòng y tế, đúng là 1 con nhỏ vô ơn, bạc bẽo. Nhưng mà....hôm nay cô ta xinh thiệt, tại sao mình lại chê cô ta chứ, chắc cô ta ghét mình lắm, trước mặt cô ta mình toàn ko làm chủ đc lời nói và suy nghĩ vậy, phải chăng, phải chăng...”
- Này, mà làm cái gì mà thần người ra vậy? Hùng hét vào tai Hoàng
- Kệ tao – Hoàng gắt
- Mà bị chấp cheng à, tao thấy cô ta xinh thiệt mà, sao mà nói như tát nước vào mặt người ta thế
- Mà thì biết cái gì
- Mà ko thích thì nhường tao đi, em í hơi dữ 1 tý nhưng dễ thương quá đi – Hùng cười
- Mà nói cái gì, tao cấm đó, ko đc đụng đến cô ta – Hoàng giẫy nảy lên
- Ha ha ha ha , tao đùa chút thôi mà làm gì ghê vậy, kết người ta bỏ xừ còn bày đặt – Hùng cười ngặt nghẽo
- Câu nói của Hùng có lẽ đã trúng tim đen của Hoàng, tự dưng mặt nóng bừng
- Chẳng...chẳng qua là đó là “con mồi” của tao, tao phải xử cô ta vì cô ta đã dám chọc giận tao thôi – Hoàng chống chế yếu ớt
- À ừ - Hùng cười rất đều, làm sao chuyện đấy qua mặt đc Hùng, dù gì trong chuyện này Hùng kinh nghiệm hơn Hoàng nhiều
- Thôi tao vào lớp đây – Hoàng đi nhanh chỉ sợ cái mắt như mắt Tôn ngộ Không của Hùng biết hết tâm can của mình

12. Chương 12

Trong lớp của Trúc

Trúc vẫn chưa thôi hậm hực vì chuyện lúc nãy ở canteen, vừa mới có cảm giác bớt ác cảm với Hoàng thì hôm nay lại càng thấy hắn ta kênh kiệu đáng ghét hơn, cái bộ mặt lúc nào cũng vênh váo, ăn nói thì mở mồm ra toàn những điều chói tai, đúng là cái đồ “ma giáo”. Thật là đáng ghét

- Anh Hoàng thích bồ đó – Dung nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Trúc
- Vớ vẩn, hắn ghét tớ lắm đó, mình là cái gai trong mắt hắn mà, tất cả những hành động của hắn đều chỉ có 1 mục đích là khiến mình ko chịu đc mà rời khỏi cái nhà đó thôi – Trúc phản đối ngay
- Tại bồ ko để ý đó thôi, hí hí chứ sao qua đc mắt mình – Dung nháy mắt
- Là sao? Trúc ngạc nhiên
- Là thế đó, từ từ bồ sẽ bít thui mà hé hé, nói ra mất vui

“Ko thể có chuyện hắn ta thích mình đc, nhất định là Dung nhầm lẫn rồi, hắn ta chỉ có nước chưa bóp cổ mình thôi í chứ, tình huống kia khả năng xảy ra là 0% thôi.” Nghĩ xong Trúc tự cười và học bài tiếp

.....

Hoàng cúp tiết, dường như Hoàng ko có tâm trạng học hành gì cả, hôm nay quả là 1 ngày mà mọi chuyện cứ rối tung lên. Hoàng đi ra khu nhà phía sau ngôi, đây là nơi mà Hoàng và Hùng thường ra đây mỗi khi có chuyện gì buồn, chỗ này rất ít người qua lại và tất nhiên với 1 người như Hoàng thì chuyện cúp tiết này quả là dễ dàng. Nhưng hôm nay Hoàng ra đây 1 mình, có lẽ Hoàng muốn suy nghĩ 1 mình chứ có thằng Hùng ở đây thế nào nó cũng nặng xị cả lên, hơn nữa Hoàng cũng sợ cặp mắt thiên lý nhân của nó lắm, nó là thằng có thể hiểu thấu tâm can của Hoàng mà.

Hoàng ngồi đây 1 mình, cảm giác này thật nhẹ nhõm” Sao trước đây mình ko nhận ra nhỉ?” – Hoàng cười mỉm. Bây giờ đã là cuối tháng 10, tiết trời đã hơi hơi lành lạnh, ko còn cái oi bức như mùa hè. Hoàng khoan khoái nhắm mắt tận hưởng từng cơn gió mát thổi vi vu vào người. Nhắm mắt vào Hoàng lại nhìn thấy Trúc, nụ cười của Trúc, cái răng khểnh đáng yêu, ngón tay nhỏ nhắn, cái giấu mỏ tinh nghịch. Hoàng cười, Hoàng cảm thấy tim chợt đập nhanh hơn, thế là hắn vội mở mắt ra

“Không đc, tại sao cứ nhìn thấy cô ta chứ” – Hoàng lắc lắc cái đầu

“Khỉ thật mình làm sao thế này, sao cô cứ lớn vồn trong đầu tôi thế, cô ko thấy mỗi chân hả, cây tre ngốc kia” Hoàng vò đầu bứt tai trông rõ là khổ sở

- Anh lại trốn tiết ra đây hả, sao lại vò đầu bứt tóc thế kia? 1 giọng nói quen quen cất lên

13. Chương 13

Hoàng quay lại nhìn thì hóa ra là Tuyết Mai, vậy mà lúc trước Hoàng đã mong đó là người khác. Tuyết Mai là hotgirl học lớp 11A4, xinh đẹp, nhà giàu là con gái của chủ tịch tập đoàn 1 hãng thời trang nổi tiếng, rất nhiều chàng trai ngưỡng mộ nhưng cô ta chỉ thích Hoàng từ nhà ta thôi. Tuy vậy Hoàng chẳng có chút cảm tình với Tuyết Mai chút nào, ở cô ta Hoàng chỉ thấy toàn sự giả dối, lối lăng chảnh chọe và 1 chút bất an.

- Kệ tôi, cô ra đây làm gì? – Hoàng lạnh lùng
- Em thấy ngọt ngào ra đây chơi cho thoáng thì gặp anh thôi- Thực ra là Tuyết Mai tình cờ nhìn thấy Hoàng ra ngoài này nên cô nằng nằng lên theo sau
- Vậy cô cứ tự do hít thở cái ko khí trong lành đi, tôi đi- Hoàng tính đứng dậy đi
- Khoan đã, sao anh cứ tránh mặt e thế- Tuyết Mai giật giọng
- Tôi thấy ko khí từ lúc cô bước vào đây ngọt ngào quá tôi phải đi chỗ khác

- Anh... anh thật là quá đáng, sao anh lại đối xử với e như thế chứ - Tuyết Mai chớp chớp mắt như sắp khóc. Chiêu này của Tuyết Mai đã làm khối anh mềm nhũn nhưng với Hoàng có vẻ vô dụng

- Tôi làm gì cô chứ, cô bỏ cái kiếu đó đi, kiếu đấy chỉ lừa đc mấy thằng đại gái ngoài kia thôi, trông thật là lố bịch

- Đúng là anh Hoàng “của em” (của e mới sợ chứ) mà, em quả ko chọn lầm đối tượng, anh càng lạnh nhạt với em, em càng thích – Tuyết Mai cười gian

- Cô đừng có hòng, sao trên đời lại có loại con gái trơ trẽn như cô nhỉ - Hoàng vẫn lạnh lùng nói

Tuyết Mai tức tím ruột gan nhưng vẫn cười giả lả (nham hiểm thế)- Có phải vì con bé đó ko?

- Con bé nào –Hoàng chợt dạ

- Con bé Trúc ở lớp chuyên toán đó, có phải vì nó mà anh lạnh nhạt với e ko, e nghe đồn nó là mục tiêu tiếp theo của anh phải ko

- Cô chỉ nói vớ vẩn, chẳng có mục tiêu mục tiếc gì hết – Hoàng đôi sắc mặt

Điều đó khiến Tuyết Mai nhận ra ngay, từ xưa nhắc đến con gái trước mặt Hoàng, Hoàng đều có thái độ lạnh nhạt, vậy mà nhắc đến cô ta mà Hoàng lại có vẻ bối rối thế.

- Vậy sao, em cũng nghĩ như thế, vì e ko nghĩ mục tiêu của Hoàng “hoàng tử” lại tầm thường như thế, phải ko anh?

- Cô bỏ ngay cái giọng khinh người đó đi, tôi ko muốn nói chuyện với cô nữa, ra ngoài này hóng gió chút cũng ko yên, thật là là bực hết sức mà- Hoàng bỏ đi để Tuyết Mai chưng hửng 1 mình

Tuyệt Mai tức muốn ghen giọng, đúng là tại con bé đó mà Hoàng ko thêm để ý gì đến nó, nó cảm thấy như bị xúc phạm nặng nề, 1 con bé xinh đẹp, hoàn hảo như nó mà lại thua 1 đứa tầm thường như thế, điều đó khiến Tuyệt Mai thực sự ko cam lòng chút nào. Xưa nay nó vốn là đứa muốn gì phải có bằng được dù bằng bất kì thủ đoạn nào, nhất định nó phải chiếm bằng dc Hoàng.

“Con Trúc đáng ghét, mày hãy đợi đây, dám đụng vào anh Hoàng của tao (của tao mới sợ chứ), tao sẽ ày biết sự lợi hại của Tuyết Mai này” Tuyết Mai nghiêng răng nói

.....

Àt...xì iiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii, sùt sit

- Bò sao thể, chưa khỏi ốm sao- Dung hỏi Trúc

– Đầu có, tự dưng hắt xì ah, chắc có người đang nói xấu mình đây (chắc là cái tên “ma giáo” đáng ghét đó)
– Trúcnghĩ

- Có người đang nhớ thì có hí hí – Dung che miệng cười khúc khích

- Lấy đầu ra chứ, thui bỏ học đi – Trúc lè lưỡi cười với Dung

(Bắt đầu từ đoạn này tui đổi xưng “cô” thành “nó” nhá)

Tan học Dung muốn Trúc về nhà mình thêm mấy hôm nữa, nhưng Trúc từ chối, dù gì nó cũng làm phiền nhà Dung 3 hôm rồi, ở đây ai cũng tốt với nó khiến nó cũng bối rối, hơn nữa nó cũng nhớ nhà, nhớ vườn hoa của nó, ko biết trong lúc vắng nhà cái tên kia có chịu tưới tắm gì ấy cái cây ko nữa. Sau 1 hồi thuyết phục Trúc ko đi Dung đành để Trúc về mà trong lòng buồn xo, lái xe trở Trúc và Dung về. Thấy mặt Dung chảy dài ra, Trúc vừa bần cười vừa ngại

- Thôi, bỏ đừng xụ mặt ra với mình mà, cuối tuần mình sẽ qua nhà bồ chơi với bồ và bác Lê chịu chưa – Trúc dỗ dành

- Thật chứ? – Dung cười tươi rói như đứa trẻ đẽ cho quà

- Thật mà, bây giờ mình cũng phải về nhà nữa, nhà cửa để không thể sao đc, đúng ko nào. Hơn nữa sách vở cũng để ở nhà nốt.

- Ủ, thôi ưc rồi, nhưng bồ hứa cuối tuần qua mình chơi rùi đó – Dung cười toe
- Hứa mà, thui về đến nhà mình rồi, hay bồ vào nhà mình chơi cho biết nhà đã – Trúc đề nghị
- Hok ưc rùi, hôm nay papa đi công tác về, mình định hôm này giới thiệu bồ với papa đó, papa biết bồ là con chú Khánh sẽ vui lắm đây, để hôm khác qua nhà bồ chơi nhá- Dung xịu mặt
- Ủ thôi bồ về sớm đi kéo bố mong, hôm nào mình sẽ sang chơi và gặp bố bồ chứ chưa tiểu thư.

Dung về rồi, Trúc đi vào nhà, nó thật sự rất nhớ ngôi nhà của nó, tuy chỉ mới ở có 1 thời gian ngắn nhưng nó đã cảm thấy thân thiết với ngôi nhà này rồi. Nó ngó qua vườn hoa thấy mấy bông hoa đã nở, vườn hoa có vẻ ưc tưới tắm hàng ngày nên vẫn xanh mơn mớn trái với suy nghĩ ban đầu của nó là vườn hoa sẽ xơ xác héo hon.

“Tên này cũng ưc đấy chứ” – Trúc mỉm cười, có Hoàng cũng ko đáng ghét như mình nghĩ

Trúc vào nhà bắt tay vào dọn dẹp, nhà cửa 3 hôm ko đụng đến đã thấy hơi bụi rùi, sau khi dọn dẹp tinh tươm, rồi tính đi tít nữa ra siêu thị big C, nghe nói siêu thị này đang khuyến mại nhiều lắm, đằng nào nó cũng cần mua ít đồ, và dù gì cũng phải ăn mừng cho việc sức khỏe đã hồi phục chứ. Nghĩ là làm, Trúc thay đồ đi mua, nó mặc 1 chiếc quần ngắn trắng, áo pull đen in hình pucca rất dễ thương, tóc buộc cao còn tóc mái để nguyên, đi 1 chiếc giày cũng trắng nốt. Trông Trúc lúc này rất là khỏe khoắn đáng yêu. Vừa ra đến cổng thì Hoàng về, nhìn thấy bộ dạng Trúc lúc này trông khác hẳn ngày thường, sao mà con nhỏ đó dễ thương thế, ko son phấn mà sao lúc nào cũng xinh xắn thế này

- “Cây tre” cô đi đâu thế? – Hoàng hỏi
- Tôi đi đâu cũng phải báo cáo với anh sao – Trúc vẫn giận chuyện hồi sáng
- Thì thôi, là hàng xóm hỏi thăm ko ưc sao – Hoàng tui ngu

Nhìn thấy bộ dạng của Hoàng, Trúc chợt thấy mình hơi áy náy, dù sao anh ta cũng đã giúp mình mà

- Tôi tính ra siêu thị mua ít đồ
- Mà cô tính đi siêu thị bằng xe bus hả, biết đi chuyến nào chưa mà đi

Ủh nhỉ, từ hồi ra đây Trúc chỉ đi mỗi chuyến xe bus đi từ nhà về trường, từ trường về nhà, đã có dịp đi đâu đâu, cũng chẳng biết siêu thị nó ở chỗ nào nữa, híc híc. Thấy Trúc ngệt mặt ra, trông Trúc lúc này rất ngố, Hoàng nén cười.

- Đúng là cây tre ngốc, thôi lên xe đi, tôi chở cô, mà cô tính đi siêu thị nào thế,
- Big C, nghe nói ở đây đang khuyến mại nhiều lắm hàng lắm – nó cười toe (nụ cười dễ thương nhất quả đất)

Hoàng chợt đỏ mặt, nó lảng đi:

- Ờ, cũng ngay gần đây thui, mà sao cô ko lên xe đi
- Nhưng tôi sợ cái xe của anh lắm, trông như khủng long í
- Chẳng phải cô cũng đã ngồi trên này rồi sao, cô có lên nhanh ko, tôi đổi ý bây giờ – Hoàng gắt

14. Chương 14

Chẳng qua Hoàng sợ Trúc đổi ý nên giục, với cả mặt Hoàng đang đỏ dần lên, nó ko muốn Trúc nhìn thấy khuôn mặt đang bối rối của mình, dù gì nó cũng là hotboy nổi tiếng lạnh lùng mà.

Trúc nửa muốn lên xe nửa không, dù gì nó cũng hơi ngại khi phải nhờ vả Hoàng thế này, nó cũng chẳng biết nhờ vả ai bây giờ, nó lại mới ra ngoài này, chả biết đường biết phố. Có người đi cùng cũng tốt, thôi đành vậy. Nghĩ đoạn Trúc đành leo lên xe của Hoàng

- Cô bám vào nhé

- Nhưng xe của anh làm gì có chỗ nào để bám

- Thì cô tìm đi, có mỗi chỗ bám mà ko tìm đc, tôi đi mà cô bay mất rang chịu đó (thực ra nghĩ là bám vào eo tôi chứ còn đâu nữa)

- Anh nói nữa là tôi xuống đó, oáiiiiiiiiiiiiiiiiiiii

Chẳng để Trúc nói thêm câu nào Hoàng phóng vút đi, lúc này Trúc ko còn cách nào khác là bám nhẹ vào 2 bên eo Hoàng, cũng chẳng xuống xe đc. Chúa ơi, xin hãy che chở cho con

Hoàng thấy Trúc sợ nắm chặt vào 2 bên eo mình thì khoái chí lắm, ko biết rằng đằng sau Trúc đang nhắm tịt mắt vào vì cái kiểu lái xe vún vút của Hoàng.

.....

Tại siêu thị Big C

Trúc vào xem, lúc này nó như đứa trẻ con, chạy lăng xăng khắp nơi, xem chỗ này, ngó chỗ kia, cười thích thú lắm, cũng phải thôi, từ hồi ra đây nó có đc đi đâu chơi đâu, bây giờ mới đc đi mua sắm chút chút cũng vui chứ. Hoàng nhìn nó, trông nó bây giờ hồn nhiên như đứa trẻ, đôi mắt to long lanh nhìn ngấm hết thứ này đến thứ khác.

- Ra quầy hàng ăn đi, tôi muốn mua chút đồ về - Trúc kéo tay Hoàng

Hoàng chợt nghĩ trông nó với con nhóc như 1 cặp vợ chồng trẻ vậy, ước gì lúc nào cũng đc thế này.

- Anh làm gì mà mặt cứ ngệt ra thế, mau tìm cho tôi quầy bán đồ ăn ở chỗ nào- Tiếng Trúc giục giã làm Hoàng chợt tỉnh

- Cô làm gì cứ nặng xị lên thế, phải chú ý chứ, nó có dễ biến ở trên cao kia kìa, đó...thấy chưa – Hoàng chỉ

- Ồ nhỉ! Vậy mà tôi ko để í, hì hì – Trúc cười gãi gãi đầu

“Trông bộ dạng con nhóc này bối rối cũng dễ thương ghê chứ” – Hoàng cười thầm

Hoàng và Trúc đi về phía quầy đồ ăn, lúc này Trúc mới để ý có rất nhiều ánh mắt hướng về phía Hoàng và nó nhưng lại mang 2 thái cực khác nhau. Phía Hoàng toàn là những tia nhìn ngưỡng mộ, rồi lời nói xì xầm “Trời ơi, người đâu mà đẹp trai thế, trông như người mẫu vậy” hay “Trời, trên đời còn tồn tại người đẹp trai đến vậy sao”. Còn về phía nó thì toàn ánh mắt như tia lửa điện kèm theo những lời như “con nhỏ kia xấu xí thế sao quen đc anh í nhỉ, đúng là gặp may mà”. Toàn lũ mê giai mà, thật là bực mình.

Trúc ngược qua nhìn Hoàng, lúc này trông anh ta đang có vẻ hơi đắc chí mặc dù vẻ ngoài vẫn tỏ ra lạnh lùng trước những lời khen ngợi như vậy. Mọi khi những lời khen kiểu này Hoàng nghe miết nên cảm thấy quá đổi là bình thường như cân đường hộp sữa nhưng hôm nay đi cạnh Trúc (1 người luôn đứng đưng với vẻ đẹp của nó) nên nó cảm thấy khoái chí.

“Anh ta đẹp trai đến vậy sao? Làm gì mà lũ con gái cứ phải nặng xị lên thế nhỉ? Loạn hết rồi”

Vào quầy đồ ăn, Trúc nhặt hết thứ này đến thứ khác, làm Hoàng xách mỗi hết cả tay, lúc này trông bộ dạng đúng như kiểu bà chủ và người giúp việc

- Cô mua gì mà lắm thế, toàn đồ ăn ko hà. Cô là heo hả - Hoàng cần nắn

- Kệ tui – Trúc hất mặt

- Cô nói vậy với người giúp cô vậy hả?

- Ai kêu anh tự nguyện chở tui đi làm gì he he – Trúc cười gian manh

- Cô đúng là người vô ơn mà

- Tui vô ơn hồi nào

- Vậy trả ơn tôi đi

- Trả gì?

- Hôm nay cô nấu món gì mời tôi đi, tôi thấy cô mua đồ ăn nhiều lắm mà
- Còn lâu nhá, tại sao tôi phải nấu cho anh
- Đó, tôi biết ngay mà, cô đúng là vô ơn
- Chọn cái khác đi
- Ko, tôi thích thế, vậy đi, ko cãi nữa, cô mua xong chưa về thôi, cô mua nữa thì tôi ăn ko hết đâu – Hoàng cười tỉnh bơ
- Tôi mua cho anh ăn hồi nào mà anh nói vậy chứ
- Nhanh nào, ra tính tiền thôi he he he – Hoàng lôi Trúc ra quầy tính tiền mà ko để Trúc phản ứng lại

15. Chương 15

Trên đường về Trúc cứ hậm hực vì bị Hoàng lôi về, chưa kịp ngắm nghía hết mọi thứ, dù gì con gái cũng thích la cà mà cho nên đi đường cả buổi mặt nó cứ xị ra. Hoàng thấy thế liền tăng ga đột ngột, Trúc mắt đã bị ngã dúi dụi vào người Hoàng. Tên này thật là xấu xa quá đi, dám dở trò với ta hử, tức thì Trúc đâm nguyên 1 cú vào lưng Hoàng

- Ui trời ơi, đau quá đi mất, cô làm gì thế - Hoàng la lên oai oái
- Ai biểu anh tính giở trò xấu xa với tui làm chi, đáng đời- Trúc giấu mỏ
- Cô làm thế có ngày tai nạn đó- Hoàng vẫn suýt xoa cái lưng ngọc ngà của mình
- Vậy anh đi chậm chậm thôi, có ai đuổi đâu mà anh phóng như ăn cướp vậy, ko sợ công an bắt sao?
- Ừ thì tôi đi chậm, đi trên đường cao tốc mà phải đi chậm thật chán quá đi – Hoàng cần nhằn, lại còn lôi công an ra dọa nữa chứ, trên cái đường này với con “khủng long” này, công an gặp nó chỉ có mà hít khói, nhưng thôi nó ko muốn ăn thêm cái đâm nào vào lưng nữa.

.....

Về nhà Trúc khệ nệ mang đồng túi đồ vào nhà, công nhận đồng đồ đó cơ man toàn là thức ăn, có khi mua cho cả tháng chứ chả chơi. Hoàng dựng xe xong bước vào nhà Trúc, công nhận nhà con gái có khác, quả là sạch sẽ gọn gàng, lại còn thơm tho nữa chứ, còn nhà Hoàng cũng may có cô giúp việc ngày nào cũng đến dọn dẹp ko chắc chả khác gì cái ổ chuột.

- Anh còn đứng đây nữa à, mau phụ tôi nấu nướng đi chứ - Trúc gọi
- Tui nói cô nấu cơm trả ơn tôi, chứ tôi nói tôi giúp cô nấu ăn cho tôi hồi nào
- Muốn ăn thì lăn vô bếp, anh ko làm là khỏi ăn đó ghen, tui đâu phải ô sin của anh chứ, nhanh lên ko thì muộn hết bây giờ- Trúc giục

Thế là Hoàng đành cặm cùi khoác tạp dề vào bếp làm chân phụ bếp cho Trúc, Trúc quay ra thấy Hoàng khoác cái tạp dề mà tủm tỉm cười, trông hotboy khoác tạp dề vào mà vẫn đẹp trai đó chứ, có khi còn dễ thương hơn mặc mấy bộ quần áo model chứ lị Suốt cả buổi Hoàng bị Trúc sai như chong chóng, mệt bỏ hơi tai, biết vậy ra ngoài ăn còn hơn – Hoàng lẩm bẩm

- Anh rửa rau đi
- Ừh đang rửa nè
- Nhanh lên, lâu thế nước sôi rồi nè
- Hành đâu
- Đây

Hoàng cứ quay tít mù, ko hiểu sao lại chịu sự sai khiến của con nhóc này, bây giờ đứa nào mà ở trường nhìn thấy cảnh này chắc sẽ có scandal xảy ra mất, lại còn thằng Hùng nữa, nó mà biết mình thế này chắc nó sẽ cười vào mũi mình mất thôi. Hoàng ơi là Hoàng mày đang làm cái gì thế này, hic hic.

Dường như nhìn thấy bộ dạng lúng túng của Hoàng, Trúc thấy tội tội, có lẽ hẳn chưa bao giờ phải làm mấy cái công việc như thế này, nghĩ vậy Trúc ko sai Hoàng nữa mà tự làm

Hoàng quay ra nhìn Trúc, trông Trúc nấu nướng cứ thoăn thoắt, trên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của nó lấm tấm mồ hôi, hai má hơi hồng lên do nóng, nhìn Trúc lúc này quả là đáng yêu hơn bao giờ hết

- Xong rồi – Trúc cười tươi nói (nụ cười đẹp ngắt ngảy)

Hoàng nhìn vào bàn ăn, ngon quá, không ngờ cô ta lại khéo đến thế, nhìn thức ăn hấp dẫn chết đi được, hơn nữa Hoàng cũng đang đói nữa. Cô ta cũng đảm đang đấy chứ

- Nhìn cũng tạm đc đấy, nhưng phải nếm thử xem thế nào đã – Hoàng cố giả vờ tỉnh bơ

Trúc nhìn Hoàng lườm 1 cái rõ sắc, ôi sao lườm mà cũng xinh zì nè trùi. Hoàng gắp 1 miếng thịt lên ăn thử, ôi chao, sao mà ngon thế, nhà hàng cao cấp nó hay ăn cũng chỉ đến thế này là cùng, mà cách tẩm ướp của con bé này lạ thế, mình chưa ăn kiểu này bao giờ, miếng thịt gia vị ko thừa ko thiếu, đậm đà, rất hợp khẩu vị của nó.

- Cũng tạm đc, cho cô 6 điểm – Hoàng hơi nhúm mày

- 6 điểm hả, anh keo kiệt thế - Trúc lẩm bẩm

Nó gấp rau, ặc, sao cũng ngon thế này, vừa chín tới, ko sống ko nát, nước canh thì dịu ngọt, hấp dẫn quá

- Rau này hơi nhạt, 5,5 điểm nhé

Cứ thế Hoàng ăn liên tù tì 3 bát cơm. Trúc nhìn Hoàng ăn ko chớp mắt, rõ ràng hẳn chê ổng che eo món ăn của mình mà còn ăn như chiến hạm thế

- Nè, anh chê tui nấu dở sao ăn nhieu dữ zì

- Chẳng qua tui đói nên mới ăn thôi, với lại dù gì cô cũng nấu rồi, tui ko cố ăn thì phụ lòng cô hả - Hoàng chống chế

- He he tui bít rồi nhá, ngon đúng ko – Trúc cười đắc ý

- Ngon đâu mà ngon, thua xa mấy nhà hàng cao cấp tui hay ăn đó

- Vậy thì đừng ăn nữa, trả đây- Trúc lôi tất cả đồ ăn về phía mình. Thấy thế Hoàng liền lùi lại

- Cô làm gì thế tui đang ăn mà, trời đánh tránh miếng ăn chứ, sao lại giật đồ ăn trên miệng người khác thế hả?

- Anh kêu ko ngon ăn làm chi, trả đây

- Tui ko trả, tui ăn hết rui- Nói đoạn Hoàng gắp thức ăn vào bát mình rồi cho ra sau lưng giấu đi như sợ Trúc lấy mất vậy

- Anh đúng là cái đồ tham lam xấu tính mà

Trúc ko tranh với Hoàng nữa, ko hiểu sao nhìn điệu bộ ăn ngon lành của Hoàng Trúc lại thấy vui vui, hẳn cũng vui tính đó chứ, chỉ có kiểu ăn nói lấc cấc là khó ưa thôi.

Sau khi ăn no nê, thức ăn ko còn chút nào trên bàn, Hoàng xoa xao cái bụng của mình, trông Hoàng có còn thòm thèm lắm. 2 đứa dọn dẹp mang đồ xuống rửa.

- Tôi rửa anh tráng nhen

- Rửa bát nữa hả, tui ko làm đâu- Hoàng nhăn nhó

- Ko rửa là ko xong với tui đâu àh nhen – Trúc cầm con dao sáng lóa lên trước mặt Hoàng. Muốn thử sự lợi hại của Đồ Long Dao ko hả?

- Được rồi, rửa thì rửa, cô bỏ con dao xuống đi, nhìn ghê quá

Trông Hoàng lóng ngóng buồn cười ko chịu đc, cũng phải thôi từ bé nó có phải nhúng tay vào việc gì đâu. Trú rửa xong là để sang bồn rửa bên cạnh cho Hoàng tráng, nhanh thoăn thoắt, công việc này đối với Trú quá là dễ dàng, nhưng với Hoàng thì quả là 1 cực hình. Trú đặt 1 chiếc bát xuống, đúng lúc Hoàng cho tay xuống để lấy bát lên rửa thì...tóm nhằm tay Trú. Cả Hoàng và Trú khựng lại 1 lúc, cả người Hoàng như có dòng điện chạy qua, cứng đờ toàn thân, Trú thoáng đỏ mặt rồi nhanh chóng rút tay ra khỏi Hoàng, Hoàng cầm cúi tráng tráng rửa rửa. Bống.....

“ Xoảng” 1 tiếng vỡ chất chúa kêu lên

- Trời ơi, anh làm vỡ nguyên chồng bát của tôi rồi kìa, làm ăn kiểu gì vậy

- Tôi đã nói là tôi ko biết rửa mà, cô cứ ép tôi

- Anh đúng là cái đồ vụng về mà , đứng ra kia cho tôi nhờ đi – Trú tức giận

- Tôi...tôi xin lỗi mà- điệu bộ Hoàng trông rõ thảm hại

- Thôi đc rồi anh ngồi đó đi, để tôi làm nốt cho, ko ngày mai tôi chẳng còn cái bát nào để ăn cơm

Hoàng chỉ đợi có vậy nhảy tót ra ngồi ghế, nhìn Trú rửa thoăn thoắt, trông Trú ra dáng 1 người vợ đảm đang lắm, ôi nó đang nghĩ gì thế nhỉ, đúng là lần thần.

- Sao anh lại ở riêng vậy? – Trú lên tiếng hỏi phá vỡ bầu ko khí im ắng ngọt ngào

- Tôi thích thế, thoải mái hơn- Hoàng trả lời

- Nhà anh cũng ở ngoài này, bố mẹ anh cũng đồng ý cho anh ở riêng sao?

- Ủh – Bống giọng Hoàng trùng xuống

- Ở 1 mình vậy anh ko buồn sao, ko nhớ bố mẹ sao, tôi thì nhớ bố tôi lắm

- Ko, tôi ko nhớ, cũng chẳng ai nhớ tôi cả - Giọng Hoàng buồn buồn

- Sao cơ? – câu nói của Hoàng làm Trú ngạc nhiên phải quay lại để nhìn Hoàng

- Ah, ko có gì, thỉnh thoảng cuối tuần tôi cũng tạt về nhà mà – Hoàng chống chế

- Ah ra vậy – Trú quay lên rửa bát tiếp

- Còn cô, sao lại ở ngoài này 1 mình vậy?

- Bố tôi công tác trong Nam, chưa có điều kiện chuyển ra ngoài này nên tôi ra trước

- Còn mẹ cô

-.....mẹ tôi mất lâu rồi – giọng Trầm hẳn

- Tôi xin lỗi đã nhắc đến chuyện buồn của cô – Hoàng bối rối

- Ko sao

Cả 2 lại tiếp tục im lặng, mỗi người theo đuổi 1 ý nghĩ riêng. Trú cảm nhận đc ở con người Hoàng bên ngoài vẻ lạnh lùng bất cần cộc cằn thì bên trong cũng ko đến nỗi nào, có lẽ hẳn cũng ko quá đáng ghét. Hoàng thì thấy Trú là 1 cô bé bản lĩnh cứng rắn nhưng cũng rất tình cảm đôi khi lại rất ngốc nghếch. Cả 2 ko ai nhìn thấy người kia cũng đang nở 1 nụ cười trên môi giống mình

- Xong rồi, anh về đi cho tui còn học bài – Trú lên tiếng

- Học bài ah- Hoàng chưng hửng

- Ủ, đi lẹ đi, tui còn đi tắm và học nữa, anh định ngồi ở nhà tôi đến bao giờ nữa – Trú giục

Chẳng còn cách nào khác Hoàng đành đi về, mặc dù vẫn có vẻ lưu luyến lắm, đã lâu lắm rồi Hoàng mới có cảm giác vui vẻ như thế này, một cảm giác rất đầm ấm, nó ước gì thời gian có thể ngừng lại. Trú như một luồng gió lạ thổi vào cuộc đời nó khiến cuộc sống của nó trở nên có nghĩa hơn. Trước kia, cuộc sống của nó

tê nhạt, đi học về là nó lại la cà ở quán xá, bar, thỉnh thoảng đi đua cùng lũ bạn, tối nào cũng trong trạng thái say khướt, nó đến chỗ đấy để trốn tránh sự cô đơn, về đến nhà thì chỉ còn mình nó. Từ khi Trúc đến, nó cảm thấy cuộc sống trước kia thật là vô nghĩa, nó ko còn hứng thú với những nơi ồn ào như thế, nó thích về nhà cãi nhau với con nhỏ hàng xóm, thích bày trò trêu con nhóc, đến trường nó cũng muốn gặp con nhóc. Có lẽ con bé đã dần trở thành 1 phần rất quan trọng trong nó.

16. Chương 16

Hoàng mân mê chiếc điện thoại trong tay, nó quyết định bấm số điện thoại của con nhóc mà nó đã lấy trộm số trong lúc con bé đang rửa bát. Trúc đang học thì giai điệu quen thuộc “heo ko đòi ăn kem, heo ko đòi ăn bánh...” vang lên.

“Hoàng đẹp trai calling” – Trời, hần lưu tên hần vào điện thoại mình lúc nào zì trời, lại còn “Hoàng đẹp trai nữa”.

- Alo

-

- Học

-

- Ko

-

- Ko thích

-

- Ấy khoan – Trúc giật lại, nghe đến đề toán hay mắt cô nàng đã sáng long lanh

- Hoàng cười, cá đã cắn câu rồi, con nhỏ một sách này chỉ có mang cái chiến học hành này ra dụ nó thôi

- Vậy anh sang đây đi – Trúc rụt rè, nhớ mang sách vở theo đó

Hoàng lấy sách vở bằng vận tốc ánh sáng và lao vút sang nhà Trúc, Trúc mở cửa nhìn chằm chằm vào đồng sách vở của Hoàng

- Đâu, đề toán đâu – Trúc sốt sắng

- Cô ko cho tôi vào nhà ah

- Ừ nhỉ, xin lỗi hề hề, ngồi dưới nhà học nhé- Trúc gãi đầu

Hoàng đưa 1 tập đề toán cho Trúc, Trúc cầm đồng đề đó đôi mắt long lanh như đc cho 1 vật gì quý báu lắm, nó giở từng trang nhìn chăm chú bằng đôi mắt thích thú. Hoàng nhìn Trúc lúc này đã thay bộ đồ ở nhà ra, bộ quần áo lửng màu hồng phấn, trên áo có hình quả dâu tây đỏ chót to đùng (đúng là trẻ con mà), mái tóc búi nhẹ đằng sau, vài cọc tóc lòa xoa trước mặt. Trông Trúc như đứa trẻ con dễ thương vậy, mà cô ta dùng loại sữa tắm gì mà thơm thể nhỉ, mùi ngọt ngọt như mùi hoa quả í. Hoàng nhắm mắt lại hít 1 hơi.

Trúc vẫn chăm chú nhìn tập đề toán của Hoàng, chợt nó nhớ ra là còn có Hoàng ở đây

- Cảm ơn anh nha, tui mượn mai tui photo xong tui sẽ trả anh – Trúc cười tươi. Hoàng ngệt mặt ra, nụ cười như là bông hoa đang nở vậy, có khi hoa nở cũng ko đẹp bằng nụ cười này, đúng là nụ cười thiên thần

- À, ko sao, cô cứ dùng đi, tôi còn nhiều lắm, khi nào cần tôi lấy cho – Hoàng sung sướng trong lòng

- Sao tự dưng tốt với tôi dữ vậy nghì lắm nha- Trúc nheo mắt nhìn Hoàng

- Hàng xóm mà, thỉnh thoảng còn ăn ké bữa cơm chứ - Hoàng cười toe toet

- Tui bít ngay mà- Trúc lườm Hoàng, mà sao anh có tài liệu này vậy

- Cô quên là tôi cũng học chuyên toán sao, tôi hơn cô 1 khóa đó
- Ờ nhỉ tôi quên mất
- Thôi cô giải đề đi, tôi cũng học đây
- Ok – Trúc lại cười và bắt đầu giải đề

Ngồi cạnh Trúc thế này thật khó tập trung vào việc học, nhưng chẳng lẽ ko học thì ko đc, Hoàng cố ngồi hí hoáy cầm bút tính toán làm. Trúc thì khi đã học rồi thì đúng là quên hết mọi thứ. Quả là mấy đề toán Hoàng đưa hay thật (đối với Trúc thì càng khó là càng hay mà). “Kính thật con bé giải đề nhanh thoăn thoắt, mấy đứa lớp mình chắc ko giải bằng con bé này” Hoàng nghĩ

Một lúc sau thì Trúc có vẻ hơi lúng túng với 1 đề toán, Hoàng quay ra hỏi

- Sao thế, ko giải đc sao, có cần tôi giúp gì ko?
- Anh hả? – Trúc ngạc nhiên vì nghĩ Hoàng từ xưa đến nay có học hành gì đâu mà giúp với chả đỡ nhưng thôi cứ thử xem
- Đây nè, bài này tui giải mãi chưa ra, ko biết có tính nhầm chỗ nào ko nữa
- Xem nào – Hoàng cầm đề và bài làm của Trúc ra ngó ngó xem xem, tính toán khoảng 5 phút thì phát hiện ra chỗ nhầm
- Đây nè, chỗ này nè, cô viết dư dấu âm đằng trước, hèn gì tính ko ra. Theo tôi nên giải cách này nè. Thế là Hoàng thao thao bất tuyệt, thật sự là Hoàng học cực giỏi nếu ko muốn nói là siêu đẳng của trường này, tuy nhiên phong cách học của Hoàng rất tài tử i như tính cách của Hoàng vậy, thích học thì học, ko thích học thì thôi vậy mà thành tích của Hoàng lúc nào cũng đứng đầu khối.
- Hay quá- Trúc reo lên. Vậy mà tôi ko nghĩ ra
- Tất nhiên, làm sao cô nghĩ ra đc chỉ có người siêu phàm như tôi mới làm đc thôi – Hoàng héch mui
- Kiêu thấy ớn – Trúc lè lưỡi

Trúc lại cặm cụi làm bài, trông nó lúc này như quên hết mọi thứ trên đời, quên sự có mặt của Hoàng, tự dưng Hoàng ước mình là cái tập đề toán đó (ước mơ kì cục hết sức), để đc Trúc nhìn bằng ánh mắt long lanh sung sướng như thế. Hoàng nhìn lại hình như lúc này quay ra giảng bài cho con nhóc nó đã ngồi gần con nhóc hơn, nó ngửi thấy mùi ngọt ngọt như hoa quả tỏa ra từ người con nhóc, rất dễ chịu. Tự dưng nó đỏ mặt, mặt nóng bừng. Nó sợ con nhỏ nhìn thấy, nó đứng phắt dậy khiến Trúc giật mình quay ra

- Tôi về đây
- Anh học xong rồi ah
- Chưa, nhưng tôi ko muốn học nữa
- Thế sao con rủ tôi học chung, anh đúng là cái đồ hâm đơ mà, thay đổi như thời tiết í
- Chẳng qua tôi sợ cô ko làm đc bài nên qua đây chỉ cô thôi, bây giờ cô biết làm rồi thì tôi về đây
- Vậy anh về đi

“ Cũng ko thèm nài nỉ mình ở lại nữa, con nhóc này đúng là máu lạnh mà” Hoàng nghĩ và ùng ùng bỏ về

Trúc nhìn thái độ của Hoàng mà chẳng hiểu gì cả, đúng là tên hâm đơ nó nhún vai cầm sách vở lên phòng học bài tiếp

17. Chương 17

Sáng hôm sau, Trúc dậy sớm, sau khi là cái công việc muôn thừa mỗi buổi sáng, nó ra ban công hít 1 hơi đầy phổi ko khí trong lành buổi sáng, ít phút nữa thôi cái ko khí này sẽ toàn là bụi à xem, phải tranh thủ chứ. Không khí trong lành thật, nó mỉm cười rùi vào nhà chuẩn bị đồ để đi học

Khi lấy quần áo để mặc, Trúc mới tá hỏa lên rằng bộ đồng phục của nó còn để ở bên nhà Dung, ở nhà chỉ còn bộ đồng phục áo với váy thôi, chẳng lẽ lại ko mặc. Nó đành ngậm ngùi lấy váy ra mặc, hix hix hu hu. 10 phút sau, nó đi đi lại lại trước gương, cảm thấy ko tự tin chút nào, hôm trước còn có Dung đi cùng, hôm nay chỉ có mình nó cảm thấy ngại ngại sao. Nhưng nhìn nó cũng ổn đấy chứ, bộ đồng phục dễ thương, nó cột cao tóc, cái tóc mái đã che đi cái trán dô bướng bình, trông nó đâu đến nỗi nào nếu ko muốn nói là rất xinh. Tặc lưỡi, thôi mặc nốt ngày hôm nay vậy.

Chạy hùng hục ra bến xe bus, “tất cả cũng chỉ tại bộ đồng phục này, làm nó phải suy nghĩ mãi” cũng may mà vừa kịp ra đến nơi, nó lên xe trước khi xe bỏ bến. Trên xe đã hết chỗ, chán quá, nó đang loay hoay ngó ngang nó dọc thì 1 tên con trai đứng lên cười tươi với nó

- Bạn ngồi đi – ánh mắt vẫn rất đắm đuối

- Ô...Cảm ơn nhá – thoáng chút ngỡ ngàng, bình thường nó đứng rã chân ra có ai thèm nhường nó đâu hôm nay có người tốt thế, nó nở nụ cười tươi rói với tên con trai đó. Trông cái bộ mặt tên con trai kia kìa, thộn ra trước nụ cười của con nhóc (chuyện...nụ cười của nó ngất ngây con gà tây thế cơ mà). Ngồi yên vị trên xe, nó rút tai nghe ra nghe chút nhạc, tự dưng hôm nay lại muốn nghe chút nhạc cho vui.

Xe bus đỗ trước cổng trường, con nhóc đi xuống, tên con trai kia nhìn nó có vẻ lưu luyến lắm, có lẽ hẳn đang tiếc hùi hụi vì chưa nói chuyện đc với Trúc câu nào (đeo tai phone thế ai mà nói chuyện đc)

Nó vào lớp, lũ con trai nhìn thấy Trúc thẳng nào thẳng đấy cười tươi, 2 con mắt thì sáng long lanh chỉ trực biến thành 2 hình trái tim thôi, lũ con gái đưa nhìn đưa lườm nguyệt (ghen tỵ mà). Nó tiến thẳng vào chỗ Dung ngồi, Dung thì chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên vì đồng phục của Trúc đang ở nhà nó. Nhìn thấy Trúc, Dung cười toe

- Chào bồ

- Chào bồ - nó nhe răng cười mếu

- Sao thế?

- Thì để quên đồng phục ở nhà bồ nên phải mặc cái này này

- Đẹp mà, có khi mình ko trả bộ đấy cho bồ đâu mặc thế này đẹp hơn

- Í, ko đc, mình ko quen đâu – Trúc mếu máo

- Quen dần đi, hi hi

- Dung xinh đẹp, Dung dễ thương, Dung....- Trúc cầm tay Dung nhìn đắm đuối

- Thôi, thôi, ghê quá, Dung xinh đẹp dễ thương Dung bít mà, đồng phục của bồ đây nè – Dung dúm tay Trúc 1 cái túi

- Ôi, Dung đáng yêu, cho hun cái nào __ Trúc lao vào Dung

- Thôi, tôi xin tôi xin Dung che mặt

- Ha ha

- Hi hi

Cả 2 đứa cười nắc nẻ

- Cuối tuần bồ đi chơi với mình nhá – Dung nói

- Đi đâu thế?

- Đi lên Vi chơi

- Ok

.....

Giờ ra chơi, 2 đứa đang tung tăng tung tẩy xuống canteen, miệng thì liến thoắng chuyện trên trời dưới biển. Bóng 1 bóng đen lù lù trước mặt và đâm sầm vào Trúc, 1 chiếc cặp sách rơi xuống đất văng tung tóe

- Ôi, tôi xin lỗi, để tôi nhặt dùm bạn – Trúc luống cuống

- Ko sao, cũng tại tôi mà – Một giọng nói âm áp lạ thường vang lên

Sau khi 3 đứa lúi húi nhặt thì ngược mặt lên nhìn nhau, trước mắt Trúc hiện lên 1 khuôn mặt đẹp trai đến ngỡ ngàng, da trắng mịn, body chuẩn cao cũng phải trên 1,8m chứ. Ô, gương mặt này sao quen quen. Rồi ko hẹn cả 2 cùng đồng thanh

- Trúc!!!!!!!!!!

- Long!!!!!!!!!!!!!!

2 đứa cầm tay nhau nhảy tưng tưng trong trường

- Trời ơi đúng là Long rồi, bỏ về hồi nào sao ko ình biết – Trúc vẫn chưa hết ngỡ ngàng

- Mình mới về, hôm nay đang làm thủ tục nhập học ở đây, ko ngờ Trúc cũng học ở đây sao – anh mắt Long long lanh nhìn Trúc

- Uh, mình mới chuyển ra ngoài này học mà, ah quên, đây là Dung bạn thân của mình, còn đây là Long, bạn của mình từ hồi trong kia lận đó

- Chào cậu – Cả 2 đồng thanh

- Mình phải lên văn phòng làm thủ tục đã, tý nữa gặp bồ sau nhá- Long cười âm áp

- Ủh, mình học lớp 11 chuyên toán nhá có gì sang đây gặp mình, chào bồ nhá

- Khoan- Long gọi giật lại

- Sao thế?

Trúc chưa nói hết câu thì Long ôm nhẹ Trúc vào lòng, thì thầm nói

- Chào tạm biệt cái chứ, mình nhớ bồ lắm đó

Trúc thoáng đỏ mặt “Kìa, đây là trường học đó, bồ kì quá đi”, Long bỏ Trúc ra cười

- Tụi mình toàn ôm nhau thế còn gì, bồ ngại gì chứ. Thôi mình đi nghe. Bye

- Bye!!!!!!!!!!!!

Tất cả những hành động đó của mấy đứa nhóc đã bị Hoàng nhìn thấy, nó cũng đang đi về phía canteen, nhìn thấy bóng dáng con nhỏ cũng đang đi về hướng đó, nó đang hôn hờ thì nụ cười tắt lịm vì bỗng nhiên tên con trai nào đó xuất hiện, sau đó con nhỏ kia lại còn cười tươi hơn hờ với hắn, trời ơi, sao hắn còn dám ôm con nhỏ đó chứ. Vậy mà con nhỏ kia chả có phản ứng gì, ánh mắt rõ tình tứ, trông ngọt ngào làm sao, vậy mà với mình con nhóc đó cứ the thé, lại nhát gừng nữa, ánh mắt lúc nào cũng như hình viên đạn vậy... Sao con nhóc đó lại cười tươi với thằng kia thế nhỉ, hắn có quan hệ gì với con nhóc đấy. Trong lòng Hoàng bây giờ như có 1 cái gì đó khó chịu lắm... cảm giác cứ nghèn nghẹn từng tức... toàn thân nóng bừng bừng, 2 nắm đấm của nó đã nắm chặt. Đầu như muốn bốc hỏa....Rõ ràng nó đang “ghen”

18. Chương 18

- Trời, sao bồ quen dc anh chàng bánh dũ vậy, đẹp trai ko kém gì hotboy trường mình nhé, có khi còn bánh hơn í – Dung hôn hờ

- Bồ đang nói tên “ma giáo” đó hả, làm sao đẹp trai bằng bạn mình dc – Trúc dẩu mồm rồi Trúc bồi hồi nhớ lại

.....

Cách 7 năm về trước

Năm con nhóc lên 9 tuổi, vào 1 ngày hè, thì nhà bên cạnh có người mới chuyển về, hôm đó nó đang chơi ngoài sân thì 1 thằng nhóc rất xinh trai, trắng trẻo, đôi mắt to tròn với hàng mi cong vút xuất hiện trước mặt nó. Thằng nhóc nhìn con bé rồi cười tươi

- Chào cậu

- Ồ, chào – con bé thờ ơ đáp lại

- Mình mới chuyển về đây, tụi mình là hàng xóm đó- Thằng nhóc chỉ tay về phía nhà mình

- Ồ, tui biết rồi – con nhóc vẫn hờ hững ko có vẻ gì là vồn vã

Thằng bé có vẻ ko bỏ cuộc, nó chìa ra trước mặt Trúc 1 cây kẹo mút rất hấp dẫn

- Tặng bạn nè

Mắt Trúc sáng rực lên nhưng nó cố kiềm chế cái sự sung sướng đó lại

- Sao lại cho tui, tui ko nhận đồ của người lạ

- Quà làm quen mà, nhận đi ha – Thằng bé cười, giọng như năn nỉ

- Ủh, thui đc rồi, nể tình cậu lắm đó nghen – Trúc cười tít cả mắt

Con nhỏ hồi bé đã đẹp như thiên thần rồi, 2 má bầu bĩnh, làn da trắng mịn màng, nụ cười rất dễ thương. Thằng bé nhìn con bé cười thấy như cả bầu trời tỏa sáng trước mắt nó vậy, trong lòng nó có 1 niềm vui khó tả

- Cậu tên gì?

- Trúc

- Mình tên Long, Tuấn Long

- Tên hay ghê đó, nghe oai thế - con bé cười híp mí

Từ hôm đó 2 đứa như đôi bạn thân, hay sang nhà nhau chơi, bố mẹ Long cũng rất quý Trúc, nhìn 2 đứa nhóc đẹp như đôi thiên thần vậy, ngày nào Long cũng dành cho con bé rất nhiều kẹo (hầu ăn thế cơ).

- Sau này lớn lên Trúc lấy Long nhé – Long rụt rè

- Lấy là sao – Trúc vừa mút kẹo vừa nói

- Thì...là...là... sau này Trúc làm... vợ Long... giống như mẹ Long là vợ ba Long vậy- thằng nhóc đỏ mặt tía tai

- Ủh – Trúc cười, trong cái đầu non nớt của nó đã có khái niệm gì là vợ với chồng đâu, nó chỉ nghĩ qua nhà Long chơi rất vui, bố mẹ Long cũng rất yêu thương nó và hơn nữa nó toàn đc Long cho kẹo nên thích qua đi chứ

- Thật ko- Long cười rạng rỡ

- Ủh thật mà, mà sao Long lại lấy Trúc – Trúc vẫn ăn kẹo ngon lành

- Tại... Trúc xinh,... xinh như búp bê ý – Long gãi tai (nhỏ mà đã háo sắc gớm))

- Thế à, xinh như búp bê ah – Trúc cười tít mắt

Hết hè, Trúc đến lớp, vậy là thời gian vui chơi cùng thằng bạn thân sẽ bị rút ngắn lại, đang ngồi trong lớp thì cô giáo vào dắt theo 1 người, trông quen quen, con nhóc ngẩn ngơ sung sướng vì thằng bạn thân thiết của mình lại vào lớp mình học

- Đây là bạn Trần Tuấn Long, hôm nay bạn ý sẽ học ở lớp chúng ta

Lũ con gái có vẻ thích Long lắm vì cậu nhóc bảnh trai nhất lớp mà, đứa nào cũng nhìn Long đắm đuối. Cả lớp còn 1 chỗ trống đó là chỗ trống của Minh Hồng con bé này hay chành chọe với nó nhất, chỗ đó trên chỗ Trúc 1 bàn.

- Em vào ngồi chỗ bạn Minh Hồng nhé – Cô giáo nói

Minh Hồng đang sướng rơn vì đc ngồi cạnh Long, mắt nó long lanh nhìn Long.

- Em ko thích ạ, e muốn ngồi cạnh bạn Trúc- Long chỉ tay về phía nó
- Chỗ đấy có người ngồi rồi e, e ngồi cạnh bạn Minh Hồng cũng đc mà – cô giáo đỡ dành
- Không, e chỉ ngồi cạnh bạn Trúc thôi- Long cương quyết

Cả lớp xì xào ầm ĩ và đổ dồn ánh mắt về phía Trúc, Trúc bất ngờ trước hành động của Long, và điều đó làm nó ngượng chín người, còn là Minh Hồng quay lại nhìn nó bằng ánh mắt cảm tức

- Long ngoan, ngồi cạnh Minh Hồng nha, mai một cô đổi chỗ lại rồi cho e ngồi cạnh Trúc đc chưa- Cô giáo gần như năn nỉ thằng nhóc

Thằng nhóc đành tiu nguỉ về phía Minh Hồng, Minh Hồng thấy vậy sung sướng nhìn về phía con nhóc bằng ánh mắt đắc thắng, Trúc nhà ta thì tỉnh bơ,

- Chào cậu, mình là Minh Hồng – Minh Hồng vồn vã
- Chào, nghe cô giáo nói rồi, khỏi giới thiệu – thằng nhóc lạnh lùng

Minh Hồng chừng hững ngượng ngùng nên nó ko dám hỏi tiếp. cả buổi Long ngồi học bài, mặt lạnh như băng mặc dù Minh Hồng tìm đủ mọi cách gợi chuyện nhưng đều thất bại.

Giờ ra chơi.....

Minh Hồng đang quay ra nói chuyện với Long thì chả thấy Long đâu, Long đã nhanh chân chạy xuống phía Trúc là Minh Hồng tức nổ đom đóm mắt

- Trúc, Long có cái này cho Trúc nè – Long chìa 1 túi kẹo hấp dẫn cho Trúc.
- Ngon quá!!!!!!- Trúc như reo lên
- Ba mình mới đi nước ngoài về mua đó, mình để dành cho Trúc đó, ở nhà còn nhiều lắm, lát về Long đưa Trúc nữa nghe
- Thích quá!!!!!!Long đúng là tuyệt nhất đó – Con bé cười tươi
- Thật...thật sao? Long đỏ mặt sung sướng, ko có gì khiến thằng bé thích hơn là nụ cười hồn nhiên của con nhóc

Minh Hồng nhìn Long ngọt ngào với Trúc mà hậm hực, lúc này thằng nhóc ko nói 1 lời nào với nó vậy mà với Trúc thằng bé ngọt ngào tình cảm thế. Lòng tự kiêu của nó ko cho phép như vậy

- Long ko đc ngồi cạnh Trúc chán quá đi – Thằng nhóc phụng phịu
- Ko sao đâu, dù sao cùng lớp là đc rồi – Trúc đỡ dành
- Long về nói với ba, nói cô giáo cho Long ngồi cạnh Trúc, Long ko thích ngồi cạnh con nhỏ đó tí nào, nó điệu chảy nước ra í – Long nhăn mặt chỉ về phía Minh Hồng
- Thế ah, nó xinh nhất lớp mà Long ngồi cạnh nó cũng đc đấy chứ
- Xinh á, làm sao bằng Trúc đc – thằng nhóc giãy nảy
- Thật ko???? Trúc cười sung sướng chỉ cần lời khen của thằng nhóc là nó thấy sung sướng rồi

Những ngày sau đó Trúc mới thấy Long đc hâm mộ cỡ nào, hôm nào cũng đc bon con gái (háo sắc) cho bao nhiêu là quà với bánh, lúc nào cũng có hàng tá cô vầy quanh bắt chuyện. Long đẹp trai thế cơ mà, nhà lại giàu, nghe nói bố Long là chủ tịch tập đoàn gì lớn lắm. Long về đây bố Long đã góp cổ phần xây dựng lại trường lớp, tài trợ rất nhiều máy móc trang thiết bị cho trường nên ai cũng yêu chiều cậu chủ nhỏ.

Bao nhiêu bánh trái là Long đưa cho Trúc ăn hết, Trúc khoái lắm (vốn háu ăn mà) làm lũ con gái rất cảm phần. Nhưng ko làm gì đc vì thứ nhất sợ làm mất lòng Long thứ 2 sợ Trúc. Trúc chỉ hiền lành với mỗi Long thôi còn lũ con trai con gái trong trường đều sợ Trúc, nó vốn là sếp của bon lóc chóc đó mà. Trúc cao hơn hẳn tụi cùng tuổi, lại nổi tiếng lì lợm đầu gấu hay đánh nhau (cô nàng học võ từ bé mà) nên chả ai dám

đụng. Tuy vậy chỉ số IQ từ bé đã ngất ngưỡng nên toàn đứng đầu khối, vì vậy có hơi nghịch 1 chút vấn đề thầy cô giáo chỉ nhắc nhở bỏ qua cho

19. Chương 19

Năm Trúc học lớp 8

Trúc đang ngồi gặm bánh mì trong lớp thì 1 tên con trai hốt hải chạy vào

- Đại tỹ, tụi trường mình bị mấy thằng bên trường P chặn đường đánh, mấy đứa con gái trường mình đi qua đường đây đều bị bọn nó trêu gẹo hết. Chúng nó có vẻ đang thách thức chúng ta đó. Hôm qua nghe thằng bị đánh kể lại là thằng đại ca hẹn ngày mai tan học gặp nhau ở bãi đất trống sau công viên đó, nó nói ko đứa nào ko đến đứa đó là con rùa

- Hả? Có phải là thằng Cường “híp” ko – Trúc nghiêng rắng ken két

- Đúng đó đại tỹ, giờ tính sao

- Tính cái gì nữa, phải cho chúng nó biết là trường này ko dễ bắt nạt, ko phải thích làm gì thì làm

- Vậy để e đi báo hội đàn e nha tỹ

- Ủh, Trúc phẩy tay

Long từ đâu bước vào, ngồi cạnh Trúc, nhìn thấy Long, Trúc mừng rỡ khác hẳn thái độ lúc nãy với thằng đàn e

- Long! Ăn gì chưa, ăn bánh mì hok – Trúc đưa bánh cho Long

- Long hok đói, chuyện lúc nãy đó mà....- Long ngáp ngừng

- Sao? Trúc ngược con mắt đen lay láy lên nhìn Long

- Trúc... lại đi... đánh nhau sao

- À, chẳng qua là đi dạy bảo lại cái bọn ko biết điều, tụi nó o ép học sinh trường mình quá, Trúc nhịn lắm rồi, hôm nay phải gặp mặt để nói chuyện cho ra lẽ

- Nhưng mà.... Long lo lắng, Long có linh cảm ko tốt lắm – Long bối rối

- Linh cảm sao cơ, lần nào Trúc đi Long chả nói thế - Trúc cười xuề xòa

- Ko, Long nói thật đấy, Trúc đừng đi dc ko, thực sự Long có linh cảm rất xấu- Long nài nỉ

- Thôi nào Long (đối với Long Trúc luôn dịu dàng mà), Trúc hứa với Long chỉ đi nốt lần này thôi, sau khi dẹp loạn 12 sứ quân xong Trúc sẽ rửa tay gác kiếm. Ok – Trúc nháy mắt

- Nhưng...

- Thôi ko nhưng nhị gì cả, vào lớp rồi kìa

Long quay ra nhìn Trúc, thực sự thằng bé rất lo cho con nhóc này, ko hiểu sao tối qua nó nằm mơ thấy Trúc nắm bắt tỉnh, trên đầu là 1 vết thương đang chảy máu , Long gọi nó mãi mà nó ko dậy, đến lúc tỉnh dậy Long mới thở phào đó chỉ là giấc mơ. Hôm nay nghe tin Trúc đi gặp bon côn đồ bên trường P, Long đã nổi da gà, chỉ nghĩ lại giấc mơ tối hôm trước là nó đã thấy lạnh hết người. Đối với nó Trúc là 1 phần rất quan trọng, nó ko muốn mất con bé, mỗi lần Trúc nói là đi “dẹp loạn” là hôm đó Long hồi hộp mất ăn mất ngủ. Lần nào xin đi cùng con bé cũng ko cho, chỉ khi thấy con bạn yêu quý trở về bình an thì nó mới thờ phào nhẹ nhõm. Mỗi lần con nhỏ bị thương thì Long lại suýt xoa, đau đớn như thể người bị thương là nó vậy. Lần này ko dc, nhất định nó phải đi cùng Trúc, nó sẽ lên đi theo, nó sẽ làm bất cứ việc gì để bảo vệ cô bạn gái nó yêu quý nhất.

5 giờ chiều này hôm sau, tại bãi đất trống sau công viên, bên trường P đã có mặt. Con nhóc đến dẫn theo 1 đám lâu la của nó, trông nó chả có vẻ gì là sợ cả

- Ôi tường gì, hóa ra đại ca của trường C lấy lòng lại là 1 con nhóc hả ha ha ha – Cường “híp” cười lớn- Một lũ núp vậy đàn bà

- Con nhóc nào, mày ăn nói cho cẩn thận kéo týt về nhà ko còn răng mà nhai cháo đó – Trúc lạnh lùng nói, ánh mắt con bé lạnh băng nhìn chằm chằm vào đối thủ

- Con này bạo mồm gớm, týt đừng khóc kêu anh tha cho nhé, hay làm bạn gái anh đi anh tha cho – Cường cười “nham nhở”

Trúc ko nói gì, nó lừ lừ nhìn đối thủ và tiến về phía Cường “híp”, Cường “híp” chợt tắt nụ cười, tự dưng nó thấy ớn ớn khi nhìn vào ánh mắt của con nhỏ. Nhưng là 1 đại ca nó ko thể tỏ thái độ lúng túng trước đàn e đc

- Tại sao chúng mày toàn gây sự với học sinh trường tao, hôm trước mày đánh đàn e tao đó biết ko – Trúc hỏi mặt ko biến sắc

- Tao thích thế đây, nhìn chúng nó ngứa mắt lắm, tao sẽ vẫn cứ làm như thế đó- Cường “híp” vênh vao

- Mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải ko – Trúc vẫn nhin thẳng vào đối thủ với ánh mắt sắc lém như dao

- Mày đang đụng vào ổ kiến lửa rồi đây – Cường bắt đầu tức, khuôn mặt nó bắt đầu đỏ gay lên, có vẻ nó đang mất uy khi cãi nhau với 1 đứa con gái như thế này

- Tao sẽ phá tan ổ kiến lửa của chúng mày và nhai đầu con kiến chúa cho xem

Dứt lời, Trúc rút chiếc côn nhị khúc của mình ra oánh thẳng vào mặt Cường “híp” làm nó choáng váng xây xẩm mặt mày. Lũ đàn e thấy vậy liền xông vào

- Đứa nào muốn chung số phận thì vào đây – Trúc hét lớn đồng thời múa côn tít mù khiến thằng nào cũng rén.

Đòn phủ đầu của Trúc quả thật lợi hại khiến cho lũ trường P ko kịp trở tay, đàn e của Trúc thấy vậy như tiếp thêm sức mạnh lao lên, lũ trường P thì như rắn mất đầu đánh loạn xạ ngẫu. Trúc hạ từng tên ko quá khó khăn (quả ko hổ danh thủ lãnh), khuôn mặt thiên thần của nó bấy giờ trông y chang sát thủ. Đang ko để ý thì Cường “híp” lồm cồm bò dậy cầm 1 chiếc gậy đi về phía nó, nó giờ chiếc gậy cao lên nhằm thẳng con nhóc mà đánh.

- Đại tỷ!!!!!!!!!!!!Coi chừng đằng sau

- Bốp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Đã quá muộn, con nhóc nhắm tịt mắt vào theo phản xạ nó giơ 2 tay ra đỡ, nhưng chỉ nghe thấy 2 tiếng “bốp” và “tiếng hét thảm thiết” của ai đó. Nó mở mắt ra, 1 thân hình đổ sập xuống như 1 cây chuối trước mặt nó, là Long. Long đã lao ra đỡ đòn cho nó. Con bé ngỡ ngàng, sau vài giây định thần nó lao ra phía Long, trời ơi, sao tim nó đau thế, người nằm dưới đất là Long bị đánh là Long mà sao nó có cảm giác là nó chính là người bị đánh vậy. Nó gào lên

- Long ơi!!!!!! Tỉnh lại đi...hức hức...Trúc đây.... Tỉnh lại đi, đừng làm Trúc sợ... đừng chết Long ơi hu hu hu – Nước mắt con bé đã nhạt nhòa trên khuôn mặt xinh đẹp của nó

Long mở mắt ra nhìn nó, thấy con bé ko sao, nó mỉm cười rồi bất tỉnh. Trên đầu nó, máu chảy ròng ròng, chảy ướt cả áo của con bé

- Đừng ngủ mà Long...tỉnh dậy nhìn Trúc nè....đừng ngủ lúc này mà Long....hức hứchu hu..- Con bé cứ ngồi ôm chặt Long vào lòng mình, nó sợ Long sẽ biến mất khỏi thế gian này, nó nhận ra là Long quan trọng với nó biết bao

Nó quay lại nhìn đám người đang chết sững lại trước hành động của nó, đám đàn e chưa bao giờ thấy nó khóc vậy mà hôm nay nó khóc ngon lành trước 1 lũ người

- Còn đừng đấy sao? Mau gọi cấp cứu đi- Nó gào lên

Cả lũ quên mất là đang đánh nhau liên cuồng cuồng gọi cấp cứu, nó quay ra nhìn Cường ‘híp’ lúc này đang te tua vì bị tụi đàn e của nó nện

- Nếu Long mà có làm sao, tao thề rằng cuộc sống của mày trong suốt quãng đời còn lại sẽ đau khổ hơn là địa ngục đó – Trúc ném ánh nhìn căm hờn của về phía Cường

Xe cấp cứu đã đến, bác sĩ đưa Long vào bệnh viện, nó cứ nắm chặt tay Long, nước mắt như mưa, chỉ đến khi đến phòng cấp cứu nó mới chịu buông tay thẳng bé ra. Nó ngồi ngoài, trái tim quặn thắt, tất cả là tại nó, tại cái tính hiếu thắng của nó mà Long phải ra nông nổi này, đáng lẽ người nằm trong kia là nó vậy mà... Nếu Long có mệnh hệ gì nó làm sao sống nổi, cuộc sống còn lại của nó sẽ sống trong ăn năn mãi mãi. Bà mẹ Long đang ở Mỹ, làm sao bây giờ, nó đã gọi cho bố nó

- Trúc, Long đâu con, Long có sao ko- ông Khánh lao đến

- Huh u oa oa, hức hức, tại con, tất cả là tại con, tại con mà Long ra cơ sự này, con ân hận lắm – Trúc òa khóc nức nở

Ông Khánh giận con lắm, nhưng nhìn con bé khóc đau đớn như vậy, có trách nó cũng ko ích gì

- Đừng khóc nữa con, Long sẽ ko sao đâu, Long là người tốt mà, nó sẽ ko sao đâu- Trong lòng ông cũng như thiêu như đốt- Bố đi báo bố mẹ Long đã

Khoảng 2 tiếng đồng hồ sau cửa phòng cấp cứu mở ra, Trúc và ông Khánh lao ra

- Bác sĩ ơi, bạn con sao rồi, hức hức, sao bạn í cứ ngủ mãi thế - Trúc mếu máo

- Rất may là cậu bé đã qua cơn nguy hiểm, cậu bé bị đập não nhẹ, chúng tôi cần theo dõi thêm là có máu tụ gì nữa ko.

- Cảm ơn bác sĩ – ông Khánh rồi rít

Tối hôm đó ở bệnh viện, mặc cho ông Khánh nói thế nào Trúc cũng ko về, nó nằng nặc đòi ở lại bên cạnh Long. Ông Khánh đành chịu thua cô con gái.

Trúc cầm tay Long, bàn tay lạnh ngắt, khuôn mặt đẹp trai thanh tú của Long nhợt nhạt vì mất máu, đôi mắt vẫn nhắm nghiền như ko có dấu hiệu tỉnh lại. Trên người Long đủ thứ dây truyền lằng nhằng, nhìn mà xót xa, Trúc lại khóc, mắt nó đã sưng húp lên vì khóc quá nhiều, nhưng nhìn thấy Long như vậy nó ko tài nào cầm đc nước mắt.

- Long ơi, tỉnh lại đi, tỉnh lại nhìn Trúc nè, lỗi tất cả là ở Trúc, nếu Trúc nghe lời Long thì đâu đến nỗi này, Long tỉnh lại đi, Trúc hứa sẽ ko bao giờ đánh nhau nữa, tỉnh lại với Trúc đi Long ơi....hức hức

Long vẫn bất động, Trúc đau lòng lắm, nó cứ nắm chặt lấy tay Long xoa xoa cho tay thẳng bé ấm lên, quá mệt mỏi Trúc thiếp đi, trong giấc mơ của nó hình ảnh Long hiện lên cười dịu dàng ấm áp với nó

Đến ngày thứ 2, trông mặt mũi Long đã có vẻ hồng hào hơn nhưng Long vẫn chưa tỉnh, điều đó làm con bé đau lòng, nó ko ăn ko ngủ mà chỉ khóc suốt ngày khiến ông Khánh cũng đau lòng theo. Trúc gục đầu xuống giường, khóc

- Long ơi, sao ko tỉnh lại nhìn Trúc chứ, Long hứa lấy Trúc làm vợ cơ mà, sao Long cứ ngủ miết thế hu hu

Con bé cứ khóc lóc mãi vậy, thì tự nhiên nó thấy tay nó động đập hay nơi chính xác là có ai nắm vào tay nó, nó ngẩng đầu lên,...là Long, Long đã tỉnh lại. Nó nhìn Trúc triu mến, đột nhiên nước mắt nó lăn dài. Trúc thấy Long đã tỉnh lại, nó lao ra ôm chầm lấy Long mà khóc nức nở.

- Tạ ơn trời đất, Long đã tỉnh lại rồi, Trúc lo quá

Long định mấp máy môi nói gì nhưng có vẻ nó mệt quá nên ko nói đc, Trúc dùng tay ngăn lại, 2 đứa nhìn nhau triu mến, 2 hàng nước mắt vẫn tuôn rơi, nhưng đó là nước mắt của hạnh phúc

20. Chương 20

1 tuần sau

Long đã hồi phục lại, nó đã đi lại bình thường, ăn uống bình thường, ngày nào Trúc cũng vào thăm nó, mang rất nhiều đồ ăn tẩm bổ cho thằng bé

- Trúc tính vỗ béo Long thành heo sao mà ngày nào cũng mang bao nhiêu là thức ăn cho Long thế này – Long nhăn nhó

- Long phải ăn au khỏe chứ, tự Trúc nấu đó – Trúc mỉm cười dịu dàng

Nhìn nụ cười của con nhóc thì chỗ thức ăn này hay gấp 5 lần thế thằng nhóc cũng cố mà nuốt í chứ

- Nào há miệng ra – Trúc giơ thìa cháo trước mặt Long

- Để Long tự ăn đc mà

- Ko đc, Long còn yếu lắm, để Trúc đút cho, nào, ngoan nào, nói “A” đi Long

- A!!!!!!!!!!!!!!!

- Ầm, ngoan lắm, miếng nữa nhé – Trúc cười toe

- Ừh, A!!!!!!!!!!!!!!!

Sau khi đánh chén hết chỗ thức ăn Trúc mang vào, Long ngồi xoa xoa bụng

- Ôi no quá đi thôi Trúc ơi, kiểu này Long bội thực mất thôi

- Còn hoa quả nữa này, ăn đi át, cái này tốt cho sức khỏe lắm – Trúc đưa Long 1 miếng cam

- Ừh, Long phải mau khỏe để còn cưới Trúc về làm vợ nữa chứ

- Trêu người ta, ăn đi – Trúc đỏ mắt nhét miếng cam vào mồm Long

Long cười khoái chí nhai cam nhồm nhoàm, trông cậu nhọc rất là phởn phơ

.....

2 tháng sau

- Long nói sao cơ, tuần sau Long bay sang Mĩ hả - Trúc ré lên

- Ừ, bố mẹ ở bên đó công tác nên muốn Long sang đó học luôn – Long nói mà mặt như sắp khóc

- Bao giờ Long về Việt Nam – mắt con bé đã long lanh ngấn lệ rồi

- Long cũng chưa biết, nhưng mà Long sẽ về mà, Long hứa với Trúc đó

- Thật...thật chứ ? Long ko gạt Trúc chứ ?- Trúc lúc này đã tèm lem nước mắt rồi

- Thật mà, đã bao giờ Long gạt Trúc chưa? Long mỉm cười dịu dàng ôm Trúc vào lòng

Trúc thoáng bối rối, mặt con bé đỏ ửng trông thật đáng yêu biết bao. Long nhìn khuôn mặt này mà ko nỡ rời xa con bé.

Cái ngày Long phải đi cũng đến, Trúc khóc nức nở

- Ko chịu đâu, Long đừng đi, ở lại với Trúc đi, huh u hức hức,- con bé ôm chặt lấy Long

- Kìa con, để Long đi ko lỡ chuyến bay bây giờ- ông Khánh kéo Trúc vào lòng

- Long đi nha, Long sẽ về với Trúc mà – nước mắt lăn dài trên khuôn mặt thằng bé

Long ôm nhẹ Trúc vào lòng và thơm nhẹ lên trán con bé, mùi hương ngọt ngào trên tóc con bé khiến nó ngất ngây, mùi ngọt như hoa quả vậy, nó sẽ ko bao giờ quên khuôn mặt này, mùi hương này, nó ước gì thời gian quay trở lại, nó ước gì nó có sự lựa chọn, nó sẽ ở bên con bé mãi mãi.

21. Chương 21

Hiện tại....

Khu nhà sau trường, nơi mà Hoàng hay ra đó ngồi mỗi khi trốn tiết, hôm nay có cả Hoàng và Hùng ngồi đó. Nó thấy thằng bạn lằm lì suốt cả buổi hỏi gì cũng ko nói, vào tiết học ko thấy Hoàng đâu, đoán là thằng bạn dờ hơi trốn ra ngoài này nên nó cũng “bùng” theo. Ngồi cả buổi chẳng thấy Hoàng nói gì, Hùng đâm sốt ruột, nó lên tiếng

- Mày làm sao vậy, chẳng nói gì hết từ nãy đến giờ, có chuyện gì thì phải nói ra chứ, mày im re thế làm sao tao biết đc

-.....

- Mày có còn coi tao là bạn thân của mày ko?

“Gật gật”

- Vậy có chuyện gì?

-.....

- Ôi giờ ơi tao phát điên lên mất- Hùng vò đầu bứt tai, hôm nay thằng bạn nó làm sao vậy, mọi hôm có bao giờ nó thế này đâu, nhìn cái bộ mặt nó hậm hực, ỉu xìu chán nản nhìn mà sốt ruột. Nhất định có chuyện gì khó nói lắm nó mới ko nói ỉnh, phải tìm cách khác.

- Vậy tao đoán nhé, nếu đúng thì mày gật gật như lúc nãy cũng đc

-.....

- Chuyện gia đình mày phải ko?

-.....

- Vậy là ko phải – Hùng gật gù

- Chuyện “cây tre trăm đốt” phải ko? Hùng nheo nheo mắt nhìn Hoàng

Hoàng giật nảy mình, mặt nó đang từ trạng thái vô hồn chuyển sang trạng thái cà lăm

- Vớ..vớ..vẫn, cây tre thì...thì liên quan gì đến tao

- Vậy là đúng chuyện “cây tre trăm đốt” rồi – Hùng gật gù mỉm cười

- Ey, tao đã nói là ko phải mà – mặt Hoàng đỏ tía tai

- Ồ, vậy là chắc chắn là chuyện “cây tre trăm đốt” trăm phần nghìn rồi – Hùng tỉnh bơ giả vờ vuốt râu (làm gì có) ra vẻ suy tư lăm

- Tao ko thèm nói với mày nữa – Hoàng hậm hực

- Mày nghĩ mày là ai mà giấu đc cặp mắt “thiên lý nhãn” của tao hử, tao chơi với mày từ nhỏ tao ko hiểu tính mày chắc, bộ dạng mày y như kiểu bị giật mắt đồ chơi vậy. tao nói đúng ko

- Ủh thì đúng – Hoàng chịu thua cặp mắt cú vọ của thằng bạn

- Vậy nghe tao hỏi nè, mày thích con nhỏ đó phải ko?

- Tao ko biết – Hoàng bối rối

- Thích hay ko cũng ko biết, ah mà lạ àh nha, lần trước mỗi lần tao hỏi mày thích nhỏ nào ko mày đều lạnh lùng nói là “ko”, mà lần này lại là “tao ko biết”...có vấn đề

- Vấn đề cái đầu mày – Hoàng gắt

- Im nào, nghe tao hỏi tiếp, thế mày đang có thấy vui khi gặp con nhỏ đó ko

- Vui khi gì, gặp nó tức thỉ mỗ lun, dữ như cọp vậy – Hoàng cố phùng má nói

- Thật.....ko? – Hùng nhìn thẳng vào mắt Hoàng

- Thậ...t – Hoàng lấp bắp

Hùng tùm tùm cười nhìn thái độ thẳng bạn, đây là lần đầu tiên nó bối rối khi nhắc đến 1 đứa con gái, qua thái độ cố gắng chống chế 1 cách yếu ớt thì nó càng khẳng định thẳng bạn của nó có vẻ rung rinh trước con bé kia. Thái độ kì lạ này của Hoàng xuất hiện khi lên canteen lúc 2 thẳng nhìn thấy con bé kia nói chuyện với 1 tên con trai lạ hoắc. Hùng cười đắc thắng

- Vậy sao, vậy chắc con bé chọc mày tức nên mày mới tỏ thái độ “quyết ko khai 3 ông cộng sản trong đồng rơm” từ nãy đến giờ với tao ra đúng ko. Vậy từ nay đừng gặp nó nữa là đỡ tức, việc mày làm, việc nó làm. Hơn nữa hình như nó có bạn trai rồi thì phải, lúc nãy tao thấy 2 đứa nó tình cảm lắm, có lẽ mày kiếm con mới khác đi thôi. Tao e ko ổn đâu – Hùng cười gian, nó thấy thái độ thẳng bạn khác từ lúc nhìn thấy Trúc cười nói với 1 thẳng nhóc lạ hoắc ở đâu í

Hoàng thì vừa nhắc đến 2 chữ “bạn trai” ra mà tức sôi gan sôi ruột, sao nghe 2 cái từ đó mà khó chịu thế

- Mày thôi đi, tao ko muốn nghe nữa, mà ko gặp làm sao đc, mày quên nó là hàng xóm của tao ah, với cả mày quên nó là “con mới” của tao ah – Hoàng chống chế

- Ah, ừh nhĩ - Hùng vỗ tay đét 1 cái vào trán, vậy mày để thua thẳng nhóc kia sao?

- Thua là thua thế nào, tao con lâu mới thua, mày nghĩ tao là ai, tao là Vương Minh Hoàng – Hoàng có vẻ lấy lại sự tự tin

Hùng khoái chí lắm, vậy là cá cắn câu rồi, nó biết thẳng bạn yêu quái của nó sẽ ko thừa nhận là thích con nhỏ kia đâu, càng ko thừa nhận là nó đang “ghen”, trông cu cậu hùng hục khí thế như thế kia khác hẳn thái độ lúc đầu

- Vậy mày định tính thế nào chưa? – Hùng hỏi

- Chưa!!!!!!- Hoàng ỉu xiu, chưa bao giờ nó lại cảm thấy lực bất tòng tâm trước con gái như thế này, trước kia chỉ cần nhìn nụ cười và chỉ vài câu nói là mấy e xinh xắn sẵn sàng ngã vào vòng tay nó.

- Đúng là pó tay mày, thế này nhé, mày có lợi thế là gần nhà con nhỏ như vậy khả năng tiếp cận sẽ tăng lên đúng ko

- Ừh – Hoàng chăm chú như nuốt từng lời của Hùng

- Nhất cự li nhì cường độ mà, mày nên dùng chiến thuật mưa dầm thấm lâu. Đừng quá nóng vội mà hỏng việc

- Ừh, rồi sao nữa? Hoàng sốt ruột

- Thứ 2 biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, tức là tao sẽ đi dò hỏi thông tin về đối thủ ày, khoản này của tao mày biết rồi mà – Hùng tuôn 1 lèo

- Mày giỏi ghê, đúng quả k hổ danh “đệ nhất sát thủ” – Hoàng vỗ vai Hùng

- Chuyện, tao mà lì mày – Hùng vênh mặt

Hùng nhìn thẳng bạn đang sung sướng mà nó thấy vui vui, lần đầu tiên nó thấy Hoàng mở lòng ra với 1 đứa con gái, Hoàng đc nhiều con gái hâm mộ thật đấy, nó có mất công چرا cảm ai đâu, vì vậy khả năng kinh nghiệm yêu đương = 0.

- Đi thôi, vào lớp thôi- Hoàng khoác vai thẳng bạn thân vào lớp

.....

Giờ tan học cũng đến, chưa hôm nào Trúc mong tan học như ngày hôm nay, nó mong gặp Long quá bao nhiêu năm trời rồi. Trúc vợ vội sách vở trong khi mắt nó cứ liếc ra ngoài cửa. Đang thu vội sách vở nó thấy trước cửa lớp của nó thì thấy trước cửa lớp xôn xao

- Ôi, ai mà đẹp trai thế, bạn ơi bạn tìm ai thế

- Bạn học lớp nào vậy? Làm quen đi

Nó chạy ra ngoài thấy Long đang bị bao vây bởi 1 lũ con gái, mắt đứa nào đứa này cũng đăm đăm như cá chuối, trái tim cứ gọi là rụng lá tả tơi. Long ko trả lời, ko cười với 1 đứa nào, mặt thẳng nhóc lạnh băng cứ như là lũ con gái đó ko tồn tại vậy. Nhưng nhìn thấy Trúc thẳng nhóc nở một nụ cười dịu dàng ấm áp, nụ cười nó có thể khiến tan chảy cả Bắc cực cũng nên (nói hơi quá 1 chút he he), có lẽ trong mắt nó chỉ có Trúc vậy

- Long đợi Trúc lâu ko? – Con bé cười tươi

- Ko sao, cũng mới thôi – Long cười dịu dàng nhìn Trúc, đúng là nụ cười thiên thần của nó, Trúc đang hiện diện trước mắt nó

Lũ con gái bị Long lạnh nhạt lại thấy quay ra cười tươi với Trúc thì tức lắm, con bé đó có cái quái gì mà mấy hotboy cứ lấn xả vào nó thế nhỉ.

Dung cũng chạy ra cửa lớp, Long nhìn thấy Dung thì cũng mỉm cười thật tươi (bạn thân của Trúc mà)

- Chào Dung

- Chào Long – Dung cười nhẹ

- Chúng mình cùng về thôi, hôm nay mình tính đi ăn mừng này gặp mặt của Long với Trúc, Dung nhất định phải đi cùng đó - Trúc khoác tay Dung kéo đi

- Ôi, xin lỗi, mình quên mất, hôm nay mình có chút việc gấp nên phải về trước đây, hẹn hôm khác đi sau vậy hi hi hi xin lỗi nha

- Thật sao? – Trúc tần ngần, 2 người bạn thân của nó, nó đều muốn cả 2 đi

- Ủh, còn nhiều dịp mà nhất định tụi mình còn đi chơi dài dài, he he , mình đi trước nghen- Nói xong Dung phóng tít luôn

Thực ra Dung có bận gì đâu, nó chỉ muốn cho Long và Trúc gặp nhau riêng sau bao lâu xa cách thôi, tội nghiệp Trúc và Long

22. Chương 22

Sau khi Dung đi, Long quay lại nhìn Trúc cười triu mến

- Trúc có người bạn tốt ghê, Dung rất dễ thương

- Ủh, Dung là người bạn tốt của Trúc đó, hồi Trúc ốm Dung chăm sóc tận tình lắm.

- Vậy sao, vậy thì tốt quá, Long chỉ lo Trúc ở ngoài này 1 mình ko ai chăm sóc, bây giờ Trúc có cả Dung cả Long rồi nhé. – Long cười tít mắt

- Ah, thế Long vào lớp nào

- Lớp a3 chuyên lý, Long muốn vào lớp Trúc nhưng hết chỗ rồi, lớp a3 cạnh lớp Trúc đó – Long xịu mặt phụng phịu

- Ko sao mà, tụi mình học cùng trường cơ mà, gặp nhau lúc nào chả đc – Trúc an ủi

- Thì đành vậy chứ biết làm sao – Long vẫn phụng phịu

- Thôi đừng buồn nữa, Trúc dẫn Long đi ăn kem nhá

- Trúc định dỗ trẻ con hả - Long nhe răng cười

- Kem ngon mà hi hi hi

- Thế Trúc định dẫn Long đi ăn kem ở đâu? Long tùm tùm

- Ó....thì- mặt Trúc ngệt ra

Từ hồi ra ngoài này đến giờ Trúc có đi đâu bao giờ đâu mà biết hàng kem nào. Trông cô nàng mặt nghệt ra đến là ngố. Àh, quên chưa nói, Trúc nhà ta ít ra đường vì có 1 nhược điểm rất lớn đó là rất “gà” đường, tức là mặc dù chỉ số IQ cao ngất ngưỡng nhưng lại ko thể nhớ nổi mấy cái con đường, giỏi lắm là khi nhắc đến con đường nào đó thì chỉ thấy quen quen còn ko hình dung là nó nằm ở chỗ nào. Con đường Trúc nhớ nhất là từ nhà đến trường và từ trường về nhà chứ mà bỏ con nhỏ ở 1 nơi nào đó xa xa thì con bé bó tay chịu thua.

Nhìn con bé khổ sở, gãi đầu gãi tai, Long cười tủm tỉm

- Không sao, mình sẽ nói bác tài chở đi, tiện thể đưa Trúc đi chơi luôn cho biết đường biết phố, chúng mình đi thôi nào – Long dịu dàng khoác nhẹ vai Trúc

.....

Ngồi trên xe, bác tài lái xe, đi qua từng con phố, Trúc nhìn ngắm dòng người tấp nập qua lại, Long ngồi thì làm hướng dẫn viên

- Kia là lăng Chủ tịch kia

- Trong đó có Bác Hồ nằm đúng ko? Trúc chưa vào đó bao giờ, chưa đc nhìn Bác Hồ ngoài đời ra làm sao

- Hôm nào Long sẽ đưa Trúc vào thăm nhé

- Ủh, hi hi

2 đứa tiếp tục đi

- Kia là bờ hồ, tháp Rùa đó – Long chỉ tay

- Oa, trên này đẹp thiệt

- Còn kia là nhà hát lớn

Trúc cứ trầm trồ hết chỗ nọ đến chỗ kia, đúng là 1 con “gà” chính hiệu mà

- Còn bây giờ, chúng ta đi ăn kem, ra Hà Nội thì phải ăn kem Tràng Tiền- Long kéo tay Trúc vào trong

Bước vào trong có 1 cái sảnh, ko bàn ko ghế, mọi người dựng xe ở đó và vào quầy mua kem, vậy mà vẫn đông nghịt, công nhân kem Tràng Tiền có tiếng thiệt ta ơi. Từng người xếp hàng mua kem đông kinh khủng, lần đầu tiên Trúc thấy cảnh này, ngộ thể (tui thì thấy hoài). Long vào mua kem 1 lúc sau cũng cầm đc 2 cái kem ốc quế ra, nhìn cậu nhóc rất là sung sướng vì thành quả của mình

- Kem của Trúc nè, ăn đi ngon lắm đó

Nhìn cây kem hấp dẫn quá, sở trường của Trúc là kem mà, Trúc sung sướng cầm cây kem, trông nó lúc này y như hồi nhỏ đc Long cho kẹo vậy

- Ngon quá, Long đúng là tuyệt nhất – Nó cười tươi rói

- Ủh, Long biết mà, nói hoài àh hí hí

- Chảnh thấy ớn – Trúc lè lưỡi trêu Long

Nhìn điệu bộ lí lắc của con bé thật đáng yêu biết bao, nụ cười đó, ánh mắt đó, mùi hương hoa quả ngọt ngào đó vẫn y nguyên như ngày nào. Long nhìn con bé ăn ngon lành, đôi má bầu bĩnh, cái môi căng mọng đỏ ửng lên vì kem lạnh kìa, ước gì đc kiss 1 cái nhĩ. Long chợt đỏ mặt vì ý nghĩ của mình

- Long ko ăn hã, kem chảy rồi kìa – bất ngờ Trúc quay ra cắn miếng kem của Long

- Í, ăn gian, kem của Long mà, Long phải cắn lại, đưa đây

- He he còn lâu nhá, ai biểu mất tập trung ráng chịu nghen- Trúc lè lưỡi

- Háu ăn y như xưa vậy

Long cho lên kem lên miệng cắn đúng chỗ Trúc vừa cắn của nó. “Đây có phải là hun gián tiếp ko nhĩ” Long nghĩ và cười tủm tỉm, nó chợt nhận thấy tim nó đang đập rộn ràng

- Long cười chỉ zì
- Ko có gì
- Ko có gì sao cười
- Long thấy vui vui thì cười thui mà
- Sao vui?
- Vì.....
- Vì gặp Trúc đúng ko he he he
- Vì.....miếng kem cuối cùng của Trúc thuộc về Long – dứt lời nó dứt tọt cái kem trên tay Trúc vào mồm
- AAAAAA!!!!!!! Ko chịu đâu, đồ ăn gian, trả kem đây AAAAAAAA – Trúc đánh vào người Long thùm thụp
- Ui da, đc rồi, Long đền cho cây khác, ha ha ha ,đồ heo tham ăn- nói xong thằng bé chạy đi và mua 2 cái kem về cho con nhóc. Đang tiu ngửu thấy 2 cái kem hấp dẫn mắt nó sáng long lanh
- Của Trúc hết đó – Long cười dịu dàng
- Thiệt sao? – Nó cầm 2 tay 2 cái ăn ngon lành, trông như đứa trẻ con vậy,
- Long ăn đi, Trúc dứt cho, há mồm ra nào – Long cười toe há mồm ra “lại hun gián tiếp nữa”
- Mặt dính kem kìa – Long dịu dàng rút khăn tay ra lau cho con nhóc, trông nó chả khác gì 1 thằng a trai lo cho 1 cô e gái bé bỏng

Sau khi ăn no nê kem, Long đưa Trúc đi lòng vòng 1 vài nơi, 2 đứa cùng ăn tối sau đó Long đưa Trúc về nhà. Trên đường về, con nhóc vì vui và mệt quá đã ngủ ngon lành trên vai Long. Long khoác tay nhẹ lên vai con nhỏ, nhìn nó đáng yêu biết bao, hàng mi cong vút, cái mũi thanh tú, cái miệng xinh xinh, làn da trắng mịn màng, công nhận càng lớn Trúc càng xinh đẹp. Nó tự nhủ sẽ ko bao giờ để con bé rời xa nó nữa. Long cứ ngắm Trúc mãi, rồi nó bỗng thấy Trúc nở 1 nụ cười, ko biết con bé mơ cái gì mà cười vậy, dễ thương quá đi mất. Long chợt nhìn xung quanh, chỉ có bác tài đang lái xe, tự nhiên tim nó đập nhanh lên, nó rụt rè 1 lúc, rồi... rất nhẹ nhàng nó cúi xuống... kiss nhẹ lên trán con bé. Con bé vẫn ngủ rất say ko biết gì.

23. Chương 23

Gần về đến nhà, mặc dù ko muốn nhưng Long vẫn phải lay Trúc dậy

- Trúc ah, gần về đến nhà rồi, dậy thôi – Long nhẹ nhàng
- Ah, uhm ...về...nhà rồi àh, chết Trúc ngủ quên mất, sao ko gọi Trúc dậy
- Long thấy Trúc ngủ ngon quá nên ko đánh thức (vậy mới hun trộm đc 1 cái chứ hí hí)
- Vậy sao, Trúc vào nhà nha, hẹn gặp Long ngày mai- con nhóc cười toe toét ra khỏi xe
- Bye

.....

Trong nhà Hoàng nhìn thấy Trúc đi từ trong xe ra, cả buổi nó ko thấy Trúc đâu nó cứ đi ra đi vào lo lắng, và hậm hực. Bây giờ thấy con nhỏ đi cùng 1 thằng con trai khác nó càng cảm thấy lộn hết cả tiết, cái đầu nóng bừng bừng, bây giờ mà đập quả trứng lên đầu nó chắc cũng chín đc quá (hí hí)

Trúc vừa vào nhà vừa lú lo hát, bỗng nghe tiếng gọi giật lại (khỏi nói cũng biết là ai)

- Cô đi đâu mà bây giờ mới về thế, có biết bây giờ mấy giờ rồi ko ?
- Tôi đi đâu thì liên quan gì đến anh, bây giờ anh lại còn định quản lý giờ giấc của tui nữa hả, zô ziên quá!!!!!!

- Ồ...thì...tại...tại....- Hoàng ấp úng, chẳng lẽ là nói là tại tôi lo cho cô hay tại tôi ko thích cô đi với cái thằng kia

- Tại cái gì? – Trúc nhú mày

- Tại...tại tôi...bị đứt tay – Hoàng dơ ngón tay ra- Nhưng tôi ko có bông băng, tôi tính sang nhà cô xin thì cô ko có nhà

- Sao anh ko ra ngoài mà mua ? Trúc khó chịu

- Tui ko thích, với lại tui đau tay ko đi đc – Hoàng chống chế

- Ha ha ha ha ha – Trúc cười ngặt nghẽo, - Đau tay chứ có đau chân đâu mà ko đi đc, có mà anh làm biếng thì có

- Kệ tui, cô ko thấy cơ thể ta là 1 thể thống nhất à, tay đau cũng ảnh hưởng đến chân đó – Hoàng phụng phịu

- Thôi, tôi ko đòi co với anh nữa- Trúc phẩy tay đi vào nhà

- Ey, thế cô ko băng tay cho tôi ah, đau quá ? – Hoàng giơ ngón tay bọc bằng giấy ăn ra ngoài (eo ơi) để trước mặt Trúc

- Thì băng, cũng phải để tôi vào nhà cái đã chứ, ngồi dưới nhà đợi tôi đi, tôi lên lầu lấy bông băng xuống, có xước da chút xíu mà loạn lên đúng là.... – Trúc cầu nài

Hoàng hí hửng chạy vào nhà, ngồi trên ghế, đợi Trúc. Thực ra tay nó đâu có đau lắm đâu, cái xước da bé tý này ăn nhằm gì, chẳng qua nó nói đại thì đành phải theo thôi, ko ngờ con nhóc này cũng tin thật, he he ngốc xít quá

- Nè, bông băng nè, có cả băng Urgo nữa trong này có đủ cả đấy còn, oxy già....- Trúc đưa hộp cứu thương cho Hoàng

- Tui đau tay lắm, băng dùm tui đi – Hoàng nhăn nó

- Anh đúng là lắm chuyện mà!... Đưa tay đây!

- Nè – Hoàng đưa tay cho Trúc

- Sao đứt tay vậy, chảy nhiều máu thế, ướt hết cả tờ giấy ăn nè. – Trúc vừa tháo tờ giấy ăn ra vừa hỏi

- Tôi tính nấu cái gì đó ăn, nhưng cắt phải tay nên ko nấu đc

-Ặc, anh đúng là chả làm đc cái trò trống gì hết, có mỗi nấu ăn cũng ko đc nữa – Trúc ngán ngẩm

- Ui da!... Cô nhẹ tay chút xíu đi!...Xót quá! – Hoàng nhăn nhó

- Thì tui nhẹ tay hết sức rồi đó...! Anh kêu ít thôi đc ko? Để yên cho người ta làm, đàn ông con trai gì mà chả chịu đựng đc gì hết- Trúc nói thế thôi nhưng nó vừa làm vừa thổi nhẹ nhẹ vào vết thương của Hoàng

“Sao con nhóc này chu môi lên thổi thổi cũng dễ thương thế?” – Hoàng thầm nghĩ. Cảm giác được con nhỏ chăm sóc thật là thích, mặc dù con nhỏ luôn miệng cằn nhằn nhưng hành động của nó lại rất dịu dàng, Hoàng cảm thấy trong lòng mình ấm áp biết bao. Thế mà lúc bị cắt phải tay nó đã kêu trời kêu đất, sao cuộc đời lại đen đui thế. Bây giờ nó lại đang thấy bị cắt phải tay cũng tuyệt thật (ặc ặc).

- Xong rồi!.. Anh cầm đồng bông băng này về luôn đi, tôi cho anh đấy, sau này tự thay nhé

- Trời, tôi có 1 tay sao thay đc, cô thay dùm tôi đi, giúp người thì giúp cho chót đi chứ – Hoàng nhăn nhó

- Trừi ạ, kiếp trước tui mắc nợ anh hay sao í – Trúc ré lên

- Ọc...ọc...ọc – Bụng của Hoàng biểu tình

- Anh chưa ăn gì sao? Cái bụng anh biểu tình ghê quá rồi kìa

- Ủh, bị đứt tay nên có nấu nướng đc gì đâu! Cô có gì ăn hok, cho tui ăn với- Thực ra nó hậm hực vì con nhóc đi chơi với 1 thằng con trai khác nên chả có bụng dạ nào mà ăn

- Có mì tôm thôi, ăn hok?

- Có!!!!!!!- Hoàng sung sướng

- Đúng là oan gia mà, ngồi đây đợi tôi đi – Trúc đi vào bếp

10 phút sau, Trúc bưng lên 1 tô mì hấp dẫn, có trứng, có thịt, có rau có hành, bốc khói nghi ngút thơm phức, nhìn đã thèm nhỏ nước miếng rùi (ực ực)

- Ôi ngon quá đi mất!!!!- Hoàng reo lên, nó hí hửng đỡ lấy bát mì từ tay Trúc

“Xì xụp....xì xụp....xì xụp”

- Ngon ko? – Trúc chống cằm lên 2 tay nhìn Hoàng ăn, nó mà tũm tĩm cười

- Ngon!!!!!!

- Đc nhiu điểm zì?

- 10điểm....Xì xụp...xì xụp

- Hôm nay anh chấm điểm rộng rãi quá ! Trúc cười tít

- Nè – Hoàng vừa ăn vừa nói

- Gì?

- Cuối tuần rảnh hok?

- Hok, tui bận rùi

- Bận gì vậy?

- Bận gì kệ tui chứ? Sao tui phải khai bao với anh chi? Ăn đi- Trúc giấu mỏ

- Ủh ko nói thì thôi – Hoàng tiu ngửu cúi xuống ăn tiếp, “chắc là bận hẹn hò với thằng ranh kia chứ gì, thằng đấy thì có gì hay chứ” Hoàng hậm hực nghĩ

“Heo ko đòi ăn kem, heo ko đòi ăn bánh...” Điện thoại của Trúc vang lên, “Dung calling”

- Alo, mình nè

-.....

- Ủh, hôm nay đi chơi vui lắm – Trúc cười tít mắt

“Trông con nhóc này vui thế chắc là đang nói chuyện với thằng kia rồi” Hoàng đồng tai lên nghe trộm

- Kế hoạch vẫn thế nhé 6h tối thứ 7 ở Vi chứ gì

-.....

- Ok, Bye

Hoàng thấy Trúc cúp máy nó vội giả vờ lảng đi như ko để ý đến cuộc gọi đó, mà cầm cúi ăn.

- Ôi nó quá!!!! – Hoàng xoa xoa bụng

- Ăn no rùi thì về đi cho tui còn nghỉ ngơi – Trúc lạnh lùng

- Cây tre nè....- Hoàng ngập ngừng

- Sao cơ? Trúc ngược lên nhìn Hoàng, có vẻ nó đã quen với cái tên này

- Cầm...ơn cô nhé- Hoàng lúng túng đỏ mặt

Thoảng chút ngỡ ngàng – “Ko có gì đâu” rồi nó nở nụ cười tươi rói với Hoàng, làm tim thằng bé xém chút nữa là nhảy khỏi lồng ngực.

.....

Hoàng phi như bay về nhà, nó cầm vội con đế sony của nó lên gọi cho thằng bạn quân sư quạt mo của nó.

- Alo, Hùng àh, có chuyện ko rắc rồi nè

-

- Chuyện là thế này, tao làm đúng như mày bảo đó là rủ “cây tre” đi chơi cuối tuần, nhưng nó lại hẹn thằng nhóc kia rồi – Hoàng bực tức

-

- Thì tao nghe con nhóc đó nói đt vừa xong mà

-

- Hình như là đi lên Vi đó

-

- Sao???? Mày bảo sao?... Mày nói tao đi theo dõi á?...Tao đây mà phải làm mấy cái trò lên lút đó hả ?
Hoàng gần như hét vào điện thoại

-

- À...ờ....rồi sao nữa?

-

- A!!!, tao hiểu rồi, mày đúng là mưu cao. Bye mày nhá, có gì tao báo lại ày

-

Hoàng cúp máy, miệng nó nở 1 nụ cười đắc thắng, nó chìm vào giấc ngủ lúc nào ko hay.

24. Chương 24

Trưa hôm sau, Trúc đang chuẩn bị nấu cơm thì có tiếng chuông cửa, Trúc chạy ra xem

- Xin hỏi ở đây ai là Hoàng Thanh Trúc – 1 người đàn ông có vẻ như người vận chuyển thư tín

- Dạ cháu ạ- Trúc lễ phép

- Cô có bưu kiện nhé, cô kí vào đây cho tôi

Trúc kí vào và nhận 1 gói rất lớn, nó nhớ có lần bố bảo sẽ có quà gì đó rất hay cho nó, con nhỏ hí hửng chạy vào nhà bóc gói quà ra liền.

- Đẹp quá trời nè!.....- Trúc thốt lên

“Heo ko đòi ăn kem, heo ko đòi ăn bánh...”- “papa calling”

- Alo, bố àh – Nó reo lên

-

- Quá tuyệt chứ bố - nó sung sướng

-

- Dạ, con biết rồi bố

-

- Vâng, con chào bố

Trúc quay ra nhìn món quà của bố,...1 chiếc laptop đẹp mê ly, hình như là Macbook của apple thì phải nó nhìn thấy hình quả táo mà (thực ra tui cũng chẳng rành lắm về laptop viết đại thôi, có gì sai sót thông cảm nhá hì hì). Con nhóc ngắm nghía 1 cách say mê, ngắm nghía theo đúng nghĩa nhá, vì nó có 1 nhược điểm

nữa cực lớn đó là cực cực “gà” về vấn đề liên quan đến máy tính, nó chả dám đụng chạm nhiều vào cái máy vì thành tích phá máy vì tính của nó có vẻ là khá cao.

“Có gì để mai hỏi Long cách sử dụng vậy” – nó nhìn cái máy lần nữa rồi cất vào hộp.

Sau khi ăn uống dọn dẹp xong, con nhóc đi lên sân thượng hóng gió át, mỗi lần lên đây nó luôn thấy thoải mái, khuôn viên đầy hoa tạo cảm giác rất tươi tắn, nó ngắm nhìn những đóa hoa đang thi nhau khoe sắc (thành quả chăm sóc của nó hàng ngày mà lị) mà thấy tinh thần nhẹ nhõm và thoải mái. Thành thạo có cơn gió thổi vào làm mái tóc mềm mại mượt mà của nó tung bay trông nó y như 1 tiên nữ vậy. Tự dưng nó thấy buồn ngủ...2 mắt díp lại...thế là nó gục mặt ngủ ngon lành trên bộ bàn đá.

Hoàng cũng đi lên trên sân thượng chơi thì bắt gặp con nhóc đang ngủ ngon lành trên đó

“Trời, cô ta là sâu ngủ hay sao mà bạ đâu cũng ngủ đc thế”

Hoàng tiến tới gần con nhóc định bụng gọi con nhóc dậy, nhưng khi đến nơi, nó ngồi vào chiếc ghế cạnh con nhóc và ngắm con nhóc ngủ. Trông con nhóc này ngủ nhìn dễ thương i như con mèo vậy, chả bù lúc nó thức lúc nào cũng như cộp í. Con nhóc này dùng gấu gọi gì mà thơm như mùi hoa quả vậy ta, úi, sao tóc nó dài và đẹp thế nhỉ, quảng cáo dầu gội đc ý chứ. Hoàng tiếp tục ngắm con nhóc ngủ 1 cách say sưa, hàng mi cong vút, chiếc mũi thanh tú, làn da trắng mịn, cái môi hồng chúm chím như đang mỉm cười...trông yêu thế. Tim Hoàng càng ngày càng đập nhanh hơn, nó từ từ cúi xuống...

- Mẹ!...mẹ!... mẹ ơi! – Trúc kêu lên

Hoàng giật bản mình, “trời, mình làm cái gì thế này” hic hic _ Hoàng quay ra ôm lấy ngực vuốt vuốt, nó thấy tim mình vẫn đang đập dồn dập. Hoàng quay ra thấy Trúc vẫn đang ngủ ngon lành. “May quá, con nhóc ko biết gì...Con nhỏ này ngủ mà cũng mơ gọi mẹ”- Hoàng chợt mỉm cười trước sự trẻ con của Trúc

Chợt...nó thấy từ khóe mắt Trúc 1 giọt nước mắt rơi xuống. “con nhóc đó... khóc sao?” Trông khuôn mặt Trúc hiện rõ sự đau đớn. “Chắc mơ phải ác mộng rồi, tội nghiệp con nhóc quá”. Hoàng thấy bối rối...nó ko biết phải làm gì lúc này nữa. Con nhóc mà dậy lúc này phát hiện nó ngồi đây này giờ thì sao nhỉ... Mà nó ngủ thì làm sao nó biết đc... Thui kệ, gọi nó dậy thôi, đằng nào nó cũng mơ thấy ác mộng mà. Nghĩ vậy Hoàng giả vờ hắng giọng “Hm..Hm” nhưng sau đó nó lại gọi với giọng hết sức dịu dàng (nó sợ con nhỏ giật mình mà)

- Ey, cây tre, dậy đi..sao lại ngủ lẩn lóc ở đây thế này?... Dậy đi nào!

- À...ừm...- Trúc tỉnh dậy ngơ ngác

- Cô đứng là sâu ngủ, bạ đâu cũng ngủ đc – Hoàng cười toe toét

- Kệ tôi, mắc mớ gì anh chứ - Trúc ngại ngần, xấu hổ quá, ngủ lẩn lóc trên này lại bị cái tên cà chớn này bắt gặp nữa

- Kệ sao đc mà kệ, tôi lên đây hóng gió thì gặp cô ngủ lẩn lóc trên này, đây là chỗ ngủ sao?

- Ăn đc ngủ đc là tiên mà, anh ghen tức với tôi phải hok? – Trúc le lưỡi

- Hok dám, tui sợ thành... heo tiên lắm – Hoàng cười khúc khích

- Anh....ko muốn sống nữa rồi – Trúc hét lên

- Í, cô tính giết người ah – Hoàng thụt lùi lại khi thấy Trúc lao ra

- Chứ còn gì nữa, dám chế nhạo tui vậy hả, chán sống rồi

- Ôi...bớ người ta...án mạng – Hoàng la lên oai oái

- La nè!...La nữa nè!...- Mỗi câu “la nè” là Trúc oánh thùm thụp vào người Hoàng

- Ui da...đau quá...tay tui chảy máu nữa nè, cô đánh người đang bị thương hả? – Hoàng la lên lập tức có hiệu nghiệm với Trúc

- Hả?...Tui có đánh vào vết thương của anh đâu sao chảy máu?

- O...thì sợ quá...chảy máu lại – Hoàng tỉnh bơ
- Dám lừa tui hả, để tui chặt đứt tay anh lun – Trúc hét lên
- Thui...thui...oánh nữa vào vết thương thật đó, lúc đó cô phải chịu trách nhiệm đó nghen
- Hứ..tha cho anh đó – Trúc ngồi xuống ghế, đùa với cái tên này cũng một gớm
- Hoàng cười tủm tủm ngồi vào cạnh Trúc, nó bắt chuyện
- Nè..bộ đề hôm trước tui đưa cô, cô giải hết chưa?
- Giải đc ½ thui hà, tai đột này ở lớp có nhiều bài tập quá tui ko có thời gian.
- “Giải đc ½ số đề đấy trong có mấy ngày, con nhóc này là quái vật thật rồi” Hoàng le lưỡi nghĩ
- Hôm nào tui đưa thêm à làm nhé – Hoàng cười tươi đề nghị
- Thiệt hả, cảm ơn anh nhá, tui có photo cho Dung rùi, nó cũng khoái lắm nhưng kêu đề khó quá, công nhận anh kiếm đâu ra đc mấy đề toán hiểm àh nha.
- Tui mà lì - Hoàng đắc chí
- Nè, anh học lớp 12 rùi, tính thi vào trường nào zì? – Trúc quay ra hỏi Hoàng
- Tui hả?...Chắc tui thi ngành kinh tế thui...Tui còn phải về để quản lý công ty của bố mà...- Giọng Hoàng buồn buồn
- Sao nghe ép buộc thế? Anh ko thích hả?
- Tui thích IT cơ, tui thích học trong trường FPT hà, nhưng bố tôi ko chịu
- Chắc anh giỏi IT lắm nhĩ? Cái vấn đề nào mà liên quan đến máy tính là tui dốt đặc hà hí hí
- Cũng kha khá – Hoàng cười hiền
- Hay quá!!! Tui có việc nhờ anh chút xiu nè – Trúc reo lên

25. Chương 25

Con nhỏ này cũng có việc nhờ mình sao, nhưng sao đc nhờ vả mà cảm giác lại thấy thích thú vậy nè trùi hí hí

- Có chuyện gì thế?
- Bố tôi mới gửi cho tôi 1 chiếc laptop đẹp lắm, nhưng...tui hok biết sử dụng...anh chỉ tui đc hok
- Àh ừh, cô mang lên đây tôi xem nào- Hoàng khắp khởi mừng thầm, tưởng nhờ chuyện gì, chuyện này đối với nó nhỏ như con thỏ, đúng nghề của chàng mà
- Con nhóc phần khởi phi xuống nhà 1 cách nhanh nhất mang cục cứng của nó lên
- Đây nè – nó gơ ra
- Chà đẹp thế, bố chiều con gái thế - thằng nhóc suýt xoa
- Bố tôi mà lì - con nhỏ vênh mặt
- Bây giờ cô muốn hỏi gì nào
- Ah...thì tôi muốn anh chỉ tôi sử dụng “bé Bư” như thế nào
- Hà?...”bé Bư”?...”bé Bư” nào? – Hoàng ghệt mặt ra
- Àh, tui đặt tên máy laptop của tui là bé Bư – Con nhóc cười hồn nhiên
- Ặc ặc – Hoàng tỷ ngã ngựa- Lại còn thế nữa, con gái thật ra rách việc (he he thực ra nó nghĩ là con nhóc này rõ là dễ thương)

- Kệ tui, tui thấy tên bé Bư này dễ thương đấy chứ - Trúc cười toe toét. Mỗi lần con nhỏ cười là ko hiểu sao như có dòng điện chạy ngang qua người Hoàng vậy, làm nó cứ lóng nga lóng ngóng.
- Thôi, ko tào lao nữa, để tui chỉ cho nè – Hoàng lấy giọng
.....20 phút sau
- Trời ơi là trời!!!!!!!!!!!!!!- (Tiếng ai hét vậy nhỉ) đó là tiếng Hoàng đó- Cô là con gà hả? Tui đã nói cái này làm như thế này, sao cô cứ làm ngược lại thế?...Đầu óc cô kiểu gì vậy? – Trông thẳng nhóc đỏ mặt tía tai, tóc tai thì bù xù (chắc nó vò đầu bứt tai dữ lắm)
- Tại...tại anh nói nhanh quá chứ bộ - Trúc lúng túng
- Cô là đồ “con gà”, “con gà” mà “cây tre” là ra “con gà tre” (học sinh học hủi gì zì trùi), 1 cái thao tác đơn giản vậy mà nhầm lẫn suốt vậy là sao – Hoàng tuôn 1 tràng
- Nè...nè tui nhờ anh chỉ tui chứ ko nhờ anh mắng mỏ tui nhá – Trúc phụng phịu
- Tui phải nói cho cái đầu cô thông thoáng ra chứ
- Hok cần anh nữa...mai tui hỏi người khác , xí...làm tàng – Trúc cầm “bé bư” của nó lên rùi ngoảnh mặt đi thẳng
- Ey, tôi xin lỗi mà, làm gì dữ vậy hì hì hì, để tôi chỉ lại cho...hứa danh dự lần này ko mắng cô nữa – Hoàng cười cầu hòa
- Thật ko?
- Thật!!!!!!!!!!- Hoàng giơ tay lên thề
- Í nhưng mà muộn rùi – Trúc đưa tay lên nhìn đồng hồ :16h30
- Thế àh, chết thật tôi cũng có công việc lúc 5h chiều, thui để mai tôi chỉ cho cô tiếp nhá – Hoàng liến lấu rùi chạy xuống nhà

26. Chương 26

Tại nhà Hoàng, sau khi chọn dc bộ quần áo ưng ý nó đi lại ngắm nhìn trước gương. Trông thẳng nhóc hiện giờ phải nói là cực kì đẹp trai, chả trách tại sao lũ con gái cứ nhìn thấy nó là trái tim cứ rụng lá tả. Hoàng mặc quần jean trắng, áo sơ mi đen bỏ mấy cái khuy ở trên, giày cũng màu trắng nốt, đầu vuốt keo điệu đà, xịt nước hoa thơm phức. Gật đầu với thành quả của mình, nó lấy xe phóng vút lên vi

Tại nhà Trúc, nó cũng đang nhìn ngắm mình trước gương, con nhóc mặc chiếc quần ngố đến đầu gối màu đen, mặc áo mayo tím bó sát ở trong và 1 chiếc áo pull cổ rộng màu trắng ra ngoài, đi giày converse đen, tóc búi cao. Nhìn nó rất là teen. Cầm thêm chiếc túi xinh xinh nữa trông nó quả thật rất đáng yêu.

17h50 tại vi

Có 1 thằng nhóc cứ thấp tha thấp thỏm ở trước cửa, ko hiểu con nhóc và thằng kia đến chưa. Sắp 6h tối đến nơi rồi, bọn con gái là chúa lễ mễ. Bỗng...nó nhìn thấy 1 chiếc oto dừng trước nó ko xa và bóng dáng ai đó quen quen...đúng là con “gà tre” đó rùi, tiếp đến 1 người nữa... Ó!!!! Ko phải là con trai sao?...Kia là Dung mà?...Hay là thằng nhóc kia chưa đến nhỉ?...Vây càng tốt, càng phải tranh thủ. Nghĩ thế Hoàng tiến tới bằng đường khác.

2 con nhóc đang tung tăng đi vào mà ko biết có 1 tên đang rình mò ở ngoài.

- Bây giờ mình đi đâu Dung nhỉ - Trúc cười tươi hỏi Dung
- Đi măm măm cái gì đã để lấy sức chơi, sau đó lượn lờ mua sắm rùi...tính tiếp, ok?- Dung nháy mắt
- Ok!!!- Trúc cười hưởng ứng

Trúc và Dung ríu rít đi vào trong thang máy, trông 2 đứa hôm nay đứa nào cũng xinh đẹp dễ thương, Dung hôm nay mặc 1 cái váy búp bê màu hồng phấn, áo somi trắng hở vai nhìn yêu ơi là yêu (ra dáng 1 đại tiểu thư lắm). 2 con nhóc cứ hồn nhiên đi vào thang máy, ko biết có 1 người đang đi theo.

Thang máy dừng ở tầng 5....

Mắt Trúc sáng lên khi nhìn thấy khu vui chơi, con nhóc này rất ham chơi mà nó quay ra kêu kêu Dung

- Dung nè, măm xong mình vào kia chơi chút rồi mua sắm sau nhé – mắt nó vẫn nhìn hướng cái nhìn đắm đuối vào khu vui chơi

- Ủh, hay đấy, nhưng mình chơi đỡ mấy trò này lắm hí hí

- Kệ chứ, chơi cho vui. Thui chúng ta đi măm thui, bụng Trúc bắt đầu biểu tình rồi nè he he he

Nói xong 2 đứa tiến thẳng vào hàng ăn và chọn 1 chỗ ưng ý. Đang chọn thực đơn thì thằng nhóc ở đâu đi vào giả vờ ngó ngó nghiêng nghiêng như đang tìm ai đó.

- Ố!...”gà tre” cô cũng ở đây àh – Hoàng thốt lên ra vẻ ngạc nhiên lắm

- Tôi phải hỏi anh câu đấy mới đúng chứ, ko phải anh nói anh đang đi có việc sao, sao lại xuất hiện ở đây - Trúc ngược lên nhìn Hoàng nghi ngờ

- Thì tôi đi có việc đây nè, tôi hẹn thằng Hùng mà giờ này chưa thấy nó đâu cả!!! – giả vờ liếc đồng hồ - Chắc lại ình leo cây rồi

- Anh Hoàng ngồi cùng tụi e cho vui – Dung cười đề nghị

- Àh, ừh cảm ơn e – Hoàng kéo ghế ngồi cạnh Trúc luôn

- Ey, tôi nói cho anh ngồi cùng hồi nào – Trúc gắt

- Nè, là Dung mời tôi đó nhen, Dung nhỉ ?- Hoàng cười hì hì với Dung và quay ra gườm gườm với Trúc. 2 đứa nhìn nhau 1 lúc rồi ko ai bảo ai cùng “Xí iiiiii” và quay đi. Dung nhìn bộ dạng của Trúc và Hoàng mà cứ tùm tùm cười. Tụi nó cứ gặp nhau là y như rằng cãi nhau

Sau khi ăn uống xong, theo chương trình Trúc và Dung đi vào khu vui chơi chơi, tất nhiên thằng nhóc phải lò dò theo

- Nè, anh đi theo tụi tui làm gì, bạn anh đâu sao mãi ko đến thế - Trúc gắt

- Tui ko đi theo cô nhá, tui đi chơi chứ bộ, bạn tui sắp tới rồi nhá

- Vậy kệ anh đó, tui tui đi chơi đây- Trúc kéo Dung ra quầy mua xèng

Trong lúc đó Hoàng chạy ra gọi cho Hùng

- Alo, tao đây, con nhỏ đó ko đi với thằng kia, mà là đi với Dung – Hoàng hồ hởi

-

- Thế bây giờ tao phải làm thế nào, “gà tre” cứ bám riết lấy cái Dung, tao chả tiếp cận dc nó gì hết

-

- Khu vui chơi tầng 5 đó

-

Hoàng hí hửng, ko biết thằng bạn thân của mình lại có trò gì nữa, thôi dù sao cũng phải chờ nó, tranh thủ ra kia chơi chút. Hoàng lò dò ra quầy bán xèng và nó đi ra phía trò chơi yêu thích của nó. Nó bỏ xèng vào...chọn nhạc...và bắt đầu nhảy. Công nhận Hoàng nhảy rất pro, hết bài này đến bài khác, trên màn hình toàn hiện lên chữ “perfect” với cả “good”, mấy người xung quanh dần bỏ hết trò chơi mà lao ra xúm xít xem thằng nhóc nhảy. Lũ con gái thì xì xầm ngưỡng mộ “ôi, sao anh í đẹp trai quá mày ơi...” hay “nhảy pro quá, đẹp trai nữa, dáng chuẩn thế,”. Lại 1 đồng tim rụng lả tả.

Trúc và Dung sau khi chơi chán các trò, đang xem còn trò gì để chơi tiếp ko thì thấy 1 đám đông xúm xít lại, 2 con nhóc tò mò ra xem. Sau khi chen lấn đến nơi thì thấy Hoàng đang nhảy say mê, xung quanh là lũ con gái trầm trồ. Kết thúc bài nhảy, Hoàng quay ra thấy Trúc đang nhìn mình thì cười tít. Làm lũ con gái tưởng bỏ đứa nào cũng làm đáng cười lại. Hoàng tiến về phía Trúc

- Sao?...Cô thấy thế nào?

- Cũng tạm đc – Trúc lạnh lùng

- Tạm được????????- Hoàng sững sốt

- Ủh,

- Vậy cô nhảy hay lắm sao? Có muốn thi ko? – Hoàng nóng mặt

- Ok!!! Thi thì thi – Trúc nói tỉnh bơ làm thẳng nhóc mặt nghệt ra “chẳng lẽ trò này cô ta cũng biết sao?”

2 đứa vào vị trí,...bỏ xèng (tất nhiên rồi)...chọn nhạc giống nhau....1..2...3...bắt đầu. Đám đông xung quanh hò reo ầm ĩ, lũ con gái thiên về Hoàng, còn lũ con trai thiên về Trúc. Trúc nhảy cực pro trên màn hình “perfect” hiện lên liên tục lại còn bo nữa. Hoàng đâu biết rằng cái trò này hồi trong kia Trúc bắt Long đi chơi với mình suốt. Hoàng cũng ko ngờ là con nhóc này lại lắm trò đến thế, thua thì ê mặt lắm híc híc

Đám đông xung quanh trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết, tất cả những người có mặt ở đấy đều ko thiết tha gì với mấy trò chơi nữa mà lao ra xem cuộc thi thí của Hoàng và Trúc. Con nhóc càng nhảy càng hay...Hoàng cũng ko vừa, tóm lại là bên tám lạng kẻ nửa cân.

Sắp kết thúc, điểm của 2 bên đánh gan nhau từng tý 1 một. Đột nhiên dây giày Trúc bị tuột, đám đông lao xao “cô bé kia tuột dây giày rồi, ko cần thận coi chừng ngã “. Trúc biết nhưng ko thể dừng lại đc... Tất nhiên những câu đó lọt vào tai Hoàng, tự nhiên nó mất tập trung, đáng lẽ phải tranh thủ mà tiến lên chớ, đằng này thẳng nhóc lại lo lo, lỡ con nhóc ngã ra thì sao.?? Trúc do bị vướng dây giày nên vị sai nhịp vài chỗ và điểm của Hoàng đang tăng dần và bỏ xa Trúc.

27. Chương 27

Bỗng Trúc dẫm phải dây của giày bị tuột, nó lóng ngóng rồi ngã nhào ra sau. Thôi... xong phen này đau đây. Nó đang chuẩn bị tinh thần để ề cái bàn tọa thì tự dưng thấy mình đc ai đỡ...Nó mở mắt ra thì nó đang ở trong vòng tay Hoàng. Hóa ra Hoàng biết nó bị tuột dây giày nên quay ra định nói nó dừng lại, đúng lúc con nhóc chuẩn bị ngã thế là thẳng nhóc lao ra. Finish là cú đỡ người vô cùng đẹp mắt, Trúc trong tư thế chuẩn bị ngã ra sau, còn Hoàng thì 1 tay kéo Trúc lại 1 tay đỡ ngang eo và thế là ...4 mắt nhìn nhau. Đám đông xung quanh “ồ” lên 1 tiếng, đứa thì suýt xoa tiếc nếu thẳng nhóc ko đỡ con bé kia có phải thắng rồi ko? Mấy đứa con gái thì ngẩn ngơ với vẻ mặt “ước gì mình đc như cô ấy”. Tóm lại là vô cùng hỗn độn

Khoảng cách giữa 2 đứa lúc này bằng zero, Trúc nghe rõ cả tiếng tim Hoàng đập thình thịch... cả tim nó nữa, cũng đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực đây (sợ mà). Nó thấy ánh mắt Hoàng nhìn nó đầy vẻ lo lắng và có chút gì đắm đuối. Nó đứng bật dậy, cả 2 đứa đều giả vờ nhìn sang chỗ khác, ngượng ngùng, mặt chúng nó bây giờ i chang 2 quả cà chua.

- E hèm, cô ko sao chứ? Hoàng nói

- Ủh...cảm ơn anh – Trúc lí nhí

“Bóp, Bóp” Ha ha ha – Tiếng vỗ tay tiếng cười ở đâu vang lên, mọi người đều đổ dồn về nơi phát ra âm thanh đó

- Hay lắm, màn anh hùng cứu mỹ nhân rất đẹp, rất may là tôi đã lưu đc khoảnh khắc đáng nhớ này – Hùng ở đầu tiên tới cười rất tươi và cầm chiếc di động hua hua

Cả đám đông àh ko chính xác là lũ con gái 1 phen nữa “ồ” lên, xuất hiện thêm 1 hotboy nữa, 1 anh chàng đẹp trai chẳng kém gì anh chàng trước. Đi bên cạnh Hùng là Dung, hóa ra Dung đã biết Hùng đến nhưng Hùng chặn Dung lại ko cho nói để đc xem màn thi đấu hoành tráng kia.

- Ảnh đẹp lắm. mày xem đi – Hùng đưa cho Hoàng xem
 - Nè, anh thôi đi ko? Ai cho anh chụp hình linh tinh vậy chứ - Trúc định đưa tay chụp lấy cái điện thoại
 - Cô bé, ở đây có ai cầm chụp hình đâu – Hùng cười tủm tủm ngăn tay Trúc lại
 - Nhưng....- Đúng là như thế, Trúc đuối lý hoàn toàn, cái ảnh nó ở trong vòng tay Hoàng mà phát tán toàn trường thì nó chỉ có nước độn thổ thôi
 - Nhưng cái gì mà nhưng, cô bé chỉ bắt nạt đc thằng bạn anh thôi, chứ anh thì khác nhá – Hùng cười nhếch mép
- Trúc tức muốn xì khói, tên này còn đáng ghét hơn cái tên cà chớn kia nữa, cái bộ mặt vênh vác của hắn nhìn chỉ muốn nện thôi.
- Mày thôi đi, đừng trêu người ta nữa – Hoàng phẩy tay- Trả ày nè, tao xóa hết ảnh rồi, ảnh này mà tung lên trước toàn trường thì mất mặt đại thiếu gia tao quá – Hoàng nói xong trả ấn điện thoại vào tay Hùng, để thằng nhóc 2 con nhóc ngạc nhiên và ngơ ngác. Trông cái 3 cái mặt bây giờ giống hệt nhau, đều mắt chữ “a” mồm chữ “o”.
- Trông Hùng rõ tiu nghỉu và thất vọng
- Mày đúng là thằng phá hoại, bao công tao chụp đc bức hình đẹp như mơ thế, mày muốn lấy lòng người đẹp chứ gì?
 - Kệ tao – Hoàng lạnh lùng đi tiếp
 - Tao ko thèm nói với mày nữa, tính lên đây giúp mày mà mày lại đối xử với tao thế này hả.
 - 2 anh có thôi ko, tụi tui đi đây nè- Trúc lên tiếng
 - Khoan – Cả 2 cùng đồng thanh
 - Sao?
 - Tôi khát nước quá...cô mua dùm tôi chai nước nhá – Hoàng nhẹ nhàng
- Trúc định vặc lại nhưng nghĩ lại Hoàng đã cứu nó 2 lần thua trông thấy, thôi chả sao, nó kéo Dung đi cùng nó. 2 con nhóc vừa đi khuất, Hoàng kéo Hùng lạ thì thầm cái gì đó... Chả biết nội dung là gì mà Hùng cười tít mắt (trông thật là gian tà)

28. Chương 28

- 1 lúc sau Trúc và Dung quay lại thấy 2 tên đã cười khì khì với nhau, tụi con trai làm lành nhanh thật nha.
- Nè nước của 2 anh nè – Trúc đưa nước cho Hùng và Hoàng
 - Bây giờ 2 anh tính đi đâu thế? Trúc tỏ mò
 - Ah, anh đang tính đi mua ít đồ tặng cho bà chị gái nhân dịp sinh nhật nhưng chưa biết lựa đồ nào, hôm nay đang tính rủ Hoàng đi xem – Hùng xen vào
 - Thế ah, sinh nhật chị mày ah, tao quên mất, thế thì tao cũng phải chọn 1 món đồ cho bà ý mới đc kéo bà y xé xác tao ra mất – Hoàng nói thêm vào
 - Thế 2 anh tính mua gì – Dung hỏi
 - Cũng chưa biết, hay e đưa anh đi chọn nhé? – Hùng cười dịu dàng với Dung
 - Ờ,...dạ, cũng đc – 2 má con bé đang đỏ dần lên
 - Hay thế này đi, tao dẫn Dung đi chọn đồ, còn mày dẫn Trúc đi chọn – Hùng nêu ý kiến
 - Sao ko đi cùng luôn thế lại phải người này đi với người kia ? – Trúc lên tiếng có vẻ phản đối

- Phải bí mật mới vui, đi chọn cùng nhau thì biết hết quà còn gì, thế nhé, xong thì gọi đt và hẹn ở tầng 1 nhé – Hùng nói xong kéo Dung đi luôn ko để Trúc kịp phản ứng

.....

Cặp đôi Trúc – Hoàng tần ngần 1 lúc, có lẽ 2 đứa vẫn còn có vẻ ngượng ngùng sau sự việc xảy ra lúc nãy

- À, ừm...bây giờ anh tính mua gì? – Trúc lên tiếng
- Tôi cũng chưa biết, cô thử gợi ý xem ?
- Xem nào, chọn nước hoa đi con gái hay dùng nước hoa mà
- Năm ngoái tôi tặng nước hoa rồi
- Vậy mỹ phẩm
- Ui, nhà Hùng là tập đoàn lớn kinh doanh mỹ phẩm mà, cái gì bà ý chả có
- Khó thế? – Trúc nhăn nhó
- A, tôi nghĩ ra rồi – Hoàng nhớ ra rồi cầm tay Trúc kéo đi
- Anh nghĩ ra gì vậy, kéo tôi đi đâu thế
- Mua váy – Hoàng đáp gọn lỏn

Tại cửa hàng thời trang, Hoàng dắt tay Trúc vào, trông 2 đứa chẳng khác gì 1 đôi đang yêu nhau say đắm, nhân viên bán hàng thấy vậy liền vồn vã chạy ra

- Xin chào quý khách, tôi có thể giúp gì cho quý khách
- Tôi cần chọn 1 bộ váy thật đẹp cô tìm giúp tôi với – Hoàng cười 1 nụ cười hấp dẫn khiến cô nhân viên bán hàng có vẻ ngất ngây
- Vâng, cửa hàng chúng tôi có rất nhiều mẫu mã, rất hợp với dáng người của chị đây

Sau 1 hồi chon lựa, cô nhân viên mang ra 3 chiếc váy. Hoàng cầm lên và đưa cho Trúc

- Cô thử đi
- Tôi á?
- Chẳng lẽ tôi thử, thử dùng xem có đẹp ko thôi mà- Hoàng cười nài nỉ
- Thôi đc rồi- Trúc cầm 3 chiếc váy đi vào phòng thay đồ

Chiếc váy thứ nhất Trúc mặc bằng vải voan nhẹ, họa tiết là những bông hoa nhỏ li ti, hở vai, ngắn đến đầu gối. Lúc Trúc bước ra Hoàng rất ngạc nhiên, ko ngờ con nhóc lại có body chuẩn thế, chiếc váy làm lộ ra bờ vai trắng ngần và đôi chân thon thả của con nhóc. Trông con nhóc đẹp như 1 tiểu thư đài các vậy. Đẹp quá! Mắt thẳng nhóc tròn xoe

- Sao? đc ko ? Trúc ngại ngùng
- Đẹp lắm, thử tiếp chiếc thứ 2 đi
- Thử nữa hả
- Lỡ cái kia đẹp hơn thì sao

Chiếc thứ 2 màu hồng phấn vải hơi bóng, phần trên ôm sát người, cổ phần sau trễ đến giữa lưng phần còn trước cổ khoét ko quá sâu nên ko quá lộ lẳng hờ hang mà làm chiếc váy càng quyến rũ, bên cạnh có gắn 1 bông hoa hồng cùng màu với váy, tay của váy xẻ từ vai xuống làm cho chiếc váy thêm mềm mại nữ tính. Phần dưới váy hơi xòe ra nhìn trông trẻ trung dễ thương lắm. Trúc có vẻ hơi ngại ngùng trước cái váy này, nó cảm giác toàn thân gần như phô bày hết ra vậy. Cô nhân viên bán hàng thì hết lời khen ngợi, nó đành bước ra. Lần này Hoàng cũng sờ luôn, trông con nhóc phải nói là vô cùng rực rỡ, chiếc váy làm lộ ra chiếc

lưng trắng ngần cong cong và phần eo thon thả. Con nhỏ lúc này chả khác gì tiên nữ vậy. Hoàng cứ ngắm nghía say mê

- Nè,...! Đc ko? Chọn bộ này nhá – Trúc ngại ngần nói
- Đẹp!.. bộ này cũng đẹp nữa – Hoàng giật mình quay về mặt đất
- Ko cần thử nữa nhĩ - Trúc cười toe
- Thử nốt bộ kia đi, còn 1 bộ thì thử nốt đi – Hoàng năn nỉ
- Thôi đc rồi, nốt bộ này thôi nhá

Chiếc thứ 3 màu trắng, phần trên là bó sát, 2 dây và màu bạc óng ánh, còn phần dưới váy màu trắng xòe ra, thiết kế đơn giản nhưng cực kì sang trọng. Trúc bước ra, bộ này trông con nhỏ mới thực sự là lộng lẫy, hình như chiếc váy này sinh ra là để mặc trên người con nhỏ hay sao í, trông con nhỏ đẹp như thiên thần vậy. Miệng Hoàng há hốc.

- Đẹp quá!..- Hoàng thốt lên
 - Ủh, chiếc này cũng đẹp nữa – Trúc cười tươi rói
- Nhân viên bán hàng thì suýt xoa ko ngừng, công nhận con bé mặc chiếc nào vào cũng đẹp hết.
- Tôi vào thay đồ đây – Trúc quay vào
 - Í, từ từ , “tách” “ tách’ – hoàng chụp lia lịa
 - Anh làm cái gì thế? Sao lại chụp ảnh tôi? – Trúc lấy tay che mặt
 - Đừng che mặt... Làm dáng cái coi nào....Cười lên đi chứ - Hoàng liến thoắng

29. Chương 29

Con nhóc đành nhe răng ra cười cho xong rồi chạy vào trong thay bộ đồ. Nó ra thấy Hoàng đang cười tươi với mấy cô nhân viên, “đúng là cái đồ háo sắc, thấy con gái là mắt cứ sáng như sao, miệng thì cười toe toét, mắt thì chả thấy đường đâu” – con nhỏ vừa nghĩ vừa cười. Nhận túi đồ từ tay nhân viên, Hoàng quay ra cười tươi với Trúc, con nhỏ thấy thế liền ngoảnh mặt đi. Hoàng tiến tới chỗ Trúc cầm tay con nhỏ (lại cầm tay). Con nhóc tính giật ra nhưng thằng nhóc giữ chặt tay nó lại và mặt nó cười tươi tỉnh bơ với mấy người bán hàng

- Anh chị thật là xứng đôi, chị thật là hạnh phúc đó, có bạn trai tâm lí ghê – Cô nhân viên bán hàng cười tươi
- Dạ, e ko phải là....- Trúc vừa định thanh minh thì Hoàng chen vào
- Chị quá khen, thôi tụi tôi đi đây, bye nha – Hoàng kéo tay Trúc đi luôn

.....

- Nè, anh làm cái trò gì vậy ???? – Trúc hét lên
- Trò gì là trò gì? – Hoàng tỉnh bơ
- Thì đó....- Trúc hua chân múa tay loạn xạ ngẫu
- Tôi chả hiểu cô định nói gì – Hoàng đi tiếp
- Anh nói gì với mấy cô đó mà cô ta lại nói như vậy?
- Tôi chẳng nói gì cả, chỉ hỏi thăm mẫu mã, với cả xuất xứ thôi mà, sao họ nói vậy làm sao tôi biết – Hoàng cười tủm tỉm
- Anh....đúng là đồ...cà chớn mà....- Trúc tức quá hét lên
- Cô là con gái sao cô hét to thế? – Hoàng nhăn nhó

- Kệ tôi- Trúc chu mỏ lên
- Đúng là đồ “gà tre” mà, gáy khỏe thế ko biết !!- Hoàng chép miệng lắc đầu
- Anh...! Tôi ko thèm đôi co với anh nữa! – Trúc giận dữ bỏ đi
- Ey, cô đi đâu vậy, từ từ thôi, ngã bây giờ - Hoàng hốt hoảng chạy theo
- Tôi đi mua đồ, hôm nay tôi tính đi mua sắm với Dung mà, này giờ đi mua cho anh rồi bây giờ tôi phải mua cho tôi chứ - Trúc lạnh băng
- Giận hả, đùa tí thôi mà, thôi bây giờ tôi đưa cô đi mua nhé, hi hi tình nguyện làm hướng dẫn viên, hướng dẫn viên hơi bị đẹp trai nhé. – Hoàng phồng má nói
- Hi hi – Trúc phì cười – Thôi đc rồi đi thôi
- Lúc này anh chọn cái nào làm quà vậy? Trúc vừa ngó nghiêng vừa hỏi Hoàng
- Ah, cái thứ 2 đó – Hoàng cười tủm tủm
- Ủh, cái đó đẹp bá cháy luôn- Nó cười híp mí

Hai đứa đi lằng xằng hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, chỗ nào Trúc cũng ngó 1 chút, sờ 1 chút, trông con nhỏ thích thú lắm. Hoàng chạy theo bỏ cả hơi tai, nhưng mà thằng nhóc lại thấy thích, chả hiểu sao nó lại thích ngày nào cũng đc thế này. Trông con nhóc cứ hồn nhiên, cười khanh khách, nhìn nụ cười của con nhỏ mà Hoàng chả thấy mệt gì hết.

- Thôi tôi mua đủ rồi, mệt quá, chúng ta gọi cho Dung và Hùng xem họ thế nào rồi- Trúc cười toe toét quay ra phía Hoàng

Chẳng thấy Hoàng đâu, con nhóc đang ngó quanh ngó quất để tìm, hay là thằng nhóc bị lạc nhỉ, đang ngần ngợ thì bất ngờ có tiếng Hoàng sau lưng

- Tìm tôi hả? – Hoàng cười dịu dàng và đưa cho Trúc 1 cái kem nhìn vô cùng hấp dẫn
- Oa, trời ơi, ngon quá đi!!!- Trúc reo lên
- Chạy nhảy từ này chắc mệt lắm rồi đứng hok, ăn kem đi át – Hoàng nhẹ nhàng
- Hi hi, sao biết tôi thích ăn kem, anh tài thật đó – Trúc cầm cái kem ăn ngon lành, nó ăn 1 cách say mê và thích thú

Hoàng nhìn con nhóc ăn kem ngon lành, trông nó thật dễ thương

- Tôi thấy cô thật giống với những cái kem – Hoàng mỉm cười
- Là sao? – Trúc ngạc nhiên mở to mắt nhìn Hoàng
- Kem có nhiều loại nhiều vị, chua có, ngọt có, đắng đắng của socola có, béo ngậy như vani có, cũng như cô vậy. Kem tuy bề ngoài nó lạnh nhưng khi ăn vào lại khiến cho người ta có cảm giác ngọt ngào, dễ chịu. Đôi khi vì lạnh quá lại khiến cho người ăn buốt đến đỉnh đầu. Tuy vậy ko ai là có thể cưỡng nổi sức thu hút của những cái kem. – Hoàng nói và nhìn Trúc say đắm

Trúc ngạc nhiên và cũng ngược nhìn Hoàng... 4 mắt lần nữa lại gặp nhau...cứ thế... 1 cảm giác rất lạ trong con nhỏ, lần đầu tiên nó thấy Hoàng nhìn nó dịu dàng như thế. Nó thấy bối rối trước ánh mắt này kinh khủng. Làm sao đây???? Hoàng đang từ từ cúi xuống...tên cà chớn này định làm gì vậy....hơ hơ...

30. Chương 30

“Heo ko đòi ăn kem, heo ko đòi ăn bánh...” – Tiếng chuông điện thoại làm cả 2 đứa đều giật bắn, Trúc luống cuống cầm điện thoại lên “Dung calling”

- A..Alo, Dung hả, mình nghe nè – Trúc lắp bắp, có lẽ nó vẫn còn hồi hộp sau chuyện vừa rồi, bằng chứng là mặt nó vẫn còn đỏ bừng bừng

-

- Xong rồi, mình đang tính gọi cho bồ đó

-

- Ok, xuống liền

Trúc cúp máy quay ra nói với Hoàng

- Đi thôi, Dung đang đợi tôi ở ngoài đường, bây giờ cũng khá muộn rồi.

2 đưa ra thang máy, đến tầng 1 Trúc đi ra, còn Hoàng tiếp tục xuống tầng dưới lấy xe.

.....

- Ê, cô em, cô đang đợi ai đấy? 1 tên trong số 3 tên bước tới phía Dung cười cợt nhả

Dung sợ hết hồn, xung quanh đây ko có ai, Trúc chưa ra, Hùng và Hoàng cũng ko có, chỉ có mình nó ở đấy, mặt nó tái nhợt khi thấy 1 lú bặm trợn xuất hiện. Nó lấp bắp

- T..ô..i ...đợ...ib..ạn

- Bạn trai hả? Thôi mặc kệ nó đi, đi chơi với bọn anh nhé cô e xinh đẹp? 1 tên có vẻ là tên đại ca cười nham nhở

- K..hò..ng- con nhỏ lấy hết can đảm nói, mắt nó đã ngân ngấn nước

- Không là thế nào, từ xưa đến nay Cường “híp” tao muốn là phải đc – tên đó gần giọng và tiến về phía Dung, nó đang tính kéo Dung đi thì Trúc ra đến nơi, nhìn con bạn thân của nó bị mấy tên du côn cợt nhả nó đã sôi máu lên rồi

- Buông bạn tao ra, lũ khốn kia – Trúc hét lớn, nó lao như tên vào phía Dung

- Trúc, Trúc ơi – Dung mừng rơn

- Ô, 1 con nhóc nữa xuất hiện kìa, hôm nay hên quá, toàn gặp đc mấy em xinh như mộng – 1 tên cười khả ố, cả 3 tên vây lấy Dung và Trúc

- Đừng sợ Dung, có Trúc đây rồi – Trúc đứng trước che cho Dung, đúng là “mĩ nhân cứu mĩ nhân”

- Đi chơi với anh đi cưng – 1 tên đưa tay lên mặt Trúc

Lập tức nó tóm lấy bàn tay và bẻ ngược lại làm thằng nhóc kia kêu lên oai oái. Nhanh như chớp nó đá 1 cú giữa bụng tên đang trước làm thằng đó ko kịp trở tay và ngồi phịch xuống đất ôm bụng. Tên còn lại đứng đằng sau lao lên thì con nhóc hạ chân xuống lấy đà và đá đứng mặt nó. Thằng nhóc ôm mặt nhăn nhó, lợi dụng lúc đây Trúc lên gối tên đang bị nó bẻ tay làm nó gục hẳn, Tên bị đá vào mặt kia lao vào ôm đằng sau lưng Trúc giựt chặt 2 tay con nhóc. Lập tức Trúc giơ chân thật cao đá ra đằng sau đứng mặt tên đó, thằng kia bị đá phát nữa vào mặt thì choáng váng, và tiếp tục bị bồi thêm 1 đấm vào bụng. Nó nằm lăn ra đất kêu la thảm thiết

- Đồ mất dạy, cho chừa đi nhé – Trúc phủi tay, chợt nó nhận ra tên bị đánh sau cùng kia quen quen, àh là tên Cường “híp”. Cái tên mất nét này vẫn chưa từ bỏ thói côn đồ, nhớ lại vụ nó đánh Long đến chấn thương sợ hãi mà con nhóc lại sôi hết cả gan ruột

- Thì ra là mày hả Cường!..Mày đã nhận ra tao chưa?.. Gan mày to lắm mới lại đụng vào tao đó – Con nhóc gần từng tiếng và mặt nó chuyển dần sang trạng thái sát thủ nó tiến tới chỗ Cường, còn mặt Cường đang dần chuyển sang trạng thái tái mét vì nhận ra thủ lĩnh của trường C khi xưa. Hồi đó nó đã bị đập cho te tua, rồi bị đuổi học.

- L..à...là cô sao? À ko, đại tỷ, em sai rồi, em biết lỗi rồi, đại tỷ tha cho e –Cường ríu rít, 2 thằng đàn e thấy đại ca như vậy lại càng khựng hoảng hơn, 2 thằng ngẩn tò te chả hiểu gì cả

- Tha nè... tha nè... ày chừa tạt sầm sỡ con gái nhà lành nhá....- Cứ mỗi 1 câu là Trúc lại oánh 1 cái, 3 tên côn đồ la oai oai chịu trận

Hùng và Hoàng phóng vút xe ra, chỉ tại tìm cái vé xe mà mãi ko thấy nên mới ra muộn thế này, thấy từ xa 3 tên con trai lạ hoắc đứng cùng 2 con nhóc làm cả 2 hoảng sợ, liền lao tới. Đến nơi, cảnh tượng trước mắt còn kinh hoàng hơn. Trước mặt 2 Hùng và Hoàng là 3 tên đang lê lét, thương tích đầy mình, còn Trúc thì đang ra sức đập đập, đấm đấm, miệng ko ngừng chu chéo. Cảnh tượng vừa hãi hùng vừa buồn cười.

- Có chuyện gì thế - Hoàng và Hùng cùng lên tiếng

3 tên lưu manh thấy ở đâu lại xuất hiện thêm 2 tên cao to lực lưỡng nhìn bộ mặt ngầu ngầu đậm càng hoảng sợ. Trông mặt chúng nó trắng bệch

- 3 tên này chọc ghẹo e, Trúc nhìn thấy, kết quả là thế này đây – Dung chỉ tay về phía đó

- Chúng mày chán sống rồi phải ko? – giọng Hùng đánh lại, mắt nó như tóe lửa

- Thôi tha cho chúng nó đi, chúng nó cũng te tua quá rồi anh – Dung lên tiếng

- Thôi nể e đó, chúng mày còn ko mau đi đi kẻo tao gọi công an gõ cổ cả lũ chúng mày bây giờ - Hùng hăm dọa, câu nói có hiệu lực ngay lập tức cả 3 tên chạy bán sống bán chết. Đúng là xui xẻo mà, tưởng hên hóa ra xui tận mạng, vì tụi nó nhận ra 2 thằng nhóc vừa xuất hiện là ai. 2 đại thiếu gia nổi tiếng nhất thành phố này, đụng vào thì tụi nó chỉ có mức bán xối sang chỗ khác mà làm ăn.

Hoàng thì chạy ra phía Trúc, cầm tay, cầm chân, quay mặt bên trái bên phải, vẻ mặt đầy lo lắng

- Cô có sao ko, có bị đau chỗ nào ko, tụi nó có làm gì cô ko? – Nhìn thằng nhóc lo lắng trông đến tội

- Tôi có làm sao đâu- Trúc thấy Dung và Hùng nhìn chằm chằm cười khúc khích thì vội vàng rút tay khỏi tay Hoàng

- Đúng rồi đó mày, nhìn thì biết, mấy thằng lưu manh kia mới lĩnh đủ chứ cô bé này có làm sao đâu – Hùng cười tủm tỉm

- Mày thì biết cái gì? Dù sao tụi nó cũng là 3 thằng con trai mà, cô để yên để tôi xem nào – Hoàng vừa nói vừa tiếp tục xăm soi chân tay mặt mũi Trúc

- Trời ah, mày hăm vừa vừa thôi chứ, con nhỏ này là quán quân karate mà ? Hùng hét lên

- O, chuyện đấy...chuyện đấy sao mấy anh biết vậy – Trúc bối rối

- Đó là chuyện của tôi, phải ko Hoàng – Hùng cười toe toét

- Ủh- Hoàng cười phụ họa

- Các anh đứng là...chơi xấu – Trúc phì cười

- Mình về thôi Trúc nhỉ - Dung cười

- 2 e về bằng gì- Hùng cười hỏi

- E tính đi taxi

- Ôi, giờ, e lên xe đi anh trở e về, còn Hoàng trở Trúc về nhé 2 người là hàng xóm mà – Nói xong Hùng kéo Dung lên xe

-Ey, từ từ,...- Trúc vội theo.

- Sao nữa – Hùng hỏi

- Để Dung đi với anh tôi ko an tâm chút nào – Trúc nói

-Ặc, bực cô chết mất thôi, khùng vừa thôi chứ, tôi sẽ chở Dung về tận nhà đc chưa, đảm bảo bạn cô ko mất 1 sợi tóc

- ý bồ sao? Trúc quay sang Dung

- O,...ko sao đâu để anh Hùng trở mình về cũng đc mà. Bồ về cùng anh Hoàng đi – Dung có vẻ bẽn lẽn

Có lẽ Trúc hơi hiểu chuyện gì sau thái độ của Dung, nó mỉm cười tủm tỉm

- Ủ, thôi đc rồi, bỏ về đi nhá. Còn anh, Dung mà mất sợi tóc nào tôi vặt trụi đầu anh cho coi – Trúc cười toe toét với Hùng
- Ôi trời sao lại trên đời có đứa con gái hung dữ như cô nhĩ?...Thôi tôi đi nhé! Tao đi đây – Hùng nháy mắt đầy ẩn ý với Hoàng và phóng vút đi

31. Chương 31

Trên đường đi, Dung im re chẳng nói gì, nó vốn là 1 đứa nhút nhát mà, nó mặc váy nên có vẻ hơi bất tiện. Biết vậy, Hùng nhẹ nhàng

- Em bám vào anh đi kéo ngã đây
- Dạ...Ko sao mà anh – Dung bẽn lễn
- Ko sao cái gì, anh ko muốn bị con gà tre kia vặt trụi tóc đâu, àh ko, e mà bay mất ko khéo cô ta xé xác anh ra í chứ - Hùng dừng xe lại quay ra nhìn Dung
- Anh sợ Trúc vậy sao – Dung tủm tỉm
- Cô ta đáng sợ thật, nhưng đó chỉ là 1 lý do thôi, lý do chính là cái khác – Hùng nháy mắt rồi cầm tay Dung để nhẹ vào eo nó.

Dung vừa ngại ngùng, vừa sung sướng, chuyện này xảy ra như trong mơ vậy. Nó đang ngồi sau lưng Hùng, người mà nó thâm thương trọng nhớ suốt cả năm trời. Nó từ chối tất cả những lời tỉnh tò vây xung quanh chỉ vì nó đã dành tình cảm của mình cho Hùng.

Cách đây 1 năm, khi tan học Dung ra cổng trường thì nhận đc điện thoại báo bác lái xe trên đường ra đón nó thì xe bị trục trặc, con nhỏ đành ngồi đợi ở trạm xe bus gần đó. Đang ngồi thì có 1 đám thanh niên trong đó có 1 tên nhóc học trường khác thích Dung nhưng đã bị Dung từ chối.

- Dung, đi chơi với bọn anh đi, đảm bảo e sẽ rất vui, có khi e sẽ suy nghĩ lại lời đề nghị của anh – thằng nhỏ cười
- Ko, tôi ko đi
- Sao lại ko, hôm nay e nhất định phải đi với anh – thằng nhóc đó có vẻ tức giận
- Đã nói là tôi ko đi, anh để cho tôi yên – Dung đứng dậy nhưng bị thằng nhóc đó tóm chặt tay
- Vậy thì phải dùng biện pháp mạnh với cô thôi...Đi nào ! – Dứt lời thằng nhóc đó lôi xềnh xệch đi
- Ko...Buông tôi ra...Anh làm cái gì thế?... Tôi la lên bây giờ đây! – Dung hét lên, mắt ngân ngấn nước
- Tụi mày làm gì bạn gái tao thế?...Chán sống rồi phải ko? – 1 tiếng nói cất lên

Cả lũ sững lại quay ra, 1 tên con trai cực kì đẹp trai với bộ mặt ngầu và dữ tợn ngồi trên 1 chiếc xe to như khủng long.

- Ó...a...n...h...Hùng – thằng nhóc đang kéo Dung lấp bắp, mặt nó tái mét
- Biết tao là ai rồi hả? Sao còn ko bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra đi – Hùng gần từng giọng và tiến tới chỗ Dung
- Dạ...dạ...anh ơi...thực...thực tình e ko biết...anh bỏ qua cho e...- thằng nhóc kia sợ đến líu cả lưỡi

Dung chẳng hiểu mô tê gì cả, tự dưng có 1 tên xuất hiện kêu là bạn trai nó, lũ kia thì có vẻ sợ anh chàng này lắm. Hùng tiến tới giáng 1 cú vào mặt thằng nhóc kia làm nó ngã lăn ra đất, môi nó rớm máu, lũ còn lại im re. Hùng khoác vai Dung dịu dàng

- Đi thôi e
- Ó...tôi...- Dung lấp bắp
- Đi thôi e, anh để e đợi lâu hả, anh xin lỗi nhá – Hùng cười

Dung hiểu ý, con nhóc im re, khi ra xa khỏi đám nhóc đó, Hùng bỏ tay khỏi người Dung, mặt nó lại trở về trạng thái lạnh băng

- Xong rồi, cô có thể về rồi đó, từ bây giờ thằng đó có cho tiền cũng ko dám đụng đến cô đâu

- Cảm ơn anh – Dung lí nhí

Bác lái xe đã đến bấm còi gọi Dung, Hùng thấy vậy phóng vút đi, con nhóc nhìn theo ngẩn ngơ.. “anh ý tên là Hùng...”

32. Chương 32

Sau 1 hồi tần ngần Trúc cũng ngồi lên xe Hoàng, lần này Hoàng đi thật chậm, suốt cả quãng đường chả ai nói với ai câu gì, nhưng ko hiểu sao Trúc lại cảm thấy thoải mái, lần đầu tiên nó thấy Hoàng cũng dễ thương đó chứ. Nó tự cười 1 mình

- Gà tre nè – Hoàng đột ngột lên tiếng

- Hả? Gì cơ? – Trúc hơi giật mình

- Hôm nay...cô có vui ko?

- Vui chứ - Trúc cười tươi

- Vui thì tốt rồi hi hi, tôi cũng vui lắm, lâu lắm rồi tôi ko thấy vui như thế này, thật là thoải mái quá!

Cả 2 cùng cười, và lại im lặng suốt quá trình đường đi, cả 2 đều thấy trong suy nghĩ của mình về người còn lại đã có 1 chút gì đó thay đổi

Tối hôm đó tại nhà Trúc, nó đang học bài thì có tin nhắn

- “Trúc à, Long nè, Trúc đang làm gì thế, ngày hôm nay đi chơi có vui ko?”

- “Vui lắm, tiếc là ko có Long đi cùng, ko thì sẽ vui hơn nhiều đó”

- “Tiếc thật, hôm nay Long có công chuyện đột xuất phải đi với ba, nhất định lần sau Long sẽ đi chơi với Trúc”

- “Hi hi, không sao mà, 2 bác khỏe chứ Long, hôm nào Trúc qua nhà chào 2 bác nhé, ko biết 2 bác còn nhớ Trúc ko?”

- “Nhớ chứ, ba mẹ Long nhắc Trúc luôn đó”

- “Vui quá hi hi”

- “Thôi Trúc ngủ sớm đi nhá. Đừng thức khuya ảnh hưởng sức khỏe đó. G9. ”

- “Long cũng ngủ ngon nha. G9”

- “Ah, quên, Long rất nhớ Trúc đó hi hi hi”

- “Hi hi hi, ngốc xít, Trúc cũng nhớ Long mà”

Trúc gấp sách vở vào, cũng muộn rồi, chuẩn bị ngủ thôi, mai còn đi học nữa chứ. “Tít...Tít...” Lại tin nhắn, chắc lại Long đây. Trúc mỉm cười

“From Hoang dep trai”. ủa, ko phải của Long

- “Gà tre! Ngủ chưa?”

- “Chuẩn bị đây (cộc lốc thế đấy, khác hẳn nói chuyện với Long)”

- “Ừh, ngủ sớm đi nhé, cô hay thức khuya lắm”

- “Sao anh biết tôi thức khuya?”

- “Hàng xóm mà”

- “Hàng xóm tốt thế, quan tâm đến giờ giấc của nhau nữa”
- “Ừh, tất nhiên, “gà tre” gốc ngủ ngon nhé”
- “Ok, g9”

Sáng hôm sau, Trúc đến trường với bộ đồng phục quần với áo như thường lệ (ko sửa đc). Hôm nay con nhóc có vẻ vui, nó nhảm theo lời bài hát suốt dọc đường. Đến lớp nó đã gặp Dung ngồi đó, trông Dung có vẻ vui vẻ hạnh phúc lắm, ánh mắt nó long lanh hơn thường ngày. Nhìn thấy Trúc con nhỏ rạng rỡ, vậy vậy. Trúc cười tươi tiến tới chỗ Dung

- Có chuyện gì mà hôm nay trông bồ vui thế?...Hay là tối qua có chuyện gì hả?...Khai ra mau...!!!!!!- Trúc cười liếc nhìn Dung

Mặt Dung đỏ lựng (tổ cáo rõ ràng rồi nhá)

- Ô, ...có chuyện gì đâu...bồ kì quá!!!
 - Thật ko?...Giấu mình đây...Haizzzzzzzzz – Trúc giả vờ thờ dài
 - Thì...thì cũng có – Dung bối rối
 - Hi hi hi mình biết mà, kể đi, tò mò muốn rớt tim nè – Trúc lay lay Dung
 - Anh Hùng....mời mình đến dự sinh nhật chị anh ý – Dung cười, 2 má hồng hồng
 - Thiệt sao????- Trúc sững sốt
 - Thiệt, hôm qua đi đường anh nói thế mà
 - Thế bồ nói sao? – Trúc hồ hởi
 - Thì...mình lúc đầu cũng ngại, sau thì đồng ý vì anh thuyết phục giỏi quá – Dung cười tươi
 - Ah, mình hiểu rồi, anh muốn ra mắt em dâu tương lai cho bà chị gái xem mặt đây – Trúc giả vờ chống cằm suy tư, ra vẻ lắm
 - Trêu mình hả, mình đang lo nè
 - Lo gì?
 - Thì chuyện đó, nhà anh Hùng là tập đoàn mĩ phẩm lớn nhất nước, hôm đấy chắc chắn sẽ có nhiều khách lắm, mà mình thì...
 - Thì sao chứ? Bồ cũng đường đường là 1 đại tiểu thư mà, hơn nữa chính anh Hùng mời bồ mà, lo lắng gì nữa.
 - Hay bồ đi với mình nhá- Dung rụt rè đề nghị
 - Ngốc xít – Trúc cốc vào trán Dung- Mình có đc mời đâu mà đi, với lại bồ có anh Hùng đi cùng rồi lo gì. Đi đi, đừng sợ, ai mà bắt nạt bồ nói mình – Trúc phong môm hua chân tay loạn xạ nói
 - Ừh, mình biết hậu quả rồi, như 3 tên hôm qua chứ gì, te tua tan tác tang thương hí hí –Dung bịt miệng cười
 - Mà hôm qua, cảm ơn bồ nha, thực sự lúc đó mình sợ muốn rớt tim luôn – Dung cười
 - Ngốc xít, cảm ơn gì, còn nói kiểu đây tôi giận ah nha – Trúc cười dịu dàng cốc vào đầu Dung phát nữa
- Giờ ra chơi, 2 đứa chuẩn bị xuống canteen, ra đến cửa đã thấy Long cười tươi đứng đợi, chuyện...2 lớp gần nhau mà
- Long...đợi Trúc lâu chưa?
 - Mới hà... Long qua rủ 2 bạn xuống canteen lun thể - Long cười dịu dàng
 - Đi thôi – Trúc kéo tay Long và Dung đi, nhìn con nhỏ thật hạnh phúc

Trong canteen, sau khi tìm đc 1 chỗ, Long xung phong đi mua đồ (galang nhĩ)

- Bây giờ thì mình biết tại sao rồi – Dung lấp lửng

- Biết gì cơ?

- Nguyên nhân bồ luôn đứng đưng trước anh Hoàng, người mà mỗi khi ra đường là các cô gái ai cũng phải ngoái nhìn

- Sao? Ý bồ là sao?

- Suốt ngày ở bên cạnh 1 người đẹp trai như Long thế kia thảo nào sắc đẹp của hotboy trường mình chả là gì cả nhĩ???? Hi hi hi – Dung cười khúc khích

- Thì ra là cô hả? – Một giọng nói khinh khỉnh lãnh lút cất lên

Cả Dung và Trúc ngược lên, 2 đứa con gái, trông xinh xắn, trang điểm lòe loẹt, khuôn mặt sắc sảo đang nhìn 2 con nhóc

- Cô là... - Trúc ngạc nhiên

- Tôi là Tuyết Mai, còn đây là Tuyết Lan e họ tôi

- Cô kiếm tôi hả, có chuyện gì ko?

- Có chứ. Rất nhiều chuyện là đằng khác, ko chỉ cô đâu, cả cô ta nữa – Tuyết Mai gằn giọng chỉ về phía Dung

- Tôi chả hiểu cô nói gì cả, chúng tôi ko biết cô thì chả có chuyện gì để nói cả - Trúc lạnh lùng

- Có chứ, cô đừng giả ngây giả ngô, định dùng bộ dạng non nớt của mình để mồi chài con trai chứ gì, tôi nói cho cô biết anh Hoàng là của tôi, cô đừng có tiếp cận Hoàng nữa – Tuyết Mai long sòng sọc lên như thể bao uất ức cô nàng dồn nén phun trào ra hết

- Còn nữa, Hùng là của tôi – Tuyết Lan lên tiếng, cô đừng có đeo bám anh ý nữa, anh ta chẳng thích loại người con gái như cô đâu, họa chăng anh ta chỉ chơi đùa thôi,

- Tôi...tôi với anh Hùng chẳng là gì cả - Dung lấp bắp

- Cô còn chối nữa sao, chính mắt tôi hôm qua còn thấy cô ngồi sau lưng Hùng ôm Hùng nữa, định qua mặt con này sao – Tuyết Lan túm cổ áo Dung

- Buông...ra – Trúc gằn từng tiếng- Bỏ tay cô ra khỏi người Dung mau...Ko đừng có trách tôi nặng tay với cô đó...- Trúc lừ mắt

Tuyết Lan nhìn thấy ánh mắt đầy đe dọa của Trúc, nó thấy ớn lạnh, từ từ buông Dung ra. Nhưng tụi nó vẫn có vẻ tức tối

- Các cô thật là đáng thương, các cô chỉ biết đi đe dọa những người mà các cô cho là có ý định tiếp cận 2 người đó sao, sao các cô ko đi mà chiếm giữ trái tim người ta thay vì làm mấy trò hèn hạ này. Hay các cô ko có khả năng đó. – Trúc khinh khỉnh

- Cô...- Tuyết Mai lao tới phía Trúc

33. Chương 33

- Này, cô kia, cô làm cái gì thế? Ai cho cô đụng vào bạn gái của tôi? – Tiếng Long giận dữ cất lên, nó đặt khay đồ ăn xuống bàn

Cả 4 đứa quay về phía Long, lúc này trông thẳng nhóc có vẻ bức bối lắm rồi, nó đã nghe thấy tất cả những gì mấy đứa con gái nói với nhau, “Hoàng là ai? Tại sao lại liên quan đến Trúc của nó chứ?”. Long đi về phía Trúc, nó khoác vai Trúc và quay ra phía Tuyết Mai

- Đây là bạn gái của tôi, tôi ko hiểu cô nói từ này là có ý gì, nhưng Trúc nói đúng, tốt hơn hết là cô nên chạy theo giữ cái tên bạn trai của cô và đừng làm phiền bạn gái tôi. Tôi nói vậy chắc cô hiểu. Còn nếu từ nay cô còn động đến Trúc 1 lần nữa, ko được trách tôi ko nể mặt phụ nữ - Giọng Long lạnh lùng đanh thép, nó thực sự tức giận.

Tuyết Mai và Tuyết Lan nghe vậy, tức tím tái người, lần đầu tiên có 1 tên con trai (ngoài Hoàng và Hùng) gặp tội nó mà ăn nói cực cần như vậy, 2 đứa nó vốn nổi tiếng xinh đẹp kên kieu hàng tá anh theo mà. Tội nó bỏ đi ko quen ném cái nhìn căm tức về phía 2 con nhóc.

3 đứa ngồi xuống bàn ăn, tự dưng ko khí trầm hẳn, Long biết vậy nó cất tiếng

- Trúc và Dung ăn đi, kệ bọn họ, suy nghĩ làm gì, Long mua nhiều đồ lắm, đừng để ế chứ - Long dịu dàng đưa đồ ăn cho từng đứa

- Long ah...thực ra...ko như Long thấy đâu...- Trúc ngáp ngừng, lần đầu tiên nó thấy khó xử thế này, nó cảm thấy bối rối khi sợ Long hiểu lầm nó, trước kia khi còn ở trường cũ, đám đàn e của nó toàn con trai, suốt ngày nó đi đâu cũng 1 lũ con trai đi xung quanh nhưng nó lại ko thấy khó xử như lúc này

- Long hiểu mà, Long biết Trúc là con người như thế nào mà, đừng bận tâm, mấy con nhỏ chanh chua thấy ớn luôn, i như con nhỏ Minh Hồng ngày xưa vậy - Long lè lưỡi

- Hí hí - Trúc cười khúc khích, Long luôn làm nó an lòng, lúc nào Long cũng dịu dàng với nó, bên Long nó thực sự cảm thấy bình yên và hạnh phúc

- Dung ăn đi nhiều vào nhá - Long nháy mắt với Dung

- Hì hì, ok

.....

Từ 1 góc của canteen, Hoàng và Hùng đều nhìn thấy cảnh tượng đó, Trúc và Dung đang ăn uống và cười rất tươi với Long. Hoàng ko nói gì, mắt nó cứ dán chặt về phía đó. Con nhóc và thằng nhóc kia đang rất vui vẻ, chưa bao giờ con nhỏ nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng như nhìn thằng nhóc kia cả. Nó thấy trái tim như ai bóp nghẹt lại, cổ họng nghẹn đắng lại, chân tay run lẩy bẩy... Nó đang rất đau lòng...Hoàng thất thểu đi ra ngoài, Hùng thấy thế cũng chạy theo.

34. Chương 34

Hoàng im lặng, mỗi lần nó bực bội hay buồn điều gì là nó lại im lặng, lần này ko những bực mà nó còn cảm thấy đau lòng. Thằng nhóc đó là ai mà sao thân mật với con nhỏ đó vậy?...

- Thằng nhóc đó tên là Long, Trần Tuấn Long, con trai và là người thừa kế tập đoàn Hùng Long đó, nó mới đi du học ở Mỹ về - Hùng nói

-.....

- Nó và Trúc là bạn từ thừa thanh mai trúc mã đó, từ hồi con nhỏ còn trong Nam lặn - Hùng nói tiếp

- Sao mà biết? - Hoàng bật dậy (cứ nghe đến Trúc là như thế)

- Nghe nói hồi trước thằng nhóc còn cứu mạng Trúc 1 lần đến nỗi suýt chết đó

- Mà lấy thông tin đó từ đâu ra, chắc chắn ko đó?

- Chắc, từ Dung, hôm trước tao có đề cập vấn đề đó thì Dung kể như thế

- Thảo nào, “gà tre” lại thân thiết với thằng nhóc đó như vậy- Hoàng tức tối

- Ừh, chả trách, con nhỏ lúc nào cũng cười tươi với thằng nhóc đó như thế - Hùng tủm tỉm

- Mà thôi đi nhá, tao chưa đủ tức hay sao? Mà mà vừa nói nó là con trai tập đoàn nào cơ?

- Tập đoàn Hùng Long

- Hả? Tập đoàn Hùng Long, nó đi du học Mĩ về àh, thảo nào tao chưa gặp mặt nó bao giờ

Tập đoàn Hùng Long và tập đoàn Vương Hoàng (của gia đình Hoàng) là 2 tập đoàn lớn nhất nhì nước, xét về khía cạnh thế lực thì Long chả kém gì Hoàng. Hoàng cứ ngồi thờ ra

- Chỉ là bạn thân thôi mà, phải ko mà- Hoàng ngu ngơ hỏi

- Mà đúng là ngốc xít, mà ko thấy ánh mắt chúng nó nhìn nhau “tình thương mến thương” như thế nào àh, nhất là cái thằng nhóc đó – Hùng nhăn nhó

- Vậy...vậy tao phải làm sao – Hoàng tiu nghỉu

Nhìn bộ mặt ỉu xiu của thằng bạn, Hùng vừa thấy tội vừa thấy buồn cười

- Tuy nhiên cũng ko phải là ko có cách – Hùng tiếp

- Là sao???? Hoàng mắt rực sáng lên

- Bây giờ mà nên dùng chiến thuật đánh vào tâm lý, để lại ấn tượng trong lòng con nhỏ, chứ cái cách mà dùng mĩ nam kế của mà có vẻ ko ổn, con nhỏ kia ở cạnh 1 thằng nhóc đẹp trai như thế suốt ngày nên nó nhờn với mà là phải. Mặt khác xét về khía cạnh nào đó, chúng nó thực chất chỉ là bạn thân từ nhỏ cho nên mà vẫn còn cơ hội.

- Thật sao, mà nghĩ tao còn cơ hội sao – Hoàng cười tươi rói

- Trời, 30 chưa phải là tết, với cả mà quên mà là ai hả cái thằng ngốc kia – Hùng trợn mắt

- Ủh, hen, thế mà suýt nhụt chí anh hùng hì hì. – Hoàng cười ngoác miệng

Hùng nhìn thằng bạn cười vô tư vậy, thằng nhóc là thế. Trước mặt người khác nó có thể lạnh lùng, phớt đời nhưng bên trong nó vẫn còn trẻ con thế đấy, nhất là từ khi nó gặp Trúc, Hùng thấy Hoàng cười nhiều hơn, vui vẻ nhiều hơn và có vẻ dễ gần hơn.

- Àh, thế mà với Dung thì sao? – Hoàng hỏi

- Sao là sao? Chả sao cả? – Hùng tỉnh bơ

- Mà định giấu tao nữa sao? Tao biết thừa mà nổi tiếng “đệ nhất sát thủ” tình yêu nhưng mà để ý nhỏ Dung từ năm ngoái mà chả thấy động tĩnh ho he gì cả, chỉ toàn đứng từ xa nhìn lên và bảo vệ nàng thôi - Hoàng cười lém lỉnh

- Xời, mà lo chuyện mà đi, Dung ko giống mấy đứa con gái tao với mà hay gặp, con nhóc ý trong sáng và non nớt quá, tao ko muốn làm con nhóc sợ. Con nhóc luôn khiến người ta có cảm giác muốn che chở cho nó. Hơn nữa, ko hiểu sao cứ nhìn vào mắt nhỏ đó là tao lại chả thể nói đc gì cả, mấy lời lẽ mọi khi vẫn mang ra nói với những đứa khác tao cảm tưởng nếu nói kiểu đó với Dung thì thật là lỗ bịch. – Hùng tâm sự

- Mà mà cũng có lúc bối rối thế sao? Hoàng sững sốt

- Tao là người chứ có phải robot đâu mà, hôm trước tao có mới Dung đến sinh nhật chị tao, lúc đấy run lăm lăm mà cứ phải giả vờ bình tĩnh mà ạch

- Ha ha ha vậy là thần Cupid bắn tên trúng mà rồi – Hoàng cười ngoác miệng trước sự thật thà của Hùng

- Cười cái gì mà cười, biết vậy tao ko thêm kể ày nghe nữa __ Hùng nhăn mặt

- Tao đùa mà, mà bây giờ cũng khác gì tao đâu, tao vui vì chúng ta giống nhau, đúng là có phúc cùng hưởng có họa cùng chia

- Thằng hâm!!!...À, hay là tuần sau sinh nhật chị tao mà rủ thêm Trúc đi đi, - Hùng cười tươi trước sáng kiến vĩ đại của nó

- Hay đấy, nhưng ko biết con nhóc đó có chịu ko?

- Để tao rủ Trúc đi, rồi.....mày sẽ....sau đó là....mày hiểu chưa? – Hùng khua chân múa tay 1 hồi

35. Chương 35

Tan học, Hùng chạy ra ngày lớp Trúc, thấy Trúc và Dung đang ra nó đón đầu và nói

- Trúc nè, tuần sau sinh nhật chị tôi, cô đi dự cho vui nhé, tôi mời đó – Hùng cười ngọt ngào
- O...tôi...tôi ko biết nữa – Trúc ngập ngừng
- Cô đi đi nhé, tôi mời Dung rồi đó – Hùng quay ra nháy mắt với Dung
- Ủh, bỏ đi đi, mình đi 1 mình chán lắm – Dung quay ra nài nỉ Trúc
- Để mình nghĩ đã – Trúc phân vân
- Nghĩ gì nữa, tuần sau tôi sẽ sang đón cô và Dung luôn, bye nhé – Hùng chạy đi luôn chẳng để Trúc kịp phản đối
- Đó là ai vậy Trúc ? – Tiếng Long nói đằng sau
- Ah....đó là...- Trúc đang định nói là 1 người bạn thì
- Đó là bạn của Dung đó – Dung xen ngang vào, có lẽ nó ko muốn Trúc phải khó xử
- Ủh, người mà Dung...thầm thương trộm nhớ đó – Trúc cười lém lỉnh
- Thật sao? – Long cười toe toét
- Đừng nghe Trúc...Trúc trêu Dung đó – Mặt Dung đỏ gay
- Đỏ mặt rồi kìa, vậy là Trúc nói đúng chứ trêu gì nữa – Long cười lém lỉnh
- 2 người đó nha...toàn hòa với nhau trêu tôi àh nha – Dung giấu mỏ
- Ha ha ha ha – cả 3 đứa cùng cười
- Thôi Dung phải về trước đây ko bác tài đợi, bye – Dung chạy tốt đi
- Bye

-
- Hôm nay tính rủ Trúc về nhà sau đó đi chơi rồi đi ăn tối, nhưng ba Long vừa gọi điện thoại kêu về có việc phải đi gấp, chán quá – Long phụng phịu
 - Không sao mà, thiếu gì thời gian chúng mình gặp nhau, Trúc cũng chưa có dịp gặp và hỏi thăm 2 bác nữa mà, nhất định Trúc sẽ qua nhà Long chơi mà – Trúc an ủi
 - Ủh, chắc để hôm khác, tại hôm nay thấy Trúc gặp chuyện ko vui hồi sáng, Long muốn rủ Trúc đi đâu đó cho vui thôi mà hì hì
 - Ôi, Long, Long đúng là tuyệt nhất, chỉ cần câu nói này của Long là cũng khiến Trúc vui lắm rồi – con nhóc cười ngoác cả miệng, nụ cười hồn nhiên đáng yêu thế
 - Để Long đưa Trúc về vậy
 - Thôi, ko cần mà, Trúc thích đi xe bus hơn, Long còn phải về có công chuyện với ba nữa. Trúc lên xe đây – Trúc đi lên xe bus vẫy vẫy Long

.....

Tại biệt thự nhà Long...

- Không!!!!!!!!!!!!!! Ngần lần không – Tiếng hét giận dữ của Long vang lên
- Long! Sao con lại có thái độ như thế với ba con – Mẹ Long lên tiếng
- Ba! Sao ba lại ép con làm chuyện này, thời buổi này còn cái chuyện này sao, con phản đối – Long vẫn hét lên

- Đó là chuyện bình thường trong tầng lớp chúng ta, hơn nữa đó là 1 tiểu thư danh giá, xinh đẹp rất xứng với con và gia đình ta
- Cô ta sao? Không bao giờ, con thà chết chứ ko bao giờ lấy cô ta, chỉ đi cạnh cô ta con đã thấy đó là địa ngục rồi- Long cầm tấm ảnh lên ném đi, đó là khuôn mặt rất quen thuộc ...Minh Hồng, người mà Long ghét cay ghét đắng
- Sao lại thế? – Mẹ Long ngạc nhiên
- Con có bạn gái rồi, người đó hơn gấp trăm ngàn lần con nhỏ này
- Là ai? Sao mẹ ko biết gì hết
- Là con Trúc phải ko, Trúc con ông Khánh đúng ko? – Ba Long lạnh lùng
- Đúng ah – Long chắc nịch
- Ta ko đồng ý, vì chơi với con nhỏ đó mà suýt nữa con mất mạng, ta ko muốn con ở gần con bé đó chút nào. Chiều nay Minh Hồng và gia đình sẽ từ Mỹ về, con phải đi với ta ra sân bay
- Không, con ko đi
- Nêu con còn trái lời ta thì đừng mong gặp lại con nhỏ kia nữa – giọng ông Trần đánh lại – Ba sẽ cho con sang Mỹ ngay tuần sau, con chọn đi
- Ba!!!!!! – Long uất ức, nó nhìn ba nó bằng ánh mắt đầy phẫn nộ và nó lao như tên lên phòng

36. Chương 36

“RẦM”. “XOẢNG” “ẦM” Long đóng cửa thật mạnh, nó vớ lấy cái bình hoa trước mặt và ném mạnh xuống đất, và sau đó nó vớ bất cứ thứ gì trước mặt để ném. Mắt nó nhòe đi, nó đang khóc,..nó ngồi thụp xuống đất. Lời nói của ba nó vẫn vang vọng trong đầu, tất cả cứ như 1 giấc mơ, không, phải nói là 1 cơn ác mộng. Nó mất chặt mắt lại, lắc lắc đầu như muốn thoát khỏi cơn ác mộng này, nhưng khi nó mở mắt ra vẫn là căn phòng của nó vẫn là cơn ác mộng đó, nó đau đớn hét lên và đập thùm thụp vào tường, tay nó tứa máu, nhưng nó ko cảm thấy đau, nỗi đau tinh thần bây giờ còn lớn hơn gấp trăm lần. Nó chợt bật khóc nức nở, rồi nó cứ im lặng như vậy. 1 tiếng...2 tiếng trôi qua...Nó nghĩ đến TRúc, hình ảnh Trúc chợt hiện lên trong nó, trái tim nó như thắt lại. Nó ko muốn mất Trúc. Không!!!!..Nó sẽ ko để mất Trúc.

Thằng nhóc bật dậy, nó đi vào nhà tắm, xối nước vào người, nước lạnh làm nó tỉnh táo. Hơn bao giờ hết, lúc này nó thật phải tỉnh táo và sáng suốt, làm sao để tránh đc cuộc đính hôn này, làm sao để Trúc ko bị tổn thương vì nó biết nếu nó trái lời ba nó sẽ gây khó dễ cho Trúc. Trước mắt hãy cứ làm theo lời ba đã, chiều nay nó sẽ ra sân bay.

Sau khi tắm rửa mặc đồ xong, nó xuống nhà, ba và mẹ nó có vẻ đã chuẩn bị xong chỉ đợi nó xuống.

- Con sẽ ra sân bay, mấy giờ chúng ta đi? – Long bình thản, và chính thái độ đó khiến ba mẹ nó rất ngạc nhiên, chỉ vài tiếng trước thôi nó còn gào thét đập phá phản đối quyết liệt vậy mà bây giờ trong thằng nhóc bình thản chấp nhận như 1 chuyện hiển nhiên. Là 1 người từng trải ông Trần ba Long thừa biết đc chuyện đó
- Ba rất mừng vì thái độ này của con, tuy vậy thay đổi 1 cách nhanh chóng như vậy hẳn phải có lý do.
- Vâng, ba làm như vậy thực sự là ko tôn trọng con, tự tiện sắp đặt chuyện trọng đại này mà ko hỏi ý kiến con. Tuy vậy con sẽ làm theo lời ba tất nhiên phải có điều kiện – Long lạnh lùng, nói từng chữ rành rọt, thằng nhóc nhìn thẳng vào mắt ông Trần ko hề sợ hãi
- Nếu ba ko đồng ý thì sao?
- Vậy tốt thôi, sẽ không có chuyện con sang Mỹ, càng ko có chuyện con cưới con bé đáng ghét đó, và ba nên kiếm 1 người nào đó thừa kế tập đoàn Hùng Long này đi. – Long vẫn nói giọng đều đều và bình thản và nó định đứng dậy đi lên phòng

- Khoan!!! Thôi đi con nêu điều kiện của con đi
- Thứ nhất con muốn học xong mới tính chuyện đính hôn, dù gì con cũng cần thời gian thích nghi với chuyện này
- Cũng đi – ông Trần gật gù
- Thứ hai, ba ko đi đụng đến Trúc, không ngăn cản chuyện con chơi với Trúc
- Cái này...ba đồng ý
- Thứ 3 nếu con biết bất cứ ai trong gia đình ta hoặc cô ta làm tổn thương Trúc con sẽ hủy hôn
- 3 điều kiện thì 2 cái đã liên quan đến con nhỏ kia, nhưng thôi, ta đồng ý

Vậy là kế hoãn binh đã thành công, tạm thời bây giờ Trúc an toàn, chỉ còn chuyện Minh Hồng nữa thôi. Việc đến đâu tính đến đó vậy, Long thở phào.

.....

Tại sân bay

Ba mẹ Long có vẻ rất háo hức đón chờ gia đình thông gia, chỉ có Long là thờ ơ, nó chả muốn gặp mặt cái con nhỏ đồng danh đáng ghét đó chút nào. Một lúc sau có 1 nhóm người trong đi về phía Long và ba mẹ đứng, trong đó có 1 người đàn ông và 1 người phụ nữ ăn mặc sang trọng, Long đoán là ba mẹ Minh Hồng và kia 1 con nhỏ mặc 1 chiếc váy lờ lợt, trang điểm đậm, tóc uốn kiểu cách đeo 1 cái kính to che gần hết khuôn mặt.

- Chào chủ tịch Trần, cả phu nhân nữa, ko ngờ đi cả 2 vị ra đón, chúng tôi thật lấy làm hân hạnh – Người đàn ông mặc bộ vest sang trọng, dáng người tầm thước bắt tay ba và mẹ Long
- Có gì đâu, chúng ta cũng sắp là người 1 nhà rồi mà – ông Trần cười lịch sự
- Vâng, đây là con gái tôi Minh Hồng
- Cháu chào 2 bác ah, trông bác thật phong độ, còn bác gái cháu thấy bác còn đẹp và trẻ hơn trong hình nhiều. Mẹ nhỉ? – Con nhóc liến thoắng, chưa chi đã nịnh nọt lấy lòng
- Cảm ơn cháu, cháu thật dễ thương – Ba mẹ Long mỉm cười có vẻ hài lòng
- Còn đây là...- ba Minh Hồng quay ra phía Long lúc này đang có bộ mặt rất bất mãn
- Àh, đây là Long con trai tôi
- Thì ra đây là thiếu gia nhà anh chị sao, trông đẹp khôi ngô lắm
- Chào Long, nhận ra mình chứ? Minh Hồng cười duyên với Long
- Ah....uhm....xem nào hình như tôi có gặp cô rồi thì phải – Long giả vờ nhăn trán suy nghĩ
- Long ko nhận ra thật sao, tệ thật đó – Minh Hồng có vẻ phật lòng
- Ah, Minh Hồng, tôi và cô hình như học chung lớp thì phải, lâu lắm rồi, tôi cũng ko nhớ rõ nữa đúng ko nhỉ - Long giả vờ nhớ ra
- Đúng rồi, đúng rồi đó – Minh Hồng cười sung sướng
- Thôi chúng ta đi thôi, tôi đã đặt 1 nhà hàng rất sang trọng rồi, chúng ta ra đây rồi tha hồ hàn huyên tâm sự - Ba Long biết Long đang có ý định giở trò, nên mở lời kèm theo 1 ánh nhìn ko hài lòng về phía thằng nhóc, thằng nhóc thì giả vờ lơ đi coi như ko nhìn thấy

.....

Trên đường đi, Minh Hồng cứ quần lấy Long ko rời, hồi nhỏ Long đã đẹp trai rồi, lớn lên trông càng phong độ đỉnh cao hơn, nó mê tít thằng nhóc, trông điệu bộ con nhỏ cứ cố tình làm duyên trước mặt nó mà nó thấy ghê ghê, mùi nước hoa nồng nặc làm thằng nhóc muốn ngạt thở thỉnh thoảng phải quay mặt đi chỗ khác. Hồi nhỏ cô ta đã đáng ghét rồi bây giờ nhìn còn đáng ghét hơn

Đến nhà hàng Dragon, mọi người ăn uống nói chuyện vui vẻ, Minh Hồng thì ra sức gọi chuyện với nó, nhưng nó đáp lại bằng những câu trả lời thờ ơ. Tuy vậy cái phong thái lạnh lùng của thằng nhóc càng khiến con nhỏ mê tít, cả buổi nó cứ nhìn Long 1 cách đắm đuối, còn Long thì cắm cúi ăn.

- Thiếu gia nhà anh có vẻ ít nói nhỉ - Ba Hồng lên tiếng
- À, vâng, tính cháu nó vậy, hơi ít nói, có lẽ do lần gặp vợ tương lai nên cũng hơi ngượng đó
- Vậy sao? Trông 2 đứa chúng nó cũng đẹp đôi đó chứ
- Khụ ...khụ ...- Long nghe 2 từ “đẹp đôi” mà sắc luôn, nó quay lên cười trừ trước cái nhú mày của ông Trần

37. Chương 37

Nó chỉ mong au chóng hết cái buổi gặp mặt này, thật đúng là địa ngục, cái kiểu nói chuyện của bố mẹ Minh Hồng và Minh Hồng vừa kênh kiệu vừa giả tạo. Thật bức mình, tuy nhiên trước ánh mắt khó chịu của ba nó, nó đành nói chuyện với Minh Hồng nhiều hơn, con nhóc thấy vậy thì cười tít cả mắt vì sung sướng

Cuối cùng cũng kết thúc, sau khi chào cho đúng phép tắc nó lên xe để về nhà, cả buổi đi đường nó ko nói 1 câu nào với ba và mẹ.

- Con thấy con bé thế nào, mẹ thấy nó dễ thương đó chứ - mẹ Long nhẹ nhàng
- Con thấy sao hả, có sao thì đăng nào cũng phải đính hôn với cô ta mà, có khác gì đâu mẹ - Long vẫn nhìn ra phía ngoài đường
- Nhưng mẹ muốn biết con nghĩ gì về con bé đó
- Vậy thì...con thấy cô ta lờ lợt như 1 con vẹt, lại còn lẩm lờ nữa.

Mẹ Long quay ra nhìn ba Long, trông ông có vẻ ko hài lòng về câu nói của Long, nhưng ông ko muốn gây thêm chuyện nữa, hôm nay như vậy là quá đủ rồi.

Về đến nhà, Long kêu mệt, xin phép lên nhà trước. Nó vào phòng là đóng chặt cửa, thằng nhóc nằm vật ra giường, trông nó ko còn sức sống. Từ trước đến giờ nó đã ko thích tiếp xúc với con gái trừ Trúc vậy mà hôm nay phải tươi cười với 1 đứa mà nó ghét nhất, đúng là cực hình. Đây mới là ngày đầu tiên. Ko biết sau này còn chuyện gì xảy ra nữa. Nó thấy nhớ Trúc da diết, cầm điện thoại lên nó bấm số.

— Giọng nói thân quen của Trúc

- Trúc à, Trúc ngủ chưa?
-
- Ko có gì, chỉ là...tự nhiên...Long thấy nhớ Trúc thì gọi điện thoại để nghe giọng Trúc thôi hà – Long cười hì hì để che cái tâm trạng nặng nề của nó
-
- Thật vậy ư? Trúc đang nghĩ gì thế? – Thằng nhóc sung sướng
-
- Thế àh, biết thế để Trúc gọi, đỡ tốn tiền hì hì hì
-
- Trúc nè....- Long ngập ngừng
-
- Có 1 chuyện, Trúc hứa với Long 1 chuyện đc ko?
-
- Trúc hứa đi, Long sẽ nói

-
- Trúc hứa Trúc sẽ luôn tin Long, luôn ở bên Long, ko rời xa Long dù trong bất cứ chuyện gì xảy ra, Trúc hứa đi
- - Trúc hoảng hốt
- Cũng có 1 số vấn đề nhỏ thôi, Long sẽ kể Trúc sau, nhưng Trúc phải hứa trước đã
-
- Vậy là Long yên tâm rồi – thằng nhóc cười, chỉ cần câu nói này của con nhóc thì bao khó khăn nó cũng sẽ vượt qua hết
-
- Ba Long....bắt Long đính hôn

38. Chương 38

- Trúc...Trúc ơi....Trúc có nghe Long nói ko thế? Long hoảng hốt
-
- Trúc ah, đừng làm Long sợ, Trúc nói gì đi chứ
- - Giọng con nhóc có vẻ nghèn nghẹn, có cố tỏ ra bình thường để Long ko lo lắng
- Trúc àh, Trúc phải tin Long, Long ko hề biết chuyện này, chuyện này quá đột ngột, Long bị ép, Long ko muốn chút nào, thực lòng Long chỉ....thương có mình Trúc thôi – Thằng nhóc luống cuống 1 cách tội nghiệp
- - Trúc thấy tim nó thắt lại
- Rồi, 1 người mà Trúc ko thể ngờ đc đâu, - Long chán nản
-
- Là con nhỏ đáng ghét...Minh Hồng đó
-
- Ba mẹ mình quen biết với nhà cô ta thì phải. Mình ko ưa cô ta chút nào, nhưng chuyện đó ko quan trọng, chỉ cần Trúc tin Long, Long sẽ giải quyết mọi việc 1 cách sớm nhất, đừng rời xa Long ghen Trúc, dù bất cứ chuyện gì đó – Long nhắc lại như sợ con nhỏ quên mất
-
- Thôi Trúc nghỉ đi vậy hẹn gặp Trúc ngày mai, Bye
-

....

Cúp máy xuống, Trúc cảm thấy tim mình vẫn còn đập rất nhanh, cảm giác nghèn nghẹn trong cổ họng, nó có cảm giác sắp mất Long, Long sẽ rời xa nó. Nước mắt nó bắt đầu rơi. “Long ơi, Long bảo Trúc phải tin Long sao đây, phải ở bên cạnh Long sao đây hức hức” Nó òa khóc nức nở

“Tít...Tít” tiếng tin nhắn điện thoại, chắc là của Long, nó vội lấy điện thoại 1 cách nhanh nhất có thể

“From Hoàng đẹp trai” – con nhóc có vẻ thất vọng, nó hờ hững mở tin nhắn ra

- “Ngủ chưa, gà tre ngốc”

- “Chưa, tôi chưa ngủ”

- “Đừng thức khuya quá gà tre àh, cô phải giữ gìn sức khỏe chứ, người gầy như cá mấm í”

-“Ừh, tôi biết rồi” nó hồ hững đáp lại, bình thường nó đã xù lên như mèo và trả lời là “kệ tui, tui thích vậy đó”, tất nhiên điều đó khiến Hoàng thấy lạ rồi, nó hỏi ngay

- “Cô làm sao thế, hôm nay tự dưng lại ngoan ngoãn vậy, chắc mai có giông gió quá”

-“ Ko có gì hết, chỉ là hơi mệt thôi, tôi ngủ đây” Trúc mệt mỏi nói

-“Uh, vậy cô ngủ sớm đi”

.....

Sáng hôm sau đi học, Trúc ko hề có tinh thần chút nào, toàn thân nó nặng nề, tâm trạng thì u ám, mặt nó ủ rũ, ngơ ngơ như mất hồn vậy. Đến lớp Dung cũng lấy làm lạ, cả buổi học mặt Trúc cứ ỉu như bánh đa gặp nước, ko nói ko rằng, học cũng ko tập trung. Dung hỏi gì nó cũng chỉ lắc đầu. Giờ ra chơi Dung lôi xềnh xệch nó ra 1 góc và hỏi

- Bỏ làm sao vậy, cả buổi hôm nay bỏ cứ như người mất hồn vậy?

- Hơ hơ, mình sao, mình có sao đâu? – Trúc ngoảnh mặt đi chỗ khác

- Bỏ giấu mình phải ko?...Bỏ ko coi mình là bạn nữa rồi – Dung tức giận

- Ko có...thực sự mình ko có ý dẫu bỏ...mình chỉ...- Trúc bối rối

- Vậy bỏ nói đi, bỏ có chuyện gì buồn phải ko, nói mình nghe nào, đừng giữ trong lòng nữa – Dung dịu dàng an ủi

- Dung ơi, chuyện là...là...Long...hức hức...- nó bắt đầu nấc lên- Long sắp....sắp hức hức – giọng nó nghẹn lại

- Bình tĩnh nào và kể mình nghe, Long làm sao? Dung trấn an Trúc

-Long...sắp đính hôn rồi – nói xong câu đó nước mắt nó trực trào ra

- Hả??? Ko thể nào!...Với ai?...Sao lại thế? Dung sững sốt hết chỗ nói, nó biết thừa là Long có tình cảm với Trúc, nếu ko muốn nói là sâu đậm vậy tại sao lại đi đính hôn, nhất là ở tuổi này chứ

- Xin lỗi, bạn có phải Trúc ko? 1 tiếng con gái đằng sau. Cả 2 đứa quay lại thì thấy 1 đứa con gái rất xinh, ăn mặc thời trang, cười tươi với chúng nó

- Bạn là....Minh Hồng! Minh Hồng phải ko? – Trúc khá sững sốt vì sự xuất hiện của Minh Hồng trong trường

- Vậy là bạn vẫn nhận ra mình, hôm nay mình đến đây làm thủ tục nhập học ko ngờ lại gặp người quen – Minh Hồng cười

- Thế...thế àh, mình cũng bất ngờ lắm – Trúc gượng cười

- Không biết Trúc biết chưa nhỉ, mình sắp đính hôn với Long, mình phải chuyển trường về đây để ở gần anh í, Trúc biết mà Long thì nhiều vệ tinh lắm, mình phải ở bên cạnh anh í chứ đúng ko? – Minh Hồng nói kiểu như cố tình cho Trúc biết chuyện đó, trông con nhỏ kênh kiệu và đáng ghét lắm

- Àh, Ồ, thế sao, mình cũng mới biết chuyện này, bạn làm thế là đúng lắm – Nó lấp bắp, chả hiểu sao nó lại nói thế nữa

- Thôi mình đi nhen, mình còn qua lớp anh Long nữa, nói anh đưa mình lên làm thủ tục nhập học – Nó cố nói to cho Trúc nghe, Minh Hồng vẫn tức chuyện khi xưa, nó làm đủ cách mà Long ko thèm để ý nó chút nào nhưng lại đi quan tâm chăm sóc 1 đứa con gái trai chả ra trai gái chả ra gái, lúc nào cũng 1 lũ đàn e toàn con trai như Trúc. Hôm nay chơi Trúc 1 cú như thế, nó hả lòng hả dạ lắm.

- Là cô ta sao? Dung ré lên

- “gật gật”

- Long ghét cô ta lắm mà

- Nghe Long nói là do 2 gia đình có hôn ước gì gì đó – Trúc thờ dãi

- Mình ko thể tin đc, tại sao lại là con nhỏ đó, Long nói sao/

- Thìvà....thế là...- Trúc tuôn 1 tràng những chuyện Long nói hôm qua

Dung gật gật, gù gù, vậy là Long hoàn toàn ko muốn cuộc hôn nhân này, nhất định phải có nguyên do gì thì Long mới cam chịu như vậy, mà Long nói sẽ giải quyết việc này co nghĩa là Long đã tính cả rồi.

- Thôi bỏ đừng buồn nữa, sẽ có cách giải quyết thôi mà, Long đời nào chịu con nhỏ đó – Dung an ủi Trúc

Trúc cười để Dung an lòng, mặc dù trong lòng nó nặng trĩu, sự xuất hiện của Minh Hồng như 1 rào cản giữa nó và Long. Đến giờ vào lớp, nó kêu mệt, nói Dung xin phép cô cho nghỉ tiết này, Dung biết nó cần yên tĩnh nên cũng ko ép nó và ko đi theo nó. Trúc lang thang ra khu nhà phía sau trường, nơi đây thật yên tĩnh và biệt lập, nó phát hiện ra nơi này tình cờ trong 1 lần đi lấy sổ sách cho cô giáo. Nó ngồi xuống chiếc ghế đá tựa lưng vào và nhắm mắt lại, từng làn gió khẽ thổi vào gương mặt xinh đẹp của nó, nó xoa mái tóc dài óng ả của nó ra, gió thổi tung lên, nó mặc kệ, mùi hoa ở đâu thoảng thoảng nhẹ nhẹ. Nó thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn. Nó mỉm cười....

Cách đó ko xa, Hoàng đã nhìn thấy Trúc, thằng nhóc khá ngạc nhiên vì con nhóc này hôm nay lại bỏ học (nó vốn là 1 học sinh nghiêm túc mà). Hoàng cứ ở đó nhìn trộm Trúc, con nhỏ hôm nay lạ quá, nó có chuyện gì mà trông buồn buồn vậy, nó xoa tóc ra kia, tóc đẹp thật vậy mà cứ cột lên. Nó cười trông thật xinh, sao nụ cười này buồn vậy? Con nhóc có chuyện gì sao?

Hoàng từ từ tiến đến bên cạnh Trúc, con nhỏ vẫn ko biết gì, Hoàng nhẹ nhàng

- Sao lại ngồi đây 1 mình, học sinh ưu tú như gà tre nhà ta mà cũng biết trốn tiết sao?

- Anh đấy ah, làm tôi giật mình, tôi hơi mệt nên ra đây hít thở ko khí cho thoáng í mà – Trúc nói

- Vậy sao, mỗi khi tôi buồn hay chán nản điều gì tôi cũng hay ra đây, ở đây yên tĩnh lại đẹp nữa, sau đó là tôi cảm thấy bình tâm trở lại, chỗ này chỉ có tôi với thằng Hùng hay ra thôi, bây giờ có thêm cả cô nữa đó hi hi

- Thế ah, vậy là anh chuyên gia trốn tiết rồi nhá- Trúc cười toe

- Cô cười rồi kia, cô cười trông xinh lắm, đừng nhìn nhỏ trông như bà già í – Hoàng tủm tỉm

- Anh đúng là đồ cà chớn mà – Trúc giấu mỏ

- Đồ cà chớn này hơi bị đẹp trai nhá, cà chớn như tui khối người mơ ko ưc đó

- Úi, chẳng thấy ớn lun nè – Trúc giả vờ rùng mình

- Chẳng đâu mà chẳng, sự thật nó là như thế, tui biết làm sao bây giờ, đẹp trai cũng khổ quá đi – Hoàng giả vờ than và cười toe

- Thui đi, ghê quá ông nội ơi, trông cái mặt anh kia ko nhìn thấy mặt đất nữa, coi chừng trúng gió cứ héch mặt lên mà đi ha ha ha – Trúc ngoác miệng cười, nhìn cái bản mặt của Hoàng phờ phơ như trẻ con, ngộ hết biết

- Gà tre như thế mới đúng là gà tre chứ - Hoàng tủm tỉm

- Gà tre cái đầu anh í – Bắt đầu trở lại bản tính cũ

- Nè, tuần sau cô có đi sinh nhật chị của Hùng ko?

- Tui...cũng chưa biết nữa, thực sự tôi chưa đến những chỗ như thế bao giờ tôi thấy ngại ngại sao í- Trúc bối rối

- Ngại hử, ko sao đâu, còn có Dung, có tôi nè, việc gì phải ngại, đi đi cho vui nhá nhá

- Nhưng tui....

- Thôi cứ vậy đi, ko nói nhiều nữa, Hùng nó chưa mời ai bao giờ đến sinh nhật chị nó đâu nhá, cô và Dung là trường hợp đặc biệt lắm đó. Đi đi nhé

- Ô, nhưng mà tui....- Trúc chưa nói dứt câu thì Hoàng đã chạy đi rồi, chẳng lẽ con nhóc lại nói là tui ko có đồ để diện mấy chỗ tiệc tùng sang trọng đó đâu. Nó thở dài và đứng dậy. Trong lòng nó cảm giác đỡ nặng

nề hơn, ko hiểu sao gần đây nói chuyện với Hoàng nó ko còn cảm thấy khó chịu nữa, mặc dù có cãi nhau nhưng nó ko thấy bức bối như trước nữa.

.....

1 tuần tiếp theo

Trúc ko có cách nào gặp riêng Long, cứ mỗi lần Long qua lớp nó, nó đã thấy mừng thì 1 lúc sau lại xuất hiện con nhỏ Minh Hồng, nó luôn giả vờ không hề với Long và tìm cơ kéo Long đi chỗ khác. Trúc thấy vậy, nó buồn lắm, nó ko muốn làm Long khó xử nên nó luôn từ chối mỗi khi Long qua lớp rủ nó xuống canteen. Long ngay trước mặt nó thôi mà nó thấy sao xa cách quá, nó tủi thân lắm. Nó chẳng thể nào phản đối đc, nó có là gì đâu, chỉ là 1 người bạn, còn Minh Hồng là người sắp đính hôn với Long. Tự nhiên nó thấy giận Long, giận mình, Long gọi điện thoại nhắn tin nó cũng ko trả lời hoặc trả lời 1 cách qua loa lấy lệ. Nó thấy giận Long buồn lắm nhưng nó cũng buồn có kèm gì Long đâu

39. Chương 39

Hôm đó sau khi tan học, Trúc đang lững thững ra bến xe bus thì gặp Long, nó mừng hết biết, Long thấy nó cũng mừng ko kém. Nó chỉ muốn lao ra ôm chầm lấy Long, 1 tuần ko nói chuyện nó cảm tưởng như dài cả thế kỉ vậy. Nhưng nó khựng lại, bao nhiêu giận dỗi chợt trở lên trong nó, nó lạnh tanh

- Trúc ah, sao Trúc ko trả lời điện thoại của Long – Long lo lắng
- Ah....tại Trúc bận, dạo này bài vở nhiều quá- nó nói dối
- Chẳng lẽ bận đến mức ko dành nổi cho Long 1 phút sao – Long nghèn nghẹn, thẳng nhóc rõ ràng là rất nhớ con nhỏ
- Tại Trúc nghĩ Long cũng bận nên ko gọi lại – Trúc tỉnh bơ
- Long rất nhớ Trúc, nhớ lắm, cả tuần qua ko nói chuyện với Trúc được Long như phát điên lên vậy
- Thật sao – con nhóc thấy sung sướng trong lòng
- Trúc đã hứa với Long rồi đó nghen, chờ Long, Long sẽ cố giải quyết mọi chuyện mà, Trúc....
- Anh Long!!!!!!!!!! Nhanh lên nào, anh ko nhớ tụi chúng mình phải đi có việc sao, e muốn đi mua ít đồ – tiếng Minh Hồng từ trong chiếc xe ô tô vang lên
- Thôi Long về đi, nói chuyện sau cũng đc, Trúc hiểu mà – Nó cười trấn an Long
- Thật sao? Long vui lắm, Long về nhé – Nó nhìn Trúc lưu luyến

.....

Trúc về đến nhà, nó thấy Hoàng đã đứng đấy đợi sẵn, nhìn thấy nó Hoàng cười rất tươi.

- Tối nay là sinh nhật rồi, cô chuẩn bị gì chưa?
- Tối nay sao? Tôi....tôi – Trúc giật mình, lúng túng
- Tôi biết mà, theo tôi nào – Hoàng nắm tay Trúc kéo đi
- Đi đâu vậy?
- Đi theo tôi thì biết thôi mà

Hoàng dắt Trúc đến 1 nhà hàng rất đẹp, gọi đủ các món, cực kì hấp dẫn, Trúc nhìn Hoàng ngạc nhiên ko hiểu gì cả.

- Ăn đi, ăn rồi mới có sức làm những việc tiếp theo – thẳng nhóc nói và gấp lia lịa cho Trúc
- Việc gì???
- Ăn đi rồi biết, tôi ko đầu độc cô đâu mà sợ, ngốc ah- Hoàng cốc vào trán Trúc

- Ăn thì ăn, đê mời tội gì – Trúc cười toe toet

Con nhỏ đói ngấu, ăn ngon lành, Hoàng cứ gấp lia lịa cho nó, nhìn con nhỏ ăn ngon lành thật đáng yêu biết bao

- Miệng dính thức ăn kia – Hoàng lấy khăn lau cho Trúc

- Ô, vậy sao, hì hì – con nhóc cười và vô tư ăn tiếp, nó đâu biết rằng nụ cười đó của con nhóc làm thằng nhóc ngồi đối diện đau tim.

1 lúc sau.....

- Ôi tôi no quá rồi, no ko ăn nổi nữa – Trúc kêu lên

- No thật chưa?

- Ủh – Trúc gật gật

Hoàng vẫy tay kêu tính tiền, sau khi thanh toán xong nó kéo Trúc đứng dậy

- Ta đi thôi

- Đi đâu vậy?

- Cứ đi thì biết, đừng hỏi nữa đê ko

Hoàng dẫn Trúc đến 1 salon làm tóc rất to, ấn Trúc vào đó,

- Cô ngồi đó đi, chỗ làm tóc này là 1 người quen của tôi, anh ý rất nổi tiếng đó, cô yên tâm đi

- Sao tôi phải làm tóc, tôi ko làm đâu – trúc dầy nẩy

- Tối nay cô đi sinh nhật mà ngồi yên đi nào

- Nhưng...

- Không nói nhiều, về khoản thời trang thì cô làm sao bằng tôi,

Trúc đành ngậm ngùi ngồi yên, thôi kệ vậy, đến đâu thì đến, nó đành nhắm mắt đưa đầu vậy.

2 tiếng sau.....

Nó mở mắt ra, trước mắt nó là ai vậy, nó ko nhận ra nữa, 1 Trúc hoàn toàn khác, mái tóc dài của nó đê uốn xoắn nhẹ nhàng ở phần dưới trông vừa tự nhiên vừa điệu đà, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng nổi bật là đôi mắt to tròn và hàng mi con vút. Nó quay lại nhìn Hoàng ngơ ngác, Hoàng cũng đang nghệt mặt ra vì nhìn con nhóc, trông nó thật là xinh đẹp, nó thấy ngượng ngùng vì chưa bao giờ trang điểm thế này cả

- Cô bé rất xinh đẹp, mái tóc cũng đẹp, anh chỉ uốn xoắn nhẹ nhàng thôi, cô bé về gội đầu là tóc lai như cũ thui hà – Anh Tony chủ cửa hàng nói

- Dạ...dạ e cảm ơn anh – nó lúng túng

- Anh đúng là bậc thầy nha, con vịt biến thành con thiên nga rồi – Hoàng cười tươi

- Tôi mà là vịt àh – Trúc lừ mắt

- Đi thôi – Hoàng lại lôi xềnh xềch Trúc đi làm con nhóc chóng cả mặt

-.....

Về nhà....

Hoàng đưa cho Trúc 1 cái hộp, Trúc ngạc nhiên mở ra, trong đó là chiếc váy màu trắng hôm trước nó thử hộ Hoàng

- Cái này là sao? Nó ngược mắt lên nhìn Hoàng ngạc nhiên

- Cái này để cô mặc tối nay đó

- Tôi ko mặc,
 - Sao ko? Hoàng ngạc nhiên
 - Tôi ko thích, tôi ko thích mang nợ anh
 - Nợ gì, cái váy này đáng bao nhiêu đâu (hơn 300\$ mà nói ko đáng bao nhiêu)
 - Tôi ko thích, anh cất đi – Trúc vùng vằng
 - Thôi đc rồi, cô ko thích thì coi như là tôi cho cô mượn đc chưa nào
 - Thật chứ? Mượn thì đc- Con nhóc gật gù
- Gà tre này ngốc thật, sau này trả cho tui để tui mặc chắc
- Thôi cô thử đi, sắp đến giờ rồi đó, tôi cũng về nhà chuẩn bị đây

40. Chương 40

Trúc tần ngần thử chiếc váy, nó nhìn vào gương, trông nó hôm nay đẹp quá, lộng lẫy như 1 công chúa vậy, phần trên chiếc váy ôm sát vào người nó hiện lên đường cong thon thả, phần dưới xòe ra trông trẻ trung dễ thương, nó đi 1 đôi dép cao gót màu bạc ra, đôi này papa mua cho nó lâu rồi nhưng vẫn còn mới nguyên vì nó đã đi lần nào đâu. Nó hơi bối rối, từ trước đến giờ nó chưa mặc thế này bao giờ mặc dù trông nó cực kì xinh đẹp. Nó cầm điện thoại lên gọi cho Dung, cả ngày hôm nay ko thấy Dung hỏi nó về chuyện váy áo, nó gọi và nt cũng ko thấy Dung trả lời, mặc dù cách đây mấy hôm nó còn dặn đi dặn lại là sẽ đưa Trúc mấy chiếc váy để thử.

- Alo, Dung ah, bồ chuẩn bị xong chưa?
- Xong rồi, bồ cũng xong rồi đúng ko hí hí hí – Nó cười khúc khích, Trúc hình dung ra sự việc rồi, có lẽ chuyện này Dung cũng biết
- Nè, bồ biết rồi phải ko, thảo nào ko chịu nghe đt của mình, đáng đánh đòn
- Hí hí hí, mình định sang nhà bồ, nhưng có người tranh chỗ rồi, mình đến thành thừa hả hi hi hi
- Thế mấy giờ bồ và anh Hùng qua đây vậy
- Tụi mình ko qua đc đâu, có lẽ mình và anh Hùng đi trước, mình nhờ anh Hoàng đón bồ rồi đó hí hí hí, thôi mình cúp máy đây, bi bi
- Ồ, nhưng mà... tí tí

“Cái con nhỏ này, âm mưu gì đây, hư quá đi mất.” Trúc lẩm bẩm

- Gà tre, cô xong chưa, ra ngoài đi, lè mè quá – Hoàng gọi
- Đây, tôi ra đây – Trúc luống cuống vớ chiếc ví màu trắng của nó đi ra

Nhìn thấy con nhóc, Hoàng choáng váng, vẫn biết là nó xinh, nó đã từng mặc chiếc váy này rồi, nhưng hôm nay con nhỏ này đẹp mê hồn, nó sững sờ 1 lúc.

- Ồ, sao lại đi xe này – Trúc hỏi

Hoàng đang ngồi trên 1 chiếc xe BMW 2 cửa đẹp tuyệt, trông thẳng nhóc hôm nay thật phong độ đẹp trai, nó mặc 1 chiếc áo sơ mi đen ở trong và khoác 1 chiếc áo vest trắng ra ngoài nhìn trông chững trạc lắm.

- Thế cô muốn mặc váy đi xe máy hả? Lên xe đi nào – Hoàng lịch sự đi ra mở cửa xe cho Trúc vào
- Ồ, đúng hen – con nhóc cười toe

Trông 2 đứa nó hôm nay thật đẹp đôi, Hoàng thỉnh thoảng lại liếc nhìn sang Trúc, con nhỏ đang thích thú ngắm ngía, trông thật là dễ thương. Bỗng....nó nhìn thấy 1 vật trên cổ Trúc, đó là chiếc dây chuyền có mặt là 1 viên đá màu xanh. Nó chợt tái mặt mặt

- Sao cô có thứ này – Thằng nhóc hỏi
- Thứ gì cơ? Trúc ngạc nhiên
- Viên...đá trên... cổ cô đó – Hoàng run run
- Ah, đó là viên đá may mắn, bố tôi cho tôi từ hồi nhỏ đó
- Sao hôm đi vì có thấy cô đeo đâu
- Ah, hôm đấy nó bị đứt dây tôi chưa kịp sửa lại nên ko đeo
- Vậy là.... – Hoàng tự dừng phanh gấp lại
- Ui da, anh làm cái gì đấy? Trúc mắt dè dặt ra trước may mà con nhóc có đeo dây an toàn
- Bố...bố cô tên gì – Thằng nhóc lắp bắp
- Anh hỏi làm gì, mà anh bị sao thế - Con nhỏ ngạc nhiên
- Tôi hỏi bố cô tên là gì???? Thằng nhóc quát ầm lên
- Ồ, bố tôi tên là Khánh – Con nhóc giật mình trả lời rầm rập
- Tên là Khánh àh, thật ko? – thằng nhỏ lắc mạnh vai Trúc
- Anh bị điên ah, anh làm cái trò gì vậy? – Trúc hét lên
- Tôi xin lỗi – Hoàng sụt sùi

Nó lái xe đi tiếp, cả buổi thằng nhóc suy tư lắm còn Trúc lại ko hiểu thái độ của Hoàng, vừa tức vừa thắc mắc. Cả buổi 2 đứa ko ai nói với ai câu gì. Đến nơi rồi, nhà Hùng quả ko hổ danh là tập đoàn mỹ phẩm lớn nhất, từ cổng vào đến nhà đi mất 1 đoạn sân khá rộng. Mọi người có vẻ biết Hoàng nên đứng gác 2 bên cổng lịch sự cúi chào. Hoàng đỗ xe vào bãi gửi xe, nó quay ra nói với Trúc

- Cô ngồi đây đợi tôi, chỉ 5 phút thôi, tôi sẽ quay lại- Hoàng rút điện thoại ra và chạy đi đâu đó
- Nhanh lên đó – Trúc vội theo

Con nhóc ngồi trên xe oto quan sát, bãi đỗ xe nhà Hùng rất rộng, xung quanh toàn những oto đắt tiền, người nào cũng ăn mặc sang trọng, tự dưng nó thấy run run. Đang ngồi trong xe thì nó thấy bóng người rất quen thuộc....là Long, nó đang cười tươi thì lại xuất hiện thêm...Minh Hồng, nó chợt tắt nụ cười. Con nhỏ còn khoác vai Long rất tình cảm, Long gạt ra, con nhỏ lại khoác lại. Trúc ỉu xiu, nó lại thấy nghèn nghẹn ở cổ họng, cay cay ở sống mũi.

“Ko đc khóc, Trúc ơi, ko đc khóc” Nó lẩm bẩm

- Gà tre, đi thôi nào – Hoàng đã quay lại, trông thằng nhóc rất tươi tắn và hạnh phúc, dịu dàng gọi Trúc và mở cửa ra.

Trúc hơi ngạc nhiên trước thái độ mưa nắng thất thường của Hoàng, nhưng thôi kệ, chẳng hơi đâu thắc mắc làm gì, đầu óc nó vẫn đang lớn vồn cái hình ảnh Minh Hồng khoác tay Long cười toe toét.

- Cười lên đi chứ, hôm nay đi sinh nhật chứ có phải đi đưa đám ma đâu mà mặt cô ỉu xiu vậy – Hoàng nhắc nhở

“Ừh nhỉ, hôm nay đi sinh nhật mà”, Hoàng kéo nó về thực tại, điều đấy lại khiến nó run run lại

- Tôi run quá – Trúc bối rối – Tôi ko quen mấy chỗ này
- Đừng lo, có tôi đây rồi – Hoàng cười dịu dàng, cầm tay Trúc khoác vào tay nó
- Ồ, nhưng....
- Khoác vào cho đỡ run, ko tỳ cô ngã lăn ra sàn thì sao. – Hoàng tùm tùm

Nó đành khoác tay Hoàng, chúng nó tự tin bước vào, trông 2 đứa nhìn như 1 cặp trời sinh vậy, ai nhìn cũng phải ngưỡng mộ. Điều đấy làm Hoàng sướng lắm, tùm tùm cười hoài....Bước vào đến sảnh nhà Hùng, Trúc

còn choáng váng nữa, đây mà là nhà ư, gọi là lâu đài thì đúng hơn, mọi người quan khách đến đông đủ, ai trông cũng lịch sự xinh đẹp. Nó lóng ngóng, biết điều đó, Hoàng quay ra trấn an nó

- Đừng lo, có tôi đây rồi, cô cứ bình tĩnh, hôm nay cô rất đẹp,- Hoàng nhìn Trúc âu yếm

Sự xuất hiện của đôi Hoàng và Trúc khiến mọi ánh mắt đều hướng về chúng nó

- Kia ko phải là thiếu gia của chủ tịch Vương sao

- Cô gái kia là ai, trông xinh quá, nhìn thật xứng đôi

- Con nhỏ kia là ai, sao nó lại khoác tay anh Hoàng, nhìn ghét quá

- Bla....bla (nhiều lắm kể ko hết)

Hùng và Dung từ xa đã nhìn thấy chúng nó, liền cười tươi đi lại vẫy vẫy, Dung hôm nay trông thật đáng yêu, nó mặc 1 chiếc váy màu hồng phấn bó sát người, cổ đeo 1 chiếc vòng bằng vải cùng tông màu với váy, mái tóc xõa ra đẹp hết biết. Nó cười tươi đi về phía Trúc

- Trời ơi, bồ đẹp quá đi mất – Dung reo lên

- Hi hi bồ cũng đẹp có kém gì đâu

2 con nhóc cứ ríu rít ko để ý 2 tên con trai cười nhẹ với nhau, Hùng cười giơ ngón tay cái lên về phía Hoàng và cầm ly rượu đưa lên, Hoàng cười và cũng cầm ly rượu lên cười đáp lại.

Long từ xa nhìn thấy Trúc khoác tay Hoàng đi vào, nó ko tin vào mắt mình nữa, Trúc như 1 nàng công chúa, nhìn con nhóc đẹp biết bao. Nhưng sao nó lại đi cùng ai kia, 1 tên con trai rất đẹp trai, trông 2 đứa thật là thân thiết, vậy là sao, nó ko hiểu nữa, nó thần người ra, chân tay nó bủn rủn, lạnh toát.

- Anh Long, anh làm sao thế? – Minh Hồng lên tiếng

- Tôi ko sao ? Long lạnh lùng, trong đầu nó đang có 1 dấu chấm hỏi to đùng. Minh Hồng về phía Trúc và Hoàng, nó đã biết nguyên nhân tại sao, nó có vẻ bực bội nhưng vẫn cố mỉm cười nó quay ra nói với Long

- Ô, kia chẳng phải là Trúc sao, hôm nay trông xinh thế, còn kia chắc là bạn trai Trúc hả anh, con nhỏ này kiếm dc anh bạn trai đẹp trai hết xẩy anh nhỉ

- Cô im đi, nhiều chuyện vừa thôi – Long nói và bỏ đi chỗ khác để Minh Hồng đứng đó 1 mình

Minh Hồng vừa tức vừa chùng hững, nó tưởng Long sẽ khó chịu với Trúc ai dè khó chịu cả với nó luôn, nó luống cuống

- Anh Long...anh đi đâu thế?

- Tôi đi vệ sinh...Cô có muốn đi theo ko? Thật là bực mình! – Long bực bội quay ra

- Em xinh lỗi, anh đi đi ăh – Minh Hồng ỉu xù

Mọi người đang nói chuyện thì tự dưng thấy ko khí lắng xuống, chị của Hùng bước ra cùng với bố mẹ Hùng

- Cảm ơn quý vị đã đến chung vui với gia đình chúng tôi hôm nay, hôm nay là sinh nhật lần thứ 20 của Khánh Đan, con gái tôi. - Khánh Đan bước ra, đó là chị của Hùng, 1 cô gái xinh đẹp với thân hình siêu mẫu, trông Khánh Đan rực rỡ trong bộ gợi cảm hồng, dài bó sát người xẻ cao đến đùi. Mọi ánh mắt của đám công tử như bị hút hết về phía Khánh Đan, 1 nhà trái tim lả tả. Mọi người vỗ tay ầm ĩ. Khánh Đan có phát biểu vài lời gì đó và điệu nhạc Vance nổi lên.

Khánh Đan nhảy với bố tức là ông Lâm, sau đó nhảy với Hùng. Các cặp đôi khác cũng lần lượt ra nhảy. Trúc nhìn về phía Khánh Đan mà trầm trồ

- Chị Hùng đẹp thiệt, tôi chưa thấy ai đẹp như thế - Trúc suýt xoa

- Ủh, chị vừa đẹp lại vừa giỏi nữa, niềm mơ ước của bao người đó

- Ủh, công nhận- Trúc gật gù

- Gà tre nè, cô ra nhảy với tôi nhé – Hoàng đề nghị

- Tôi hả? Nhưng tôi....tôi – Trúc lúng túng

- Ko sao, tôi sẽ hướng dẫn cho cô, dễ lắm, chỉ cần làm theo tôi là đc – Hoàng đưa tay ra cười thật tươi với Trúc

Trúc ngập ngừng, rồi nó cũng đưa tay cho Hoàng, Hoàng dẫn Trúc đi về phía hội trường, nó kéo Trúc vào giữa luôn. Thằng nhóc cầm 1 tay Trúc để lên vai nó, 1 tay của nó đặt lên eo của Trúc kéo sát về phía mình, Trúc thoáng đỏ mặt, tay kia nó cầm vào tay Trúc. Bây giờ Trúc ở sát Hoàng, nó ngửi đc mùi nước hoa thoang thoang từ Hoàng, cảm nhận đc trái tim đang đập trong ngực Hoàng

- Bắt đầu nhé, hãy tin vào tôi, thả lỏng người ra, bước theo tôi nè – Hoàng thì thầm vào tai Trúc

- Ồ...ờ, tôi biết rồi – Trúc ngập ngừng

1...2...3...4... Lúc đầu Trúc lúng túng lắm, lúc con gái ở ngoài nhìn bộ dạng Trúc mà cười khúc khích.

- Kệ họ, đừng quan tâm, hay chỉ nhìn tôi thôi này, nhìn vào mắt tôi ý- Hoàng dịu dàng

Một lúc sau Trúc đã quen dần, nó bắt đầu bắt nhịp với Hoàng, trông 2 đứa nhảy thật ăn ý và đẹp đôi, cứ thế Hoàng và Trúc thả mình trong điệu Vance nhẹ nhàng uyển chuyển. Mọi người xung quanh bắt đầu ngừng nhảy, và quan sát chúng nó. Ánh mắt ngưỡng mộ có, ghen tỵ có. Nhưng trong đôi mắt 2 đứa bây giờ, trong mắt chúng nó chỉ có người đối diện, là bạn nhảy của nó mà thôi.

Chưa bao giờ nó có cảm giác gần gũi với Trúc thế này, con nhỏ đang ở trong vòng tay nó, nó quá hạnh phúc, ước gì thời gian ngừng trôi.

Cảm giác này thật lạ, có lẽ mình ko còn cảm giác phải đề phòng với Hoàng nữa, hôm nay Hoàng thật dịu dàng, nhìn kĩ Hoàng cũng đẹp trai đấy chứ, hèn gì mà mấy đứa con gái cứ lấn xả vào... ước gì đây là Long nhỉ!!!!Con nhóc chợt thấy có lỗi khi nghĩ thế, nó đang nhảy với 1 người mà lại nghĩ đến 1 người khác. Không đc, tỉnh lại Trúc ơi....

41. Chương 41

Điệu nhạc ngừng lại khiến 2 đứa sực tỉnh, nó buông tay ra khỏi vai Hoàng nhưng Hoàng cứ giữ lấy eo nó, và tay nó, ánh mắt Hoàng nhìn nó đắm đuối. Mặt Hoàng sát mặt nó quá, cảm giác thật khó chịu, nó thấy mọi người xung quanh bắt đầu chú ý, nó liền nói

- Bỏ tôi ra chứ, mọi người nhìn kìa – mặt nó đã bắt đầu hồng hồng lên và giật tay ra khỏi Hoàng

Hoàng như chợt tỉnh lại, nó bỏ tay ra, nhưng ánh mắt vẫn còn chút luyến tiếc. 2 đứa ngại ngừng mỗi đứa quay 1 hướng. Bỗng...nó thấy Long ở đâu lao tới, khuôn mặt phùng phùng, đôi mắt rực lửa

- Trúc ra ngoài này với Long 1 chút – Nó kéo Trúc đi, trong ánh mắt ngỡ ngàng và bức bối của Hoàng

Ra đến vườn, Long vẫn kéo mạnh tay Trúc, nó nắm chặt đến nỗi Trúc phải la lên

- Long kéo tay Trúc đau quá, bỏ ra đi

Long nghe Trúc kêu vậy nó vội thả tay ra, cổ tay Trúc lần đỏ lên những ngón tay của Long, nó ôm cổ tay suýt xoa. Long nhìn thấy vậy luống cuống

- Long xin lỗi, Trúc có đau ko thế? Để Long xem nào

Nó định đưa Long xem, mỗi lần nó làm sao Long đều lo cuống lên như vậy, nó thích đc Long quan tâm và chăm sóc mà. Nhưng nhớ đến cảnh Minh Hồng và Long khoác tay nhau vui vẻ thì nổi tức giận lại trào lên. Nó rút tay lại

- Thôi, Trúc ko sao hết, Long có chuyện gì muốn nói thì nói đi

- Ko sao là thế nào, Trúc đưa tay đây, tay đỏ hết rồi kìa,- Long giật tay nó lên

- Đã bảo là ko sao mà – Nó giật lại và găt lên

- Trúc làm sao thế, Long muốn quan tâm tới Trúc mà – Long ngạc nhiên

- Long kệ Trúc, Long vào trong kia đi
- Có phải vì người đó mà Trúc đối xử với Long thế ko? Long nắm tay chặt lại
- Ý Long nói ai?
- Ai nữa, cái gã nhảy cùng với Trúc đó, Vương Minh Hoàng chứ ai?
- Ko!!!Ko phải!!! – Nó muốn hét lên là tại Minh Hồng, nó ko chịu nổi khi thấy Long tình cảm với con nhỏ đó nhưng nó kìm lại, nước mắt nó đã ngân ngấn
- Thế thì tại sao? Tại sao Trúc lại đối xử với Long như thế, Trúc đã hứa với Long rồi cơ mà – Thành nhỏ cầm vai Trúc lắc mạnh
- Đúng Trúc hứa...Trúc đã hứa với Long...nhưng Long ko cho Trúc 1 lời giải thích...Ko cho Trúc hiểu 1 cái gì hết....Long chỉ nói hay tin Long, hãy ở bên Long, đừng rời xa Long...Nhưng Long lại có vợ sắp cưới...Trúc chỉ biết tin Long, nhìn Long hàng ngày sánh đôi cùng vợ sắp cưới...Long bảo Trúc phải làm gì đây??? – Con nhỏ khóc, nước mắt nhoe nhoẹt gương mặt xinh đẹp của nó
- Long ngỡ ngàng, nó ôm chầm Trúc vào Lòng, nước mắt nó rơi lã chã.
- Long hiểu rồi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, lỗi là ở Long, tất cả là tại Long, đừng khóc nữa – Nó vuốt ve mái tóc dài của Trúc, nó ko thể nói đc, nó làm tất cả chuyện này là để bảo vệ Trúc, vì nó biết dù ba nó đã hứa vậy nhưng ông có thể làm bất kì việc gì nếu muốn, nó ko muốn Trúc bị tổn thương, Trúc chẳng có lỗi gì ở đây cả.
- Nín chưa nào- Long dịu dàng cầm 2 vai Trúc nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của nó
- ANH LONG!!!!!!!!!! – Tiếng Minh Hồng lạnh lạnh từ phía sau
- Cả 2 quay ra thấy Minh Hồng đang hùng hùng hổ hổ lao tới
- Anh nói với e anh đi vệ sinh, sao bây giờ lại ở đây? – Nó quay ra lườm Trúc
- Tôi đi đâu cũng phải báo cáo với cô sao? Cô nên vừa vừa phải phải thôi – Long đánh giọng
- Em tưởng anh đi đâu hóa ra là ra đây ah? Trúc! Cô ko nên lôi kéo chồng sắp cưới của người khác ra ngoài nói chuyện riêng thế này chứ, thật ko hay chút nào? Cô đúng là loại con gái chỉ đi mỗi chài đàn ông thôi.
- Cô...- Trúc nghẹn giọng
- Cô im ngay! Ko ai đc phép xúc phạm Trúc, cô cứ thử nhắc lại câu đó xem – Long đánh lại, 2 mắt nó long lên sòng sọc.
- Em nói ko đúng sao? Cô ta là đồ lăng lơ – Minh Hồng lồng lộn lao về phía Trúc (cơn tức giận khiến nó quên mất Trúc là quán quân karate)
- 1 bàn tay ngăn lại, đó là cánh tay Hoàng, Hoàng cầm tay Minh Hồng mạnh đến nỗi con nhỏ tái mặt vì đau.
- Cô làm trò gì thế? Con quỷ cái kia? – Hoàng nghiêng răng nói
- Anh nói cái gì?...Quỷ cái?...- Minh Hồng sững lại, từ xưa đến nay chưa ai dám nói với nó 1 câu như thế
- Phải? Tôi nói cô đó? Nếu cô mà đụng đến Trúc 1 lần nữa, tôi ko nể mặt phụ nữ đâu
- Long, Trúc, Minh Hồng đều tròn mắt khi nhìn thấy Hoàng.
- Anh là cái gì của cô ta mà bênh vậy chứ , lũ đàn ông các anh bị điên hết rồi
- Trúc là...vợ tương lai của tôi- Hoàng nhìn thẳng vào mặt Long mà nói

42. Chương 42

- HẢ???? CÁI GÌ CỜ??? – Cả 2 người còn lại đồng thanh

- A..nh nói cái gì cơ?...Tôi ko đùa kiểu đấy đâu nhé!!..Trúc lấp bắp hết nhìn Hoàng rồi nhìn Long

- Tôi ko đùa, e là vợ tương lai của tôi, àh, phải nói là vợ hứa hôn của tôi mới đúng – Hoàng nói mà mắt vẫn nhìn vào mắt Long

Khỏi phải nói, Long thì sưng sờ đến mức nào, vợ là sao? Hứa hôn lúc nào? Chẳng lẽ trong thời gian nó ở bên Mĩ thì đã có chuyện gì xảy ra sao?.

- Anh đừng có bịa đặt, tôi ở bên Trúc từ nhỏ, làm gì có chuyện hứa hôn nào chứ - Long bực bội

- Tôi ko bịa đặt, nhìn đi – Hoàng chỉ vào sợi dây chuyền của Trúc và lôi từ trong túi nó ra 1 sợi y hệt – Đây là vật đính ước giữa tôi và Trúc, lúc nhỏ bố Trúc và bố tôi đã hứa làm thông gia, và đây là vật đính ước. Nếu ko tin Trúc có thể gọi cho bố để kiểm chứng.

Trúc cầm lấy sợi dây chuyền từ trên tay Hoàng, nó nhớ mang máng hồi nhỏ bố đã cho nó xem 1 đôi dây chuyền, bố đeo cho nó 1 chiếc, còn 1 chiếc bố cất đi.

- Tại sao anh có nó? Anh nói đi – Trúc nhìn Hoàng nói

- Năm anh lên 7 tuổi, chú Ba tức là bố e đó, có ra ngoài này chơi, bố anh và bố e kết nghĩa anh e, bố e đã đưa cho anh chiếc dây chuyền này và bảo anh giữ cẩn thận vì đó là vật đính ước giữa anh và con gái chú í. 1 lần anh bị bắt cóc, bon bắt cóc đòi tiền chuộc, trong 1 cuộc giải cứu, bố e đã ko ngại hiểm nguy lao vào cứu anh để rồi bị 1 tên trong số đó đâm vào bụng. Nếu anh ko nhầm thì vết sẹo đó vẫn còn đó. Sau hôm đó, anh luôn gìn giữ chiếc dây chuyền này như 1 vật may mắn.

Đúng rồi, đúng là bố nó có 1 vết thương ở bụng, hóa ra là nguyên nhân là thế này sao? Bố tự ý sắp xếp cuộc đời nó vậy sao?

- Ô, vậy là Trúc là vợ tương lai của anh Hoàng sao, e thật thất lễ - Minh Hồng thở thê

- Phải, cô ý là vợ tương lai của tôi, vì thế tôi sẽ bảo vệ Trúc, bất cứ ai có hành động làm tổn thương Trúc, tôi đều ko tha thứ đâu – Hoàng nhìn Minh Hồng gườm gườm đầy đe dọa làm con nhóc đang cười tí tởn liền ngậm luôn miệng, mặt tái mét và đứng nép vào Long

Long vẫn đứng như trời trồng, nó còn ko tin vào sự thật trước mắt, mọi việc càng lúc càng rối tinh lên. Nó ngược lên nhìn Trúc, ánh mắt nó lộ rõ vẻ đau đớn. Bây giờ chính nó lại chẳng có tư cách gì mà đến gần Trúc. Nó quay lưng và bỏ đi. Nó vẫn đang shock. Minh Hồng lúnh quýnh chạy theo nó...

- Long, Long ơi!!! – Trúc gọi

Trúc nhìn theo Long, thằng nhóc thậm chí còn chẳng thèm ngoái đầu lại nhìn nó 1 cái. Hóa ra nó chẳng là cái gì với Long cả, nó quá ngộ nhận đó thôi. Nó bật khóc nức nở và chạy đi...

- Trúc!!!! Từ từ thôi e...Đừng chạy như thế!!! Đợi anh với chứ - Hoàng vừa gọi vừa chạy theo

- Anh mặc kệ tôi...bỏ tôi ra – Trúc cố giằng tay ra khỏi Hoàng

Hoàng kéo giắt nó lại ôm nó vào lòng, nó giãy dụa, nhưng Hoàng cứ ôm chặt nó lại, Hoàng sợ nó lại chạy đi mất. Nó ko giãy dụa nữa...Nó khóc...Nó đâm thùm thụp vào ngực Hoàng.

- Khóc đi...Em hãy cứ khóc đi...Đừng kìm nén làm gì...có anh ở đây rồi... Anh sẽ ko bao giờ rời xa e – Hoàng thì thầm

Nó cứ khóc trong Hoàng như vậy 1 lúc lâu, vai áo của Hoàng đã sưng nước mắt của nó. Nó ko khóc đc nữa mà chuyển sang nấc...Hức...hức...mắt nó sưng vù...mũi nó thì đỏ chót lên, trông nó i như chú hề vậy.

- Nín chưa, e khóc khỏe thật đấy, mắt sưng vù rồi nè – Hoàng vuốt nhẹ vào mắt nó

Trúc ngại ngừng, chắc bây giờ nhìn nó xấu xí lắm, khóc xong nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn 1 chút.

- Đừng nhìn tôi nữa, trông mặt tôi bây giờ kì cục lắm đúng ko

- Ko, chỉ “hơi” kì cục thôi, ko đến mức kì cục lắm – Hoàng tùm tùm

- Anh đúng là cái đồ “cà chớn” mà

- Đợi anh chút, anh quay lại liền – Hoàng phóng vèo đi đâu khoảng vài phút và quay lại là 1 cái túi đá
 - Em chườm lên mắt đi, sẽ đỡ sưng hơn đó, ko tý nữa vào trong mọi người lại tưởng anh bắt nạt e – Hoàng cười
 - Cảm ơn anh – Trúc lí nhí đón túi đá từ tay Hoàng
- 2 đứa ngồi bệt xuống thảm cỏ, Hoàng quay ra nhìn Trúc, trông con nhỏ có vẻ lạnh, nhìn nó run run. Hoàng cởi chiếc áo khoác ra, khoác lên vai cho Trúc, con nhỏ cười tươi mắt vẫn nhắm và đang chườm đá
- Cảm ơn anh – Giọng nó có vẻ vui vui
 - Trúc này (lần đầu tiên gọi tử tế, ko gọi là gà tre)
 - Ồ...gì thế - Trúc ko quen lắm nên hơi bất ngờ
 - Chuyện lúc nãy anh nói í mà, chuyện hôn ước của 2 đứa chúng mình đó, anh muốn e tự nguyện đến với anh, anh ko muốn dùng cái hôn ước đó để ép buộc e. E hiểu chứ? Nếu e ko đồng ý với cái hôn ước đó, a tôn trọng quyết định của e. Chỉ cần....e hạnh phúc là đc
- Trúc im lặng, ko ngờ Hoàng lại là người tốt như thế, bên ngoài là 1 vẻ lạnh lùng nhưng bên trong quả là 1 người sống tình cảm, Hoàng quả thật rất dịu dàng. Ko hiểu sao gần đây ở cạnh Hoàng nó cảm thấy rất vui vẻ
- Nhưng nếu đc...e có thể cho anh 1 cơ hội chứ? – Hoàng ngập ngừng
 - Cơ hội gì cơ? – Trúc tỉnh bơ
 - Thì...cơ hội đó...- Hoàng bắt đầu lúng túng, nó ko biết diễn tả như thế nào cho đúng
 - Mà anh xem mắt tôi hết sưng chưa? – Đổi đề tài ngay đc
 - O...àh, ừh,...hết rồi – Hoàng hơi bất ngờ, nó biết con nhỏ đánh trống lảng, có lẽ lời đề nghị ngay lúc này là hơi gấp gáp
 - Vậy mình vào nhà thôi, kéo mọi người đợi, chắc Dung đi tìm tôi từ nãy rồi – Trúc đứng dậy
 - Ừh, vào thôi – Hoàng ỉu xiu vào nhà với Trúc
-
- Ôi joi ơi, 2 người đây rồi, tý nữa tôi phải huy động 113 đi tìm mấy người đó, đang dính lên đài truyền hình gửi tin “tìm trẻ lạc” rồi đây nè – Hùng vừa nhìn thấy Hoàng và Trúc tiến vào đã lao ra
 - Tụi tao ra ngoài hóng gió chút mà – Hoàng đáp
 - Rùi cảnh ngoài đó đẹp hok?...Gió ngoài mát hok?...Rùi...- Hùng cười tùm tùm
 - Rùi...rùi cái đầu mày áh – Hoàng trừng mắt
 - Tao hỏi vậy thôi mà, làm gì dữ vậy mày – Hùng cười tí tởn
- Dung kéo Trúc ra 1 chỗ thì thảo, nó thấy mắt Trúc hơi sưng
- Bò sao vậy, bò khóc àh, mình thấy mắt bò sưng sưng, anh Hoàng chọc gì bò sao? – Dung thì thảo
 - Ko, làm gì có lúc nãy mình ra ngoài đó bị bụi bay vào mắt, mãi ko lấy ra đc nên nước mắt chảy ràn rụa đó – Trúc chối bay
 - Thật ko đó? Đừng giấu mình chuyện gì đó
 - Thật ra có 1 chuyện rất bất ngờ...- Trúc ngập ngừng
 - Chuyện gì
 - Thì....đó là...sau đó.....và thế là.... – Trúc kể đầu đuôi sự việc
 - HẢ??? CÓ THẬT KHÔNG???? – Dung và Hùng đồng thanh hét lên

Có lẽ 2 nhân vật đang kể cùng 1 câu chuyện, Dung và Hùng quay ra nhìn nhau và nhìn về phía Trúc và Hoàng. Đúng là ko thể ngờ lại có chuyện này xảy ra, vẫn biết là trái đất tròn nhưng ko ngờ tròn thế

- Thế bây giờ mày tính sao? – Hùng hỏi

- Tao chưa biết, mọi chuyện cứ từ từ thôi – Hoàng buồn buồn nói, nó biết Trúc ko dễ gì chấp nhận chuyện này, hơn nữa con nhóc đang dành tình cảm cho Long. Nó ko muốn con nhóc phải khó xử.

- Ủh, tùy mày vậy, nhưng có chuyện gì nhớ phải nói với tao đó – Hùng nháy mắt

- Ok

.....

Cũng muộn, Hùng đưa Dung về, Hoàng đưa Trúc về. Trên đường đi, Hoàng với Trúc chẳng nói câu gì cả, 2 đứa cứ im re. Trúc chống tay nhìn ra phía ngoài cửa, nó đang mải suy nghĩ 1 chuyện gì đó. Còn Hoàng, nó cũng chẳng biết bắt đầu câu chuyện như thế nào. Hoàng bật mui xe ra, gió lùa vào mặt 2 đứa, lạnh lạnh nhưng thoải mái. Thằng nhóc dừng xe lại, lấy áo khoác lên vai Trúc

- Trời hơi lạnh, nhưng mở mui ra sẽ cảm thấy thoáng hơn đó. Em chưa quen khí hậu ngoài này đâu

- Ồ, công nhận mở mui xe ra thoáng thật đó, cảm ơn anh nha – Trúc cười toe. Áo của Hoàng thật là ấm, còn thoang thoang mùi nước hoa trên áo. Con nhóc mỉm cười, nó cảm thấy lòng rất nhẹ nhõm

Về đến nhà, sau khi tắm rửa thay đồ xong, Trúc nằm vật ra giường, hôm nay phải đi đôi giày cao gót đó quả là 1 cực hình, 2 chân nó ê ẩm, người rã rời, nó ngồi nhăn nhó xoa bóp cái chân của mình.

“Tít...Tít..”

- “Em ngủ chưa?”

- Chưa, có chuyện gì hok

-“Em còn gì ăn ko? Anh đói quá hà”

- Có mì tôm thôi, ăn hok

- “Có, anh sang liền”

43. Chương 43

Hoàng nói xong liền phóng sang nhà, Trúc nghe Hoàng nói vậy mới nhớ ra cả tối hôm nay nó cũng chưa ăn uống gì đc mấy, cái bụng của nó bắt đầu biểu tình dữ dội. Nó ra mở cửa, Hoàng đứng đó cười tít mắt vác theo mấy lon nước ngọt.

- Đồ uống đó, cả tối nay anh chả ăn uống đc gì, bây giờ đói muốn xỉu rồi nè – Hoàng nhăn nhó

- Hi hi, vào nhà đi, đợi tôi chút – Trúc cười

Khoảng 15 phút sau.....Trúc bê ra 1 cái nồi nhỏ, và 2 cái bát, 2 đôi đũa. Mở ra là 1 nồi mì ngon lành, rau, trứng, thịt, hành, bốc khói nghi ngút, ngon quá !!!

- Ngon quá đi mất, nhưng sao ko để ra bát?

- Thì bát đây còn gì?

- Í anh là ko để ra cái bát tô như hôm trước

- Hôm trước có mình anh ăn thôi, hôm nay có tôi ăn nữa mà – Trúc cầm bát lên gấp mì

- Ăn kiểu này ngộ thế?

- Anh ăn ko? Ko là tôi ăn hết nè ! – Trúc gấp lấy gấp để vào bát nó

- Ăn!! Ăn chứ!! Dại gì ko ăn – Hoàng vớ lấy bát và gấp lia lịa vào bát mình

- Xì xụp...xì xụp...
- Ngon ko?
- Ngon!! Ngon cực kì í!!!
- Thế lần này đc mấy điểm
- 20 điểm
- Làm gì có thang điểm 20, xạo thế
- Có chứ anh cho thế, tại hôm nay ăn chung với e thế này thấy ngon hơn – Hoàng cười tí mắt
- Xì...cà chớn
- Gà tre nè...
- Sao cơ?
- Em đổi xưng hô đi
- Là sao?
- Anh hơn tuổi e, e phải gọi bằng anh chứ?
- Tôi...ko quen
- Thì tập dần đi cho quen
- Tại sao tui phải tập
- Chẳng lẽ sau này làm vợ anh e cũng xưng hô thế hả - Hoàng tủm tủm
- Ai làm vợ anh, thích chết hả? Đồ cà chớn – Trúc lườm Hoàng rách mắt lun
- Ủh, ko làm vợ thì làm bà xã vậy, từ nay anh gọi e là bà xã vậy – Hoàng hí hửng
- Anh thích chết sao? – Trúc oánh thùm thụp vào người Hoàng
- Nè, yêu cho roi cho vọt hả?
- Đồ cà chớn – Trúc xì mặt ra
- He he anh đùa đó... giận sao? – Hoàng cúi cúi xuống nhìn Trúc
- Ko thèm giận nhá
- Nè, muốn nghe anh đàn ko? Anh đàn cho nghe
- Anh biết đàn hả? Thiệt ko?
- Thiệt!...Đợi anh chút- Hoàng phóng như bay về nhà vác cái đàn guitar sang
- Em thích nghe bài gì nào?
- Bài gì cũng đc!
- Vậy anh đàn bài “Cry on my shoulder” nhé
- Ok men

Hoàng bắt đầu cất giọng hát, giọng hát của Hoàng thật ấm áp và ngọt ngào, tiếng đàn dịu ngọt, Hoàng hát và nhìn Trúc, ánh mắt thẳng nhóc đăm đếu. Con nhóc bối rối chống tay nhìn sang chỗ khác. Tiếng đàn và giọng hát của Hoàng ngọt ngào quá. Nó chìm đắm vào giai điệu bài hát, nó nhớ đến Long, nó thấy buồn, nó khóc...và nó gục vào vai Hoàng...ngủ thiếp đi.

Hoàng hát xong, thấy con nhóc ngủ mất rồi....

“Đúng là đàn gảy tai trâu mà, người ta đàn hay vậy là ngủ lã ra” – Hoàng lẩm bẩm cười. Nhưng nó ko muốn đánh thức con nhỏ chút nào, trên mắt con nhỏ còn 1 giọt nước mắt đọng lại. Hôm nay con nhóc đã quá mệt mỏi rồi. Hoàng nhẹ nhàng đỡ con nhỏ nằm xuống ghế, lau giọt nước mắt trên khóe mắt Trúc. Nó chạy lên nhà lấy cái chăn xuống đắp cho con nhóc. Sau mấy giây ngập ngừng nó quyết định kiss lên trán con nhỏ

- Ngủ ngon nhé, bà xã!!! – Hoàng mỉm cười

44. Chương 44

2 tuần tiếp theo....

Sắp sửa thi học kì, Trúc bù đầu với bài vở, đôi lúc nó nhớ Long đến cồn cào mà ko cách nào gặp đc. Con Long, nó vẫn đứng nhìn trộm con nhỏ từ xa, lúc nào cũng thấy Hoàng đi cùng con nhỏ. Nó đau lòng lắm. Nó như người mất hồn.

- Anh làm sao vậy, lúc nào anh cũng lơ người trên mây vậy, ở bên cạnh e mà anh toàn nghĩ đi đâu thế - Minh Hồng bực bội

-im lặng....- Thằng nhóc đã chán ngấy khi phải nhìn, phải nghe giọng nói đáng ghét của con nhỏ

- Có phải anh đang nghĩ đến con Trúc ko? – Minh Hồng nói

-im lặng.....

- Vì con nhỏ đó mà anh đối xử với tôi thế sao? Nó có gì hơn tôi chứ? Tôi sẽ ko để yên cho con nhỏ đó đâu – Minh Hồng gào lên

- Cô im đi...Tôi chán ngấy cô đến tận cổ rồi... Tôi chán phải nhìn cái bộ mặt của cô...chán khi phải nghe cái giọng nói của cô... - Long gào lên

- Anh....Anh quá quắt lắm...Tôi sẽ ko để con nhỏ đó yên thân đâu...Anh coi thường Minh Hồng này quá!

- Cô dám làm gì Trúc...tôi sẽ giết cô đó – Long nắm chặt lấy vai của Minh Hồng bóp mạnh

- Anh...Đau quá!! Minh Hồng la lên,

Long bỏ vai Minh Hồng ra, nó bỏ đi, nó ko muốn nhìn thấy cái bộ mặt của Minh Hồng. Còn Minh Hồng, vừa đau vừa tức, mắt nó long lên sòng sọc, nó nghiến răng.

- Đc rồi, Trúc ah, mày tưởng tao sẽ để yên ày thế sao, mày ko thể có tất cả mọi thứ đc. – Nó cười nham hiểm và rút điện thoại ra

45. Chương 45

- Con chào bác ạ, con Minh Hồng đây ạ

-

- Bác ơi...sụt sịt...sụt sịt... anh Long....- Minh Hồng giả dờ khóc lóc

-

- Con ko sao, nhưng anh vừa đe dọa con xong bác, con khổ tâm lắm

-

- Dạ con thấy anh cứ suốt ngày chạy theo con bé Trúc thì con nhắc nhở anh í, dù sao anh í cũng sắp đính hôn với con, hơn nữa con bé Trúc kia cũng có bạn trai vậy mà cứ suốt ngày bám lấy anh Long, con khuyên anh thì anh mắng con bênh vực con nhỏ kia, rồi dọa...giết con nếu con đụng đến Trúc. Con chỉ muốn tốt cho Long thôi con có làm gì đâu? Hức hức hu hu hu – Minh Hồng òa khóc nức nở (giả tạo thế)

- ông Trần gầm lên trong điện thoại
- Bác...bác bình tĩnh, để con khuyên anh từ từ, bác đừng làm gì anh í hết nha bác – Minh Hồng rói rít
- - ông Trần gắt lên trong điện thoại
- Nhưng bác đừng mắng anh í tội nghiệp anh í lắm, chẳng qua anh Long bị con bé kia dụ dỗ thôi

-

- Dạ, vâng con chào bác –

Minh Hồng cúp máy mỉm cười, vậy là bước đầu kế hoạch của nó đã thành công, nó sẽ cô lập hết những người xung quanh con nhóc, để con nhóc ko còn ai nương tựa giúp đỡ, lúc đó nó sẽ ra tay. Nó cúi xuống bấm số điện thoại và gửi tin nhắn

- “Cô là Tuyết Mai phải ko? Tôi biết cô cấm con Trúc lắm, tôi cũng vậy, tôi có kế hoạch rất hay, nếu cô có nhã ý thì gặp tôi tại quán Ciao lúc 7 giờ tối nay. Minh Hồng”
- “Ok”

Minh Hồng cười phá lên, nó khoái trí lắm “Mày dám đụng đến tao sao Trúc, tao ko để mày cướp Long như mấy năm trước đâu, tao sẽ ày biết thế nào là đau khổ...”

.....

Tại quán Ciao lúc 7 giờ kém tối

Tuyết Mai bước vào quán, chọn 1 chỗ ngồi, nó nhìn quanh quất, bàn nào ngồi cũng có đôi cả, vậy là Minh Hồng chưa tới. Nó gọi nước uống và lấy điện thoại ra

- Alo, cô tới chưa?

-

Minh Hồng bước vào, nó mặc 1 chiếc váy màu hồng rực rỡ, chưa hỏi đã biết nó tên là Hồng rồi. Minh Hồng đi thẳng vào chỗ Tuyết Mai đang ngồi. Nó gọi 1 Pink lady và quay ra cười với Tuyết Mai

- Chào, biết tên nhau cả rồi nhé, khỏi giới thiệu dài dòng
- ok, nhưng sao cô biết tôi có mối thù với Trúc? – Tuyết Mai ngạc nhiên hỏi
- Tôi biết chứ, Tuyết Mai hoa khôi của trường, ai lại ko biết - Minh Hồng tùm tùm cười
- Àh, Uhm – Tuyết Mai cười nhẹ, 2 từ “hoa khôi” sao nghe êm tai thế
- Vậy mà hoa khôi lại bị 1 con nhỏ khổ rách ao ôm cướp trên giàn mướp người mà mình thâm thương trộm nhớ - Minh Hồng chậm rãi nói tiếp, câu này khiến Tuyết Mai đổi sắc mặt, hơi ảm ức, hơi ngượng, nhưng Minh Hồng nói đúng.
- Thế còn cô, cô có mối thù gì với nó chứ
- Nó cũng cướp bạn trai ah ko chồng chưa cưới của tôi – Minh Hồng bực bời
- Chồng chưa cưới hả? – Tuyết Mai ngạc nhiên vì ở tuổi này mà đã cưới chồng
- Ủh, gia đình chúng tôi có đính ước với nhau, con nhỏ biết vậy mà vẫn cứ lao vào Long
- Long? Có phải Trần Tuấn Long ko?
- Đúng rồi, cô cũng biết sao?
- Biết chứ, đại thiếu gia của chủ tịch tập đoàn Hùng Long, có vẻ anh ta sâu đậm với con nhỏ Trúc lắm, có lần tôi ra dẫn mặt con nhỏ thì anh ta lao ra bênh như thể muốn giết tôi vậy
- Thật sao? – Minh Hồng tức ghen giọng
- Thật!! – Tuyết Mai gật đầu

- Thôi đc, coi như chúng ta đều có mối thù với nó, vậy chi bằng chúng ta gộp sức lại làm con nhỏ đó phải điều đứng

- Cô có kế hoạch gì chưa?

- Tất nhiên là có, ko thì tôi gọi cô ra đây làm gì, thế này nhé, chúng ta sẽ....sau đó....rồi.....Đó, kế hoạch là như thế đó

- Hay lắm, cô đúng là thông minh – Tuyết Mai cười

- Tất nhiên, tuy nhiên việc này ko thể thiếu cô đc. Chúng ta thống nhất thế nhé

- Ok

- Cụng ly vì sự hợp tác – Minh Hồng cười

- Ok

2 con nhóc, cười lớn, trong ánh mắt mỗi đứa ánh lên 1 niềm vui, niềm vui của sự trả thù, trông thật đáng sợ

.....
“Á ttttt....xì iiiiiiiiiiiiii” sụt sịt...sụt sịt. Tự dưng thấy lạnh lạnh ở sống lưng, Trúc quay ra thấy cửa sổ vẫn mở, gió đang lùa vào. Thảo nào tự dưng hắt hơi....Con nhóc lon ton ra đóng cửa sổ vào, trời đang chuyển mùa, từng cơn gió lạnh đang ủa về, sắp đến mùa đông rồi. Đây là lần đầu tiên nó biết thế nào là mùa đông Hà Nội, trước kia chỉ nghe bố kể là mùa đông ở Hà Nội lạnh lắm, ko như trong miền Nam đâu. Bây giờ nó đã ở Hà Nội, thời tiết se se lạnh cũng khiến nó cảm giác tê cóng. Nó nhớ bố lắm. Ko hiểu sao dạo này mạng trục trục gì mà nó gọi cho bố ko đc, có gọi đc cũng chỉ là những âm thanh lúc đc lúc ko. Nó muốn hỏi bố rất nhiều thứ, trong đó có cả chuyện của Hoàng. Nó thở dài và khép cửa lại.

Nó chui vào chăn,...ấm quá!!! Thật là thoải mái!!! Nó thích thú cười 1 mình, có tin cuộc gọi đến nó nhắc mấy nghe

-

Là...của Long, nó mừng rơn

- Chưa, Trúc chưa ngủ, Long thức khuya thế?

-

- “ Long àh....”

- – Giọng Long tha thiết quá

- Trúc sẽ luôn ở bên cạnh Long mỗi khi Long cần Trúc, bởi vì...Long là bạn tốt nhất của Trúc

- Long nghiền nghiền

- Àh, hiện tại là như thế là tốt nhất Long àh

-

- Long ngủ ngon nha

.....
Thằng nhóc thở dài, nó nhớ lại chuyện lúc tối nay

- Tại sao? Tại sao con lại có thái độ như thế? Con muốn ta tức chết phải ko? – ông Trần gầm lên

- Thái độ gì cơ ạ?

- Minh Hồng là vợ sắp đính hôn của con thì con lạnh nhạt, mắng mỏ, đe dọa, còn cái con nhỏ kia thì con lại bênh vực nó. Con muốn người ta nhìn vào đánh giá gia đình ta ko ra gì phải ko?

- Minh Hồng nói với ba thế sao? – Long hỏi lại

- Đúng, hôm nay nó khóc lóc nói với ba thế, ba rất tức giận, nhưng nó nằng nặc xin ba ko phạt con, 1 người con gái như thế mà con còn đối xử đc như vậy sao. Con thấy có đáng ko

- Ba tin cô ta sao?

- Ít ra là ba tin Minh Hồng hơn là con nhỏ Trúc kia, nó ko đáng tin chút nào, nó có bạn trai rồi mà cứ bám riết lấy con là sao? Nó có ý đồ gì đây? Con phải tỉnh táo

- Bám riết? Tỉnh táo? Người bám riết con là Minh Hồng, cô ta ko ngừng chu chèo làm con ko chịu đc, còn người ko tỉnh táo là ba, ba bị che mắt bởi mấy lời giả dối của con nhóc đó.

“Bốp” – ông Trần tát 1 cái vào mặt Long

- Con im ngay, con dám nói những lời đó với ta sao, vì con nhỏ đó mà con hỗn láo với ta thế sao, con suýt chết vì nó 1 lần con ko nhớ hử. Từ nay ta cấm...cấm tiệt...con ko đc phép giao du với con nhỏ đó nữa – mắt ông Trần long lên sòng sọc

- Suýt chết ? Nếu có phải chết vì Trúc con cũng làm, ba có biết sau khi ba mẹ đi nước ngoài, người chăm sóc con lúc con ốm đau ngày đêm là Trúc, người ở bên cạnh an ủi con cũng là Trúc, người cứu mạng sống của con cũng là Trúc, từng đấy năm trời nếu ko có sự quan tâm chăm sóc của bố con Trúc thì ba mẹ ko đc nhìn thấy thẳng con lành lặn thế này đâu. Ba mẹ là người vô ơn nên mới nói thế - Long phẫn uất

- Cứu mạng sống của con ư? Ta thấy cô ta suýt giết chết con thì có đấy

- Phải, lần đó khi qua đường có 1 chiếc xe ô tô mất phanh lao tới, nếu ko phải Trúc lao ra đẩy con rồi bị thương thì con chết rồi, ba biết ko. Vậy mà người ta ko bao giờ kể công còn ba, ba chỉ biết lấy lỗi lầm của người ta ra mà lên án thôi. – Long gào lên và lao lên phòng

Ông Trần ngồi phịch xuống ghế, hóa ra là như thế ư, chẳng lẽ mình đã sai???

46. Chương 46

Hôm đó, có tiết thể dục, cả lớp thay đồ ra sân tập hết. Trong lớp chẳng có ai, một bóng người len lén đến chỗ cặp của Trúc lấy điện thoại của Trúc ra nhắn tin

“tít tít” Hoàng mở máy ra hiện lên chữ “from Gà tre”

- “Hôm nay anh rảnh ko, đi chơi nhé?”

- “Ok! Sau giờ học anh đợi e ở cổng trường”

Đã xưng “anh” “em” rồi cơ đấy, ngọt xớt, đọc mà lộn cả ruột Tuyết Mai lẩm bẩm và đi nhanh khỏi lớp Trúc. Còn Hoàng, thẳng nhóc thực sự rất ngạc nhiên sung sướng vì con nhóc lại chủ động nhắn tin rủ nó đi chơi, có khi nào nó đã có cơ hội nữa ko. Cu cậu tùm tùm làm Hùng ngạc nhiên

- Bộ mày khùng hử, sao cứ cười một mình thế?

- Kệ tao, tao đang vui, mày đừng làm tao cụt hứng thế chứ ! – Hoàng vẫn cười mơ màng

- Thế có chuyện gì? – Hùng tò mò

- Gà tre rủ tao đi chơi

- Hử??? Thật ko? – Hùng ngạc nhiên tý thì hét lên may mà nó còn nhớ ra là nó đang ở trong lớp

- Thật!!! Tin nhắn còn lưu đây nè!!! Nàng rủ tao đi chơi hí hí hí – Hoàng hí hửng giờ giờ cái tin nhắn trong điện thoại

- Thảo nào, mày cứ như thằng khùng vậy

- Àh, mày nghĩ xem tý nữa nên đưa gà tre đi đâu nhỉ, tao chưa nghĩ ra chỗ nào

- Lên Bar chơi đi

- Mày điên àh, mày ko nhớ vụ gà tre hun khói tội mình hồi trước àh, rõ ràng con nhóc ghét mấy vụ ồn ào...Chuyển phương án khác đi- Hoàng xua xua tay
- Vậy thế này, nên chọn chỗ nào vắng, có nhạc đó, rồi 2 đứa ăn tối, tao biết 1 chỗ hay lắm, chỗ quen của tao, tao sẽ gọi điện thoại đặt ày 1 tầng luôn, cả hoa cả nến tròn gói. Đc ko? – Hùng nháy mắt
- Tao hỏi mày mấy cái vụ này là đúng àh nha. Gọi đi, nhớ trang trí thật ấm cúng vắng vắng đó, tao muốn con nhóc phải bất ngờ hì hì – Hoàng cười tủm tỉm
- Mày đúng là cây si to đùng rồi he he he

.....

Minh Hồng nhắn tin cho Long,

- “ Hôm nay e có việc về trước, tý nữa anh về sau nhá”

Vậy là hôm nay thoát khỏi Minh Hồng 1 hôm rồi, tranh thủ rủ Trúc đi chơi thôi, nghĩ vậy thằng nhóc nhắn tin cho Trúc

- “ Trúc àh, hôm nay vắng ko, đi chơi với Long chút nha?”
- “Thế còn...”
- “ Không sao đâu, kệ cô ta, Trúc là bạn Long mà, chẳng lẽ đi chơi với bạn cũng ko đc sao? Trúc chơi đi với Long nha, tý tan học Long qua đón”
- “Uhm J ok thế cũng đc”

Thằng nhóc vui vẻ, lâu lắm rồi mới đc đi chơi với Trúc, nhất định hôm nay nó phải đưa Trúc đi đâu đó thật vui. Thằng nhóc cất điện thoại đi, ngồi tủm tỉm cười hạnh phúc. Chưa lúc nào nó mong hết giờ học như lúc này. Thằng nhóc cứ nhấp nhòm nhìn đồng hồ.

RENGGGGGGGGGGGG!!! Cuối cùng chuông báo tan học cũng đến, Long chỉ chờ có vậy nó phóng vút ra lớp Trúc, nhìn thấy Trúc đang ra, nó mỉm cười sung sướng, trông con nhóc thật rạng rỡ

- Chào Dung – Long mỉm cười vui vẻ
- Chào Long, 2 người đi chơi ko rủ tui nhé – Dung tủm tỉm
- Ôi, thất lễ, Dung đi cùng cho vui nhé, rất vui khi đc tháp tùng 2 tiểu thư xinh đẹp đi chơi – Long cười tít mắt giả vờ cúi đầu
- Hi hi hi Dung đùa đấy, 2 bạn đi chơi vui nha, Long nhớ đưa Trúc đi đến nơi về đến chốn đó nhá. Bye – Dung vẫy vẫy tay đi về phía cổng trường

Long và Trúc cũng đi ra ngoài, xe ô tô của Long đã chờ sẵn ngoài đó, Trúc và Long cười tươi đi lên xe. Trúc ko biết rằng có 1 người rất ngạc nhiên khi thấy Trúc hồn nhiên đi lên xe của Long, khỏi nói ai cũng biết đó là Hoàng. Nó ko tin vào những gì nó thấy, rõ ràng tin nhắn còn đây vậy mà Trúc lại thản nhiên lên xe của Long còn nó thì ngồi đợi ở đây như là 1 thằng ngốc vậy.

Có 2 người từ xa cũng nhìn thấy cảnh đấy, và bọn họ mỉm cười đắc ý. Kế hoạch bước đầu đã thành công...

Chiếc xe oto phóng vút đi mà Hoàng vẫn chưa tin vào sự việc diễn ra trước mắt. Vậy là sao?...Có sự nhầm lẫn gì ở đây chẳng?... Hoàng lập cập mở vội điện thoại ra đọc lại tin nhắn, đúng là số của Trúc, ko lẫn vào đâu đc...Chẳng lẽ cô ta lại đùa giỡn với mình thế sao?...Rốt cuộc mình là cái gì đối với cô ta đây?...Cô ta rủ mình đi chơi nhưng rồi lại để mình ngồi đây để đi với 1 người khác...Hoàng định bấm số gọi đt cho Trúc hỏi cho ra lẽ nhưng có điều gì đó khiến nó dừng lại. Nó ngồi thần ra, choáng váng, đau đớn. Nó nhận ra nó chẳng là cái gì đối với Trúc, nó ko quan trọng bằng người kia nên Trúc sẵn sàng bỏ rơi nó để đi với họ...Hoặc cũng có thể là Trúc cố tình làm thế để cho nó nhìn thấy. Vậy là đã rõ, có lẽ nó đã quá ảo tưởng, nó cứ nghĩ nó sẽ có hi vọng...nhưng nó đã lầm.

Hoàng phóng như điên trên đường, mặc cho những người ngoài đường chửi ầm ĩ, nhưng nó ko hề để ý, 2 tai nó như ù đi, chỉ có tiếng gió rít xung quanh, nước mắt nó chảy. Nó đang đau. Ko biết nó đau vì lòng tự

trọng bị tổn thương hay vì bị 1 người khước từ tình cảm. Có lẽ là cả 2...Trúc quá ác độc khi đối xử với nó như thế, thật đau đớn. Nó hét lên thật to....tiếng hét hòa lẫn với nước mắt.

Nó cứ phóng như vậy cho đến khi gặp 1 đứa bé băng qua đường, nó chợt tỉnh giảm ga và phanh gấp.

“Két tttttttttttt” “Rầm mmm” Hoàng ngã sóng xoài ra đất, mọi người bu quanh nó, nó ngồi dậy, nó thấy tay và chân đau và xót, cả đầu gối nó bị rách 1 mảng quần, da rớm máu, chân tay xây sát. Nó đứng dậy, ko nói ko rằng gì, khắp khiêng phóng xe đi luôn.

Có tiếng điện thoại, “Hùng calling”

- Alo
- Thằng khùng kia, sao tao gọi mãi ko thấy mày trả lời – Hùng quát vào điện thoại
- Ủh, có chuyện gì ko – Hoàng lạnh băng
- Tao đặt chỗ rồi đấy, địa chỉ là...
- ...Thôi! Mày ko phải đặt nữa – Hoàng ngắt lời
- Sao? Sao vậy? – Hùng ngạc nhiên
- Cuộc hẹn bị hủy! Trúc đi chơi rồi – Hoàng nhát gừng
- Hả? Sao lại như vậy? Bây giờ mày đang ở đâu? Tao đến ngay đây
- Tao ko biết nữa, thôi mày ra chỗ cũ đi, tao đợi mày ở đó – Hoàng cúp máy và phóng vút đi

.....

Khoảng nửa tiếng sau, Hùng đến bar nó và Hoàng hay đến, nó vốn là khách quen ở đây nên mỗi lần nó vào là nhân viên niềm nở chào và sắp xếp cho nó 1 chỗ đẹp nhất. Nó nhìn thấy Hoàng rồi, thằng nhóc đang ngật ngưỡng bên cạnh 2 chai rượu, 1 chai đã hết, 1 chai còn non nửa, vỏ bia thì la liệt. Tay còn lại khoác lên vai 1 con nhỏ ăn mặc hớ hênh cười tít mắt với Hoàng và liên tục chúc rượu cho thằng nhóc. Hùng lao tới giật cốc rượu ra khỏi tay Hoàng, nó nhìn con nhóc kia và hất mặt. Con nhóc hiểu í cười cúi chào Hùng và rời khỏi bàn rượu

- Mày tính tự tử bằng rượu àh? – Hùng gắt
- H...ùng hức...hức...đấy àh – Hoàng ngược nhìn Hùng
- Tao chứ ai
- Uống...uống với tao đi...uống mừng tao nhận ra chân lý đi ...- Hoàng đưa cốc cho Hùng
- Chân lý gì? Tao chả hiểu mày nói gì cả?
- Chân lý gì hả hức...hức...chân lý tao bị...xỏ mũi...người ta ko có...hức ...tình cảm với tao...hức...
- Xỏ mũi? Ai? Trúc sao- Hùng ngạc nhiên
- Phải? Trúc hẹn tao đi chơi...mà rốt cục lại bỏ tao lại như 1 thằng ngốc vậy...hức...Trúc đi chơi....hức với người khác. Mày thấy có đau ko? Ha ha ha – Hoàng cười, rồi lại khóc, nó như 1 người mất trí vậy
- Thôi mày say rồi, theo tao về nhà nào? – Hùng dìu Hoàng đứng dậy
- Tao say hả? Chưa say nhé? Tao...còn uống đc nữa? – Hoàng giằng lại
- Đc rồi, về nhà tao, tao ày uống thoải mái ok
- Uh, ok...mày hức hức đúng là bạn...hức..tốt của tao – Hoàng bước đi xiêu vẹo

Hùng đỡ người Hoàng, lúc này nó mới thấy trên người thằng bạn thân đầy vết thương, trông thằng nhóc thật te tua thảm thương. Rốt cục là chuyện gì xảy ra đây, mới lúc này Hoàng còn vui vẻ hạnh phúc lắm mà.

Hùng dìu ra đến ngoài, thằng nhóc nôn thốc nôn tháo, trông bộ dạng i như kẻ bê tha vậy. Lên xe oto Hoàng ngủ li bì, Hùng nhìn bộ dạng tả tơi của Hoàng mà xót xa, ko hiểu có chuyện gì đang diễn ra nữa. Hoàng ngủ mà chốc chốc ú ớ nói mơ lảm nhảm gì đó,...nó gọi tên Trúc.

Về đến nhà, Hùng lấy quần áo và lau rửa cho Hoàng, nó gọi bác sĩ riêng của gia đình đến khám và băng bó vết thương cho thằng nhóc, rất may là chỉ bị xây sát ngoài da. Hoàng vẫn nằm mê man. Hùng suy nghĩ 1 lúc rồi quyết định nhắc máy gọi cho Dung

-

- Dung hả, anh Hùng nè

-

- Ah, thằng Hoàng gọi cho Trúc ko đc, nên anh gọi cho e hỏi xem có biết Trúc đi đâu ko thôi

-

- Vậy ah, uh, thôi có gì anh nói thằng Hoàng gọi lại sau vậy. Chào e nhé!

-

Vậy là rõ, Trúc hẹn Hoàng đi chơi, nhưng lại bỏ thằng nhóc ở lại để đi chơi với Long. Thật giận hết sức mà, cô ta thật là quá quắt, ko coi ai ra gì mà, Hùng bực bực tức tức. Nó tự nhủ sẽ làm cho ra lẽ chuyện hôm nay, nếu Trúc có ý định đó đùa giỡn Hoàng thật nó sẽ cho cô ta trả giá...

47. Chương 47

Ở nhà Trúc, Long đã đưa Trúc về tới nhà

- Ước gì ngày hôm nay cứ dài mãi thế này Trúc nhỉ - Long cười dịu dàng

- Ủh, hôm nay Trúc vui lắm, ăn no ơi là no – Trúc vô tư cười tít cả mắt

- Long cũng vui lắm, ở bên cạnh Trúc là Long thấy hạnh phúc nhất rồi.

- Thế ư? – Trúc ngại ngần đỏ mặt tránh ánh mắt của Long

- Thật chứ? Ước gì thời gian ngừng lại.... – Long nhìn Trúc

- Long về đi kéo bố mẹ đợi – Trúc giục

Long gật đầu và...ôm nhẹ Trúc vào lòng...- “Tạm biệt đã chứ, để Long ôm Trúc 1 chút- Long thì ào. Vòng tay Long thật ấm áp, Trúc cứ để nguyên như vậy, nó đang rất hạnh phúc. 2 đứa cứ như vậy...im lặng... nghe rõ cả tiếng tim đang đập.... Long ôm Trúc, vẫn hương thơm ngòn ngọt, nó ước gì thời gian dừng trôi nữa để Trúc cứ ở bên cạnh nó, để nó ko bao giờ phải xa con nhỏ.

“Reng...reng” cả 2 đứa giật mình, tiếng chuông điện thoại đáng ghét, Long nhìn vào là số của Minh Hồng. Nó tắt máy ko nghe. Chuông lại đổ. Nó tắt nguồn luôn.

- Thôi, Long về đi, cũng...muộn rồi...- Trúc ngập ngừng, tim nó vẫn chưa trở lại nhịp bình thường

- Ủh...nhưng...thôi Long về đây – Long ngập ngừng

Long đi rồi, nó đang tính quay vào nhà thì có tiếng gọi giật lại

- Thì ra là như thế?...

- Ô, anh Hùng, anh làm gì ở đây giờ này vậy? Trúc ngạc nhiên quay ra

- Tôi đến đây để kiểm chứng xem điều tôi nghĩ có phải là sự thật ko, hóa ra là đúng như vậy – Hùng cười khinh khỉnh

- Sự thật nào? Tôi ko hiểu anh nói gì

- Sự thật là cô là con người chẳng ra gì, cô đem Hoàng ra làm trò đùa thế đủ chưa? Cô thật quá quắt, hóa ra cô là loại người như vậy, cô lừa Hoàng bằng vẻ ngây thơ trong sáng của mình rồi cô quay ra cười nhạo vào mặt nó – Hùng tức giận

- Anh ăn nói cho cẩn thận, tôi chẳng lừa ai cả! – Trúc giận dữ

- Cô còn ra vẻ thế sao? Đúng là người ko có lòng tự trọng mà

- Im ngay!!!! Nếu anh còn xúc phạm tôi nữa, tôi ko để yên đâu – Trúc quát lên

- Cô ko để yên thì cô làm gì tôi?...Cô đừng tưởng cô là con gái mà tôi tha cho cô? Cô chờ đấy, cô chưa biết chọc giận tôi thì hậu quả sẽ thế nào đâu. – Hùng nói xong lên xe phóng đi luôn

Trúc vẫn đứng đấy, ko hiểu đầu đuôi ra làm sao, tự dưng nó bị mắng xối xả, nó bực bội vô cùng, cái gì mà mang ai đó ra làm trò đùa, cái gì mà quá quắt, cái gì mà hậu quả, đúng là tên cà chớn, 2 tên cà chớn chơi với nhau quả là hợp. Trúc lẩm bẩm và đi vào nhà.

Sáng hôm sau nó đi đến trường như thường lệ, nhưng khác 1 cái là mọi người cứ nhìn nó chỉ chỉ trỏ trỏ, xì xào bàn tán, lắc đầu rồi nguýt dài. Nó chả hiểu gì cả, nó đi vào lớp, cả lớp nó cũng đang nhìn nó với ánh mắt dò xét khó chịu. Nó tiến về chỗ ngồi, Dung đang ngồi đó, thấy nó Dung vội vàng kéo nó ra khỏi lớp

- Sao thế Dung, sắp đến giờ vào lớp rồi mà – nó ngạc nhiên

- Bỏ nói thật đi, bỏ đã làm gì thế? – Dung dò hỏi

- Mình chả hiểu gì cả - Trúc ngạc nhiên

- Bỏ ko biết thật hay giả vờ ko biết vậy?

- Trời ơi, mình phát điên lên mất, tóm lại là có chuyện gì

- Ko biết ở đâu tung tin là định cướp chồng sắp cưới của Minh Hồng đe dọa Minh Hồng rồi còn ve vãn cả anh Hoàng nữa.

- Hả????Mình cướp, đe dọa, rồi ve vãn – Trúc ngạc nhiên há hốc miệng

- Ủh, bây giờ cả trường biết rồi – Dung lo lắng

- Ai? Ai tung tin đó ra – Trúc gầm lên

- Mình ko biết chỉ biết là sáng nay đến lớp đã thấy họ bàn tán xôn xao rồi, bỏ tính sao bây giờ? – Dung lo lắng nhìn Trúc

- Mình ko làm thì việc gì phải sợ, kệ họ, mình ko tin là họ có thể bàn mãi như thế đc

- Nhưng mình lo bỏ chịu ko nổi đó, lời nói ác ý lắm – Dung lo lắng

- Ko sao, chỉ cần bỏ tin mình là đc, mình ko bao giờ làm mấy chuyện đó.

- Mình tin bỏ mà – Dung nhìn Trúc cười

- Vào lớp thôi – Trúc mỉm cười tự tin mặc dù trong lòng nó rối như tơ vò.

.....

Giờ ra chơi, Trúc phóng sang lớp Hùng và Hoàng, nó ko thấy bóng dáng Hoàng đâu, chỉ thấy Hùng ngồi đó. Thấy nó Hùng liền ngoảnh mặt đi chỗ khác làm ngơ

- Có phải chính anh ko? Chính anh đã tung tin đó ra ko? – Trúc giận dữ

- Tôi nói ko phải cô có tin ko? – Hùng nhếch mép

- Tôi ko tin, chỉ có anh thôi

- Vậy thì việc gì tôi phải trả lời, nếu mà là tôi tung tin thì tin đồn này còn ác hơn nhiều, tin này có vẻ con nhẹ quá! Nhưng ko sao, ko phải ra tay càng rảnh – Hùng cười khẩy

- Đồ hèn, làm mà ko dám nhận, đâm sau lưng người khác là bản chất của anh sao?

- Cô im đi! Người như cô ko đủ tư cách nói tôi đâu – Hùng sững sờ
- Người như tôi còn tốt hơn chán vạn người như anh đó
- Cô đừng tưởng cô là con gái mà tôi nhường nhịn nhé – Hùng đứng dậy nghiêng răng nhìn Trúc
- Ôi, xời, tôi sợ anh quá!!! Dạng người hèn hạ giỏi bắt nạt người khác như anh tôi nhiều rồi nhá, ngon lại đây – Trúc lùi lại thủ thế
- Cô..cô tính làm gì? Hùng gườm gườm
- Tự vệ chứ còn gì nữa
- Cô tự vệ hả? Để xem cô làm đc gì – Hùng lừ lừ tiến tới
- Tôi ko nói chơi đâu, anh mà tiến tới bước nữa tôi cho lỗ mũi anh ăn trầu đó – Trúc đe dọa
- Để xem – Hùng lao tới

Trúc ko ngần ngừ tung cú đấm về phía Hùng, thằng nhóc bắt đc tay Trúc, nó nắm chặt cổ tay Trúc

- Để xem quán quân karate giỏi đến đâu
 - Xem hả??? Xem nè!!!!- Trúc đá 1 cái vào cẳng chân Hùng làm thằng nhóc đau điếng
 - Cô...
 - 2 người có thôi đi ko? – Tiếng Hoàng vang lên làm cả 2 giật mình dừng lại
- Hoàng lừ lừ vào lớp, nó còn ko thèm nhìn mặt Trúc chút nào cứ như là con nhóc ko tồn tại vậy. Trông Hoàng còn có vẻ phờ phạc lắm nhất là sau trận say bí tỉ ngày hôm qua.
- Bạn anh đó, tung tin đồn nhảm anh biết ko – Trúc gắt lên
 - Cô đi đi – Hoàng lạnh lùng
 - Gì cơ?
 - Tôi nói cô đi đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa – Hoàng nhìn thẳng vào mắt Trúc, trông thằng nhóc ko còn chút hồn nào, mặt nó lạnh băng vô cảm
 - Cả anh cũng tin lời anh ta sao? – Trúc sững lại
 - Tôi nói cô cút đi, cô hiểu ko? – Hoàng gằn từng tiếng
 - Đc, tôi đi – Trúc bỏ chạy ra ngoài, nó khóc...ko hiểu sao nó lại khóc, Hoàng ko tin nó, anh ta có là gì với nó đâu, nhưng sao...nó thấy đau lòng thế này.

.....

- Ê, Dung, sao bồ vẫn chơi với con Trúc sao, con nhỏ trông vậy mà ghê gớm nhỉ, hình như nó đang ra ve vãn nốt anh Hùng thì phải – nhỏ Trang cùng lớp Trúc và Dung nói
 - Đừng nói nhảm, Trúc ko phải loại người đó – Dung gắt lên
 - Tùy bồ thôi, nhưng lúc này mình đi ngang qua lớp anh Hùng thấy nó đang nói chuyện với anh í mà
 - Thế sao?
 - Uh, ai nói điều làm gì
- Lúc này ra chơi xong thấy Trúc chạy vội đi đâu đó, hóa ra là đi tìm Hùng ah, tìm anh í có chuyện gì nhĩ???
- Dung đang phân vân thì thấy Trúc lao vào lớp, mắt đỏ hoe.
- Bồ sao vậy, bồ đi đâu đó – Dung hốt hoảng
 - Cả Hoàng cũng ko tin mình, Hoàng ghét mình, mình phải làm sao đây? – Trúc khóc
 - Tin gì cơ, chuyện tin đồn hả?

- Tin đồn đó là do Hùng nói đó, vậy mà Hoàng ko tin lại còn đuổi mình đi nữa
- Anh Hùng????Ko thể nào?? Sao lại có chuyện đó đc?? – Dung ngạc nhiên đến độ há hốc miệng
- Hôm qua mình đi chơi với Long về thì anh ta xuất hiện trước cửa và mắng mỏ đe dọa rồi xúc phạm mình đủ kiểu. Sáng hôm nay thì có tin đồn , ko phải anh ta thì là ai chứ - Trúc tức tưởi
- Bỏ chắt ko, chưa có bằng chứng mà
- Thì bỏ nghĩ xem, trong trường hợp như thế bỏ sẽ nghĩ là ai?
- Thôi mình hiểu rồi , bỏ bình tĩnh đi, chuyện gì cũng có cách giải quyết của nó mà, đừng lo quá như thế - Dung an ủi
- Ừh cảm ơn bỏ, mình chỉ còn bỏ thôi, - Trúc nhìn Dung cười

Dung bắt đầu suy nghĩ, tại sao tự dưng anh Hùng lại tìm Trúc, hôm qua anh gọi đt ình hỏi thăm Trúc, sau đó lại đến nhà Trúc, chắc anh gặp Long đưa Trúc về. Hay là...anh í ghen...anh Hùng thích Trúc sao? Ko!!! Ko thể như thế đc! Dung ơi, mày nghĩ lẫn thần quá ! Dung lắc lắc đầu, nó muốn tắt cả những ý nghĩ đó bay hết đi. Mày phải tin Trúc, Trúc chẳng làm gì sai cả, có lẽ là có nguyên nhân.

48. Chương 48

. Suốt 1 tuần tiếp theo, Trúc sống trong tâm trạng nặng nề, đi đâu, làm gì cũng có người soi mói, dả kích, thậm chí có người còn cố tình nói to cho nó nghe, một số người còn cố tình ngáng chân cho nó ngã, nhưng nó ko nói lại cũng ko gây sự lại. Tiếng nói yếu ớt của nó làm sao có thể át đc tiếng nói của hàng mấy trăm con người ở đây. Chính vì thế nó hạn chế tới mức tối đa gặp Long, nó sợ gặp Long sẽ khiến mọi chuyện rắc rối thêm cho cả Long và nó. Long thì thừa biết đó chỉ là tin đồn vớ vẩn, nó muốn gặp Trúc nhưng Trúc cứ tránh mặt nó hoài làm thằng nhóc buồn lắm. Nó chỉ còn liên lạc và nói chuyện đc với Trúc bằng điện thoại vào mỗi buổi tối. Dù sao trong thời gian này nó cũng ko muốn làm Trúc phải gặp rắc rối thêm nữa, nó chỉ còn biết an ủi Trúc và cố gắng tìm ra thủ phạm của tin đồn ác độc đó.

Hoàng sau hôm đó, nó như 1 người mất hồn vô cảm, ko cười, ít nói, bộ mặt lúc nào cũng lạnh tanh bất cần. Nó lại lên bar nhiều hơn, lại say sưa nhiều hơn, tất nhiên việc lên lớp là ít hơn, nó lại hòa mình vào những điệu nhạc chất chúa để quên đi nỗi đau trong lòng. Nhiều lúc nó nhớ Trúc, nhớ nụ cười hồn nhiên của con nhóc, nhớ cái giọng điệu ngang ngược, nhớ cái giấu môi dễ ghét, nhớ mùi hương ngọt ngọt, tất cả những gì thuộc về con nhóc đều khiến nó nhớ. Nó mang chiếc váy trắng Trúc đã mặc hôm sinh nhật chị Hùng ra ngắm, chiếc váy mà Trúc nặng nề đòi trả lại...Nhưng nghĩ đến nỗi đau nó phải chịu là nó lại muốn quên đi. Việc gì phải nhớ đến 1 người chẳng thuộc về mình. Gặp Trúc nó coi như không quen biết, ở cạnh nhà nhau nhưng có gặp cũng như người vô hình hoặc xa lạ. Con nhóc lúc đầu nhìn nó với ánh mắt giận dữ trách móc..., nhưng sau nó tránh mặt Hoàng, có nhìn thấy thì nó cũng coi như ko quen biết mặc dù trong ánh mắt con bé có thoáng chút buồn.

Dung nhìn Trúc càng ngày càng ít nói, sống khép lại mà nó đau lòng, trước mặt Dung, Trúc luôn tỏ ra cứng cỏi, nó vẫn cười đùa với Dung, nhưng sau đó Dung thấy trong mắt nó buồn lắm, thỉnh thoảng nó bỏ ra khu nhà phía sau trường ngồi ngẩn ngơ 1 mình. Cả Hoàng nữa, chẳng lẽ Hoàng tin những lời đồn đại ác í đó sao, người ngoài cuộc không hiểu đã đành, đằng này rõ ràng Hoàng biết sự thật mà vẫn tin. Còn Long vẫn thỉnh thoảng liên lạc với Dung để hỏi han tình hình Trúc, nó biết Trúc đang tránh mặt Long. Trúc cứ khẳng định 1 mực là Hùng là người tung tin đó ra, Dung ko muốn tin điều đó, nó sợ phải hỏi Hùng, sợ Hùng nói là đúng. Nhưng...trước tình hình này nó phải hỏi cho ra lẽ.

Hôm đó, Dung chủ động gọi điện thoại cho Hùng

- Anh Hùng àh, em muốn nói chuyện với anh 1 chút đc ko?
-
- Dạ, cũng có chút chuyện, tý nữa tan học mình gặp nhau chút nhé?
-

Dung gọi điện thoại báo cho bác tài chiều nay có việc ko phải qua đón. Nó cũng ko muốn kể chuyện này với Trúc, nó sợ Trúc phản đối hoặc tức giận. Nó quyết định im lặng và sẽ kể cho Trúc sau.

Hôm đấy có tiết thể dục, là 1 tiết trái giờ nên bọn nó phải học vào buổi chiều. Sau khi học thể dục xong, Dung nói với Trúc là có việc về trước nên nó đi luôn. Trúc chuẩn bị vào lớp thì lớp trưởng phân công nó cất dụng cụ vào trong nhà kho của trường

- Sao lại là mình, hôm nay đâu phải mình trực nhật đâu?- Trúc ngạc nhiên

- Ủh, nhưng mấy đứa trực nhật tụi nó đi về hết rồi còn mỗi mình, mà mình phải lên văn phong gấp giáo viên 1 chút, bồ giúp mình với. – Lớp trưởng nài nỉ

- Ủh, thôi để mình làm đi, bồ đi lên văn phòng đi kéo cô đợi

Trúc hí hục mang 1 đồng dụng cụ vào nhà kho của trường, sau khi mang tất cả vào xong nó mệt lử, ngồi bệt xuống đất thở. Nó dựa vào sau, ko biết đó là tủ đựng bóng nên số bóng rơi lả tả xuống đất. Nó hốt hoảng cúi xuống nhặt nhặt, xếp xếp. Nó ko để ý rằng có 1 bóng đen đằng sau cười nham hiểm và kéo cửa lại, khóa bên ngoài luôn.

Nó giật mình quay lại, nó ngỡ bác bảo vệ thấy cửa còn mở thì đóng lại nên nó luống cuống đập cửa kêu ầm ĩ lên

- Bác ơi, mở cho cháu với, bác ơi, cháu còn ở trong này mà!... Nó hét lên

Nhưng đáp lại lời nó là sự im lặng, nó ko biết rằng trời đã sắp tối, chỗ nhà kho của trường lại ở 1 chỗ khá khuất. Cửa lại khá dày chỉ có 1 cái cửa sổ ở tít trên cao. Nó kêu gào khản cổ, trường bây giờ đã chẳng còn ai. Nó cuống cuống tìm điện thoại, thôi chết, điện thoại trong cặp, còn nó vẫn đang mặc bộ quần áo thể dục trên người. Nó mò mẫm tìm công tắc đèn, nó tìm thấy và bật lên, ánh đèn le lói làm nó đỡ sợ hơn trong bóng tối. Nó ngồi phệt xuống đất, nó đã quá mệt, hiện tại thì nó sợ, 1 mình trong 1 cái nhà kho tối tăm, ẩm thấp. Nó bắt đầu khóc, tủi thân sợ hãi xen lẫn trong nó. Ngoài trời sấm chớp bắt đầu nổi lên. Nó giật bắn mình nép sát vào góc tường, nó ôm chặt 2 tai toàn thân run rẩy.

Dung hẹn Hùng ở 1 quán cà phê khá đẹp và yên tĩnh. Sau khi gọi đồ uống xong, nó im lặng, nó ko biết bắt đầu từ đâu

- Coi nào, e gọi anh ra đây ko phải chỉ để nhìn e khoáng nước thôi chứ? – Hùng lên tiếng

- Thực ra...thực ra....em có chuyện muốn hỏi anh – Dung ngập ngừng

- Anh đoán nhé, chuyện liên quan đến Trúc phải ko? – Hùng ngả người ra sau cười nhếch mép

- Dạ, cũng 1 phần thôi anh ạ

- Vậy e hỏi đi, anh cũng ko muốn mập mờ nữa,

- Em nghe Trúc nói...là người tung tin đồn, rồi tối hôm trước Trúc nói anh có qua nhà Trúc mắng mỗ đe dọa Trúc nữa. Điều đó có phải sự thật ko – Dung nhìn thẳng vào mắt Hùng

- Câu thứ nhất anh ko phải là người tung tin đồn, việc đó chả có gì anh phải giấu cả. Thứ 2 Trúc nói đúng, anh có qua nhà Trúc mắng và có đe dọa cô ta. Nhưng...anh nghĩ cô ta đáng bị thế

- Tại sao? Dung ngược mắt lên nhìn Hùng

- Vì cô ta là 1 người ko ra gì, lấy tình cảm người khác ra để trêu đùa

- Không phải, hoàn toàn ko phải, Trúc ko phải hạng người đó, chuyện tin đồn đó là hoàn toàn sai sự thật. E biết Trúc chẳng ve vãn anh Hoàng cũng chẳng đe dọa Minh Hồng, chỉ có Minh Hồng đe dọa Trúc thôi. Người thứ 3 là Minh Hồng chứ ko phải Trúc vậy mà Trúc chưa 1 lần đụng chạm gì đến Minh Hồng cả.

- Nhưng chuyện chà đạp lên tình cảm người khác là có thật – Hùng gằn giọng

- Chà đạp? Ý anh nói là anh Hoàng sao? Em thấy Trúc chưa có thái độ gì là chà đạp lên tình cảm của Hoàng cả, trái lại Trúc luôn trân trọng những gì Hoàng dành cho Trúc

- Trân trọng??? Em có biết nó biến Hoàng thành 1 thằng ngốc ko? – Hùng gắt lên

- Em ko hiểu?
- Con nhóc đó chủ động hẹn Hoàng đi chơi, sau đó lại lên xe đi chơi với 1 thằng con trai trước mắt Hoàng mà ko 1 lời giải thích. Thái độ của nó lại ko hề ăn năn, đằng này nó lại cứ căng căng lên – Hùng đập bàn, mặt nó đang đỏ gay lên
- Chủ động rủ Hoàng đi chơi? Bao giờ? Lúc nào? Trúc ko hề kể với e – Dung ngạc nhiên
- Tất nhiên sao cô ta nói với e đc, cô ta là loại người mưu mô mà, nếu kể với em, em sẽ cản cô ta. – Hùng cười khẩy
- Trúc chủ động rủ ư, lúc nào vậy, anh có chắc ko?
- Ủh, chắc, hôm đó Trúc nhắn tin cho Hoàng mà, trong giờ học hần hoi, nó còn khoe anh tin nhắn nữa
- Trong giờ học? Em chưa bao giờ thấy Trúc cầm điện thoại nhắn tin hay gọi điện thoại trong giờ học cả. E ngồi cạnh Trúc mà – Dung suy ngẫm rồi nói
- Em chắc ko?
- Chắc trăm phần trăm, ngoài giờ học thì e ko biết nhưng trong giờ học ko bao giờ Trúc sờ đến di động, mà hôm nhắn tin là thứ mấy lúc mấy giờ anh?
- Thứ 3 tuần trước, vào lúc đó khoảng 15h20. Lúc đó bọn anh đang vào tiết học
- Thứ 3 tuần trước...lúc 15h20...xem nào....AAAA!!!! Hôm đó bọn em đang học thể dục mà, Trúc ko mang điện thoại trong người làm sao nhắn tin cho anh Hoàng đc – Dung reo lên
- Hả!???? – Bây giờ đến lượt Hùng ngạc nhiên tột độ- Vậy thì ai nhắn?
- Cái đấy làm sao e biết được, hôm đó Trúc học thể dục ở cạnh e cả buổi có đi đâu đâu, đến lúc hết tiết thể dục Trúc vào cầm máy thì nhận đc tin nhắn của Long mà. – Dung nói
- Thế...thế...Trúc ko nhắn thì...ai, rõ ràng...rõ ràng anh thấy số điện thoại của Trúc mà, anh thề đó? – Hùng lấp bắp, bấy giờ đầu óc nó đang rối tung lên, chẳng lẽ nó và Hoàng đang hiểu nhầm Trúc
- Em ko rõ nữa, trong lớp lúc đó chả có ai cả - Dung cũng bắn khoả ko kém
- Hùng bắt đầu hình dung ra...nhắn tin cho Hoàng rủ đi chơi...Trúc lại đang học thể dục, trong lớp ko có ai...sau đó Long lại nhắn tin rủ đi chơi...rồi tin đồn về Minh Hồng...rồi..... 1 ý nghĩ lóe lên trong đầu nó...
- Anh biết tin nhắn đó là của ai rồi!- Hùng nhú mồm, tay nắm chặt
- Của ai hả anh? – Dung hỏi nhanh, có lẽ nó cũng tò mò về người chủ mưu lắm
- Tác giả của tin nhắn kia với tác giả của tin đồn kia chỉ là 1...chỉ có thể là....người đó thôi... anh và Hoàng hiểu lầm Trúc rồi!...- Hùng ôm đầu khổ sở
- Vậy anh phải nói với anh Hoàng đi, và ngày mai thanh minh ngay dùm Trúc đi, mấy ngày nay nó khổ sở điều đứng vì tin đồn quái ác đó lắm – Dung cười giục Hùng
- Ủh, nhỉ, để anh gọi cho nó
- Nói xong Hùng bấm vội số điện thoại cho Hoàng, một lúc sau mới có người nhắc máy, tiếng nói của Hoàng lẽ nhè như thể đã uống rất nhiều rượu, xung quanh có tiếng nhạc chất chúa và tiếng cười nói ầm ĩ
-
- Mà lại đi uống rượu hả, suốt ngày say thế, tao có chuyện cực kì quan trọng muốn nói với mày đây – Hùng sốt sắng
-
- Không đc, chuyện này rất quan trọng, chuyện liên quan đến Trúc
- - Hoàng nghe thấy Trúc thì gần giọng

- Khoan, Trúc bị oan,...có người muốn hại Trúc...mày hiểu lầm Trúc rồi - Hùng nói nhanh

49. Chương 49

- - Hoàng có vẻ bất ngờ

- Chuyện là thế này.....nhưng mà lúc đó.....sau đó.....và thế là..... - Hùng kể luôn 1 lèo

- - Hoàng có vẻ tỉnh rượu khi nghe cái tin đó

- Chắc mà, tao vừa nói chuyện với Dung xong, rõ ràng có người đã giàn xếp vụ này - Hùng nói chắc như đinh đóng cột

- Hoàng hét lên và cúp máy

Hoàng đi vội ra khỏi bar, nó phóng xe như bay về nhà, nó muốn gặp ngay Trúc, thực sự nó rất nhớ con bé, nó thấy mình thật là tệ hại, thời gian vừa qua chắc con nhỏ khổ sở lắm và giận mình lắm. Vừa về đến nhà nó phi ngay vào phía nhà Trúc...Quái lạ, sao nhà cửa tắt đèn tối om thế này... Hay là Trúc ngủ sớm...Nó định bấm chuông...Nhưng nó chợt dừng lại, bây giờ có gặp Trúc cũng ko biết nói gì, hôm trước nó đã nói những lời chẳng hay ho gì với Trúc cả, biết nói gì đây....Hoàng định quay đi nhưng nó lại nghĩ thực ra hôm trước nó cũng là người bị hại mà....Nó cũng bị kẻ thủ phạm kia dắt mũi thôi...Nó quyết định quay lại và gõ cửa....Không thấy tiếng trả lời...Nó gọi...Cũng ko có tiếng trả lời...Chắc cô ta giận mình lắm...Nó vò đầu bứt tai...Sau 1 lúc hành hạ cái đầu, nó quyết định rút điện thoại ra gọi...Có tiếng chuông...nhưng ko ai bắt máy...lạ thật... Nó rút máy ra gọi cho Hùng

- Hùng ah, tao đây, tao gọi cho Trúc ko đc, hình như Trúc ko có nhà, với lại hình như cô ta ko nghe điện thoại của tao đâu mày, mày hỏi Dung xem biết Trúc đi đâu ko...

-

- Trúc ko có nhà hay sao í, e có biết hôm nay Trúc đi đâu ko? e thử gọi cho Trúc xem - Hùng quay ra hỏi Dung

- Ko! Hôm nay ko thấy Trúc kể với e là đi đâu cả, để e gọi cho Trúc xem - Dung rút điện thoại ra gọi...Vẫn ko có ai trả lời....bấm lại lần nữa....ko ai trả lời

- Trúc ko nghe máy, để e gọi cho Long xem-

-

- Dung gọi cho Trúc mãi ko thấy Trúc nghe, Trúc có đi chơi với Long ko?

- - Long có vẻ ngạc nhiên và lo lắng

- Thật ko? Vậy thì Trúc đi đâu? - Dung lo lắng

- - Long bắt đầu hoảng hốt thực sự

- Chắc Trúc buồn nên đi đâu đó thôi, Long yên tâm đi, chắc tý nữa Trúc sẽ về thôi... có gì Dung liên lạc với Long sau nhé- Dung cúp máy, mặt nó biến sắc

- Anh Hùng...Trúc ko ở chỗ Long...Trúc ko có nhà...vậy Trúc đi đâu rồi? Dung lo lắng nói với Hùng

- Em cứ bình tĩnh, có thể Trúc đi siêu thị mua đồ gì đó, khi buồn người ta thường thích lang thang mua sắm mà, có khi lúc nữa Trúc về đó- Hùng an ủi nó nhìn ra ngoài đường, bầu trời đen kịt, đông gió bắt đầu nổi lên, tự dưng nó thấy bất an

.....

Thời gian cứ nặng nề trôi đi, bên ngoài trời bắt đầu mưa, Trúc bắt đầu thấy lạnh, nó co ro vào góc tường, một tiếng sấm kêu lên làm nó giật mình và....điện phụt tắt...Nó hoảng hốt, vớ lấy cái công tắc đèn bật lên bật xuống, nhưng vô ích, xung quanh nó toàn là 1 màu đen. Nó sợ hãi tột độ, nó lao ra phía cửa sổ, gào thét, tiếng cửa nó bị hòa lẫn với tiếng sấm và tiếng mưa rào rào. Nó thất vọng...nó sợ hãi và kiệt sức vì lạnh

và đói....nó khóc...Nó thấy toàn thân nóng bừng, người nó gai lạnh, nó thở gấp hơn, toàn thân ê ẩm, hình như nó bị sốt. Nó khát nước...ở xung quanh đây làm gì có nước...môi nó đỏ và hơi rộp lên...Nó ngồi dựa vào cái đệm sau lưng, chân tay nó bủn rủn.

Ngoài trời sấm sét và mưa ko ngừng, nó nhắm chặt mắt lại và ôm đầu, toàn thân run bần bật. Cái hình ảnh đó lại hiện lên..."Một buổi tối mưa tầm tã, xung quanh tối đen như mực i như lúc này....1 phụ nữ xinh đẹp cầm tay nó, đó làm mẹ nó mà...bước đi trong màn mưa dày đặc...nó trượt chân ngã ra đường.... 1 chiếc xe lao tới....RẦM.....KÍT....máu chảy loang lổ....Nó khóc, kêu gào gọi mẹ...chỉ có tiếng sấm chớp và mưa đáp lại." Nó khóc và dần dần thiếp đi...

.....

23h đêm tại nhà Hoàng, lúc này có cả Dung, Hùng và...Long nữa. Hoàng và Long gườm gườm nhìn nhau, 2 thằng nhóc ướt sũng từ đầu đến chân, tụi nó đã đi khắp con đường mà Trúc có thể qua. Nhưng tất cả đều lo lắng, ko thấy tầm hơi Trúc đâu hết...Dung đã bắt đầu thút thít khóc

- Tao đã huy động rất nhiều người đi tìm, thậm chí hỏi vào cả các bệnh viện mà ko thấy tầm hơi gì hết, Trúc có thể đi đâu đc, có khi nào Trúc nghĩ quẩn... – Hùng lo lắng

- IM ĐI!!! Long và Hoàng cùng đồng thanh – Mà đừng nói chuyện xui xẻo đó, nhất định Trúc ko làm sao, có lẽ chỉ là trú tạm ở đâu đấy thôi

Mỗi 1 tiếng động, mỗi tiếng điện thoại là đều làm cả 4 đứa nhóc thót tim hồi hộp, nhưng đáp lại chỉ là cái lắc đầu thất vọng. Hoàng và Long như phát cuồng lên vì lo, 2 thằng nhóc đi ra đi vào, quần áo ướt sũng cũng ko thèm thay mặc cho người chúng nó run lên vì lạnh. Long nhìn trời mưa lo lắng, nó biết Trúc sợ cái này...

.....1h sáng.....2h sáng.....6h sáng.....4 khuôn mặt phờ phạc vì mất ngủ và lo lắng. Bây giờ Trúc vẫn chưa về, lúc này 4 đứa đã hoảng hốt cực độ....Dung khóc sừng hết mắt...Hoàng và Long thì như muốn phát điên lên. Cả đêm hôm qua 2 thằng nhóc ko ngủ chút nào, 1 lúc nó lại lùng xục ra đường rồi quay về với bộ mặt thất vọng. Không đứa nào có tâm trí đến trường lúc này

Dung nhắc máy điện thoại gọi cho lớp trưởng báo nghỉ hôm nay

-

- Mình Dung nè, hôm nay mình mệt mình xin nghỉ 1 hôm nhé, àh Trúc có việc bận nên cũng xin nghỉ – Dung mệt mỏi

- Ờ, mệt hả? Trúc nghỉ hồi nào đâu? Cặp sách đây nè, đến sớm lắm, nhưng chưa thấy mặt mũi tầm hơi đâu cả

- HẢ????????? BỒ NÓI GÌ CỜ? TRÚC ĐANG Ở TRƯỜNG HẢ? – Dung thét vào điện thoại, 3 tên nhóc còn lại cũng giật mình thon thót

- Ủh, tôi thấy cặp sách của Trúc ở đây này, ko biết cậu ta chạy đâu rồi, hôm nay đến sớm thế.

- Vậy àh, ok bye nhé.

Dung quay ra thì 3 tên nhóc đã ra ngoài cửa lúc nào rồi, Hoàng và Long phóng trước chỉ còn Hùng đợi Dung, nó cũng nhanh chóng lên xe đi đến trường. Vừa vào đến trường cả lũ lao về phía lớp Dung và Trúc, Hoàng ngoái qua thấy chỗ Trúc ngồi vẫn trống rỗng, vậy là Trúc lại đi đâu mất rồi. 4 đứa chia nhau ra đi tìm Trúc, trường học khá rộng nên 4 đứa tìm mãi, khu nhà sau trường, canteen, rùi sân tập,...tất cả đều ko có. Long và Hùng dừng lại trước cửa nhà kho

- Trúc có thể đi đâu đc chứ, tìm cả trường ko thấy rồi. – Hoàng thở hổn hển

Long quay ra phía nhà kho, nó nhìn vào đó chăm chú, có khi nào Trúc ở trong đó ko...Trúc vốn sợ những nơi tối tăm mà, chắc Trúc ko vào đó đâu...Nhưng cứ thử xem, cả trường chỉ còn mỗi chỗ này. Long tiến tới phía nhà kho, nhìn vào trong cửa sổ, mọi thứ tối om chả thấy gì cả

- Cậu đi đâu vậy, tìm trong đó làm gì, Trúc có phải ở đâu mà chui vào trong đấy. – Hoàng nói

Long dừng lại, có lẽ thế, chẳng ai dại mà đi vào chỗ mình ghét nhất cả, Long quay đi.

- Thử tìm vòng nữa xem, nếu ko có, thì đợi đến lúc tan học thế nào Trúc chẳng phải lấy cặp sách. – Hoàng ngoắc tay Long

Long định đi theo thì nó nghe thấy tiếng rên rất khẽ, nó quay ngoắt lại, tự dưng nó linh cảm điều gì ko hay, nó tiến nhanh về phía nhà kho. Hoàng ngạc nhiên lắm nhưng nó cũng chạy theo Long. Nó mở vội khóa cửa ở ngoài, tay nó run bắn. Cánh cửa mở ra, ánh sáng lọt vào trong, nó nhìn thấy Trúc nằm co ro trong góc tường. Nó lao đến bên Trúc

50. Chương 50

Hoàng thấy Long quay lại phía nhà kho, nó cũng quay lại, biết đâu đấy, dù sao cả trường cũng chỉ còn chỗ này là chưa tìm. Long mở cửa, nó hồi hộp theo từng động tác của Long, tìm nó đập thành thịch. Ánh sáng lọt vào bên trong, nó thấy Trúc nằm bất động, trên người vẫn mặc nguyên bộ đồng phục thể dục ngày hôm qua. Một cảm giác lạnh toát sau lưng, nó lao về phía con nhóc

- TRÚC!! TRÚC OI!!! Cả Hoàng và Long cùng hét lên

Người con nhỏ lúc này mềm oặt, chẳng có động tĩnh gì, mặt mũi nhợt nhạt, tụi nó sờ lên trán con nhóc, nóng ran, chân tay lại lạnh ngắt.

-Sốt cao quá- Long ghen ghen

- Từ hôm qua nó đã chịu đói chịu rét trong cái nhà kho ẩm thấp này rồi, trời ơi là trời, làm sao con nhóc chịu nổi chứ - Hoàng nghiêng răng

. 2 thằng nhóc nhận ra điều đấy, tụi nó thấy lòng đau nhói. Sao lại ra nông nỗi này chứ??? Mặc cho 2 thằng nhóc lay gọi gọi mắt con nhóc vẫn nhắm nghiền. Hoàng ko chịu nổi, nó bế thốc Trúc lên, quay ra bảo Long

- Gọi cấp cứu đi!!! Nhanh lên...! Trúc mà có bề gì...thì vợ chưa cưới của cậu tôi cũng ko tha đâu!!! – Mắt nó vằn lên những tia đỏ

- Cậu nói thế là sao? – Long ngạc nhiên

- Hãy hỏi Minh Hồng sẽ rõ, tất cả những chuyện này chắc chắn đều do 1 tay cô ta sắp đặt! – Hoàng bế Trúc chạy ra khỏi nhà kho hướng thẳng tới phòng y tế, Long sững người lại, nó chạy theo Hoàng. Sao Hoàng lại bế con nhỏ thế kia?? Còn nhắc tới chuyện vợ chưa cưới của nó nữa. Cô ta là chủ mưu ư???

Hùng và Dung cũng đang chạy nhanh tới phía đó, Dung nhìn thấy Trúc, nó hốt hoảng

- Trời ơi, Trúc ơi, bồ sao thế này?

- Long và Hoàng tìm thấy Trúc trong nhà kho của trường, Trúc bị nhốt ở trong đó – Long nói

- Sao cơ??? Trúc còn mặc đồ ngày hôm qua...có nghĩa là Trúc ở trong đó suốt cả đêm hôm qua còn gì – Dung hốt hoảng

- Trời, sao mà chịu nổi chứ, sao lại có chuyện đó – Hùng kêu lên

Tụi nhóc lao vào phòng y tế, cô bác sĩ ko có ở đó, Hoàng gầm lên

- Bác sĩ! Bác sĩ đâu rồi!! Làm ăn thế này hả??? Tôi sẽ đuổi, đuổi hết.

Dung cuống cuống đi tìm khăn ướt đắp cho Trúc, nó lấy ít nước đút nhẹ cho Trúc. Mắt con nhỏ rơm rớm nước

Lúc đó thấy nhốn nháo, lũ nhóc ở trong lớp liền ào ra ngoài, cửa phòng y tế đóng nghịt, tất nhiên có xuất hiện cả 2 nhân vật phản diện kia nữa Minh Hồng và Tuyết Mai. Tụi nó thấy cả Long và Hoàng đều lo lắng phát điên lên vì Trúc thì bực bội vô cùng, kế hoạch của tụi nó mĩ mãn thế sao lại có thể đổ bể đc. Nhất là Minh Hồng, cả ngày hôm qua nó ko liên lạc đc với Long, đến sáng nay thì thấy Long ở đây.

- Anh Long! Hóa ra anh ở đây! Cả ngày hôm qua e ko tài nào liên lạc đc với anh, hóa ra là anh lại ở bên con Trúc hả - Minh Hồng hùng hổ lao tới

Long, Hoàng và Hùng quay ra, cả 3 thằng con trai nhìn Minh Hồng, 3 ánh mắt đều cảm phần tội độ. Hoàng nhìn Minh Hồng rồi quay ra phía đám đông nói

- Những chuyện mọi người nghe về Trúc từ trước đến giờ chỉ là tin đồn, thủ phạm thực sự muốn hại Trúc, tôi đã biết thủ phạm là ai, tạm thời tôi đã có 1 số bằng chứng, khi nào thu thập đủ thì tôi sẽ công bố, nếu người đó biết điều tôi sẽ nường nhẹ còn ko thì.... - Hoàng bỏ lửng như vậy, lũ nhóc xung quanh tái mét mặt, nó biết hậu quả của đằng sau câu nói lấp lửng đó

- Đúng...bất kì là ai...tôi sẽ cho người đó biết thế nào là hậu quả - Long gằn lên từng tiếng, tiếng nói của Long lạnh lùng đánh thếp

Mặt Minh Hồng và Tuyết Lan tái đi, tay chân tụi nó bủn rủn, tụi nó thừa biết ẩn ý trong câu nói của Long và Hoàng. 2 người này từ xưa đến nay nói là làm. Cả lũ nhóc xì xầm bàn tán. Có vẻ mọi nghi ngờ đều đổ dồn vào người bị hại trong tin đồn là Minh Hồng..

- Xe cấp cứu đến rồi - 1 tên nhóc chạy vào

Hoàng ko chần chừ bế Trúc lên chạy như bay ra xe, 3 nhóc còn lại cũng nhanh chóng chạy theo.

.....

Tại bệnh viện.....

Sau khi được truyền dịch, hạ sốt, trông Trúc đã có vẻ hồng hào trở lại nhưng Trúc vẫn mê man, thỉnh thoảng còn mê sảng, hoảng hốt. Dung thấy vậy sợ lắm nó khóc âm lên

- Bác sĩ ơi, bạn con làm sao thế này hu hu

- Không sao, cô bé bị cảm lạnh, nên sốt cao, có vẻ cô bé bị căng thẳng hoặc sợ hãi quá thôi. Nhưng chú ý bồi dưỡng cho cô bé nhé, thể trạng gây yếu quá. Nên để lại bệnh viện thêm mấy ngày nữa để theo dõi. Các cháu lên làm thủ tục nhập viện đi nhé

- Dạ, cảm ơn bác sĩ- Hoàng và Long đồng thanh, 2 thằng nhóc quay ra nhìn nhau, trong lúc Trúc bị nạn 2 tên nhóc này có vẻ hiệp sức mà quên đi chúng đang là tình địch của nhau

Hoàng và Long đi vào phòng, Trúc vẫn nằm thêm thiếp.

- Trúc rất sợ bóng tối và sấm sét - Long nhìn Trúc nói

- Sao cơ?

- Hồi nhỏ, Trúc đã chứng kiến mẹ Trúc bị tai nạn do cứu mình, hôm đó trời cũng mưa tầm tã, tối đen như mực. Cho nên Trúc hay bị ám ảnh chuyện đó. - Long nhìn Trúc xót xa

- Thật sao? Tụi tui ko biết gì hết, chỉ biết là Trúc mất mẹ từ nhỏ thôi - Hoàng nói

- Tôi cũng ko biết, mãi cho đến khi có 1 hôm nhà Trúc mất điện, bố lại ko có nhà, tối hôm đó mưa cũng to khủng khiếp, sấm chớp đầy trời, Trúc khóc âm ỉ, may hồi đó tôi sang nhà, thì thấy Trúc đang khóc và sốt cao.

- Chúng tôi thật vô tâm, chẳng biết gì về Trúc cả - Hoàng ngậm ngùi

Đúng lúc đó, có cô y tá vào, đưa cho 3 đứa 1 bộ quần áo

- Mấy e thay cho bạn nhé

Hoàng và Long nhìn nhau ngượng đỏ hết mặt, 2 thằng ngượng ngịu lóng ngóng đưa bộ quần áo cho Dung và nhẹ nhàng ra ngoài. Dung tùm tùm cười

- Mấy anh ra đi, e chưa gọi là chưa đc vào đâu đó

51. Chương 51

Ngoài hành lang bệnh viện....

Long và Hoàng ngồi xuống hàng ghế ngoài hành lang, trông mặt 2 thằng nhóc phờ phạc lắm, cả đêm tụi nó không ngủ và chốc chốc lại phóng đi tìm Trúc. Tụi nó ngả người ra sau ngồi nhắm mắt, có lẽ bây giờ tụi nó mới yên tâm đc phần nào. Chợt nhớ ra câu nói lúc nãy của Hoàng, Long hỏi

- Câu có thể giải thích cho tôi đc ko?
 - Chuyện gì? – Hoàng vẫn nhắm mắt
 - Chuyện cậu nói về Minh Hồng đó, tôi ko hiểu gì cả
 - Chuyện đó hả, đó là do chúng tôi suy đoán thôi,
 - Là sao?
 - Là thế này.....sau đó....và thế là....nhưng.... và thế là chúng tôi đang nghi ngờ thủ phạm chính là Minh Hồng
 - Hoàng kể lại hết từ chuyện tin nhắn đến chuyện tin đồn, rồi chuyện Trúc bị nhốt
 - Có chuyện đó thật sao? – Long nắm chặt tay, nó đang kìm nén cơn tức giận xuống, ko ngờ Minh Hồng lại quá xảo trá ác độc đến thế
 - Phải, nhưng hiện tại chưa tìm đc bằng chứng để kết luận ai là thủ phạm nhắn tin, lúc này tôi chỉ dọa vậy để phủ đầu thôi. – Hoàng nói giọng chán nản
- Long suy nghĩ 1 lúc, dăm chiêu lắm thì nó chợt nảy ra sáng kiến
- Đúng rồi...cái điện thoại đó.... –Long cười toe toét
 - Cái điện thoại làm sao? Ít cậu nói tin nhắn cho tôi trong điện thoại của Trúc hả, cô ta đâu có ngu mà ko xóa đi chứ, xì...tưởng gì
 - Không...!! Dấu vân tay, chắc chắn in dấu vân tay của thủ phạm, từ hôm qua đến giờ chỉ có Trúc với cô ta đụng vào máy. Nếu cô ta ko xóa đi thì ta có thể tìm ra kẻ chủ mưu
 - Đúng rồi!!! Cậu thông minh quá, vậy mà tôi ko nghĩ ra chứ - Hoàng đập vào trán nó
 - Tôi sẽ cho tiến hành ngay dấu vân tay, phen này hung thủ chạy đi đằng trời
 - Nếu cô ta là vợ sắp cưới của cậu thì sao – Hoàng nhìn Long nghi ngờ
 - Tôi rất ghét con nhỏ đó, ghét từ hồi cấp 1 lận, nó hay chành chọe với Trúc lắm, vậy mà ko hiểu sao bố mẹ nó với ba mẹ tôi lại đính ước với nhau. Tôi chỉ giả vờ chấp nhận thôi. Tôi sợ nếu tôi ko nghe theo ba tôi sẽ làm Trúc tổn thương, ông ý vốn là người sắt đá, muốn gì phải làm bằng đc... Tôi thì ko muốn Trúc bị làm sao, nhưng đã đến nước này thì.... – Long trầm ngâm
 - Vậy sao? Hóa ra là như thế, chứ tôi tưởng cậu mất có vấn đề nên chọn con nhỏ đó làm vợ chứ - Hoàng nhếch mép
 - Vậy còn cậu, tôi nghe cậu nói cậu là....- Long ngập ngừng
 - ...là vị hôn phu chứ gì? Tôi cũng chỉ mới phát hiện ra điều này hôm đi sinh nhật Hùng thôi. Tôi nghĩ chuyện này với Trúc là quá bất ngờ, có lẽ cô ý khó có thể chấp nhận điều này, tôi ko muốn ép Trúc....tôi....
 - Cậu...thích Trúc lắm đúng ko?
 -- Hoàng im lặng cười nhẹ
 - Vậy là đúng rồi...Chúng ta đều giống nhau...Trước kia tôi lo lắng khi Trúc ở bên cạnh cậu...Tôi sợ cậu sẽ làm Trúc tổn thương, tôi sợ cậu sẽ cướp mất Trúc của tôi...Nhưng bây giờ tôi đã nghĩ khác, cậu yêu thương quan tâm Trúc như thế ko có nghĩa lý gì cậu sẽ làm tổn thương cô ý, nhất là thời điểm này tôi nghĩ cô ý sẽ an toàn khi ở bên cậu, còn về việc kia tôi muốn....chúng ta...cạnh tranh công bằng... - Long nhìn Hoàng nói
 - Cạnh tranh...công bằng?

- Phải? Tôi muốn Trúc đc hạnh phúc, hãy để Trúc lựa chọn...Đc chứ? Nếu cô ý chọn cậu tôi sẽ rút lui, và chúng tôi vẫn là bạn bè bình thường thôi – Long cười nhẹ

- Được, tôi đồng ý – Hoàng cười

2 thằng nhóc bắt tay nhau....Trông chúng nó ko ai nghĩ là tình địch của nhau cả.

- Muốn cạnh tranh thì phải ăn đã chứ - Hùng ở đâu xuất hiện, nó cầm trên tay 4 cái túi to đựng đủ thứ linh kinh, nào là đồ ăn, nào là sữa, nước, trái cây, bánh ngọt....

- Ồi trời mây mưa cho cả cái bệnh viện này ăn đấy hả?

- Thằng khốn, ko đỡ dùm tao đi lại còn ở đó mà kêu hả - Hùng nhún nhó

- Đây đây, làm gì khó tính thế, có gì cho tao ăn ko, tao đói muốn xỉu rồi nè – Hoàng nhe răng cười

- Đây nè, của mày với Long đó, tao đem vào cho Dung ăn

- Khoan.....- Hoàng và Long đồng thanh kêu

- Gì nữa?

- Mày ko đc vào, Dung đang thay đồ cho Trúc ở trong đó – Hoàng nói nhanh

- Vậy sao? Vậy tao đợi ngoài này vậy

Đúng lúc đó Dung ngó đầu ra nói

- Mọi người ơi vào đi, xong rồi đó, Trúc đỡ sốt rồi hi hi hi

3 thằng nhóc lao vào, Long và Hoàng mỗi thằng cầm 1 tay Trúc, sờ trán Trúc, rồi nhìn nhau...cười ha ha ha. Dung chả hiểu gì cả, quay ra nhìn Hùng,

- Mấy thằng hâm í mà e, e ăn đi, từ hôm qua đến giờ chưa ăn uống ngủ nghỉ gì cả, mệt lắm đúng ko? – Hùng cười dịu dàng với Dung

- Dạ, e cảm ơn anh – Dung cười lí nhí đáp lại

.....

Trúc dần dần mở mắt ra....trước mặt nó là 1 màu trắng toát, đầu nó nhức như búa bổ, từng đốt xương như muốn rời ra, cổ họng nó khát cháy. Mọi vật đang mờ mờ ảo ảo bỗng rõ dần trong mắt nó. Nó nhìn xuống thấy 1 cảnh tượng rất là ngộ nghĩnh: 2 thằng nhóc Hoàng và Long ở 2 bên giường nắm chặt tay nó và gục đầu xuống giường ngủ ngon lành, Dung gục vào vai Hùng ngủ còn Hùng ngả người ra sau và ngủ nốt. Nói chung là cả phòng đã ngủ và chỉ có mỗi Trúc là thức.

52. Chương 52

Trúc dần dần mở mắt ra....trước mặt nó là 1 màu trắng toát, đầu nó nhức như búa bổ, từng đốt xương như muốn rời ra, cổ họng nó khát cháy. Mọi vật đang mờ mờ ảo ảo bỗng rõ dần trong mắt nó. Nó nhìn xuống thấy 1 cảnh tượng rất là ngộ nghĩnh: 2 thằng nhóc Hoàng và Long ở 2 bên giường nắm chặt tay nó và gục đầu xuống giường ngủ ngon lành, Dung gục vào vai Hùng ngủ còn Hùng ngả người ra sau và ngủ nốt. Nói chung là cả phòng đã ngủ và chỉ có mỗi Trúc là thức.

Nó mệt mỏi nhìn quanh phòng tìm nước, kia rồi, trên cái tủ nhưng xa quá, sao bây giờ???? Hic híc, sắp chết khát đến nơi rồi. Nó cố gắng ngồi dậy...Nó nhức nhích như vậy tất nhiên là khiến cho 2 tên nhóc tỉnh dậy rồi, chúng nó giật mình ngược lên thấy con nhóc đã mở mắt

- Trúc, Trúc tỉnh rồi hả? Long lo quá!! – Long nắm tay nó cười tươi hạnh phúc

- Nước...làm ơn...lấy dùm mình...? – Trúc mệt mỏi

2 thằng nhóc cuống quýt lao ra lấy nước và tự dưng con nhóc có 2 cốc nước ở trước mặt, cả 2 thằng nhóc đều nhìn nó với vẻ hi vọng con nhóc sẽ chọn cốc của mình.. (ặc chỉ là cốc nước thui mà). Trúc nhìn sang 2

bên, 2 thằng nhóc đang nở nụ cười hi vọng...trông mặt 2 tên nhóc này ngổ hết sức đi...Trúc mỉm cười đón cốc nước từ tayLong.

- Cảm ơn Long nha...Trúc đang khát cháy cổ rồi...

Mặt Hoàng có vẻ thoáng chút gì đó thất vọng...rõ ràng Trúc còn giận chuyện nó nói với Trúc lắm... Mà ko giận làm sao đc...Chắc kiểu này ko bao giờ Trúc thèm nói chuyện với nó mất. Mặt Hoàng xịu ra trông đến tội nghiệp. Dung và Hùng nghe tiếng động cũng tỉnh dậy, Dung dụi dụi mắt 1 lúc thì lao ra phía Trúc

- Trời ơi, bỏ tỉnh rồi hử, mình lo quá đi mất, lúc này bỏ sót ê sáng làm mình và mọi người sợ muốn đứng tim luôn – Dung nói 1 lèo

- Sao...Trúc lại ở đây?

- Câu đó phải để tụi mình hỏi Trúc đó, sao Trúc lại chui vào cái nhà kho đó làm gì?

- Àh, ờ... hôm qua...sau khi tan học xong thì lớp trưởng Thực Nhiên có nhờ mình cất hộ dụng cụ vào kho vì bạn í phải lên văn phòng có việc gấp. Mình lại làm đổ hết đồng bóng trong đó, đang xếp thì ai đó đóng cửa lại. Mình gọi mà ko ai thừa hết. Chắc bác bảo vệ tưởng học sinh quên đóng nên đóng cửa lại đó

- Bảo vệ gì chứ, nếu là bảo vệ thì khi bỏ lên tiếng phải quay lại chứ, đằng này...

- Mình cũng ko rõ nữa hi hi hi – Trúc cười toe, nó thấy nó ra được ngoài này là sung sướng lắm rồi, cảm giác hôm qua ở trong nhà kho thật là khủng khiếp.

- Bỏ đó...cũng may là có anh Hoàng với Long phát hiện ra, ko thì ko biết hậu quả thế nào đó.

- Ah, uhm hi hi hi cảm ơn mọi người – Trúc cười toe nhưng ánh mắt nó chỉ hướng về Long và Dung, còn Hùng và Hoàng nó vẫn lạnh tanh

Long và Dung biết chuyện đó, tụi nó nhìn nhau, dù gì cũng là hiểu lầm thôi, cả 2 chẳng ai có lỗi cả.

- Mình phải về thôi, từ hôm qua đến giờ chưa về nhà, cũng may bác bác Lê rồi, bác Lê lo cho bỏ lăm đó, bây giờ mình về thay đồ rồi báo tin mừng cho bác luôn – Dung cười và nhìn Hùng

- Ờ...Ờ đúng rồi đó, để...anh đưa em về...- Hùng hiểu và nói theo luôn

- Ah...Ừh...Long cũng phải về...hôm qua đến giờ Long cũng chưa về, Long về gấp ba đã rồi Long qua nhé, Hoàng nè, cậu ở lại trông Trúc 1 lát nhé, tụi tui quay lại thay ca cho cậu – Long nháy mắt với Hoàng

- O, mọi người về hết hử nhưng sao lại...- Trúc định nói là “sao lại để tên cà chớn này ở lại chứ?” nhưng con nhóc thôi dù sao mọi người cũng quá mệt vì nó rồi.

- Tụi nữa tụi mình quay lại mà – Dung nháy mắt và khép cửa lại

....

Trong phòng chỉ còn lại Hoàng và Trúc, Trúc vẫn giận Hoàng từ hồi đó, nó ko ghét chỉ giận là sao Hoàng ko tin nó mà tin mấy lời đồn đại vớ vẩn đó.

- Em...em ăn cháo nhé? – Hoàng lấp bắp

- Không...cảm ơn đã làm phiền anh – Trúc lạnh tanh

- Em vẫn giận anh sao...anh...anh...xin lỗi mà... - Hoàng lúng túng đến tội nghiệp

- Anh có lỗi gì mà phải xin chứ...chẳng phải anh nói ko muốn nhìn thấy mặt tôi sao?

- Khổ quá! Em để cho anh giải thích đc ko? Chuyện ko như e nghĩ đâu!!..Anh cũng là người bị hại thôi... - Hoàng vò đầu bứt tóc

- Bị hại?...Là sao?

- Là thế này....thực ra....sau đó...thế là.....- Hoàng kể tất cả lại từ đầu. Trúc tròn tròn mắt, sao lại có chuyện như thế xảy ra nhỉ

- Tôi ko hề nhắn tin cho anh...tôi thề đó...lúc đó tôi... - Trúc đang nói thì Hoàng lấy 1 ngón tay chặn lên môi Trúc

- Anh biết rồi...em không phải thề...Anh thật ngu ngốc... Từ nay anh sẽ luôn tin e...cho dù mọi người có nói gì đi chăng nữa anh cũng luôn tin e...

- Thế mà tôi cứ tưởng anh giận tôi vụ tin đồn? – Trúc chớp chớp mắt nói

- Cái tin đồn vớ vẩn đó hả? Trời!! Nói vậy mà cũng nghe đc!!! Anh đã chứng kiến e suýt bị Minh Hồng đánh, rồi cô ta đe dọa e, còn người ve vãn ko phải e mà là anh...anh ve vãn e mới đúng, tin đồn nhảm, toàn nói ngược lại sự thực – Hoàng phồng mồm nói, vừa nói vừa hua chân múa tay

- Thôi...thôi đc rồi...tôi tạm tin anh đó...- Trúc bịt miệng cười tủm tỉm

- Vậy là anh đc tha thứ hả??? – Hoàng mừng cuống quýt, cười tươi rói – Nụ cười của thằng nhóc thật quyến rũ

- Đồ cà chớn..mau lấy gì cho tôi ăn đi...đói quá hà – Trúc cười toe toét

- Đây, đây, đồ ăn nhiều lắm...em ăn nhiều vào, e ăn gì hả có cháo, phở, cơm, bánh, sữa.... – Hoàng lấy từng thứ ra một

- Thôi...thôi nhiều thế, tôi ăn cháo đc rồi....

- Anh dứt cho e nhé

- Tôi tự ăn đc mà – Trúc ngại ngần

- Để anh dứt cho, e còn yếu lắm – Hoàng cười

- Không, tôi ăn đc, nhưng anh cũng phải ăn cùng tôi đó, ăn một mình buồn lắm – Trúc cười

- Thôi đc rồi, anh để lên đây nhé, e tự xúc ăn nhé, nếu mệt quá nói anh nha.- Hoàng kéo chiếc bàn lại trước mặt Trúc- Anh cũng măm đây, kiến bò bụng rùi nè – Hoàng lè lưỡi. Hoàng rút 1 hộp cơm ra vừa ăn vừa cười tít mắt khoái chí lắm.

2 đứa nhóc ngồi ăn, vừa ăn vừa cười đùa, khoảnh khắc này thật là hạnh phúc, mọi sự hiểu lầm đã đc hóa giải. Bầu trời sau cơn mưa đã trở nên trong sáng và quang đãng lạ thường. Khi Hoàng vui vẻ thật dễ thương biết bao...

.....

Những ngày sau tụi nhóc thay phiên nhau đến chăm sóc Trúc mặc dù Trúc kêu không cần nhưng tụi nhỏ ko chịu. Hàng ngày sau giờ đi học là tụi nhóc kéo đến bệnh viện thăm Trúc, tụi nó mang bao nhiêu là đồ ăn tối, ăn chung với nhau ở trong phòng, nói chuyện với Trúc. Cũng may là Trúc nằm phòng riêng biệt dành cho Vip nên việc ăn ở sinh hoạt thoải mái hơn.

- Trúc, ăn miếng cam này nè, nhiều vitamin C lắm, đẹp da nữa – Long đưa vào miệng Trúc

- Ăn táo nè Trúc, táo ngon lắm, ngọt nữa – Hoàng cũng gơ miếng táo lên miệng Trúc

- Cam của Long ngon hơn

- Táo của anh ngon hơn

2 thằng nhóc cứ tranh giành nhau làm Hùng và Dung ở ngoài cười ngặt nghẽo. Nhìn 2 thằng nhóc y như 2 thằng con nít.

- Thôi, thôi khỏi tranh, Trúc...măm cả 2 – nói xong Trúc cầm cả 2 miếng táo và cam bỏ tọt vào miệng nhai nhồm nhoàm.

- Ôi giỏi ơi, con gái con đứa kia, vô duyên quá - Hoàng lè lưỡi

- Kệ tui, miếng ăn đến miệng tụi gì ko hưởng he he he các bạn có lòng thì mình cũng có dạ dày mà – Trúc cười tít mắt, lâu lắm rùi tụi nó mới thấy Trúc cười hồn nhiên đến thế. Cả lũ nhóc cũng cười âm lên....

53. Chương 53

Ngày Trúc ra viện, cả lũ nhóc quyết định mở tiệc mừng chúc ra viện mừng mọi việc hiểu lầm đã được giải quyết. Việc trang trí bày biện mua sắm giao cho Hùng và Dung làm còn việc đón Trúc để Hoàng và Long.

- Dung và Hùng đâu hả Long? – Trúc ngó nghiêng
- Àh, 2 người đó có chút việc rồi
- He he he, chắc đi đánh lễ hả - Trúc nhe răng cười
- Trúc đi từ từ thôi kẻo ngã đó – Long đỡ vào vai Trúc
- Trúc ko sao mà, Trúc khỏe lắm – Trúc cười nhe răng
- Ko cái gì mà ko, đừng coi thường sức khỏe của mình chứ - Long cốc vào trán Trúc
- Trúc ko sao thiệt mà, đừng làm như kiểu Trúc đi đứng ko nổi thể chứ, Trúc thấy khỏe hơn bao giờ hết, ở trong bệnh viện mấy hôm mà béo ú nè - Trúc cười chạy lon ton trước mặt Long.
- Đừng chạy lung tung thể chứ - Long lo lắng
- Ôi joi ơi, có làm sao đâu, đưa đây Trúc xách hộ cho nào – Trúc cầm 1 túi trên tay Long xách băng băng.
- Trời để Long xách cho, từ từ thôi nào – Long cuống quýt chạy theo

2 nhóc đã ra đến ngoài, Hoàng đang ngồi trong xe đợi, thấy Trúc ra thẳng nhóc cười tít mắt, nó vội chạy ra khỏi xe đỡ túi xách cho Trúc để vào trong xe.

- Em ngồi đằng trước nhé – Hoàng cười tươi
- Trúc ngồi sau đi ngồi trước chóng mặt đó – Long phản đối
- Chóng mặt cái gì, cậu chỉ lý do – Hoàng phụng phịu
- Tốt nhất là để Trúc ngồi sau với tôi, lỡ Trúc mệt còn có tôi chăm sóc, ngồi trên cậu lái xe làm sao mà để ý đến Trúc đó
- Ô hay 2 cái cậu này, tui khỏe vậy mà cứ làm như tôi là người tàn tật vậy. Thế này nhé, tôi sẽ ra sau ngồi- Nghe đến đó Long cười tít mắt, Hoàng xịu mặt xuống (2 thằng nhóc càng ngày càng trẻ con) – Còn Long sẽ lên đằng trước ngồi. Cho 2 người ngồi cạnh nhau đó. Ok. Tui vào trước đây – Nói xong Trúc phi vào xe ngồi và khóa cửa luôn

Long hậm hực lên trước ngồi, trong khi đó Hoàng có vẻ hí hửng hơn lúc nãy. 2 thằng nhóc thỉnh thoảng lại liếc liếc lên gương chiếu hậu xem con nhóc có thái độ gì ko, thì chỉ thấy nó thích thú ngắm cảnh ngoài đường. 2 thằng nhóc xì 1 tiếng rồi quay đi.

Đến trước cửa nhà, Hoàng và Long giục Trúc vào nhà trước để tụi nó xách đồ. Trúc lon ton vào, con nhóc nhớ nhà kinh khủng. Vừa mở cửa ra thì...

- “Tèn...ten....bụp...bụp” tiếng Dung và Hoàng cất lên và hàng loạt tiếng nổ nho nhỏ. Trúc thấy người mình dính đầy bột nhũ
- Chúc mừng bồ khỏi bệnh – Dung cười toe
- Trước mắt nó là một bàn tiệc ê hề bánh kẹo, nhà cửa được trang trí bằng hoa tươi rất đẹp, có cả bong bóng nữa. Hóa ra Dung và Hùng ko đón nó vì bận chuẩn bị bữa tiệc này
- Cảm...cảm...ơn mọi người – Trúc nghẹn ngào
- Hôm nay biết e ra viện, bọn anh đã chuẩn bị ít đồ gọi là chúc mừng đó – Hoàng tiến tới
- Cảm ơn mọi người, mình thật hạnh phúc hu hu hu hức hức – Trúc òa khóc
- Coi kìa, sao lại khóc thế, vui lên chứ - Long vỗ vỗ vào vai Trúc
- Đúng rồi đó, hôm nay là ngày vui mà, chúng ta phải chúc mừng thôi – Dung cười toe

- Từ từ đợi tý đã – Trúc nói và nó lao ra ôm Dung – Cảm ơn bồ nhiều lắm, lúc nào bồ cũng ở bên cạnh mình hết lại còn làm tiệc mừng mình nữa
- Ngốc xít, bạn bè mà, tiệc này cũng góp phần lớn công sức của anh Hùng của Long và anh Hoàng nữa đó
- Trúc quay ra phía Hùng, thằng nhóc cười tươi,
- Anh cũng có lỗi với e vì ko biết sự việc mà mắng e vô lý quá!
- Không sao, chuyện qua rồi mà – Trúc tiến tới ôm nhẹ Hùng, nó quay ra nháy mắt với Dung, Dung cười toe đồng tình
- Cảm ơn Long – Trúc quay ra ôm Long, Long cười nhẹ, trong lòng thấy hạnh phúc dâng trào, nó xiết nhẹ Trúc trong vòng tay. – “ngốc xít, chỉ cần Trúc bình an là Long hạnh phúc rồi” – Long thì thào
- Nè, cậu ôm lâu quá rồi đó, đến lượt tôi rồi đó – Hoàng kêu lên
- Cả lũ nhóc cười ầm ĩ
- Cảm ơn anh – Trúc cười và ra ôm nhẹ Hoàng, đây là lần đầu tiên con nhóc chủ động thể hiện tình cảm dù chỉ là cảm ơn thôi. Sao Hoàng vẫn thấy hạnh phúc lạ lùng. Nó cười sung sướng
- Thôi chúng ta nâng ly chúc mừng tai qua nạn khỏi, mọi việc đều tốt đẹp – Hùng đưa ly ọi người
- Chúc mừng!!!! Cả lũ nhóc đồng thanh
- Trúc ăn đi, Dung mua nhiều đồ ăn lắm, ăn nhiều vào – Dung gấp tới tấp cho Trúc
- Đc rồi, gì chứ đồ ăn Trúc ko từ chối đâu ha ha ha – con nhóc vẫn háu ăn như mọi khi.
- Lũ nhóc ăn uống ngon lành, nói chuyện vui vẻ, một ngày thật hạnh phúc. Sau khi ăn uống xong, Trúc đang lên phòng thay xếp đồ thì Hùng ngoắc Long và Hoàng lại 1 chỗ
- Công việc điều tra dấu vân tay đến đâu rồi – Hùng hỏi
- Đã tìm ra trên điện thoại của Trúc ngoài dấu vân tay của Trúc còn có của Hoàng, Dung và 1 dấu vân tay nữa nhưng ko có dấu vân tay của Minh Hồng – Long nói
- Ko phải Minh Hồng sao? Vậy dấu vân tay của ai? Hùng hỏi
- Theo như điều tra thì là của 1 học sinh trường mình tên là Tuyết Mai – Long nói
- HẢ??? Hùng ngạc nhiên
- Đúng đó, tao cũng vừa mới biết tin xong, điều tra dấu vân tay của học sinh cả trường thì quá là khó và mất thời gian, nên tao và Long đã khoan lại 1 số đối tượng có hiềm khích với Trúc và trong phạm vi lớp Trúc trước đã, ko ngờ lại là Tuyết Mai
- Vậy tin đồn đó cũng là do Tuyết Mai gây ra luôn hả? Hùng hỏi
- Có lẽ vậy! Hoàng nói
- Sao lại có lẽ?
- Thì phải hỏi cô ta đã, mặc dù biết là cô ta nhưng tao muốn chính miệng cô ta nói.
- Ủh, mà có cách gì chưa?
- Chưa! Tao phải gặp cô ta đã, mai tao sẽ gặp luôn. Phải cho cô ta biết thế nào là hậu quả, cô ta quả là to gan mới dám mang tao ra làm trò đùa – Hoàng gằn giọng
- Ủh, tùy mà, nhưng nhớ cô ta là phụ nữ đó, đừng có mà mang nắm đấm ra đó – Hùng cười tủm tỉm
- Thằng dở hơi này, mà nghĩ tao là ai.
- Thôi vào nhà đi, Trúc và Dung gọi kìa – Long nói

.....

Sáng hôm sau, Trúc đi chuẩn bị đi học thì thấy Hoàng đã đứng đợi ở ngoài từ lúc nào, nhìn thấy con nhóc Hoàng lon ton chạy tới cười tít mắt

- Hôm nay anh chở e đi học nhá

- Thui, tui đi xe bus đc rồi, với lại đi xe của anh nó...khó ngồi làm sao í – Trúc cười nhẹ.

- Vậy sao? – Hoàng ỉu xiu

- Thôi anh cứ đi trước đi, tui đi ra bến xe đây – Trúc vẫy vẫy tay

- Khoan....- Hoàng gọi giật Trúc lại

- Sao thế?

- Đợi anh chút – Hoàng dắt xe đi vào nhà rồi hờ hững chạy ra

- Anh sẽ đi xe bus với e – Hoàng cười toe toét

- Hả? Anh mà đi xe bus hả, chắc ko đó, công tử như anh đi xe bus nổi ko?- Trúc nhìn Hoàng đầy nghi ngờ

- Được chứ!! Có gì mà Vương Minh Hoàng này ko đi đc – Hoàng vỗ ngực

- Vậy thì thử xem – Trúc tủm tỉm

- Chúng ta xuất phát thôi nào, điểm đến là...trạm xe bus. – Hoàng phấn khởi hét

Trên đường đi Hoàng luyên thuyên đủ thứ chuyện trên đời, nó hua chân múa tay, phùng mồm trợn mắt diễn tả, cứ như là lâu lắm rồi nó mới đc nói í. Trúc thì cứ cười ngoác cả miệng, chảy nước mắt với câu chuyện nó kể. Chả mấy chốc đã ra bến xe bus. 2 nhóc tìm đc chỗ ngồi khá tốt vì tụi nó đi sớm. Hoàng có vẻ hơi khó chịu khi xe đông

- Chen lấn đông đúc vậy mà e cũng chịu đc sao? – Hoàng thì thầm

- Đó là đặc trưng của xe bus mà hi hi hi, anh toàn đi xe riêng ko quen cũng phải thôi, nhưng đi xe bus cũng có cái thú vị của xe bus – Trúc tủm tỉm

- Nhưng mà...ngọt ngào quá đi – Hoàng nhăn nhó

- Sao? Công tử ko chịu đc hả? Vậy mai đi xe của anh đi!..- Trúc bĩu môi

- Không chịu đc là thế nào!!! Anh chịu đc – Hoàng hùng hổ

- Ủh hi hi hi – Trúc cười tít mắt

Ngồi đc một lúc thì xe mỗi lúc một đông, đa số là học sinh sinh viên đi học. Và sự xuất hiện của 1 tên nhóc đẹp trai như người mẫu trên xe bus thế kia quả là gây sự chú ý

- Ôi anh chàng kia đẹp trai quá mày ơi – 1 con nhóc thầm thì

- Ủh, ko biết anh học trường nào, trông như diễn viên Hàn Quốc í mày ăh – 1 con nhóc khác

- Con nhóc ngồi cạnh mày hẳn thế ko biết – nhóc ban đầu xuýt xoa

Hoàng và Trúc ngồi gần đó nghe hết, Hoàng sung sướng mũi nó phập phồng, miệng nó tủm tỉm cười, nó chốc chốc lại liếc ra phía Trúc, Trúc quay ra nhìn nó bĩu môi làm nó chưng hửng.

- Em nghe thấy ko? Em may mắn lắm mới đc ngồi cạnh anh đó – Hoàng thì thầm

- Ôi joi ơi, đúng là háo sắc mà, xì, cái mặt kiêu thấy ớn, có cần tui nó mấy nhóc đó đổi cho ko – Trúc liếc xéo Hoàng 1 cái

- Sao thế? Em tức hả? – Hoàng cười ranh mãnh

- Trời, tui mà thêm tức hả? Chỉ có mấy đứa háo sắc mới trầm trồ thế thôi, tui áh, xìiiiiiii, hok thêm- Trúc ngoảnh mặt đi

- Anh đẹp trai hấp dẫn lôi cuốn thật chứ bộ - Hoàng làm bộ mặt kiêu

- Đẹp chỗ nào? Hấp dẫn chỗ nào?
- Em xem nhé? – Hoàng nháy mắt với Trúc và giả vờ rơi quyển sách, nó cúi xuống nhặt và quay ra phía mấy con nhóc đang ngồi, 2 đôi mắt của con nhóc sắp biến thành hình trái tim đến nơi và đang hướng về phía Hoàng. Thằng nhóc cười 1 cái rất điệu nghệ, khoe chiếc răng khểnh ra, mấy nhóc đó thấy vậy “ồ” lên sung sướng, và tiếp là chúng ré lên như bắt đc vàng. Cuối cùng là 1 xe đầy trái tim rơi lả tả....
- Đó thấy chưa? Em thấy anh lòi cuốn chưa? – Hoàng quay lại cười toe toét đầy vẻ tự hào
- Ôi dào ôi, vớ vẩn, trẻ con – Trúc bĩu môi
- Em...em đúng là ko có con mắt thẩm mỹ mà – Hoàng phụng phịu
- Kệ tui lêu lêu – Trúc lè lưỡi

54. Chương 54

Đến trường...lũ nhóc nhìn thấy Hoàng bước từ xe bus xuống thì vô cùng ngạc nhiên, Hoàng thì tỉnh bơ coi như ko có gì, nó hiên ngang cùng Trúc bước vào trường

- Đi xe bus cũng vui đó chứ- Hoàng thì thào
- Chứ ko phải vừa chật chội lại vừa ngột ngạt sao? Trúc tủm tỉm
- Cũng có, nhưng cũng thú vị - Hoàng cười
- Chứ ko phải đc mấy cô e khen nức nở nên thích hả - Trúc cười ngặt nghẽo
- Ô...thì...làm gì có,những câu khen như thế anh nghe nhiều rồi nhá – Hoàng phản bác ngay
- Ủh đc rồi biết thế, thui tui vào lớp ghen – Trúc vẫy tay

Trúc về phía lớp nó, thấy lớp nó xôn xao, nó thấy chỗ nó ngồi 1 đám con gái vây xung quanh 1 ai đó. Nó tò mò tiến tới...Hóa ra là Long...lũ háo sắc đó tranh thủ ko có Trúc ở đó liền tấn công hỏi han thằng nhóc đủ thứ. Và rất tiếc là...thằng nhóc lạnh tanh chỉ trả lời lấy lệ hoặc lịch sự chứ ko nhiệt tình lắm, thậm chí là có vẻ khó chịu. Vừa thấy bóng dáng Trúc thằng nhóc cười sung sướng, nó rẽ đám đông đi về phía Trúc. Lũ con gái thấy thế ầm ức ầm.

- Trúc àh, Long đợi Trúc này giờ - Long hơn hớn
- Chuyện gì thế Long
- Thì Long muốn gặp Trúc thôi mà, còn nữa...- Long đặt vào tay Trúc hộp sữa và bánh – Trúc ăn đi, lấy sức mà học, chốc ra chơi xuống canteen ăn tiếp
- Ui, Long thiệt tình, tỳ nữa Trúc xuống ăn 1 thể cũng đc mà
- Không đc!...Trúc mới ốm dậy phải ăn tẩm bổ nhiều vào, tỳ nữa ra chơi Long qua lớp Trúc rủ Trúc xuống canteen nha, thôi Long về lớp đây
- Ủh, cảm ơn Long nhiều nha- Trúc vẫy tay

Long ra khỏi lớp, trước khi đi nó ngoái lại cười tươi với Trúc lần nữa, lũ con gái ồ lên suýt xoa, người đâu mà đẹp trai đến “ngỡ ngàng” làm cho lũ nhóc cứ “ngẩn ngơ”. Trái tim lại rụng đầy lớp.

Trúc thở dài, ngày hôm nay làm sao í, lũ con gái bây giờ làm sao í, loạn...đúng là loạn thật rồi...chep chep.

.....

Giờ ra chơi....

Long và Trúc Dung ở dưới canteen

- Sao ko thấy Hoàng và Hùng đâu nhỉ? Trúc thắc mắc
- 2 anh ý nói có việc riêng gì đó cần giải quyết nên ko ra canteen- Dung nói

- Ồ vậy sao? 2 ông tướng đó cũng có việc quan trọng cơ àh – Trúc khúc khích cười
- Đồ ăn tối rồi đây!!! – Long cười mang ra 1 khay thức ăn ê hề, nó còn quay ra gạt đầu và cười tươi với chị Hoa bán hàng, chị Hoa cười làm duyên và ra hiệu ok
- Sao thế? – Trúc ngạc nhiên
- Ko cần Long trả lời, chị Hoa đơn đả mang thêm 1 khay thức ăn nữa ra tận bàn 3 đứa nhóc
- Em cần gì cứ gọi cho chị, chị mang ra tận nơi cho, chị đi nhé – Hoa nháy mắt với Long rồi vội vàng đi vào
- Trời, Long làm gì mà chị ý nhiệt tình vậy, chị ý chẳng bao giờ bưng ra cho ai ngoài Hoàng đâu nhá – Trúc ngạc nhiên
- Làm gì đâu...Long chỉ hỏi han mấy câu thui hà...rui nhờ vả chị ý chút thôi – Long cười
- Long dùng mỹ nam kế đó Trúc, nhìn ánh mắt và điệu bộ làm duyên của chị Hoa là biết – Dung cười ranh mãnh
- Thiệt ko đó!!! Long đó...trẻ ko tha già ko thương...- Trúc cười lắc đầu
- Đâu, Long chỉ khen chị ý có mấy câu thui thế mà chị ý tự nguyện đòi bê ra cho Long đó chứ - Long tùm tùm
- Loạn...loạn hết thật rồi- Trúc kêu lên làm cả lũ nhóc cười ầm

.....

Tại khu nhà sau trường....

Có 1 con nhóc mặt tái mét, chân tay run lẩy bẩy, khuôn mặt xinh đẹp của nó đầy vẻ sợ hãi. Đó là Tuyết Mai... Hoàng và Hùng đứng đó

- Cô nói nhanh, chính cô làm chuyện đó phải ko? – Hoàng quát lên
- Chuyện...chuyện...g.ì ...àh?... Anh...anh nói gì...e ko hiểu? – Tuyết Mai lắp bắp
- Cô còn giả vờ sao? Tôi đã điều tra hết rồi, người dùng máy Trúc nhắn tin cho tôi hôm đó là cô – Hoàng găm lên lao về phía Tuyết Mai
- Thật...thật tình...e ko có.- Tuyết Mai hốt hoảng, mắt nó ngân ngấn nước
- Khóc àh? Đừng mang cái đó ra dọa tôi, cô có khai thật ko hay để tôi làm to chuyện lên, lúc đó cô ko yên đâu
- Thôi e nói đi, bọn anh đã tìm ra chứng cứ rồi đó, e có nói hay ko nói thì cũng ko quan trọng vì đằng nào cũng thế, cái chính là bọn anh cần thái độ thành khẩn của e – Hùng nhẹ nhàng
- Đúng rồi, thôi khỏi lôi thôi với con nhóc này, tao sẽ công bố với cả trường Tuyết Mai là thủ phạm của tất cả những tin đồn tai hại vừa rồi, cả việc nó nhốt Trúc vào nhà kho nữa...- Hoàng hùng hổ
- Ko..ko...e ko có...e ko hề nhốt Trúc...e thề đó.... – Tuyết Mai òa khóc
- Cô còn định chối tội nữa sao??? Riêng việc cô mang tôi làm trò đùa đã đủ để cô biến khỏi trường này rồi, dấu vân tay cô còn trên điện thoại của Trúc, cô muốn chối cũng ko đc, còn gia đình cô nữa, cô có muốn bên tập đoàn tôi rút hết vốn ko, chỉ cần tôi nói 1 tiếng thôi thì ngày mai cô ko còn là tiểu thư mà kênh kiệu thế này đâu. – Hoàng dọa dẫm
- Coi kìa mày, có gì từ từ nói, dù sao người ta cũng là con gái, e nói đi, Hoàng nó nói thật đó. – Hùng quay ra nhẹ nhàng (đúng là kẻ đấm người xoa)
- Tất cả...tất cả chỉ vì...e quá yêu anh hu hu hu hu – Tuyết Mai òa khóc nức nở
- Cho nên...cô mới hãm hại Trúc phải ko – Hoàng nghiêng răng
- Em chỉ muốn anh ghét Trúc thôi...e ko hại Trúc...e ko tung tin đồn...e ko nhốt Trúc vào nhà kho. Em thề...e mang bố mẹ e ra thề đó – Tuyết Mai nức nở

- Thế thì ai??? – Hoàng gầm lên
 - Là...Minh Hồng... chính Minh Hồng chủ động nhắn tin cho Long là ko về cùng vì cô ta biết thế nào Long cũng hẹn gặp Trúc....cũng chính Minh Hồng nhốt Trúc trong nhà kho vì cô ta biết Trúc sợ bóng tối thế nào... e chỉ lên dùng điện thoại của Trúc để nhắn tin cho anh thôi – Tuyết Mai vẫn khóc, khuôn mặt của nó tái mét vì sợ hãi, 2 tay nó run bần, chân nó đứng ko vững
 - Cô nói thật chứ? – Hoàng nhìn thẳng vào Tuyết Mai
 - Em thề, chính Minh Hồng chủ động gọi điện thoại cho e để rủ hợp tác với cô ta chứ ko thì sao lại tình cờ Long rủ Trúc đi chơi đúng hôm đó chứ. – Tuyết Mai vội vàng nói.
 - Thôi được rồi tôi tạm tin cô, nhưng nếu cô mà dám nói dối tôi nửa lời thì... – Hoàng dịu giọng
 - Không...e ko dám, e thề đó – Tuyết Mai luống cuống
 - Chuyện cô giả danh Trúc nhắn tin cho tôi tôi sẽ xem xét cho cô, nhưng khi cần cô phải làm chứng để vạch mặt Minh Hồng cho tôi, cô đồng ý ko?
 - Dạ..dạ anh nói thế nào e cũng nghe mà – Tuyết Mai mừng húm
 - Bây giờ cô về lớp đi, chuyện hôm nay giữa tôi và cô, cô ko đc kể với Minh Hồng. Tôi sẽ xử lý cô ta sau. Còn cô, nếu cô mà còn đụng đến Trúc thì cô cứ liệu hồn đó. – Hoàng gần giọng
 - Dạ..e biết rồi...- Tuyết Mai tiu ngưu đi về lớp
-
- Mà thấy thế nào? – Hoàng hỏi
 - Rõ ràng trong vụ này Minh Hồng là chủ mưu, còn Tuyết Mai bị lôi kéo thôi, tao đã ghi âm toàn bộ cuộc nói chuyện này rồi – Hùng gờ cái máy ra.
 - Chuyện này tao nghĩ nên nói với Long, nên để Long giải quyết, dù gì cô ta cũng là vợ sắp cưới của Long – Hoàng trầm ngâm
 - Phải! mà nói đúng đó, tao cũng nghĩ thế! – Hùng gật gù
 - Thôi, tạm dừng ở đó đã, dù sao cũng có đầu mối, lên lớp thôi mà- Hoàng ngoắc tay
 - Ok, àh mà này...
 - Sao nữa
 - Hôm nay mà đi xe bus đi học thật hả?
 - Ừh, thì sao?
 - Sao mà nói ko bao giờ đặt chân lên đó?
 - Thì...con người phải có lúc này lúc kia chứ
 - Ừh, chứ ko phải có động lực để đi hả thẳng khùng
 - Kệ tao
 - Mà mà thấy đi xe bus sao?
 - Cũng hay hay – Hoàng cười toe toét
 - Thôi xong, kiểu này chiều nay tao phải trú mưa ở đâu rồi, - Hùng lè lưỡi
 - Thằng khốn, mà trêu tao hả - Hoàng trừng mắt
 - Ha ha ha ưh đó thì sao- Hùng cười âm lên

55. Chương 55

Nhắc đến Minh Hồng....

Từ lúc nghe Hoàng và Long phủ đầu như thế, con nhỏ hơi chột dạ, chẳng lẽ mọi chuyện lại bại lộ, tất cả mọi việc nó sắp xếp đều rất chu đáo mà. Từ hôm Trúc bị nhập viện đến giờ, thằng nhóc càng ít gặp Minh Hồng, điều đó khiến con nhỏ tức điên lên. Tuy vậy mỗi lần gặp Long thì thằng nhóc lại nhìn nó với ánh mắt sắc lạnh như kiểu “chính cô là thủ phạm”. Nó càng chột dạ... Nó luôn lảng tránh ánh mắt đó, nó sợ trong lúc bối rối nó sẽ lộ ra điều gì mất. Tạm thời trong thời gian này tốt nhất là nó nên án binh bất động, và nghe ngóng theo dõi để tùy cơ ứng phó.

Tuyệt Mai thì trước khi gặp Hoàng, ngày nào nó cũng thấp thỏm, lo lắng, rõ ràng câu phủ đầu của Hoàng khá là hiệu quả, có tật thì giật mình... Tuy vậy từ sau hôm gặp Hoàng về, con nhóc ngày càng tránh gặp mặt Minh Hồng. Minh Hồng thắc mắc thì nó lấy lý do là bận, lý do là hiện tại đang bị nghi ngờ thì tốt nhất là nên tạm thời ko gặp kéo bị nghi ngờ thêm. Minh Hồng cũng đồng tình với ý kiến đó.

Tan học, Trúc đã thấy Hoàng đứng đợi ở cổng trường thấy con nhóc Hoàng cười tươi như hoa, lon ton chạy tới

- Anh đợi e này giờ đó
- Anh tính đi xe bus về nữa hả? – Trúc ngạc nhiên
- Tất nhiên, đi đến trường bằng xe bus thì về cũng bằng xe bus chứ, biết đâu lại gặp mấy e dễ thương lúc sáng
- Hóa ra anh thích đi xe bus là vì lý do đó hả? Đồ ưa nịnh! – Trúc xụ mặt
- Hi hi hi, đó chỉ là 1 phần thôi, cái chính là thích đi chung xe với “bà xã” – Hoàng cười ranh ma
- Ai là bà xã của anh! Đáng ghét! – Trúc lườm Hoàng tý thì rách cả mắt
- Ôi, xe đến rồi, lên xe thôi “bà xã” – Hoàng kéo tay Trúc lên xe.

Lúc này trên xe đã khá đông, tụi nó đảo mắt tìm thì thấy ở phía cuối còn ít chỗ trống, có mấy nhóc lúc sáng ngồi, Hoàng tiến tới, mở 1 nụ cười quyến rũ nhìn lũ nhóc đó. Lập tức lũ nhóc như bị thôi miên, ngồi dạt sang 1 bên để Hoàng với Trúc ngồi xuống. Tụi nhóc có vẻ hơi khó chịu khi Trúc ngồi vào đó nhưng Trúc chẳng buồn để ý, có chỗ ngồi là tốt rồi, nó tỉnh bơ ngoảnh mặt ra phía ngoài đường. Tụi nhóc bạo hơn lúc sáng, chúng nó vây xung quanh Hoàng mà hỏi han đủ kiểu làm Trúc bị đẩy sát vào 1 góc.

- Đúng là mấy đứa háo sắc, con gái gì mà thấy con trai cứ xí xa xí xón, thế giới này đúng là loạn – Trúc lẩm bẩm
- Anh ơi, anh học trường này hả?
- Ủh
- Anh ơi, anh học lớp 12 hả anh?
- Ủh
- Anh tên gì thế
- Hoàng
- Anh ơi, anh thật là đẹp trai, anh chụp chung với tụi e 1 kiểu anh nhé
- Ủh, sẵn sàng
- Anh ơi, chị kia là ai thế, chị ý bám theo anh hoài vậy – 1 con nhỏ chỉ chỗ về phía Trúc ra về khó chịu
- Ah, hàng xóm của anh ý mà – Hoàng tùm tùm
- Xíiiiiiiii- Trúc bấu môi

Đúng lúc đó xe dừng ở 1 bến, và có 1 ông lão đi lên, ông lão chắc phải 75- 76 gì đó, ông run run chống gậy đi lên và tìm chỗ ỉnh, nhưng lúc này ko còn một chỗ trống nào hết. Trúc thấy vậy liền lễ phép

- Ông ơi, ông vào ngồi chỗ của con nè- Con nhóc đứng dậy nhường chỗ cho ông lão

- Ô, sao e lại...- Hoàng ngạc nhiên (thằng nhóc đã đi xe bus bao giờ đâu mà biết)

Ông lão đi về phía Trúc, nhìn con nhóc cười hiền từ “Cảm ơn con!” rồi ông lão quay ra phía Hoàng, cộc vào đầu Hoàng

- Cái thằng ranh này, thấy người già mà sao ko đứng dậy nhường chỗ, thanh niên trai tráng khỏe mạnh vậy mà ko biết ý tứ sao?

- Ô, ông già này...

- Hồn quá, tao đáng tuổi ông nội mày đó thằng ranh này- Ông lấy gậy đập vào chân Hoàng

- Ồi, đau quá!! Ông làm cái gì thế!! Nhường thì nhường ông làm gì dữ vậy??? – Hoàng nhăn nhó đứng dậy

Lũ nhóc con thấy ông lão đối xử thế thì bất bình lắm nhưng tụi nhóc thấy ông lão dữ quá nên đứa nào đứa nấy im re. Trúc thì cười khúc khích... Ông lão tùm tùm ngồi xuống chỗ của Hoàng, quay ra nhìn Trúc cười. Lũ nhóc kia thì ngồi rạt ra 1 bên ko dám ngồi gần. Hoàng đứng đó nhìn ông lão và Trúc nói chuyện rôm rả thì bực bội lắm, vừa tức vừa xấu hổ tự đứng bị mắng trước bao nhiêu người, trông thằng nhóc hậm hực nhìn đến tội.

Xe đỗ lại ở bến nhà Trúc... con nhóc trước khi xuống còn vẫy tay cười tươi chào ông lão. Hoàng thì chỉ chờ có thể nó lao xuống xe như tên bắn. Thật là mất mặt 1 thiếu gia như nó. Nhìn mặt thằng nhóc bây giờ i như có bão.

- Ông già đó thật quá đáng, mắng anh trước bao nhiêu người thế này – Hoàng hùng hổ

- Anh mới là người vô ý đó, thấy người lớn tuổi lên thì phải nhường chỗ chứ đằng này cứ xí xốn với lũ nhóc đó, ăn mắng là đúng rồi – Trúc khúc khích cười

- Em còn nói được àh, anh mà con gặp lại ông già đó nữa anh cho ông ta biết tay

- Nếu anh còn đi xe bus thì còn gặp nữa đó, ông nói ông có việc nên hay đi chuyển xe này.

- Thật hả? – Mặt Hoàng tái mét, nói ko nên lời

- Ủh thật, lúc này anh ko nghe thấy ông nói thế sao? Tôi thấy ông dễ thương đó chứ, ông là bác sĩ về hưu rồi đó. Trông phong thái rất đĩnh đạc, nhìn như giáo sư ý.

- Anh thấy ông già đó như là trùm mafia thì có, hung dữ thí mề đi – Hoàng phản bác ngay

- Đúng rồi, anh bị mấy con nhóc kia nịnh nọt ấy câu mà đã tít cả mắt vào, mặt ngọt thì chết ruồi thôi, những điều khó nghe mới là những điều nói thật đó...đúng là đồ...cà chớn – Trúc nguyền dài

- Nè, em có vẻ khó chịu khi anh nói chuyện với mấy cô bé đó sao? Hoàng hí hửng

- Ôi giời, anh nói chuyện với ai là quyền anh, tôi quan tâm làm gì, hơi đâu mà khó chịu – Trúc phùng mồm

- Thật sao?...Vậy mà anh cứ tưởng...- Hoàng ỉu xiu

- Tưởng cái gì...đồ ngốc – Trúc cộc đầu Hoàng 1 cái và...dzọt lẹ

- Ui da...e dám làm thế với anh hả? Đứng lại mau con “gà tre” kia

- Lêu, tui đâu ngu, đứng lại để bị ăn cộc lại hả he he he. Về trước nha đồ ngốc – Trúc lè lưỡi trêu Hoàng.

.....

8h tối....

Tại một quán rất yên tĩnh...có 3 nhóc ngồi ở 1 góc, chỗ đó là tâm điểm của mọi sự chú ý. Nhân viên ở đó mỗi lần đi qua đó thì đều tạo dáng e ấp. Tất nhiên...3 nhóc đó là Hoàng, Long và Hùng, cả 3 nhóc đều đẹp trai vô cùng...thôi thì mỗi người 1 vẻ 10 phân vẹn 10 vậy.hi hi hi

“” – Tiếng nước nở của Tuyết Mai từ trong máy ghi âm vọng ra. Khuôn mặt Long dần biến đổi sắc mặt, nó đang chuyển dần sang trạng thái đỏ, đôi mắt thẳng nhóc ánh lên tia nhìn vô cùng giận dữ. Nó nắm chặt tay...môi nó bặm lại...(bây giờ mà ai gây sự với nó chắc lĩnh đủ)...

- Hóa ra là cô ta...ko ngờ cô ta lại độc ác đến thế...cô ta thật xảo quyệt...- Long giận dữ

- Công nhận, nhưng quan trọng là bây giờ phải làm thế nào cho cô ta nhận tội, nếu nói Tuyết Mai khai cô ta ra mà cô ta cứ chối rồi đổ hết cho Tuyết Mai thì cũng chẳng làm gì đc. – Hùng nói

- Phải đó – Hoàng gật gù

- Chuyện đó thì tôi chưa nghĩ ra...- Long trau mày

- Tôi có 1 ý kiến, mọi người xem thử xem có đc ko nhé! – Hùng lưỡng lự

- Nói đi, thử xem biết đâu lại là ý hay – Hoàng khích lệ

- Thế này nhé, chúng ta sẽ.....sau đó.....rồi tiếp đến là....- 3 thằng nhóc cúi xuống thì thào

- Hay đây, diệu kế - Long đồng tình

- Nhưng liệu có đc ko mà, tao sợ...

- Cái đấy thì còn phải tùy thuộc vào uy lực của mày... - Hùng tủm tỉm

- Thôi đc rồi, tao đồng ý cứ thế nhé – Hoàng gật gù

- Ok – 2 thằng nhóc đồng thanh cười

56. Chương 56

1 tuần tiếp theo...

Mọi việc vẫn diễn ra êm ả, Minh Hồng ko thấy động tĩnh gì thì có vẻ nhẹ nhõm lắm. Có lẽ kế hoạch của nó chưa bị bại lộ, Hoàng và Long chỉ phủ đầu để dọa những đứa yếu bóng vía, may mà nó tỉnh táo. Nó bắt đầu lại bám lấy Long, nhưng Long tỏ thái độ liền

- Cô đừng có bám riết lấy tôi như thế, cô ko biết là tôi rất bực mình sao?

- Em là vợ đính hôn của anh, sao anh lại nói thế, suốt thời gian vừa rồi anh bỏ bê e để đi theo con Trúc, e ko nói gì anh thì thôi...- Minh Hồng phụng phịu

- Đó là do người lớn sắp đặt thôi, ko phải ý của tôi.

- Sao anh lại nói thế? Ba anh mà biết chuyện này thì...- Minh Hồng giả vờ nói lấp lửng

- Cô im đi...Cô đừng có mà mang ba ra dọa tôi...đồ lắm mồm- Long bực bội bỏ đi

- Anh Long...anh đứng lại đã...- Minh Hồng luýnh quýnh chạy theo

Minh Hồng vô cùng bực bội, sau vụ việc đó, Long càng xa lánh nó hơn, trước đây Long chỉ lạnh nhạt nhưng vẫn ko phản đối việc nó suốt ngày làm phiền, nhưng nay mỗi lần thấy mặt nó là Long lảng tránh, thậm chí khó chịu với nó nữa. Nó vô cùng bực mình, nó thấy nó đang thua Trúc 1 lần nữa. Nó quyết định đi gặp Hoàng

- Tôi muốn nói chuyện với anh

- Có chuyện gì ko? – Hoàng lạnh lùng

- Có, chuyện về vợ chưa cưới của anh đó

- Sao? Có vấn đề gì vậy?

- Anh hãy nói cô ta tránh xa Long ra...Long là của tôi...Hoàng “hoàng tử” như anh lại để vợ tương lai của mình cứ cặp kè với người khác sao? – Minh Hồng khích tướng

- Cô đến chỉ để nói mấy chuyện nhảm nhí thế thôi hả? – Hoàng tỉnh bơ làm Minh Hồng chưng hửng
- Nhảm nhí ư?
- Đúng!..Thứ nhất Trúc ko phải là loại con gái đi giật bạn trai của người khác...Thứ 2 nếu cô sợ mất Long thì cố mà giữ chặt, làm sao để người ta ko muốn rời xa cô chứ đừng cố đẩy người khác ra xa khỏi bạn trai cô...Thứ 3 đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi mà nói xấu gì về Trúc
- Anh...đc lắm...lũ con trai các người điên hết rồi...có ngày anh sẽ phải ân hận đó..- Minh Hồng hét lên và bỏ đi
- Người ân hận là cô đó...đồ quỷ cái!..- Hoàng lẩm bẩm.

.....

Tuyết Mai đi đi lại lại trong phòng, nó cầm điện thoại lên rồi lại bỏ điện thoại xuống. Sau 1 hồi lưỡng lự nó quyết định bấm số cho Minh Hồng

-
- Tôi Tuyết Mai đây, ta có thể gặp nhau được ko?
-
- Chuyện gấp lắm...Anh Hoàng biết chuyện tôi nhắn tin cho Trúc rồi.... – Tuyết Mai run rẩy
- - Minh Hồng hoảng hốt
- Chuyện dài dòng lắm...Mình gặp nhau đi....Ở chỗ cũ nhá – Tuyết Mai nằn nì
-

.....

30 phút sau, Minh Hồng phóng như bay đến quán Ciao, nó đến đã thấy Tuyết Mai ngồi chờ rồi. Con nhóc hối hả ngồi vào chỗ đối diện, trông mặt mũi Tuyết Mai căng thẳng lắm.

- Cô nói đi, chuyện là thế nào?
- Anh Hoàng đã biết tôi nhắn tin cho Trúc...hôm trước anh ý vừa gọi tôi ra nói chuyện xong...
- Sao anh ta lại biết? Mà anh ta nói gì với cô? _ Minh Hồng sợ hãi
- Anh ta điều tra vân tay trên chiếc điện thoại của Trúc...và...thế là – Tuyết Mai òa khóc
- Rồi sau đó...- Minh Hồng sốt ruột
- Anh ta dọa sẽ đuổi học tôi...rồi rút vốn của công ty nữa, kiểu này nhà tôi phá sản mất – Tuyết Mai ôm mặt khóc rưng rức
- Bình tĩnh, rồi anh ta có nói gì nữa ko?
- Anh ta nghi tôi nhốt Trúc vào trong nhà kho – Tuyết Mai sụt sịt
- Thế cô có khai ra tôi ko?...- Minh Hồng hoảng hốt nhồm đậy
- Thì tôi biết làm gì bây giờ...tôi đành phải nói thôi...
- Cô...- Minh Hồng chồm dậy như muốn ăn tươi nuốt sống Tuyết Mai
- Cô bảo tôi trong tình huống vậy tôi phải làm sao chứ, nhưng anh ta ko tin tôi...vì chứng cứ là chiếc điện thoại chỉ có vân tay của tôi-Tuyết Mai giải thích
- Anh ta ko tin cô ư?
- Phải? Vậy tôi muốn nhờ cô nói với Hoàng giúp, ko tôi bị đuổi học mất...công ty bố tôi phá sản thì tôi chỉ có nước đi ăn mày thôi
- Cô điên sao? Tự dưng tôi đi nhận tội...Cô nghĩ tôi khùng hả?

- Nhưng...chẳng lẽ cô để tôi chịu hết sao? – Tuyết Mai ngạc nhiên
- Cô chịu đi...đằng nào thì Hoàng cũng ko tin là tôi làm – Minh Hồng cười nham hiểm
- Nhưng tất cả những chuyện đó...
- Đúng những chuyện đó là tôi làm, tôi nhốt Trúc vào trong nhà kho...tôi bày cô nhắn tin cho Hoàng...nhưng ai bảo cô ko xóa dấu vết của mình đi thì cô phải chịu thôi. Đó là cái giá phải trả cho những hành động ngu ngốc của cô.... – Minh Hồng cười
- Cô thật trắng trợn...tôi thật ko ngờ cô lại đối xử với tôi thế, cô đúng là đồ rắn độc, tôi sẽ nói ọi người biết hết sự thật này của cô - Tuyết Mai tức giận
- Biết sao đc, cuộc đời nó thế mà, muốn tồn tại thì phải dấn đạp lên kẻ khác mà sống. Cô cứ nói đi, sẽ không ai tin cô đâu, chứng cứ rành rành ra thủ phạm là cô, chẳng liên quan gì đến tôi hết. Cô mà nói mọi người sẽ càng nghĩ là cô vu khống chò tôi thôi. Tốt hơn hết là cô nên im lặng...Sau này tôi sẽ là con dâu của tập đoàn Hùng Long...mọi tài sản sẽ đều về tay tôi hết... cô biết điều thì sau này khó khăn cứ đến tìm tôi, tôi cũng ko hẹp hòi với cô đâu, dù sao chúng ta cũng từng là chiến hữu mà... ha ha ha – Minh Hồng cười lớn và bỏ đi
- Bóng Minh Hồng khuất hẳn sau tầm mắt, Tuyết Mai vẫn ngồi đó, thực sự con nhỏ cũng ko ngờ là Minh Hồng lại đối xử với nó thế, vẫn biết cô ta nham hiểm nhưng ko ngờ lại nhẫn tâm đến thế...Nhưng chợt...nó mỉm cười...rút trong túi ra 1 chiếc máy nhỏ xíu...Nó lấy điện thoại gọi cho Hoàng...
- 10 phút sau Hoàng có mặt tại quán Ciao, Tuyết Mai rụt rè đưa chiếc máy nhỏ xíu đó cho Hoàng.
- Giỏi lắm, tội của nhóc đc miễn đó – Hoàng cười tươi
- Em xin lỗi, e thật ko ngờ cô ta lại là loại người như thế, e đúng là nhìn lầm người mà...e bị tình cảm che mờ hết mọi thứ - Tuyết Mai rơm rớm nước mắt
- Thôi không sao? Cô biết vậy thì tốt rồi, từ nay chọn bạn mà chơi nhé...- Hoàng mỉm cười
- Dạ..anh...anh..cho e gửi lời...xin lỗi Trúc.. – Tuyết Mai lắp bắp..
- Được rồi nhóc Ạh, tôi phải đi đây- Hoàng xoa xoa đầu của Tuyết Mai, trông con nhóc lúc này rất tội nghiệp. Lần đầu tiên nó thấy Hoàng dịu dàng với mình vậy, con nhóc hơi ngỡ ngàng. Hoàng đi rồi mà con nhóc vẫn耿耿 ngơ...
-
- Tại nhà Hùng... 3 thằng nhóc đang chụm đầu vào nghe giọng nói từ chiếc máy ghi âm, cái máy ghi âm nhỏ xíu bật lên, giọng của Minh Hồng phát ra loa rõ mồn một...Bản chất của Minh Hồng quả là đã hiện rõ, vừa ác độc vừa gian xảo...3 thằng nhóc cũng ko thể ngờ núp dưới bộ mặt xinh đẹp đó lại là 1 tâm hồn đen tối đến thế...
- Trời...cô ta là loại người kiểu gì vậy, còn đáng ghét hơn chị e Tuyết Mai Tuyết Lan nữa – Hùng thốt lên
- Công nhận đó...Cậu mà lấy phải cô ta thì đúng là xuống địa ngục rồi – Hoàng nhìn Long
- Cũng may là nhìn ra sớm bộ mặt của cô ta...ko biết ba tôi mà nghe đc giọng nói của con dâu tương lai thì sẽ thế nào nhỉ - Long trầm ngâm
- Thì chắc chủ tịch Trần sẽ tổ chức ngay một buổi tiệc tổng tiễn cô ta khỏi tập đoàn này thôi ha ha ha – Hùng cười ngoác miệng
- Được vậy thì tốt quá, tôi chỉ lo ko biết cô ta còn giờ trò gì nữa ko?...- Long lo lắng
- Đúng rồi đó, cô ta chẳng từ thủ đoạn nào đâu. – Hoàng đồng tình
- Trước mắt là phải để ý đến Dung và Trúc đã – Long nói
- Cậu nói cũng đúng...

- Trước hết uống mừng cho thành quả của chúng ta, công lớn nhất thuộc về Hoàng đã có công chiêu dụ đc Tuyết Mai... - Hùng nâng ly
- Ok – Hoàng và Long cười và nâng ly

.....

Sau hôm gặp Tuyết Mai, Minh Hồng cũng lo lắng ko kém...tuy mạnh miệng vậy nhưng trong lòng nó như có lửa đốt...Nó đi ra đi vào, hậm hực...cái đầu nó bắt đầu hoạt động hết công suất để nghĩ ra những gì tiếp theo nên làm...Nó mỉm cười nham hiểm...(ôi cái bộ mặt trông thật là nanh ác(>_<)=“”>

57. Chương 57

Con nhóc gọi điện thoại cho ông Trần...

-

- Dạ...chuyện này thực sự rất khó nói...con khổ tâm lắm..

-

- Thực ra...con rất xin lỗi bác...ý con là...con muốn xin bác và ba mẹ cho con đc...hủy hôn..

- - Ông Trần hốt hoảng

- Anh Long ko thích con, anh ý lúc nào cũng chạy theo hình bóng khác...thậm tâm con đã cố gắng chịu đựng nhưng dù gì con cũng là con gái...con có lòng tự trọng của mình...con ko thể cứ chạy theo anh Long mãi như thế đc – Minh Hồng sục sục

- - ông Trần đổ dành Minh Hồng

- Nhưng con...

-

- Dạ...chưa...con muốn nói với bác trước...dù gì con rất yêu quý và tôn trọng bác mà...con sẽ nói với ba mẹ con sau đó và để ba mẹ con đến thưa chuyện với 2 bác, con ko muốn bác bị bất ngờ...

-

- Nhưng bác ơi...bác đừng mắng mỏ anh Long quá nha bác, kéo anh nghĩ là con nói gì anh, anh lại ghét con...

- - ông Trần cương quyết

- Dạ..

-

- Vâng, con chào bác...- Minh Hồng cúp máy, nó mỉm cười, vậy là kế hoạch đã thành công, nó đã tiến lên được bước nữa...Chỉ mất mấy giọt nước mắt mà đã đạt mục đích...Không ngờ chủ tịch Trần lại dễ dụ thế...

.....

Ông Trần cúp máy, lúc này ông vô cùng giận dữ...thằng con trai mà ông yêu quý từ trước đến nay lúc nào cũng nghe lời ông vậy mà bây giờ chỉ vì con nhỏ đó mà thằng nhóc chống đối lại ông. Ko biết con nhỏ đó có bỏ bùa mê thuốc lú gì ko mà sao thằng nhóc đó mê tí. Ông mang máng nhớ lại hồi trước...lúc đó gia đình mới chuyển nhà đến gần nhà Trúc ở. Thằng nhóc đã rất quấn quýt con nhỏ, nó chẳng chơi với ai ngoài con nhóc đó. Con nhóc đó cũng dễ thương, lễ phép...

- Năm nay sinh nhật con thích gì nào? – ông Trần cười nhìn cậu con trai 10 tuổi của mình

- Con thích lấy Trúc về làm vợ - Long ngây ngô nói

- Hả? Sao con lại thích thế- ông Trần ngạc nhiên

- Vì Trúc xinh như búp bê ý, Trúc dễ thương lắm, lấy Trúc về làm vợ thì lúc nào con cũng đc chơi với Trúc...- Long cười tí mắt

- Thế con ko thích gì nữa sao? Ba sẽ mua cho con đó- ông Trần cười tủm tỉm

- Con chỉ thích Trúc thôi, ba cưới Trúc về làm vợ cho con – Long cương quyết....(nhỏ mà mê gái thế)

Như vậy là thằng nhóc thích nhỏ Trúc từ lúc nhỏ lận, bây giờ tình cảm nó dành cho Trúc càng sâu đậm, việc tách chúng nó ra quả là khó khăn. Chỉ còn 1 cách là cho Long và Minh Hồng đính hôn sớm...như vậy mới ổn... Nghĩ là làm, ông Trần nhắc máy bấm điện thoại gọi cho ba mẹ Minh Hồng.

- Alo. Tôi Trần Lâm đây...tôi có việc muốn bàn với anh chị...

.....

Trong suốt tuần vừa rồi, Hoàng ngày nào cũng lon ton đi xe bus với Trúc, ngày nào cũng gặp ông lão “mafia” (đấy là theo như lời Hoàng gọi). Sau hôm bị dũa cho te tua xấu hổ trước bàn dân thiên hạ Hoàng có vẻ biết điều hơn, nhắc thấy bóng dáng ông lão là Hoàng ngoan ngoãn đứng dậy nhường chỗ ngay. Ông lão có vẻ hài lòng lắm... Ông lão có vẻ quý Trúc lắm...nói chuyện với con nhỏ rất rôm rả... tuy vậy lại hay chê bai Hoàng

- Nè, cái thằng nhóc này, đi học hay là đi chơi đó, sao cái tóc cứ dựng ngược cả lên thế kia, nhìn y như cái chông cắm hoa (trời, tóc đẹp zì mà ví với cái chông cắm hoa)

- Nè, cái thằng nhóc này, đi học cho đàng hoàng, sao áo gì mà nửa cho trong quần, nửa cho ngoài quần thế...

- Áo sống kiểu gì thế kia, cài cúc vào, phanh thế kia khác gì cởi trần...

- Bla, bla....

Nói chung hôm nào ông lão “mafia” cũng có cái để mà chê bai Hoàng, làm thằng nhóc tức muốn xì khói lun nhưng chẳng dám nói gì hix hix thật là mất mặt thiếu gia quá đi. Không hiểu sao cứ nhìn vào mắt ông lão là Hoàng lại thấy ớn ớn...cho nên nó im re trước những lời phàn nàn của ông lão “mafia”, không những vậy mà còn làm theo răm rắp. Ko vuốt keo, ko phanh áo, mặc quần áo đàng hoàng....thậm chí còn ko dám xịt nước hoa nữa...(tội nghiệp thằng nhóc).

Và hôm nào Trúc cũng có 1 trận cười bể bụng, đi vào trường rùi mà con nhóc vẫn ôm bụng cười, cười chảy nước mắt giàn dụa

- Em cười xong chưa?...Không thông cảm cho người ta thì thôi đằng này...- Hoàng nhăn nhó, phanh cái cổ áo ra, kéo áo khỏi quần...

- Ôi trời ơi, cười chết mất thôi...ha ha ha ha – Trúc nhìn bộ dạng Hoàng mà ngoác miệng cười to hơn làm Hoàng càng bực hơn

- Có chuyện gì mà “gà tre” cười dữ vậy? – Hùng ở đâu xuất hiện, nó quay ra nhìn Hoàng và nó tròn xoe mắt kinh ngạc. – Mà hôm nay bị bệnh hả?...mày sao vậy? Đầu tóc với quần áo mà hôm nay làm sao vậy, bộ tính hù tao hả?

- Mà có thôi đi không...lại đc cả mày nữa...sao hôm nay bực thế ko biết! Từ ngày mai tao sẽ ko đi xe bus nữa, ông già “mafia” đáng ghét- Hoàng bực bội bỏ đi để lại Hùng sau lưng đang ngơ ngác và Trúc thì đang cười ngoác miệng

- Sao lại thế hả Trúc? Đạo này nó lạ lắm

- Tại Hoàng gặp phải mafia đó anh hí hí – Trúc cười khúc khích

- Hả? – Hùng há hốc miệng

- Thôi e vào lớp đây – Trúc vẫy vẫy tay để lại Hùng ngơ ngác chẳng hiểu gì cả

.....

Tối hôm đó tại nhà Long...

- Ba nói sao cơ, đính hôn ăh...tuần sau hă ba?...Ba đã hứa với con rồi cơ mà...con ko muốn đính hôn khi còn đang đi học – Long giãy nảy lên sau khi nghe ông Trần tuyên bố câu trắc nịch

- Không nói nhiều...ba đã suy nghĩ rồi...hơn nữa chỉ là đính hôn thôi...đã cưới đâu mà con lo...ba muốn công khai chuyện con và Minh Hồng và chuyện kết thông gia của 2 nhà

- Không...không đời nào...- Long hét lên

- Ba quyết rồi...con phản đối vô ích...Minh Hồng là con dâu do ba lựa chọn...con ko thể tự ý quyết định chuyện này đc. – ông Trần lạnh lùng tuyên bố

- Ba...đã lựa chọn sai lầm rồi đó – Long ném cái nhìn uất ức về phía ông Trần và đi lên phòng

Chắc chắn Minh Hồng đã giở trò gì đó, ko thì tự dưng ba nó lại đổi ý nhanh như thế. Không đc, phải hành động thôi...cô ta đã cố tình giở trò vậy thì nó cũng không khách sáo nữa. Nó cũng định cho cô ta 1 con đường sống nào ngờ cô ta còn muốn thế này nữa. Quá quắt lắm rồi...Đã thế nó sẽ không nhân nhượng nữa...

Vài ngày sau tin tức về cuộc đính hôn giữa Long và Minh Hồng rầm rộ trên các trang phương tiện truyền thông. Tất nhiên là lũ nhóc cũng biết và khỏi nói cũng biết ai là người buồn nhất rồi. Trúc buồn lắm, nó cảm giác sắp mất đi 1 người bạn mà nó yêu quý nhất. Minh Hồng đã hại nó, nhưng nó lại ko muốn nhắc đến chuyện đó...nó biết Minh Hồng làm thế cũng chỉ vì Long mà thôi. Cho nên sau chuyện xảy ra nó cũng ko buồn truy xét xem sự tình ra làm sao. Con nhóc vô tư vậy đó...

Hoàng biết Trúc buồn lắm, nó thấy Trúc buồn thì cũng buồn theo, mặc dù đáng lẽ nó phải vui vì sắp sửa loại đc đối thủ đáng gờm là Long. Vậy mà nó chẳng vui chút nào, nó còn cảm thấy đáng tiếc khi Long phải đính hôn với 1 đứa con gái như Minh Hồng...Nó còn cảm thấy bức bối hơn khi từ hôm Long biết tin đó mà ko 1 lời liên lạc báo với tụi nó đặc biệt là Trúc. Thất Trúc buồn thực sự thẳng nhóc ko chịu nổi...Tuy về bề ngoài con nhóc tỏ ra là rần rở suốt ngày cười cười nói nói, nhưng nó biết hoàn toàn chỉ là để che dấu nỗi buồn trong lòng con nhóc...

Hoàng quyết định đi sang canh cửa để gặp bằng đc Long và nó đã đạt đc mục đích.

- Cậu bị làm sao vậy?...Sao cậu lại đồng ý đính hôn với Minh Hồng?...Chẳng lẽ ba cậu khi nghe xong đoạn băng đó mà vẫn bắt ép cậu vậy sao? – Hoàng hỏi

- Tôi sẽ giải thích với mọi người sau...hiện tại tôi chưa thể nói gì cả - Long tránh cái nhìn của Hoàng

- Vậy là sao? Ít ra cậu cũng phải có 1 vài lời nói giải thích chứ?...Nhất là với Trúc, cậu im lặng thế mà coi đc sao? Sao cậu hèn thế? – Hoàng túm cổ áo Long

- Cậu bỏ tay ra...tôi đã nói tôi chưa giải thích gì lúc này đc...- Long giật tay Hoàng ra khỏi người mình và quay lưng bỏ đi

- Đứng lại đó...đồ hèn...uổng công tôi đã giúp cậu... “BỐP”- Hoàng hét lên lao và Long và oánh 1 cú giữa mặt Long. Long lảo đảo ngã xuống đất, máu rơm rớm bên miệng thẳng nhóc. Nó bức mình ngồi dậy vào lao về phía Hoàng, đâm trả 1 cái. 2 bên cứ thế làm lũ nhóc ở đầu đó bu xung quay đầy.

- Tụi mày ơi, lại xem kìa, anh Hoàng và anh Long đánh nhau

Trúc, Dung, Hùng nghe thấy thế vội vàng chạy tới, tụi nó vào thấy 2 thằng đang vật lộn với nhau. Tụi nhóc lao vào can ra, Hùng ôm vội lấy Long còn Trúc và Dung kéo Hoàng ra ngoài. 2 thằng nhóc nhìn nhau gầm gừ đầy bức tức. Minh Hồng ở đầu thấy thế cũng lao tới, nó lao về phía Long

- Trời ơi, anh Long, anh làm sao thế này, sao lại đánh nhau ở đây? – Con nhóc hoảng hốt đưa tay lên vết thương rớm máu trên miệng Long nhưng thẳng nhóc quay đi tránh cái tay của Minh Hồng

- Trúc đang ở đây rồi, cậu giải thích đi – Hoàng hét lên

- Giải thích gì chứ, anh Long là chồng tôi, chúng tôi sắp đính hôn, còn cô chỉ là kẻ thứ 3 chen vào...mấy người ỉ đồng bắt nạt Long hă- Minh Hồng chu chéo

- Cô im đi...đây ko phải chuyện của cô- Long nghiến răng

- Đồ quỷ cái – Hoàng nhìn Minh Hồng nói

- Anh nói cái gì? – Minh Hồng bực bội lao tới

- Thôi đi, cô làm loạn vậy chưa đủ sao? Đi về mau... - Long ra lệnh và bỏ đi

Minh Hồng nghe vậy liền dừng lại và chạy theo Long. Trúc đứng đó, nó ko nói gì cả, chỉ nhìn thôi, nó chợt mỉm cười, nhưng mắt nó đã đỏ hoe. Hoàng thấy vậy, liền tiến tới chỗ nó, khoác nhẹ vai con nhóc, nó nhìn con nhóc bằng ánh mắt ấm áp. Con nhóc ngược lên nhìn, nó cười nhẹ. Hoàng ném anh nhìn bực bội về phía Long và kéo Trúc đi.

Tan học...Trúc ra ngoài đã thấy Hoàng đứng đợi ngoài cửa...con nhóc ngạc nhiên hỏi

- Anh đứng đây lâu chưa? Có chuyện gì thế?

- Em rảnh ko? Có 1 chỗ hay lắm, đảm bảo e thích, đi với anh nhé? – Hoàng nháy mắt

- Đi đâu vậy?

- Đi chơi xa xa 1 tý cho thay đổi không khí ý mà, địa điểm thì bí mật hí hí

- Nhưng phải về nhà thay đồ đã chứ, đi chơi xa cũng phải chuẩn bị ít đồ chứ

- Ok. Lên xe đi anh đưa về cho nhanh

- Nhưng mà...

- Nhưng nhì gì...không thì ko kịp bây giờ - Hoàng kéo tay Trúc lên xe.

58. Chương 58

Con nhóc về nhà cất đồ, nó thay đồ khác mặc đi đường, nó còn cẩn thận mang theo 1 chiếc áo khoác, dù gì trời cũng đã lạnh rồi mà, sang cuối tháng 11 rồi còn gì... Nó mặc 1 chiếc quần kaki đen, áo dài tay màu tím và đôi giày vải màu đen. Trông rất năng động. Khoác trên lưng 1 cái balo vừa vừa nó tung tăng ra ngoài đã thấy Hoàng chờ ở đó rồi. Thằng nhóc mặc kaki đen (úi trùng nhau rùi nè), 1 chiếc áo dài tay cổ tim màu lam và khoác chiếc áo khoác đen ra ngoài. Thằng nhóc cười tươi

- Xong chưa? Ta đi chứ? Mà e mang những gì trong balo vậy?

- Bí mật! – Trúc tủm tỉm

- Em cầm cái này nhé – Hoàng đeo vào cổ Trúc 1 cái máy ảnh – Khi nào thấy gì hay thì chụp nhá

- Ok hi hi hi- Trúc cười tít mắt

- Mà mình làm 1 kiểu khởi hành cái đã – Hoàng kéo Trúc lại gần và chụp tách 1 cái. Trông 2 đứa đến là dễ thương

- Nào xuất phát thôi...ôm chặt anh vào nhá – Hoàng cười tủm tỉm

- Hok ôm

- Hok ôm ngã ráng chịu nhá, anh đi nhanh đó

- Kệ tui...- Trúc bướng bỉnh

Hoàng cầm 2 tay Trúc kéo ôm chặt vào eo mình, Trúc bị bất ngờ định giật tay lại. Nhưng Hoàng đã cầm chặt tay và kéo lại.

- Ôm chặt vào kẻo ngã đó, đừng sợ...- Hoàng nói xong phóng vút đi làm Trúc ko kịp trở tay.

59. Chương 59

Con nhóc về nhà cất đồ, nó thay đồ khác mặc đi đường, nó còn cẩn thận mang theo 1 chiếc áo khoác, dù gì trời cũng đã lạnh rồi mà, sang cuối tháng 11 rồi còn gì... Nó mặc 1 chiếc quần kaki đen, áo dài tay màu tím

và đôi giày vải màu đen. Trông rất năng động. Khoác trên lưng 1 cái balo vừa vừa nó tung tăng ra ngoài đã thấy Hoàng chờ ở đó rồi. Thằng nhóc mặc kaki đen (úi tròng nhau rồi nè), 1 chiếc áo dài tay cổ tim màu lam và khoác chiếc áo khoác đen ra ngoài. Thằng nhóc cười tươi

- Xong chưa? Ta đi chứ? Mà e mang những gì trong balo vậy?

- Bí mật! – Trúc tùm tùm

- Em cầm cái này nhé – Hoàng đeo vào cổ Trúc 1 cái máy ảnh – Khi nào thấy gì hay thì chụp nhá

- Ok hi hi hi- Trúc cười tí tít mắt

- Mà mình làm 1 kiểu khởi hành cái đã – Hoàng kéo Trúc lại gần và chụp tách 1 cái. Trông 2 đứa đến là dễ thương

- Nào xuất phát thôi...ôm chặt anh vào nhá – Hoàng cười tùm tùm

- Hok ôm

- Hok ôm ngã ráng chịu nhá, anh đi nhanh đó

- Kệ tui...- Trúc bướng bỉnh

Hoàng cầm 2 tay Trúc kéo ôm chặt vào eo mình, Trúc bị bất ngờ định giật tay lại. Nhưng Hoàng đã cầm chặt tay và kéo lại.

- Ôm chặt vào kéo ngã đó, đừng sợ...- Hoàng nói xong phóng vút đi làm Trúc ko kịp trở tay.

Chả mấy chốc Hoàng đã đưa Trúc ra khỏi chốn thành phố ồn ào tấp nập, xung quanh chúng nó là những hàng cây xanh biếc, Trúc rất khoái chí, con nhóc cầm máy ảnh chụp lia lịa.

- Từ từ, ở kia có hoa đẹp quá, hoa gì mà lạ thế ko biết – Trúc khều khều Hoàng – Để tôi chụp cái nào

- Í, 1 đàn bò kìa...con bò con đang “ti” bò mẹ kìa, dừng..dừng lại – Trúc lại bắt Hoàng dừng lại để chụp ảnh

- Em đứng ra kia đi, cảnh đẹp đó, anh chụp cho...- Hoàng cười

- Đẹp thiệt, tui đứng zì được chưa? – Trúc tạo dáng xìtin

- Ok, đẹp lắm – Hoàng giơ ngón tay cái lên

- Xong chưa? Ra đây tôi chụp cho – Trúc cười tươi tiến đến phía Hoàng và giơ tay ra

- Khỏi, để anh để chụp tự động, mình chụp chung 1 kiểu nhé

- Ủh, đc đó – Trúc cười tí tít mắt

Hoàng cầm cúi chỉnh chỉnh rồi thằng nhóc chạy ào về phía Trúc, nó nhanh tay khoác lên vai Trúc và cười rất tươi

“TÁCH”

- He he đẹp quá!

- Cho tôi xem với – Trúc nhảy nhảy lên nhìn (vì con nhỏ thấp hơn Hoàng bao nhiêu)

- Đó xem đi, lên xe nào, tới nơi còn khỏi cảnh đẹp cho e nhìn nữa đó

- Vậy sao? Mà tóm lại chúng ta đi đâu thế?

- Đi làng cổ Đường Lâm

- Làng cổ Đường Lâm hả? Tui có nghe qua đó là ngôi làng xưa nhất ở Việt Nam đúng ko, có ngôi nhà đc xây dựng cách đây tận mấy trăm năm lận

- Đúng rồi... nhà ở đó toàn xây bằng đá ong...có ngôi nhà đc xây cách đây 400 năm lận

- Ui, xưa quá nhỉ? Hay quá! Đi nhanh đi, tôi tò mò muốn xem ngôi nhà đó lắm đó – Trúc cười toe toét

- Anh biết là e sẽ thích mà! Gà tre gốc ghềch – Hoàng tùm tùm

Khi đến nơi thì cũng quá trưa, 2 nhóc gửi xe và bắt đầu đi vào. Ngay trước cổng làng là có người bán bún đồ đường đi, chị ta rất niềm nở và nhiệt tình chỉ dẫn. Trục nhìn về phía cổng làng, bên trái là 1 cái cây cổ thụ rất to, bên phải là 1 ao sen rất đẹp, tiếc là chẳng có bông sen nào...Nó ngắm nghía và chụp ảnh...xem ra cô nàng có vẻ rất thích thú

- Đi thôi, chúng ta phải kiếm cái gì ăn đã rồi mới đi thăm quan đc chứ, anh bắt đầu đói meo rùi nè – Hoàng nhăn nhó và ngó xung quanh tìm hàng ăn

- He he he, tôi chuẩn bị hết rồi nhé, anh muốn ăn gì nào – Trục cười rất tươi, nó bỏ cái balo trên vai xuống vỗ vỗ. Xem ra con nhóc đúng là có tâm hồn ăn uống, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn đồ ăn.

2 đứa kiếm 1 chỗ ngồi, Trục bắt đầu lục lọi, lấy đủ thứ trong balo ra nào là hoa quả, bánh, sữa, pate, bơ...lại còn có cả gimbab nữa...(chuẩn bị từ lúc nào vậy trùi)

- Cái này cô làm lúc nào thế? Cô cũng biết làm cái này sao? – Hoàng cầm miếng gimbab lên ngắm nghía

- Biết chứ sao ko hi hi hi, tôi làm từ hôm qua, nhưng lỡ làm nhiều quá, nên hôm nay mang đi ăn nốt, anh ăn thử xem món này tôi biến tấu theo phong cách của “Trục” nên ko giống ngoài hàng anh ăn đâu nhé – Trục cầm 1 miếng ăn

- Liệu có đau bụng ko đấy? – Hoàng nghi ngờ

- Anh ko ăn thì thôi, đưa đây – Trục tính giật lại

- Ăn, ăn chứ hi hi hi – Hoàng bỏ tọt miếng cơm vào mồm, ôi trời sao lại ngon thế này, khác hẳn những lại Hoàng ăn ở ngoài hàng, vừa miệng, thơm thơm mùi pate nữa...

- Sao? Anh thấy sao? – Trục hồi hộp hỏi

- Ngon!! Rất ngon!! – Hoàng cầm thêm miếng nữa ăn, và rất nhiều miếng sau đó. Xem ra thằng nhóc kết đậm món này của con nhỏ rồi.

- Hi hi hi, tui bảo mà lị, ngon mà

- Cô cho cái gì mà ngon vậy?

- Tôi ko trộn giấm với đường vào cơm như người ta vẫn làm mà tôi trộn pate vào cơm cho thơm hi hi hi, tui thích ăn pate mà

Sau khi oánh chén 1 bữa no nê, 2 đứa bắt đầu đi thăm thú mọi nơi ở đó, ngôi làng những ngôi nhà toàn xây bằng đá ong. 2 đứa đi khắp nơi, vào đình làng, vào chùa Mía, rồi đền 2 vua... Lúc nhóc vào ngôi nhà nghe nói là xưa nhất trong làng, tụi nó thấy cũng có mấy người vào đó trước. Chủ nhà là 1 ông khoảng ngoài 60 tuổi, dáng người gầy gầy nhanh nhẹn và khá niềm nở với khách. Ngôi nhà nhà làm toàn bằng gỗ, bước vào trong thấy mát rượi. Trước nhà là 1 cái sân khá rộng với 7-8 chum toàn đựng tương, ở đây cũng có nghề làm tương mà. Chủ nhà niềm nở giới thiệu với khách về lai lịch ngôi nhà, Hoàng thì ko lấy làm lạ lắm vì nó có lần đã ghé qua đây chơi rồi, còn Trục thì cứ tròn xoe mắt mà nghe

- Ngôi nhà này của bác đc xây từ 400 năm trước rồi, đây là 1 trong những ngôi nhà lâu nhất ở đây đó. Mấy nhà khác cũng cổ nhưng chỉ đc khoảng 200 năm thôi. Mọi thứ trong nhà là hầu như còn nguyên vẹn từ hồi xưa, còn chỉ có nền nhà là lát lại

Trục nhìn cái nền nhà cũng là gạch mà nó đoán là cũng lát lâu rồi, chứ mới lát thì phải lát gạch đá hoa chứ

- Nền nhà bác lát lâu chưa hả bác – Trục tò mò

- Nền nhà nhà bác thì lát lại cách đây 100 năm

- Hả? – con nhóc suýt té ngã, 100 năm mà bác ý nói cứ như 1 năm vậy hic hic

Nghe giới thiệu chán chê, 2 đứa lại ra chụp ảnh, xem ra là cũng nhiều người có nhả hứng đến ngôi làng này lắm. Bằng chứng là có 1 nhóm người mặc đồ cưới xin phép vào đây chụp ảnh. Mà công nhận, chụp ảnh cưới đen trắng mà chụp ở làng cổ Đường Lâm này là đúng quá đi rồi.

- Nè, sau này mình cưới, cũng qua đây chụp nhá bà xã – Hoàng ghé tai Trúc thì thầm
- Đồ cà chớn...ai là bà xã anh chứ - Trúc bấu môi
- Hi hi hi ai thì người đó tự hiểu thôi – Hoàng cười tỉnh bơ
- Xí...đồ đáng ghét – Trúc lườm Hoàng rách cả mắt
- Mà cũng muộn rùi đó, mình chuẩn bị về thôi, kéo tỳ nữa đi đường xa nguy hiểm lắm... - Trúc nhìn đồng hồ
- Ủh nhỉ, mãi chơi quên cả thời gian – Hoàng giật mình
- Nhưng mà vui thiệt đó, tui thích đến đây chơi lắm, mọi thứ đều rất thanh bình... - Trúc cười, nụ cười thật là đẹp
- Nếu e thích, thỉnh thoảng anh lại đưa em đi chơi như thế này – Hoàng dịu dàng
- Thích lắm!! Cảm ơn anh nha
- Gà tre nướng, cảm ơn cái gì chứ - Hoàng cốc đầu Trúc

2 nhóc tạm biệt chủ nhà, và lên đường đi về. Trời đã bắt đầu tối và lạnh. Trúc rút cái áo khoác của nó ra mặc. Hoàng cũng ko dám phóng nhanh vì sợ con nhỏ lạnh và sợ. Trúc khá mệt và buồn ngủ, nó cũng hơi lạnh nữa. Người nó hơi run, nó ôm nhẹ vào eo Hoàng. Lưng Hoàng rộng rãi và ấm cũng biết bao, thật vững chãi, tự dưng nó có cảm giác ko thấy sợ hãi gì cả, nó thấy tin tưởng vào Hoàng.

- Cảm ơn anh nha!!! Hôm nay...em vui lắm – Con nhỏ thì thầm
 - Hả? Em nói gì cơ? Anh nghe ko rõ – Hoàng ngoái mặt lại hỏi
 - À, ko có gì, tôi nói là tôi...buồn ngủ quá í mà – Trúc đỏ mặt chống chế
 - Gà tre nướng, buồn ngủ thì ngủ đi, lưng anh đó, gối vào mà ngủ, ôm chặt vào kéo ngã đó – Hoàng dịu dàng
- Trúc thấy nóng bừng hết cả mặt, may mà Hoàng ko nghe thấy câu nói của nó ko thì xấu hổ chết mất, ko hiểu sao nó lại dỗi đại từ nhân xưng như thế. Con nhóc phì cười trước cái ý nghĩ ngớ ngẩn của nó. Hoàng cũng dễ thương đó chứ, lúc thì thẳng nhóc chững chạc như người lớn, lúc lại nhặng xị như 1 đứa con nít. Nhưng mỗi khi ở bên Hoàng nó lại thấy vui vui.

Nghĩ 1 lúc thì Trúc cũng ko cưỡng lại đc cơn buồn ngủ, nó gục xuống và ngủ ngon lành trên lưng Hoàng. Hoàng kéo tay con nhóc đút vào 2 túi áo mình cho đỡ lạnh tay và phóng về nhà.

.....

Sau buổi đi chơi hôm đó, Trúc có vẻ gần gũi với Hoàng hơn, con nhỏ hay cười và hay nói chuyện nhiều hơn. Dung thấy thế thì lạ lắm...

- Nè, bồ với anh Hoàng có chuyện gì mà 2 người cứ xì xầm riêng vậy
- Hi hi hi có gì đâu, hôm trước Hoàng đưa mình đến làng cổ Đường Lâm chơi, vui lắm, ở đó đẹp lắm
- Á à, 2 người chơi đánh lẻ nhá, ko rủ tui nhá – Dung ré lên
- O..tại hôm đó bất ngờ quá, Hoàng chỉ rủ đi chơi...mình cũng ko biết đi đâu...mãi sau mới biết mà...Lần sau mình rủ bồ và anh Hùng đi qua đó chơi nhá – Trúc lúng túng
- Thui...hok thêm...- Dung giả vờ giận dỗi
- O...mình xin lỗi bồ mà...thiệt tình mình ko cố ý...mình...mình – Trúc cuống quýt...
- Mình đùa đó...- Dung cười toe toét, nó thừa biết Trúc buồn chuyện Long nên Hoàng đưa Trúc đi chơi, hơn nữa, nó cũng đánh lẻ đi chơi với Hùng mà...hi hi hii (ghê chưa)
- Thiệt hả? Làm mình hết hồn!..Trúc thở phào nhẹ nhõm nó chợt nhìn thấy 1 cái phong bì màu hồng hồng ở trên vở của Dung có đề gửi Trúc
- Cái gì thế Dung, của mình hả - Trúc cười tươi

- Đó là....thiếp mời dự lễ đính hôn...Minh Hồng vừa sang gửi lúc này đó – Dung ngập ngừng
- Hả?
- Bỏ có định đến dự ko? Theo mình bỏ ko nên đến – Dung lo lắng, nó sợ Trúc sẽ bị tổn thương
- Mình...mình chưa biết nữa...có lẽ...mình...sẽ đến dù gì Long cũng là bạn mình mà. – tim Trúc thấy nhói đau

60. Chương 60

Tối hôm đó tại nhà Minh Hồng...ba mẹ Long đang ngồi bàn chuyện với ba Minh Hồng về kế hoạch tổ chức lễ đính hôn sắp tới.

- Vậy tình hình hình kế hoạch là như thế...anh có ý kiến thắc mắc gì ko? – ông Trần nói
- Không, tôi ko có ý kiến gì hết, như vậy là rất chu đáo rồi – ba Minh Hồng cười xuề xòa
- Vậy thì tốt, còn Minh Hồng đâu, cả bà nhà nữa – ông Trần cười
- Àh, cháu nó đang thử váy cho buổi lễ đính hôn ở trên kia, hình như có chiếc váy hơi trục trặc gì đó nên phải gọi người đến sửa, chắc cũng xong rồi đó.
- Ồ! Vậy sao?? Long này, con thử lên xem Minh Hồng thử váy xong chưa, nếu xong rồi dẫn xuống ta xem nhé – ông Trần cười tủm tỉm
- Nhưng con...- Long bối rối, thằng nhóc ko muốn lên
- Lên đi...- ông Trần nghiêm giọng
- Lên đi con, phòng Minh Hồng ở ngay đầu tiên bên trái đó

Trước mặt bao nhiêu người, Long đành lủi thủi đi lên tầng... Đứng trước cửa phòng nó nghĩ là của Minh Hồng, nó đoán thế, vì cả nhà chỉ có phòng này sơn cánh cửa màu hồng. Nó đang phân vân tính gõ cửa thì nó nghe có tiếng vọng từ bên ngoài ra

- Con gái đẹp lắm...
- Hi hi hi, con gái mẹ mà, con phải đẹp nhất đêm hôm đó chứ- Giọng Minh Hồng lãnh lút
- Vậy là con sắp trở thành con dâu của chủ tịch tập đoàn Hùng Long rồi, con giỏi thật đó, con nói gì với ông Trần mà ông ý lại đồng ý tổ chức lễ đính hôn sớm vậy, lúc đầu là bàn để khi nào 2 đứa học xong cơ mà...
- Thế mới giỏi đó mẹ...hi hi – Minh Hồng cười khúc khích

Long nghe đến đoạn này, nó nhanh tay vớ lấy cái điện thoại bấm vào ghi âm...

- Là sao? Mẹ ko hiểu...
- Ông Trần coi vậy mà dễ dụ lắm mẹ ời, con chỉ tốn chút nước mắt thôi mà...với cả con đánh vào tâm lý của ông ta nữa...con dọa sẽ từ hôn, mà lý do là Long cặp kè với con Trúc kia...ông ta rất trọng danh dự... hi hi hi vậy là ông ta trúng kế...- Minh Hồng đắc chí
- Con gái mẹ giỏi thật đó. Không lâu nữa đâu...tập đoàn Hùng Long sẽ là của gia đình ta, lúc đó... công lớn nhất là của con đó, ba con sẽ rất tự hào về con
- Sao lại của gia đình ta...con tưởng chúng ta chỉ hợp tác làm ăn chứ
- Con gái ngốc...hợp tác là lúc đầu thôi...mục đích cuối cùng là phải chiếm bằng được tập đoàn này. Lúc đó con sẽ đường đường chính chính ko sợ bị thằng Long bắt nạt nữa
- Vậy sao mẹ...vậy thì tốt quá...con mong đến ngày đó lắm hha ha ha, lúc đó cả Long và con Trúc kia sẽ phải ở dưới chân con thôi – Minh Hồng cười lớn

Tất cả mọi lời nói của Minh Hồng và mẹ, Long đều nghe thấy cả. Nó cảm thấy ghê sợ cái gia đình này, trước là Minh Hồng nay là cả ba mẹ cô ta. Họ thật xảo quyệt và tham lam...Nó định sẽ nói chuyện với Minh Hồng về cuộn băng ghi âm, để cô ta rút lui, xin từ hôn, làm vậy vừa thì việc hợp tác giữa 2 nhà sẽ ko bị ảnh hưởng. Nhưng bây giờ nó quyết định sẽ nói toàn bộ sự thật cho ba...

Sau khi lấy lại bình tĩnh, nó gõ cửa phòng Minh Hồng...

- Ai đó – Tiếng mẹ Minh Hồng

- Cháu Long đây ạ, ba cháu muốn mời cô và Minh Hồng xuống nhà nói chuyện ạ

Nghe giọng Long cả 2 mẹ con Minh Hồng đều giật mình, 2 người ko biết cuộc trò chuyện lúc này đã bị Long nghe thấy chưa. Minh Hồng sợ tái mặt, mẹ Minh Hồng sau phút lúng túng thì trấn an Minh Hồng và nói

- Đợi chút, cô ra mở cửa đây

Bà ta ra mở cửa, nhìn thấy Long bộ mặt rất lạnh lùng thản nhiên, trông không có vẻ gì là biết chuyện. Bà giả vờ bắt chuyện

- Ồ, cô và Minh Hồng đang thử đồ cho Minh Hồng, cháu có muốn vào xem ko?

- Dạ,...thôi ạ...cô và Minh Hồng cứ thử đồ đi vậy, cháu phải xuống nhà kéo ba đợi

- Vậy cháu xuống đi, cô và Minh Hồng xuống ngay đây – Bà ta mỉm cười

- Dạ..cũng đc ạ, cháu xin phép xuống trước – Long quay mặt bước đi

Thấy mẹ bước vào phòng, Minh Hồng vội vã chạy ra hỏi

- Sao mẹ? Thái độ anh ta thế nào? – Minh Hồng lo lắng ra mặt

- Chắc nó vừa mới lên thôi, nó đang vội xuống nhà mà, với lại ko thấy nó biểu hiện gì ra nét mặt cả...chắc nó ko nghe thấy gì đâu...

- Mẹ chắc ko?

- Chắc mà...thôi con tươi tỉnh lên rồi theo mẹ xuống dưới nhà nào. – bà ta mỉm cười kéo tay Minh Hồng ra khỏi phòng

2 mẹ con Minh Hồng cười tươi bước xuống dưới nhà...

- Ồ, Minh Hồng, con rất xinh đẹp, con sẽ là người đẹp nhất trong tối hôm đó đấy, phải ko Long? – ông Trần trầm trồ, còn bà Trần suýt xoa ko kém

- Dạ...- Long nói bằng giọng quơ nhưng điều đó cũng đủ khiến Minh Hồng sung sướng đến độ cười tít cả mắt. Nó đâu biết rằng, quả báo sắp ập lên đầu nó rồi...

.....

Trên đường về nhà, Long ko nói gì, nó mãi suy nghĩ về việc tối nay...ông Trần thấy nó ko phản đối gì thì có vẻ hài lòng lắm. Bỗng Long quay ra nói

- Ba!! Con có chuyện muốn nói với ba

- Chuyện gì thế, nếu là chuyện hủy hôn thì ba ko đồng ý đâu nhé

- Con chỉ muốn ba xem 1 thứ rồi ba hãy quyết định

- Cái gì vậy?

- Tỷ nữa về nhà con sẽ cho ba xem...

.....

Tại biệt thự nhà Long...

Ba mẹ Long đang nghe rõ từng lời của Minh Hồng, giọng nó lạnh lạnh khác với vẻ thỏ thẻ khi nói chuyện với ông Trần. Ông Trần vô cùng sửng sốt trước bản chất của Minh Hồng...

- Ta...ta thật ko ngờ...Minh Hồng lại...- ông Trần vô cùng ngạc nhiên
 - Còn nữa, đây là đoạn con vừa ghi âm dc lúc lên phòng Minh Hồng, con đã tình cờ nghe dc cuộc nói chuyện của 2 mẹ con cô ta.- Long cầm chiếc điện thoại mở đoạn ghi âm ra. Từng câu đối thoại của 2 mẹ con Minh Hồng vang lên. Ông Trần như chết sững lại, người con dâu mà ông yêu quý bệnh vực bấy lâu nay lại coi ông như 1 thằng ngốc, dễ bị dụ thế ư. Sắc mặt ông Trần từ tái nhợt chuyển sang tím, ông đang giận dữ cực độ...
 - Thật là 1 lũ phản bội...- ông Trần hất tung lọ hoa trên bàn – Ta thật ko ngờ...bấy lâu nay ta... - ông Trần vò đầu- Để bây giờ ta trở thành trò cười cho 1 đứa trẻ như con Minh Hồng.
 - Ba!! Cô ta là 1 đứa con gái xảo quyệt...cô ta luôn hăm hại Trúc...Trúc biết nhưng ko muốn truy cứu chuyện đó vậy mà cô ta ko biết ăn năn...Ba...bây giờ vẫn chưa muộn, ba hãy hủy hôn cho con đi – Long năn nỉ
 - Con nghĩ sau sự việc này ta còn để con bé đó bước chân vào cái gia đình này sao? Còn cả bố mẹ nó nữa...ta sẽ ko để yên việc này đâu. Họ sẽ phải trả giá vì dám đưa ta ra làm trò đùa. – ông Trần nắm chặt tay
 - Ba...ba định làm gì? – Long ngạc nhiên
 - Đó là việc của ba...con hãy cho ba mượn 2 đoạn ghi âm trên...Ba xin lỗi con..tại ba mà con...- ông Trần nhìn Long đầy hối hận
 - Ba àh, tại gia đình họ quá mưu mô thôi...mà bây giờ con phải làm sao?
 - Con yên tâm...hãy cứ chuẩn bị cho lễ đính hôn đi- ông Trần cười nhếch mép, ánh mắt ông ánh lên sự giận dữ
 - Là sao? Sao vẫn phải chuẩn bị cho lễ đính hôn? – Long hét lên
 - Con đừng lo, chỉ là thủ tục thôi...còn nhiều trò hay lắm...ba sẽ cho họ biết mang đụng vào gia đình này chỉ có nước bán xới khỏi cái đất này thôi- ông Trần vỗ vai Long và cười.
- Long ngơ ngác không hiểu gì cả...Nhưng dù sao ba cũng hứa là ko đính hôn với Minh Hồng nữa, nó thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết, nó mỉm cười chạy lên phòng.

61. Chương 61

Chương 61 :

Cùng lúc đó tại nhà Trúc, chính xác là trên sân thượng nhà Trúc và Hoàng, 2 nhóc đang ngồi đó, Trúc cứ im lặng vậy...con nhóc cứ nhìn ra xa xăm ko nói gì hết. Hoàng biết Trúc đang buồn về việc của Long, thằng nhóc thấy đau lòng, trong trái tim Trúc sao chỉ có Long thôi vậy. Nó chỉ là người ngoài cuộc mà thôi...

- Anh đàn cho tôi nghe đi...- Trúc nói khẽ
 - Sao cơ? Em thích nghe anh đàn hả?
 - Ừm – Trúc gật đầu
 - Nhưng hôm trước e nghe chưa xong đã lăn quay ra ngủ rồi, phí bao công anh trở tài – Hoàng phụng phịu
 - Thì hôm nay tôi ko ngủ nữa – Trúc nhe răng cười
 - Nhớ đó ghen, ngủ nữa là “oánh” đó – Hoàng phùng miệng nói
 - Ok – Trúc cười tươi
- Hoàng chạy một mạch xuống nhà lấy cây đàn lên, nó cười tươi và ngồi xuống
- Bây giờ e thích anh hát bài gì nào?
 - Hát bài hôm trước đi, bài đó hay lắm
 - Ok- Hoàng bắt đầu cất giọng hát

If the hero, never es to you

If you need someone, you're feeling blue
 If you wait for love, and you're alone
 If you call your friends, nobody's home
 You can run away, but you can't hide
 Through a storm and through a lonely night
 Then I'll show you there's a destiny
 The best things in life, they are free
 But if you wanna cry: cry on my shoulder
 If you need someone, who cares for you
 If you're feeling sad, your heart gets colder
 Yes I show you what real love can do
 If your sky is grey oh let me know
 There's a place in heaven, where we'll go
 If heaven is, a million years away
 Oh just call me and I'll make your day
 When the nights are getting cold and blue
 When the days are getting hard for you
 I will always stay by your side
 I promise you, I'll never hide

Giọng hát của Hoàng ngọt ngào và ấm áp như đang xoa dịu đi nỗi buồn của Trúc, Trúc thấy trong lòng rất thanh thản. Nó thấy mỗi lần ở gần Hoàng là dường như nó luôn vui vẻ, bên cạnh Hoàng nó luôn tìm thấy sự ấm áp và an toàn. Nó quay ra nhìn Hoàng, Hoàng vẫn đang hát rất mê say, ánh mắt Hoàng nhìn nó rất đắm đuối và dịu dàng. Tự dưng nó nhận ra 1 điều...đó là...Hoàng...rất đẹp trai...(bây giờ mới nhận ra sao? Hơi muộn đó). Và trái tim nó đang đập nhanh dần lên...(sao lại thế nhỉ?)

Hoàng hát xong...nó vẫn ngây người ra nhìn Hoàng...Hoàng cười nói

- Sao thế? Nhìn anh mãi thế? Bộ anh đẹp trai lắm hả? – Hoàng cười tươi rói (ời xuxu chết mất vì nụ cười)
- Hơ...đẹp trai...làm gì có...bình thường thôi nhá – Trúc lúng túng, nó đang nói dối
- Em í...đúng là ko có con mắt thẩm mỹ chút nào – Hoàng phụng phịu
- Hì hì hì , ừh thì đẹp trai...- Trúc cười tít mắt
- Thiệt hả? – Hoàng hồ hởi, nó vẫn biết là nó đẹp trai, nhưng ko hiểu sao nghe con nhóc này công nhận điều đó lại khiến nó sung sướng đến thế.
- hi hi hi , ngốc xít – Trúc cười toe
- Sao anh lại chuyển ra ở riêng, ko ở với bố mẹ - Trúc đột ngột chuyển đề tài
- Ah, có 1 vài lý do – Hoàng trầm ngâm hẳn
- Sao thế? – Trúc ngạc nhiên hỏi
-- Hoàng im lặng nhìn về nơi xa
- Nếu anh k tiện nói thì thôi, không sao mà – Trúc rụt rè

- Ah, không có gì...chắc e biết...ba anh là chủ tịch tập đoàn Vương Hoàng...gia đình tôi là 1 trong gia đình có thế lực rất lớn...chính vì thế ba anh suốt ngày bận rộn với việc điều hành công việc...Mẹ anh là một người phụ nữ đầy đủ cả về công, dung, ngôn, hạnh. Là một người hết lòng vì chồng vì con...vô cùng dịu dàng. Bố anh có một người kế toán là cấp dưới của ông, đó là 1 một người đàn bà sắc sảo, thông minh...Sau này anh mới biết bố yêu người đàn bà đó từ trước khi cưới mẹ...Bố cưới mẹ là do sự sắp đặt của 2 bên gia đình. Mẹ anh biết chuyện đó thì vô cùng đau khổ, bà đã ốm liệt giường và ra đi trong một lần bố anh đang công tác nước ngoài. Một thời gian sau, ông đã cưới người đàn bà đó về làm vợ...Anh không thể chịu đựng đc điều đó...Mỗi lần anh nhìn bà ta là anh lại nghĩ đến nguyên nhân cái chết của mẹ...Anh căm thù cả bố cả bà ta...anh ko muốn ở trong cái ngôi nhà đó. Vì vậy anh quyết định ra ở riêng. Căn nhà này trước kia mẹ anh và bố anh đã từng ở...Anh muốn ở lại căn nhà này... - Hoàng chậm rãi kể lại, ánh mắt Hoàng đã đỏ hoe

- Thật sao? Thật không ngờ là...- Trúc tròn xoe mắt nói

- Không ngờ là trông anh thế này mà lại có gia đình như thế đúng không? - Hoàng mỉm cười chua chát

- Uh, tôi cứ nghĩ anh rất hạnh phúc...- Trúc ngập ngừng

- Cho nên...khi biết chuyện anh và e đc đính ước với nhau...anh rất hạnh phúc nhưng cũng rất buồn...anh muốn tự e lựa chọn hạnh phúc của mình, anh ko muốn e phải giống mẹ anh...Em hiểu chứ...- Hoàng nắm tay nhìn thẳng vào mắt Trúc

- O...- Trúc nhìn Hoàng và gật đầu, con nhóc khê đỏ mặt, nó đang bối rối hơn bao giờ hết

- Em là người thứ 2 biết chuyện của anh, người kia là thằng Hùng đó - Hoàng mỉm cười - Anh ko muốn giấu giếm e chuyện gì...Em biết không...cuộc sống trước đây của anh chỉ là một chuỗi ngày vô vị và chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng từ khi e xuất hiện...e đã khiến anh thay đổi rất nhiều...Em khiến anh thấy cuộc sống này có ý nghĩa hơn rất nhiều. Mỗi ngày anh luôn muốn nhìn thấy nụ cười tươi tắn trong sáng của em, anh luôn thích nhìn cái lè lưỡi tinh nghịch, cái điệu bộ mỗi khi e trêu tức anh cũng khiến anh vui ko tả đc, mỗi khi thấy e cười là lòng anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Anh...Anh...yêu...em Trúc àh - Hoàng cầm tay Trúc và nói tha thiết.

Con nhóc lúc này quá ngạc nhiên, nó như bị thôi miên trước ánh mắt của Hoàng, cả người nó cứng đờ, tim nó đập liên hồi, nó không nói đc câu gì...cảm giác bây giờ thật khó tả. Bối rối...ngại ngừng...và có lẽ là hạnh phúc, đúng rồi nó thấy hạnh phúc...Nó chỉ biết nhìn Hoàng...Hoàng từ từ cúi xuống...và nó nhắm mắt lại...Nó thấy cảm nhận được đôi môi ấm nóng của Hoàng đang đặt lên môi nó. Khoảnh khắc này như đang đông cứng lại. Người nó run run...Tim nó đập càng lúc càng nhanh...Một cảm giác ngọt ngào xâm chiếm nó.

Đây ko phải lần đầu tiên môi nó chạm môi Hoàng, nhưng cảm giác này thật lạ lùng...Môi Hoàng dờ khỏi môi nó...Mặt nó đang đỏ gay gắt...Hoàng cười dịu dàng và ôm nó vào lòng...Cái này gọi là tình yêu ư...???

62. Chương 62

Hoàng quá đỗi hạnh phúc, Trúc đang ở trong vòng tay của nó, nhỏ bé và yếu ớt, mùi hương ngọt ngọt từ Trúc tỏa ra thật dễ chịu, nếu như đây là một giấc mơ thì nó ước mình sẽ ko bao giờ tỉnh lại, nó cứ ôm Trúc trong vòng tay rộng lớn của mình mãi mãi, nó sẽ che chở cho Trúc suốt cuộc đời này.

“Heo ko đòi ăn kem, heo ko đòi ăn bánh...” - Điện thoại của Trúc vang lên (kêu đúng lúc nhỉ? Vô duyên thế cái điện thoại này, hông phải tại xu nha, tại tình huống chuyện nó thế đấy hí hí hí)

Trúc giật mình, nó như bừng tỉnh lại, nó bối rối và luống cuống cầm điện thoại lên nghe

- A..lo

- - Giọng Long rất vui vẻ

- O..àh...ừh...Long àh...có chuyện...gì ko? - Trúc vẫn đang bối rối vì chuyện vừa rồi, nó liếc qua Hoàng, nó thấy ánh mắt Hoàng khi nghe thấy từ “Long àh” có vẻ buồn buồn

- - Long thấy giọng Trúc hơi lạ

- Ờ...ko có gì đâu, Long gọi Trúc có chuyện gì ko? - Trúc ngập ngừng

-

- Àh, ko...chỉ là Trúc đang bận chút việc thôi mà (đang bận tình cảm với Hoàng)

- - Long cười tươi trong điện thoại

- Ủa, thật sao? Sao lại có chuyện như thế? – Trúc sững sốt, làm Hoàng cũng phải quay ra nhìn

-

- Hả? Kì vậy? Long nói ko đính hôn nữa cơ mà – Trúc ngạc nhiên hơn

- (trời đang ôm Hoàng mà, bộ ông muốn Trúc ôm tiếp nữa hả)- Long vui vẻ nói

- Ê, từ từ...nhưng mà...ừh, mình sẽ đến mà- Trúc định hỏi thêm Long mấy câu nữa nhưng thôi

-

- Ok. Bye

- - Giọng Long tha thiết

- Ủh, ngốc xít, Trúc ko trách Long đâu, bye ha!!- Trúc phì cười

.....

Con nhóc quay ra thấy Hoàng cũng đang tò mò lắm, mặc dù ko muốn nghe trộm nhưng lời nói của con nhóc đã lọt vào tai Hoàng mất rồi. Nó nhìn Trúc và rụt rè nói

- Long gọi em hả?

- Ủh – Trúc gật đầu

- Có..chuyện gì thế?...- Hoàng ngập ngừng

- Long nói, ba Long ko bắt Long đính hôn với Minh Hồng nữa, Long còn kêu tôi nhớ đến buổi đính hôn nữa

- Hả?...Sao kêu là ko đính hôn nữa còn bảo em đến làm gì?

- Tôi ko biết!!! Long kêu cứ đến đó sẽ rõ – Trúc lắc đầu

- Thằng nhóc này sao lắm chuyện thế, có gì thì nó cho rồi...- Hoàng vò đầu bứt tai

- Thôi...tôi xuống nhà đây – Trúc bối rối

- Ó...ừh anh cũng xuống đây! – Hoàng ỉu xiu, khoanh khắc lẳng mạn lúc này tiêu tan mất rồi, cái thằng nhóc đó đúng là giỏi phá đám mà. Từ lúc Long gọi điện là thái độ của Trúc lại thay đổi, đúng là thằng nhóc đáng ghét. Trời đã sinh ra Hoàng sao còn sinh ra Long chứ hic hic...

63. Chương 63

Trúc nằm trên giường, hôm nay nó quyết định ngủ sớm, thực ra nó ko có tâm trí nào mà học nữa...Nó nghĩ đến chuyện giữa nó và Hoàng, cảm giác lúc đó thật lạ...nó cho tay lên môi mình rồi tìm tìm cười (hâm chưa). Nhưng...nó lại nghĩ đến Long...một cảm giác tội lỗi trong nó...phải rồi...sao nó lại làm thế cơ chứ...thật là điên rồ...Nó thấy xấu hổ vì bản thân mình, thật tội lỗi...Long mà biết chuyện này thì Long sẽ buồn lắm...có khi nào Long sẽ ghét nó ko? Ôi đầu nó vờ tung mất...- Trúc cứ nghĩ mãi đến lúc tất cả thành một mớ bong bong, nó chán nản úp mặt xuống gối và... “hết”

Hoàng bên kia cũng đang trần trọc ko ngủ đc, nó đang hậm hực vì cuộc điện thoại kia, phá vỡ mất khoảnh khắc đẹp của nó...Mà sao Long kêu sẽ ko đính hôn với Minh Hồng nữa mà vẫn tổ chức lễ đính hôn nhỉ? Lại còn kêu Trúc nhớ đến nữa...Hay là...hắn ta định bày trò để... thay thế cô dâu...hắn sẽ lôi Trúc lên tuyên bố đính hôn với Trúc...Không đc...nhất định ko đc...Còn lâu nó mới để Long làm chuyện đó...- Hoàng ngồi bật dậy vì cái suy nghĩ đó, nó lại vò đầu bứt tai trông đến là khổ sở...Nó điên hết cả đầu lên rồi , Hoàng vờ lấy cái gối úp mặt vào đó và ... “hết”

.....

Ngày đính hôn cũng đến, hôm đó đúng vào chủ nhật nên việc chuẩn bị cũng thuận tiện hơn. Sau việc hôm đi sinh nhật chị của Hùng, Trúc đã mua thêm 1 ít váy phòng trường hợp những dịp như thế này. Dung đã kéo Trúc sang nhà nó từ sáng, con nhỏ rất hứng thú với việc chuẩn bị váy áo và trang điểm cho Trúc, nhưng Trúc thì ko thích trang điểm phô trương quá, nó thích trang điểm nhẹ nhàng hơn. Trúc chọn 1 chiếc váy voan màu trắng tinh, cổ thuyền điệu đà, tay lửng xẻ đến vai làm chiếc váy thêm phần thướt tha nhẹ nhàng, trước ngực có đính một bông hoa hồng cũng màu trắng. Trúc xoa mái tóc dài mượt mà đến lưng của mình và cặp nhẹ nhàng 1 bên tóc bằng chiếc cặp đính pha lê óng ánh. Trông con nhóc đẹp tinh khiết như 1 thiên thần vậy. Có vẻ nó rất hợp với màu trắng. Dung cũng chọn cho nó một chiếc váy màu hồng phấn rất đáng yêu sát nách phần dưới xòe ra trông thanh tao nhẹ nhàng, cổ Dung đeo một chiếc dây chuyền ngọc cũng màu hồng rất hợp với chiếc váy, tóc buộc nhẹ đằng sau nhìn dễ thương vô cùng...

Sau khi 2 đứa chuẩn bị xong, nhìn thành quả của 2 đứa Dung hài lòng cười tít mắt.

- Bỏ đẹp lắm í, mình là con trai thì mình chết mê chết mệt bỏ

- Trời bỏ đẹp hơn cả mình nữa í, thảo nào anh Hùng ko để ý đến ai ngoài bỏ ná, bỏ làm thế nào mà sát thủ tình yêu như anh Hùng từ hồi quen bỏ thì ko để ý cô nào hết thế?

- O, mình có làm gì đâu...- Dung ngại ngùng

“Cái tay cái tay nắm lấy cái tay, nắm lấy cái tay với cả cái đầu...” Điện thoại của Dung kêu lên. Con nhỏ chạy ra với lấy cái điện thoại. “Anh Hoàng calling”

- Alo anh Hoàng ah, em nghe đây ah

-

- Dạ xong rồi anh

-

- Dạ một chiếc váy màu trắng đẹp lắm anh, anh mà nhìn chỉ có ngất ngây thôi hi hi hi

-

- Dạ, em chào anh

Dung cúp máy quay ra nhìn Trúc đang soi gương, có vẻ con nhóc hơi khó chịu khi đi đôi giày cao gót.

- Hoàng gọi hử, có chuyện gì thế? – Trúc hỏi Dung

- Àh, anh hỏi 2 đứa chuẩn bị xong chưa, lát anh và anh Hùng qua đón...

- Vậy sao? Dung àh, mình thấy mặc bộ này sao sao í, - Trúc cười ngại ngùng khều khều đôi giày cao gót

- Sao là sao, đẹp mà, trông bỏ như tiên nữ í hí hí hí

- Tiên gì mình, bỏ cứ an ủi.

- Mà Trúc nè, chuyện anh Hoàng và bỏ í, bỏ đã hỏi lại bố chưa?

- Ah, mình hỏi rồi, bố đã xác nhận chuyện này là có thật và còn rất vui nữa chứ, bố cứ hỏi đi hỏi lại về Hoàng, làm mình chẳng biết trả lời ra sao nữa. Híc híc

- Thế bỏ có tình cảm gì với Hoàng ko?

- Mình...mình ko biết nữa – Trúc ngại ngùng bối rối

- Bỏ có ghét anh Hoàng ko?

- Không. Trước kia thì có nhưng bây giờ thì không, ngược lại mỗi khi ở bên Hoàng mình thấy rất thoải mái và vui vẻ, thậm chí...

- Thậm chí gì?

- Àh, ko có gì, chỉ là cảm thấy bên cạnh Hoàng có 1 cảm giác ấm áp (con nhỏ tí nữa lộ ra chuyện nó cảm thấy hạnh phúc khi ở bên Hoàng...cái kiss đó ko dám nói ra)
- Ồ, vậy là rõ rồi, bồ có tình cảm với anh Hoàng, nhưng vì có Long nên bồ ko xác định rõ đc tình cảm của mình đúng ko?
- Mình ko biết nữa...thôi bồ đừng hỏi chuyện này nữa...cứ nghĩ đến chuyện này là mình lại rối hết cả lên...- Trúc nhăn nhó khổ sở...
- Được rồi...được rồi...kể ra đc 2 anh chàng đẹp trai vậy thích cũng sướng hen... - Dung nháy mắt trêu Trúc
- Bồ trêu mình hả, chọt lét nè nè – Trúc chọt chọt vào người Dung làm con nhỏ cười nắc nẻ
- Có tiếng gõ cửa, 2 con nhóc thôi cười, Dung ra mở cửa
- Dung àh, bạn cháu đến đón rồi đó – bác Lê dịu dàng nói
- Vậy sao bác, cháu xuống liền...mà bác thấy chúng cháu hôm nay thế nào – Dung cười toe xoay 1 vòng
- Cháu gái bác xinh lắm, trông 2 đứa như công chúa vậy – Bác Lê cười tươi
- Hi hi thế hả bác, Trúc ơi, mình xuống nhà thôi
- 2 con nhóc đi xuống cầu thang, Trúc lễ phép chào bác Lê trước khi ra ngoài. Trông 2 đứa xúng xính trong 2 chiếc váy nhìn đáng yêu thật. Khỏi phải nói Hùng và Hoàng sững sờ thế nào khi thấy 2 cô nhóc. Hùng chạy ngay về phía Dung còn Hoàng cười tươi nhìn Trúc.
- Ôi, em xinh quá – Hùng xuýt xoa nói với Dung làm con nhóc sung sướng cười đỏ cả mặt
- Các anh trông cũng đẹp chứ bộ - Dung cười

Quả thật hôm nay trông 2 tên nhóc này đẹp hết xẩy, Hoàng thì chơi nguyên một cây trắng, quần trắng, áo sơ mi cách điệu trắng trông lịch sự mà ko kém phần điệu đà, trên cổ trắng đeo một sợi dây chuyền trông y như của Trúc vậy Hùng thì mặc quần trắng và áo somi hồng nhạt. Trông cả 2 đều đẹp trai vô cùng...(ngất ngây quá)

64. Chương 64

Khi 2 con nhóc bước ra xe, Hùng galang mở cửa cho Dung còn Hoàng bên kia cũng ko kém nó mở cửa cho Trúc, 2 con nhóc cười ngượng ngịu đi vào xe. 2 thằng nhóc nháy mắt cười với nhau ngồi phía trên.

Cuối cùng cũng đã đến nơi, sau khi đỗ xe vào bãi gửi, tụi nhóc đi vào sảnh...Hùng kéo tay Dung đi trước còn tất nhiên Hoàng đi với Trúc rồi. Con nhóc lại run...Hoàng tùm tùm kéo tay Trúc khoắc vào tay mình, hôm nay 2 đứa mặc cùng tông với nhau, nhìn vào ai cũng nghĩ chúng nó là một cặp...lại thêm cả chiếc dây chuyền đôi nữa chứ, trông đúng là 1 cặp trai tài gái sắc (mà trai cũng sắc gái cũng tài đó chứ). Hoàng lén nhìn Trúc, trông con nhỏ có vẻ hơi căng thẳng, cũng phải thôi, Trúc ít đến những nơi như thế này mà...Trông con nhóc hôm nay đẹp quá, nhìn nó tinh khiết như pha lê vậy...Hoàng sung sướng khi bao cặp mắt của đám công tử cứ liếc trộm Trúc và ánh mắt ghen tỵ với Hoàng...

Vào đến sảnh, trong này đầy những khách ăn mặc sang trọng và diêm dúa, có cả những người có chức có quyền, có người khét tiếng trong giới làm ăn, có cả nghệ sĩ, ca sĩ thậm chí có cả phóng viên nữa...Tóm lại toàn là đẳng cấp...Tuy nhiên lần này có Hoàng bên cạnh Trúc ko còn cảm thấy sợ nữa, 4 đứa nhóc tìm 1 chỗ ngồi thẳng sân khấu lên. Và sự xuất hiện của 4 đứa nhóc cũng gây ko ít sự chú ý của mọi người vì Hoàng và Hùng là 2 đại thiếu gia lớn lại đi cùng với 2 cô gái xinh đẹp.

Mấy nhóc đang ngồi thì có một người đàn ông trông cao to, tướng hơi dữ, ánh mắt lạnh lùng đánh thếp khuôn mặt khá đẹp đi cùng với một người phụ nữ rất xinh đẹp sắc sảo đi đến.

- Ồ, lần đầu tiên ta thấy con dốt bạn gái đi cùng đó Hoàng, cô bé xinh đẹp nà là ai thế? – Giọng người đàn ông vang lên, Hoàng ngước lên nó chọt tắt nụ cười, nó lạnh lùng đứng dậy
- Con chào bố - Hoàng chào người đàn ông đó còn người đàn bà nó lờ đi

- Cháu chào 2 bác – Hùng cười lịch sự lễ phép
- Chào cháu, còn đây là...- chủ tịch Vương quay ra nhìn Trúc và Dung
- Đây là Trúc và Dung là bạn của tụi cháu đó bác – Hùng nhanh nhẩu
- Cháu chào 2 bác ạh – Trúc và Dung cúi đầu lễ phép nói
- Ngoan lắm...chào 2 cháu...- ông Vương mỉm cười hài lòng trước thái độ của Trúc và Dung.
- 2 tiểu thư là con cái nhà nào vậy – người phụ nữ đi bên cạnh hỏi, Hoàng hơi nhíu mày trước câu hỏi này

65. Chương 65

- Dung là con của tổng giám đốc Lê tổng công ty xây dựng King, còn đây là Trúc – Hoàng khoác vai Trúc kéo về phía mình, là con của chú Ba đó, là vợ đính ước của con đó bố - Hoàng nhìn chủ tịch Vương và vợ
- Hả?- khỏi nói ông Vương bất ngờ đến mức nào
- Đây là con gái của chú Ba ư, cháu đã lớn thế này rồi ư, xinh quá...- ông Vương nhìn Trúc từ đầu đến chân gật gù...
- Đúng đó, đúng là một mỹ nhân – vợ của ông Vương gật gù

Giới thiệu chút

- Chủ tịch Vương Minh Tuấn là bố của Hoàng, chủ tịch tập đoàn Vương Hoàng, một tập đoàn lớn nhất Việt Nam về nhiều lĩnh vực
- Vợ kế của chủ tịch Vương là bà Phi Yến trợ thủ đắc lực của ông Vương
- Chúng ta ngồi đây chứ e, người nhà mà – ông Vương cười tươi kéo bà Yến ngồi xuống, tất nhiên bà ta cũng rất ủng hộ. Hoàng có vẻ ko vừa lòng lắm về sự sắp đặt này nhưng nó ko muốn phản đối, dù gì cũng còn có Trúc ở đây
- Con sống ổn chứ, ta rất muốn con về nhà sống với ta – ông Vương mở lời
- Con vẫn ổn, rất tốt, ở vậy con thấy dễ chịu hơn – Hoàng lạnh lùng, nó ném cái nhìn khó chịu về phía bà Yến, bà Yến biết nhưng kín đáo quay đi tránh cái nhìn của Hoàng
- Dù sao bố cũng mong con chuyển về ở nhà, con cũng lớn rồi, cần phải quan tâm đến việc kinh doanh của gia đình ta...ta muốn con giúp ta quán xuyến một số việc trong gia đình
- Chẳng phải bố có trợ thủ đắc lực rồi đó sao? – Hoàng liếc về phía bà Yến, bà Yến bối rối quay ra phía ông Vương
- Ta làm tất cả cũng để cho con...con hãy suy nghĩ về lời đề nghị của ta...- ông Vương đứng dậy, bà Yến cũng đứng dậy theo, 2 người bỏ sang phía bàn khác...Ông Vương biết nếu ngồi một lúc nữa thì người khó xử sẽ là bà Yến...dù sao đây cũng là chuyện gia đình ông không muốn người ngoài biết nhiều quá, nhất là Trúc...vợ tương lai của Hoàng...Ông rất ưng con nhỏ

.....

Đi ra bàn khác sau khi gặp và chào hỏi một số quan khách, ông Vương quay ra hỏi bà Yến

- Em thấy con bé đó ra sao?
- Con bé rất dễ thương và lễ phép, Hoàng vốn là đứa khó tính trong việc chọn bạn gái, vậy mà nó có vẻ rất quan tâm đến cô bé, rõ ràng con bé phải rất đặc biệt – bà Yến dè dặt nói
- Phải đó, để anh tìm hiểu thêm về cô bé mới đc
- Anh nghĩ gì thế, em luôn theo sát thằng nhỏ mà, em muốn quan tâm đến thằng nhỏ vậy mà nó lại ko biết, em đã kín đáo điều tra rồi

- Vậy là em biết cô bé đó mà ko nói với anh sao?
- Thực ra em chỉ đang điều tra sơ sơ thôi
- Vậy em điều tra đc những gì
- Em chỉ muốn tìm hiểu những người ở xung quanh Hoàng thôi, em sợ nó sẽ bị làm hại, nhưng cô bé này anh hãy hoàn toàn yên tâm, đó là một cô bé ngoan, thông minh mà là thần đồng đó, cả bao nhiêu năm học toàn đứng top đầu của trường... Em biết Hoàng dành tình cảm cho con bé rất nhiều đó. Em chỉ biết đến đó thôi...e ko muốn soi mói quá vào đời tư của Hoàng, em cảm thấy yên tâm khi cô bé đó quen Hoàng anh àh. Từ hồi quen con nhỏ, Hoàng bớt chơi bởi lêu lổng hơn, ko còn dao du với đám bạn ăn chơi kia nữa.... – bà Phi Yến mỉm cười

66. Chương 66

- Em thật giỏi, có dc cô con dâu vậy tốt quá – ông Vương mỉm cười
- Em chỉ lo anh ko đồng ý – bà Phi Yến thở phào
- Sao e lại nghĩ thế?
- Vì em thấy anh có vẻ thích những con nhà tiểu thư hơn
- Tất nhiên, vì anh nghĩ những gia đình đó có điều kiện để nuôi dạy con cái đàng hoàng gia giáo. Anh cần một cô con dâu ngoan ngoãn đảm đang thông minh chứ ko cần một cô con dâu có địa vị như nhà ta. – ông Vương gật gù
- Anh nói vậy thì hay quá! Hay nhân dịp em có ý này, có thể gắn kết tình cảm cha con anh đó – bà Phi Yến cười
- Ý gì, e nói xem
- Thế này nhé...anh sẽ...sau đó....- bà Phi Yến thì thảo vào tai ông Vương
- Ý kiến hay đó, em đúng là thông minh – ông Vương cười tươi

.....

Hoàng sau khi gặp bố và mẹ kế thì có vẻ trầm hẳn, nó hơi khó chịu khi gặp 2 người đó. Cả lũ nhóc biết điều đó, ko ai bảo ai đều im lặng ko dám nói gì. Đúng lúc đó thì một người đứng trên sân khấu ra phát biểu....Long và Minh Hồng bước ra. Hôm nay trông Long rất đĩnh đạc trong bộ vest màu trắng (lại màu trắng nhá) còn Minh Hồng rực rỡ trong chiếc váy màu kem dài thướt tha. Con nhỏ nhìn thấy Trúc, nó cười đắc ý lắm...Trúc thấy vậy lơ đi

- Hôm nay là ngày đính hôn của 2 con chúng tôi là Tuấn Long và Minh Hồng, tôi rất vinh hạnh khi các quý vị đã đến dự ngày vui của tôi. Nhưng....- ông Trần ngập ngừng...trước hết xin mời quý vị thưởng thức một số tiết mục sau. – Câu nói này làm ba mẹ Minh Hồng và Minh Hồng hơi bất ngờ...ko có trong kịch bản, nó đoán là để thêm phần thú vị. Minh Hồng cười tí mắt vỗ tay...Bỗng...mặt nó tái đi....

Từng lời của Minh Hồng đang hiện lên trên cái loa to ở trong hội trường, từng lời nói cay độc và giọng nói chanh chua vọng lên. Minh Hồng như chết sững lại...nó quay ra nhìn Long, quay ra nhìn ba mẹ nó cả 2 cũng đang tròn mắt khi nghe đoạn băng trên

- Chưa hết đâu...còn nhiều điều thú vị nữa – ông Trần lạnh lùng

Và đoạn băng đối thoại giữa mẹ Minh Hồng và Minh Hồng lại vang lên, lần này sắc mặt của mẹ Minh Hồng và Minh Hồng trắng bệch ra. Cả hội trường nháo nhào, đám phóng viên lao ra chụp ảnh ghi hình lia lịa...

- Đó là bộ mặt thật của gia đình mà tôi vô cùng tin tưởng tính kết làm thông gia vậy mà họ lại có âm mưu sau lưng tôi như thế...Chính vì thế tôi tuyên bố trước tất cả các vị quan khách ở đây....Tôi chính thức hủy lễ đính hôn này đồng thời...tôi cũng rút toàn bộ vốn và cổ phần trong tập đoàn của ông Nguyễn (tức ba Minh Hồng). – ông Trần cứ lạnh lùng nói...

Minh Hồng khụy xuống, mẹ Minh Hồng ôm mặt khóc nức nở còn ba Minh Hồng đỡ vừa đỡ bà ta vừa che mặt khỏi mấy đám phóng viên đang chụp ảnh tới tấp... Tại Minh Hồng như ù đi...mọi vật xung quanh nó chao đảo....Không...tất cả chỉ là một giấc mơ...nó nhắm chặt mắt lại...nó mở mắt ra xung quanh nó vẫn thế....Vây những gì diễn ra trước mắt nó hoàn toàn là sự thật...Nó nhìn thấy Trúc...Trúc đang nhìn nó với ánh mắt thương hại...Không!...nó ko cần...nó là một tiểu thư danh giá và uy quyền...nó ko cần ai thương hại nó hết, nhất là từ con nhỏ đáng ghét đó...nó ko cần...Nó khụy xuống và ngất đi...Trước khi lịm đi nó thấy bóng Trúc lao về phía nó...

67. Chương 67

- Minh Hồng, cô tỉnh lại đi...- Trúc lay lay Minh Hồng, đám nhóc Hùng, Hoàng, Dung Long cũng lao ra
- Cô ta xỉu mất rồi....thật là trơ trên quá- mấy người xung quanh xì xào
- Mấy người còn đứng đó bình phẩm sao, gọi cấp cứu đi – Trúc gào lên, nó ôm Minh Hồng vào lòng lay lay và nhìn Minh Hồng đầy lo lắng
- Xe cấp cứu dc đưa đến...ba mẹ Minh Hồng đi theo xe cùng nó...đám phóng viên nháo nhào đi lên phía ông Trần...ông nói
- Mọi chuyện thế nào mọi người cũng đã biết, tôi chỉ tuyên bố rằng việc hôn nhân của con trai tôi sẽ do nó quyết định tôi tôn trọng quyết định của nó – ông Trần quay ra phía Long, thằng nhóc đang cười sung sướng. Ông Vương đi lên phía ông Trần
- Chúc mừng anh chủ tịch Trần...- ông Vương cười bắt tay
- Ô, chủ tịch Vương, thất lễ quá. Từ lúc này đến giờ quá bận nên chưa tiếp đón chu đáo... - ông Trần lịch sự
- Không có gì. Tôi thấy anh quyết định vậy là đúng đó, chúng ta đều muốn tốt cho con cái mà phải ko? – ông Vương cười vang
- Đúng, vậy thiếu gia nhà anh đã có ai lọt vào mắt xanh chưa?
- Thực ra hôm nay tôi cũng định thông báo với mọi người một chuyện – ông Vương nói, làm cả hội trường im re...
- Đám nhà báo phóng viên hồi hộp, ai cũng lăm lăm mic với máy quay...
- Tôi muốn giới thiệu với mọi người về con trai người thừa kế tập đoàn của tôi và con dâu tương lai của tôi đó – ông Vương quay về phía Trúc và Hoàng, ông tiến về phía tụi nhóc trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người...đặc biệt là Long...
- Vâng, đây chính là người mà con trai tôi đã lựa chọn, tôi hoàn toàn ủng hộ sự lựa chọn của cháu- ông Vương mỉm cười
- Cả hội trường vỡ òa, một ngày mà có những 2 sự kiện xảy ra, một bên thì hủy hôn, một bên thì tuyên bố ra mắt con dâu tương lai. Thật là sự kiện có một ko hai...Trúc nhìn Hoàng ngơ ngác...nó vô cùng bối rối...ánh đèn flash cứ liên tục nhấp nháy vào mặt nó, Hoàng cũng ngạc nhiên chẳng kém gì...Trúc sợ hãi nép sau lưng Hoàng...Thằng nhóc cũng bối rối ko kém...tự dưng bố nó lại tuyên bố sự việc này trước bao nhiêu người...
- Anh Hoàng xin cho hỏi ông Vương nói vậy là đúng hay sai ah?
- Anh Hoàng, anh và tiểu thư đây đã yêu nhau lâu chưa ăh
- Anh Hoàng, dự định sắp tới của 2 người là gì ăh...
- Bla blab la.....hỏi nhieu vô kể đám đông bu kín lấy Hoàng và Trúc. Ông Trần tiến tới chủ tịch Vương
- Chúc mừng anh đã tìm dc con dâu ưng ý, nhưng xem ra chúng ta sắp trở thành đối thủ rồi...
- Là sao vậy?
- Con trai tôi...cũng có tình cảm với cô bé đó...chính nó là người phản đối cuộc hôn nhân này hơn ai hết

- Ồ vậy sao, vậy thì tôi lại càng phải giữ chặt cô con dâu này, chắc hẳn cô bé đặc biệt lắm mới khiến cho cả con trai tôi và con trai ông đều yêu quý...

- Được thôi...tôi đã sai lầm một lần và tôi ko nghĩ mình lại để con trai tôi phải chịu đựng thêm một lần nữa...- ông Trần lạnh lùng nói

- Ồ, vậy ông nghĩ tôi sẽ để con trai tôi bị người ta cuỗm tay trên vợ nó sao? – ông Vương đành mặt lại.

Cuộc nói chuyện này tất nhiên chẳng ai nghe đc, chỉ có 2 người họ biết, đám phóng viên còn mãi bám riết lấy Hoàng và Trúc...Một người đang đứng sững lại đó là...Long...nó muốn chạy vào đám đông đó mà kéo Trúc ra...nó muốn tuyên bố với mọi người Trúc là người nó yêu thương. Vậy mà người đàn ông này làm hỏng hết chuyện. Đáng lẽ sau khi tuyên bố hủy hôn với Minh Hồng, nó sẽ dẫn Trúc lên đài hoàng giới thiệu đó là người nó lựa chọn. Vậy mà sao....Nó đau đớn ko nghĩ đc gì nữa...Nó định lao về phía Trúc nhưng ba nó đã ngăn lại, ông nhìn nó lắc đầu và kéo nó đi. Nó hiểu, nếu bây giờ nó lao vào kéo Trúc ra thì ko biết mọi chuyện sẽ còn rắc rối đến đâu nữa...

Long lặng lẽ nhìn Trúc...nó quay mặt bước đi theo ba ra ngoài, đám phóng viên chạy theo nó và ông Trần tới tập hỏi, nhưng tại nó ù đi, nó ko nghe thấy cái gì nữa cả, trong mắt nó chỉ có hình ảnh Trúc đang đứng nép sau lưng Hoàng khiến tim nó tan nát...

68. Chương 68

Ngày hôm sau mọi trang báo đều có đăng tin việc Minh Hồng bị hủy hôn và việc Trúc là con dâu tương lai của tập đoàn Vương Hoàng. Nó vừa đến trường đã bị bao nhiêu phóng viên ồ ạt ra hỏi, nó sợ quá chạy tuốt vào trong trường, đám phóng viên kia bị bảo vệ chặn lại đành nhìn nó chạy vào trong một cách bất lực. Chưa kể đến đám học sinh trong trường nhìn thấy nó đều xì xào bàn tán. Người thì tỏ ra ngưỡng mộ, người tỏ ra ganh tỵ cho rằng nó vào nhà Hoàng là vì tiền, người thì tiếc nuối (rõ ràng là mấy nhóc con trai thôi chứ ai). Nó chạy một mạch vào phía lớp nó. Ở đó đã có Long đứng đợi, thấy nó Long lao tới cầm tay lôi tuốt nó đi

- Ô, Long kéo Trúc đi đâu đó, vào tiết rồi kìa

- Nghỉ một bữa đi – Long lạnh lùng và kéo nó đi

.....

Minh Hồng đã tỉnh dậy trong bệnh viện, nó thấy mẹ đang nằm gục đầu bên cạnh nó, bà vẫn mặc nguyên bộ quần áo từ hôm qua, trông bà có vẻ mệt mỏi lắm. Nó cựa quậy, mẹ Minh Hồng tỉnh dậy mừng quýnh lên

- Con tỉnh rồi sao, mẹ lo quá!

- Con không sao? Bố đâu hả mẹ - Minh Hồng mệt mỏi trả lời

- Bố đang phải giải quyết chuyện công ty, ông Trần rút hết vốn và cổ phần ra khỏi công ty ta rồi, mọi việc đang rắc rối lắm – bà ta sụt sịt

- Mẹ bình tĩnh, còn nước còn tát mà...- Minh Hồng an ủi mẹ mặc dù trong lòng nó cũng rối bời

- Con ăn gì nhé, để mẹ ra ngoài mua

- Vâng

Bà Nguyễn tất tả đi ra, nó còn lại một mình trong phòng, nó vẫn chưa hết sốc, nó ngồi thừ ra, nước mắt rơi lã chã, nó chợt thấy tờ báo ở trên bàn, nó với tay ra đọc. Nó sửng sốt...tất cả chuyện này là sao..trong khi nó phải chịu bao đau khổ thì con Trúc đáng ghét này lại chuẩn bị làm con dâu của tập đoàn Vương Hoàng sao...Không thể thế đc...tất cả những gì nó phải chịu bây giờ đều từ con nhỏ đó mà ra hết. Nó ko cam lòng...Minh Hồng uất ức xé tan tờ báo...Nó với nhìn quanh tìm điện thoại

- - Đầu dây bên kia trả lời

- Minh Hồng đây, còn nhớ chứ?

- - Bên kia cười nham nhở

- Tôi cần anh làm 1 vụ này, tôi sẽ trả tiền công xứng đáng

-

- Thực ra vụ này anh cũng muốn đấy, anh có muốn trả thù ko? Kể mà đã hại anh phải nghỉ học, gia đình phải bán xới ra ngoài này đó

-

- Chẳng lẽ anh quên mối thù của anh với con bé Trúc hả?

- - người bên kia nghiêng răng ken két

- Ha ha ha, vậy thì tốt lắm, tôi có kế hoạch này cho anh nè – Minh Hồng cười phá lên

-

- Thế này nhé....sau đó anh sẽ....và..... – Minh Hồng nói 1 lèo

-

- Đồ hèn, sao mà nó biết đc... anh có làm ko, anh yên tâm thế lực gia đình tôi thế nào chắc anh cũng biết, vả lại tội vạ đâu tôi chịu, anh làm đi...sau việc này tôi sẽ trả anh một khoản kha khá đó.

-

-Ok, có gì tôi sẽ nt lại cho anh

Con nhóc cúp máy, có cười...nó khóc...nó gào lên...nó chẳng còn gì để mất nữa...đằng nào cũng thế...nó phải cho kẻ nó ghét nhất trên đời phải lãnh hậu quả!!!

69. Chương 69

Long lôi xềnh xệch Trúc ra ngoài theo cửa sau của trường, ở ngoài đó đã có 1 chiếc ô tô đón sẵn, nó kéo tay Trúc ấn vào trong xe và nó cũng vào theo sau. Nó nói giọng như ra lệnh với người lái xe

- Đi thôi

- Khoan...ít ra Long cũng phải nói cho Trúc là đi đâu chứ, tại sao lại lôi Trúc đi như vậy?... – Trúc bất bình

- Đi với Long, Trúc cảm thấy khó chịu lắm sao? – Long nhìn Trúc nói mắt đỏ hoe bưng bưng tức giận, có lẽ Long đã kìm nén lâu lắm rồi

- Không...chỉ là...- Trúc lúng túng khi thấy thái độ đó của Long

- Vậy thì ta đi thôi...- Long quay ra nói với người lái xe

Trúc đành im lặng ko nói gì nữa, nó nghĩ thái độ kì lạ này của Long có lẽ do sự việc hôm qua cộng với bài báo sáng nay nữa. Tốt nhất là im lặng và chờ đợi, nó nghĩ vậy và rút điện thoại ra bấm...

- Trúc gọi cho ai thế? – Long giật điện thoại của Trúc

- Đưa điện thoại cho Trúc, Trúc phải nhắn tin cho Dung báo với lớp trưởng hôm nay xin phép nghỉ học – Trúc khó chịu

- Khỏi cần, lúc đợi Trúc ở trước cửa lớp Long đã dặn Thục Nhiên hôm nay Trúc xin nghỉ rồi...Long muốn Trúc dành toàn bộ thời gian ngày hôm nay cho Long...- thằng nhóc tắt nguồn điện thoại của Trúc và đưa điện thoại cho con nhóc

Trúc cầm điện thoại và định bật nguồn lên nhưng Long ngăn lại và nhìn nó bằng ánh mắt tha thiết...

- Trúc...Long xin Trúc đó...Long không muốn chúng ta bị quấy rầy...

Con nhóc thấy vậy, nó thở dài và cất chiếc điện thoại vào trong cặp

- Ít ra Long cũng báo với Dung hộ Trúc 1 câu kéo Dung lo lắng...

- Long đã nhắn tin cho Dung rồi, Trúc yên tâm – Long mỉm cười

Trúc nghe Long nói vậy thì ngạc nhiên vô cùng, có lẽ Long đã có chủ đích về chuyện này rồi, tất cả Long đã sắp xếp đâu ra đấy. Dù sao như vậy cũng đc, nó cũng yên tâm phần nào về chuyện này. Nó ngồi im trên xe ko nói gì, Long cũng vậy, 2 đứa cứ im lặng suốt quãng đường đi...Ngồi 1 lúc con nhóc có vẻ khó chịu vì thái độ này của Long, nó liền mở lời trước

- Long tính đưa Trúc đi đâu đây?

- Yên tâm, Long ko bắt cóc Trúc đâu, Long đưa Trúc đến một nơi rất hay, đảm bảo Trúc sẽ thích, đã lâu lắm rồi Long ko có thời gian ở bên cạnh Trúc...Long muốn hôm nay chúng ta phải chơi cho thỏa thích...- Long mỉm cười

- Long làm Trúc hồi hộp quá đó, úp úp mở mở, mệt ghê – Trúc phì cười

- Vậy mới hay chứ

Trúc thích thú ngắm cảnh xung quanh, xe chạy đc khá xa, có lẽ ra đến ngoại thành HN rồi cũng nên, nó lại thấy những hàng cây xanh tít tắp ở 2 bên đường, nó nhớ lại cái hôm Hoàng đưa nó đi Đường Lâm chơi, nó tùm tùm cười thích thú

- Trúc cười gì thế? – Long hỏi

- Àh...àh...ko có gì...chỉ là thấy phong cảnh đẹp, toàn cây cối xanh mát khác hẳn với trong thành phố lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, không hiểu sao cứ nhìn những hàng cây xanh kia, những cánh đồng kia Trúc lại cảm thấy trong lòng rất nhẹ nhõm

- Trúc cũng lãng mạn ghê nhỉ, ai bảo đây là thủ lĩnh khét tiếng một thời chuyên cầm đầu đi oánh nhau với một lũ con trai - Long khúc khích

- Long lại trêu Trúc hả, vì ai mà Trúc phải rửa tay gác kiếm chứ...nếu ko vì chuyện đó có khi bây giờ Trúc là trùm mafia rồi cũng nên...- Trúc tùm tùm đùa lại

- Ôi, ghê quá, trùm mafia cơ đây, ha ha ha ha – Long cười ngặt nghẽo

- Ha ha ha ha ha – Trúc cũng cười tít mắt

2 đứa nhóc lại cười đùa với nhau, tụi nó như trở lại cái thời thơ ấu trong sáng ngày xưa, thật đẹp đẽ và hạnh phúc...Cuối cùng cũng đã đến nơi, chiếc xe ô tô ghé vào một khu ghi là Hùng Long resort . Trúc đang ngạc nhiên quay ra phía Long thì Long cười toe nói

- Đây là khu resort của tập đoàn Hùng Long, trong này có nhiều thứ hay lắm, nhất định Trúc sẽ thích

Long kéo Trúc ra khỏi ô tô, ở xung quanh nhân viên biết cậu chủ đến đã ra chào đón rất nồng nhiệt, một người đàn ông khoảng trên dưới 35 tuổi có vẻ là quản lý của khu này chạy ra lịch sự nói

- Chào cậu, cậu đã đến, chúng tôi đã sắp xếp phòng cho cậu rồi, tôi sẽ cho người dẫn cậu lên phòng ngay bây giờ

- Tốt lắm...- Long gật đầu hài lòng và cầm tay Trúc kéo đi – Mình đi thôi Trúc

Nhân viên xung quanh thấy hành động tình cảm của Long dành cho Trúc thì khúc khích cười xì xầm bàn tán làm cho Trúc ngượng đỏ bừng mặt

- Nhìn cậu chủ tình cảm chưa kìa

- Cô bé kia trông xinh xắn dễ thương đó chứ, nhìn 2 người tình cảm quá đi mất...

- Có khi đó là vợ tương lai của cậu Long cũng nên...

Phải đến khi quản lý hắng giọng thì mấy người nhân viên mới thôi bình phẩm, tuy vậy trông anh quản lý đó có vẻ đang tùm tùm cười...

Long và Trúc đến 1 khu nhà rất đẹp, xung quanh là vườn hoa, ở giữa là hành lang dài dẫn đến các phòng, đến một khu có ghi là VIP thì người nhân viên lịch sự nói

- Thưa cậu, đây là phòng của cậu, cần gì cậu cứ gọi – người nhân viên cúi đầu chào

- Ồ, tốt lắm, cảm ơn anh, có gì tôi sẽ gọi

Long thẻ mở phòng...Trúc đứng nghệt mặt ra, chẳng lẽ nó sẽ ở chung phòng với Long sao...từ trước đến giờ nó với Long vốn rất thân thiết, hồi nhỏ Long đã từng sang nhà nó ngủ cùng nhưng bây giờ thì...

- Trúc vào phòng đi...- Long mỉm cười

Trúc nghe vậy giật mình, nó bối rối nhìn Long

- Trúc...phải...vào hả? – Mặt con nhóc bắt đầu đỏ lên

Như hiểu được tâm trạng của Trúc, Long cười tủm tỉm nói

- Thì phòng Trúc phải vào chứ, phòng Long ở bên cạnh phòng Trúc nhá, Trúc vào phòng của mình nghỉ ngơi chút đi, đi đường chắc hơi mệt rồi phải không, tí Long sẽ qua gọi – Long nháy mắt

Con nhóc cười tit mắt, nó liền đi vào phòng, vậy mà trước lúc đó nó đã nghĩ...nó cười vì cái đầu óc đen tối của mình (he he he). Trúc bật đèn lên...con nhóc sững sờ trước những gì nó nhìn thấy...Đây là một căn phòng ư?...Có là một cái nhà thì có...mà phải nói là một cái nhà rộng thênh thang... (híc híc), đồ đạc trong phòng vô cùng tiện nghi và sang trọng, phòng của Trúc gồm 2 phòng ngủ một nhà tắm có phòng tập thể dục, mỗi phòng ngủ đều có đầy đủ tiện nghi. Trúc bước vào nhà tắm...nó tí té giữa...nhà tắm có cần thiết phải xây rộng thế này ko?...gạch lát đá hoa sáng lóa...có một cái bồn tắm to đùng...có cả buồng xông hơi nữa... Tóm lại là một căn phòng vô cùng tuyệt vời, con nhóc thích thú thăm thú khắp nơi...

Nó đang ngồi thử lên chiếc giường vừa to, vừa êm thì có chuông điện thoại, nó cầm máy lên nghe

-

- Ủ, Trúc đây, có chuyện gì thế Long

-

- Quá hài lòng í chứ, chưa bao giờ Trúc vào căn phòng nào đẹp thế này, nhưng Trúc thấy hơi phí, căn phòng rộng thế này một mình Trúc ở thì...

- - Long cười phá lên

- Thôi, không được đâu, vậy kìa chết – Trúc ngượng ngập luống cuống nói

-

- O, quần áo nào? Trúc có mang quần áo theo đâu

-

- Nhưng....

- - Long cười và cúp máy

Trúc tần ngần đến bên tủ quần áo, nó mở ra, cơ man đủ loại quần áo, bộ nào cũng sang trọng và đắt tiền...Nó bỗng thấy ngại ngại...lỡ chẳng may làm rách mấy bộ này thì có mà đền ồm...Nó lựa mãi chẳng thấy cái quần nào toàn vấy là vấy (hu hu hu) Trúc nhắm mắt lựa đại một bộ trông có vẻ giản dị nhất, chắc bộ này ko đắt lắm, có chẳng may làm rách thì cũng ko đến nỗi...Nó lon ton vào buồng tắm...Nhìn cái bồn tắm đẹp thế kia...nó tự nhủ chỉ tắm 30 phút thôi...còn thay đồ hết 10 phút...vậy là vẫn kịp

Con nhóc rất thích thú với cái bồn tắm, nó ngâm mình trong dòng xà phòng và nghịch ngợm thổi bong bóng...có mấy cái nút bấm...nó tò mò bấm thử...2 bên bồn tắm những tia nước bắn ra xối xả...con nhóc khoái chí cười tit mắt...Nó cứ nghịch ngợm và hát véo von như thể quên cả thời gian...40 phút trôi qua nhanh chóng

Long đứng trước cửa phòng Trúc, trông thẳng nhóc có vẻ căng thẳng, tay nó cầm một bó hoa rất to, nó gọi điện thoại cho Trúc...ko thấy con nhỏ trả lời...Nó bấm chuông mãi cũng ko thấy tắm hơi Trúc đâu. Có

khi nào Trúc bị làm sao không, thằng nhóc vội vàng cầm chiếc thẻ của nó (thẻ của Long có thể mở dc tất cả các cửa) quẹt vào cửa của Trúc nó đi vào...Nó gọi Trúc mãi ko thấy con nhỏ thừa (đang hát ầm ĩ trong buồng tắm kia kìa). Long chạy khắp các phòng không thấy Trúc đâu... Nó nghĩ có khi nào Trúc bỏ về rồi không...Nó gọi to

- Trúc...Trúc ơi, Trúc ở đâu vậy?

Trúc ở trong buồng tắm nghe thấy tiếng Long, nó giật mình nhớ ra là đã muộn, con nhỏ luống cuống phi ra khỏi bồn tắm, trên người nó vẫn đầy xà bông ướt nhẹp...nó vội vàng xả nước và vớ lấy chiếc khăn tắm. Và do quá vội vàng nó luống cuống ngã oạch một cái.

- Ối...Ui da....- con nhóc đau đốn kêu lên

Long ở ngoài nghe thấy tiếng Trúc kêu động và tiếng thất thanh của Trúc, nó hoảng hốt lao vào và thế là....một cảnh tượng ko hay mấy xuất hiện...Trúc đang nằm trên sàn nhà, trên người chỉ có độc chiếc khăn tắm đã bị tụt xuống do ngã....Long đứng khựng lại...và quay vội mặt đi

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA- Trúc kêu ầm lên

- Long...Long xin lỗi....- Long đỏ mặt chạy vội ra ngoài, tìm nó đập thành thịch người nó nóng ran lên...

Trúc vừa đau vừa xấu hổ, con nhóc cứ ngồi trong nhà tắm mà lẩm bẩm một mình...Ồi, còn mặt mũi nào mà nhìn Long chứ...một lúc sau nó trấn tĩnh lại. Nó mặc đồ vào và rụt rè mở cửa ra.

Long ở ngoài ngồi, tìm nó vẫn chưa hết loạn nhịp, mặt nó vẫn đỏ bừng bừng, nó vừa xấu hổ vừa trách bản thân, kiểu này Trúc giận nó chết mất. Thằng nhóc ngồi nhẩn nhó trông rõ là khổ sở... Đúng lúc đó cửa nhà tắm cũng mở...Trúc bước ra, con nhóc mặc bộ này trông thật dễ thương và xinh xắn, 2 má con nhóc vẫn còn hồng hồng vì ngượng ngập.

70. Chương 70

Long ngáy người ra nhìn Trúc...con nhóc đẹp quá...

- Long nhìn gì mà ghê vậy? – Trúc rụt rè

- Ah, không chỉ là...Long thấy Trúc xinh quá thôi...Long có cái này cho Trúc – Long luống cuống cầm lấy bó hoa đưa con nhỏ.

- Àh, cảm ơn Long, hoa đẹp quá – Trúc đỡ lấy bó hoa, mặt nó vẫn ko dám nhìn thẳng vào Long...

- Chuyện lúc nãy í mà...Long... chưa nhìn thấy gì hết... Trúc dừng giận Long nhá- Long luống cuống

- Thật sao? – Trúc mừng rỡ ngược lên nhìn Long

- Thật...- Long gật đầu lia lịa (nó đang nói dối đó)

- Vậy thì tốt rồi – Trúc cười khi khi (sao dễ tin người thế nhỉ)

- Bây giờ mình đi thôi – Long dụi dụi cầm tay Trúc kéo đi

- Đi đâu bây giờ...

- Đi theo Long sẽ biết

.....

Có một người ở trường gần như phát cuồng lên...đó là người mà ai cũng biết là ai đó “Hoàng”. Thằng nhóc sau khi biết tin Trúc bỏ học đi với Long nó gần như hóa điên lên. Nó gọi điện thoại cho Trúc nhưng ko liên lạc dc. Nó không còn tâm trí nào để học hành nữa, nó cứ ngồi ôm cái điện thoại...chốc chốc nó lại gọi điện thoại nhưng chỉ có âm thanh quen thuộc của nhân viên tổng đài trả lời nó. Nó nhắn tin cho Trúc liên tục...nhưng ko có tin báo cáo phản hồi gì hết...Hoàng vò đầu bứt tóc khổ sở...cứ nghĩ đến cảnh Trúc vui vẻ tình cảm bên Long là lòng nó lại nhói đau... Có chuông điện thoại reo...Hoàng giật mình mở máy

- Trúc à, em đi đâu đó? Sao e lại tắt máy? Em muốn anh phát điên lên vì lo sao? – Hoàng tuôn một lèo

-

- Vậy sao? Tao biết rồi – Hoàng thở dài chán nản

Nó vút cái điện thoại lên giường, nó nằm vật ra giường mệt mỏi. Bây giờ Long đã đc tự do...ko vướng bận gì Minh Hồng nữa, như vậy việc Long ở bên Trúc như vậy cũng dễ hiểu thôi, từ trước đến giờ trái tim Trúc lúc nào cũng chỉ có Long mà...Nó chỉ là người thứ 3 mà thôi...Hoàng chán nản, nó vớ chai rượu tu ừng ực...

.....

Long đưa Trúc đi thăm thú khắp nơi, từ những vườn cây, vườn hoa, có cả vườn thú nữa. Trúc thích thú cầm thức ăn đưa cho lũ khỉ, con nhóc cười khanh khách...Một chiếc thuyền to đưa 2 nhóc ra giữa hồ ngồi câu cá và ngắm cảnh...

- Trúc thích không?

- Thích lắm, ở đây không khí thật là tuyệt vời – con nhóc cười sung sướng

- Nếu Trúc thích bất cứ lúc nào Long cũng sẽ đưa Trúc đến đây chơi

- Ủh, lần sau Long rủ thêm Dung Hoàng và Hùng đi cùng đi, càng đông càng vui mà

- Ủh – Long ừ mà miệng cười méo xẹo, Trúc lại nhắc đến Hoàng, Long thấy hơi ảm ức trong lòng

Sau khi đi dạo quanh hồ chán chê, trời nhá nhem tối chiếc thuyền cập bến vào một khu nhà rất đẹp đc xây trên mặt hồ...

- Chúng ta xuống đây thôi – Long đứng dậy nói, Trúc ngoan ngoãn đi theo, không biết còn trò gì tiếp theo đây

Trong căn nhà trên mặt hồ đó là một nhà hàng rất đẹp...nhưng chỉ có mỗi Long và Trúc...căn phòng đc rải đầy hoa hồng, tiếng đàn du dương cất lên. Trong phòng có một chiếc bàn có nến thơm và rượu. Long lịch sự kéo ghế ra cho Trúc ngồi, và nó ngồi phía đối diện Trúc...Thức ăn lần lượt đc bê ra...Trông vô cùng ngon lành và thơm phức. Trúc mãi chơi bây giờ nhìn thấy thức ăn nó mới thấy đói ngấu...

- Ngon quá...Trúc đói mềm nhũn người rùi nè – Trúc cười khì khì

- Vậy sao? Vậy Trúc phải ăn nhiều vào nhé, Long đã gọi rất nhiều món, không biết có vừa miệng Trúc không- Long cười dịu dàng gấp đồ cho Trúc

- Ngon lắm, món nào cũng ngon – Trúc cười tí t mắt

2 đứa nhóc ăn uống cười đùa trong tiếng nhạc du dương nhẹ nhẹ, cảm giác vô cùng ấm áp, lâu lắm rồi 2 đứa chúng nó mới lại có thời gian vui vẻ hạnh phúc bên nhau thế này

71. Chương 71

Sau khi ăn uống xong, Long dẫn Trúc đi lên trên sân thượng của ngôi nhà trên hồ, ở trên này Trúc có thể quan sát được mọi thứ xung quanh, con nhóc chợt nhớ đến sân thượng ở nhà nó, tuy ko đẹp bằng ở đây nhưng ở đó nó thấy gần gũi hơn. Nó hít một hơi đầy lồng ngực cái không khí trong lành ở đây...Bỗng...nó một chiếc thuyền rất to và rất sáng tiến đến, sáng bởi vì trên chiếc thuyền đó đc cắm bởi hàng trăm ngọn nến lung linh...Chiếc thuyền dừng lại trước mắt nó...Nó nhìn kĩ thì thấy những chiếc nến đó đc xếp thành chữ “Trúc à, anh yêu em”... Con nhóc mở to mắt đầy kinh ngạc. Chưa hết...một chiếc thuyền khác tiến tới, sáng rực đứng cạnh chiếc thuyền kia, những ngọn nến ở bên này đc xếp thành chữ “Em làm vợ anh nhé”....

Trúc quay ra nhìn Long, Long cười tiến về phía nó, Long cầm tay nó lên hôn nhẹ lên đó.

- Đúng đó, anh yêu em Trúc àh, em hãy làm vợ anh nhé

- Long...Trúc....nhưng mà...chuyện này...- Trúc lúng túng vô cùng

- Anh biết chuyện này còn quá sớm, nhưng anh muốn cho em biết tình cảm của anh, anh hi vọng em sẽ chấp nhận...Anh có thể đợi dc mà – Long nhìn Trúc đắm đuối

- Trúc...chuyện này đột ngột quá...Trúc cần thời gian suy nghĩ – Trúc lúng túng đỏ mặt

Long thoáng buồn, nhưng thằng nhóc mỉm cười nói

- Được, anh sẽ đợi...nhưng anh cần một cái gì đó để làm tin...- Long nâng cằm Trúc lên

Con nhóc mở to mắt nhìn Long, nó biết chuyện tiếp theo là gì...chẳng phải nó mong chờ điều này sao...Nó khẽ nhắm mắt lại...nhưng...đột nhiên hình ảnh Hoàng hiện lên trong nó, đôi mắt đẹp luôn ẩn chứa một nỗi buồn của Hoàng hiện lên. Tim nó nhói đau...Nó chợt mở mắt ra...nó quay mặt đi tránh nụ hôn của Long...

Ánh mắt Long hiện rõ sự thất vọng to lớn...thằng nhóc cười chua xót...

- Sao lại thế hả Trúc, Long cứ nghĩ...

- Trúc xin lỗi...Trúc ko thể - con nhóc lúng túng

- Có phải vì Hoàng không?...- Long hỏi mà như muốn ghen lời

-.....

- Vậy là đúng phải không? – Long thần thờ, ngồi thụp xuống ghế

- Long...Trúc xin lỗi...chuyện này quá đột ngột với Trúc...Trúc....- con nhóc như sắp khóc

- Thôi, Trúc không phải nói gì nữa, Long hiểu rồi, là Long đã quá vội vàng...để Long đưa Trúc về phòng nghỉ...chắc Trúc cũng quá mệt rồi phải không? - Long thở dài đau khổ

Con nhóc gật đầu, có lẽ nó nghĩ tốt nhất lúc này là nên về phòng, nó ko dám đối diện với Long...Cả quãng đường về phòng Long không nói với nó một câu nào, Long chỉ nhìn về một phía xa xăm nào đó...ánh mắt Long đau khổ lắm...Trúc nhìn Long như vậy thì cũng buồn ko kém...Chả phải từ nhỏ nó nhận lời lấy Long rồi ư, cho đến tận trước lúc gặp Hoàng nó vẫn đinh ninh là người nó lấy sau này phải là Long chứ không là ai khác. Vậy tại sao khi Long cầu hôn nó, nó lại từ chối, tại sao khi Long hôn nó, nó lại nghĩ đến Hoàng?...Tại sao nghĩ đến Hoàng nó lại đau lòng đến thế?...Chẳng lẽ nó đã “yêu” Hoàng...Vậy tình cảm của nó với Long từ trước đến giờ là cái gì?...Nó là một đứa dễ thay đổi thế ư?

Trúc về đến phòng, nó nằm vật ra giường, nước mắt nó lăn dài...sao nó lại khóc nhỉ?...Nó đã từ chối Long sao nó lại khóc...? Nó nhìn Long buồn mà thấy đau lòng, nó ghét bản thân nó...

Long ở trong phòng, lúc này nó mới có can đảm để khóc...Nước mắt của một thằng con trai...Nó khóc một cách tức tưởi và đau đớn...Nó đã thua cuộc...Nó đã thực sự mất Trúc...Người con gái in đậm trong trái tim nó suốt một thời thơ ấu cho đến bây giờ...Nó đã thích con nhóc ngay từ lần gặp đầu tiên, con nhóc có đôi mắt to tròn trong sáng...Nhưng bây giờ trái tim con nhóc đó đã thuộc về người khác rồi...Vai Long rung lên...nó ngồi thu lu ở góc tường...

Long cầm điện thoại lên bấm số...

-

- Tôi Long đây, Trúc đang ở chỗ tôi...cậu có thể đến đây đón cô ấy không? – Long chậm rãi nói

-

- Ở khu resort Hùng Long, cậu đến đây đi, rủ cả Dung và Hùng đến cho vui...

-

- Tôi đã nhắn với Dung rồi, chẳng lẽ tôi rủ bạn gái tôi đi chơi tôi cũng phải báo cáo với cậu sao?

-

- Thì Trúc không phải là con gái sao, chẳng lẽ Trúc là con trai? – Long phì cười

-

- Trúc thích chơi ở đây thêm một hôm nữa, mà tôi ngày mai lại có việc chắc không đưa Trúc về đc, hơn nữa Trúc kêu ở đây buồn muốn rủ mọi người lên đây chơi cho vui. Nếu cậu bận thì thôi...Tôi sẽ nhờ người khác đưa Trúc về cũng đc – Long tỉnh bơ

- - Hoàng sững sờ

- Được, cậu biết địa điểm rồi chứ? Tôi đã dặn người rồi, cậu lên chỉ việc xưng tên là họ sẽ biết phải làm gì

-

- Àh, có. Trúc đi tắm rồi thì phải... thôi nhé bye cậu – Long tủm tỉm cười và cúp máy

- - Hoàng hét lên trong điện thoại nhưng Long đã cúp máy mất rồi. Đầu thẳng nhóc nóng phừng phừng...Nó đứng vụt dậy và gọi điện thoại cho Hùng...

.....

Hơn một tiếng sau tại khu resort Hùng Long, Hoàng, Hùng và Dung đã có mặt ở đó...Trong lòng Hoàng như lửa đốt, nghĩ đến cảnh Trúc và Long ở chung một phòng mà nó đã thấy lộn ruột...Cả quãng đường nó cứ giục Hùng liên tục đi nhanh lên làm Hùng phát cáu

- Mày điên hả, tao chưa muốn chết đâu, mày muốn chết thì đi một mình đi...- Hùng khó chịu

Sau khi xưng tên xong, người quản lý đã đc dẫn dò trước liền gọi điện thoại cho Long, sau đó quay lại nói

- Cậu Hoàng xin chờ ột chút, cậu Long sẽ xuống ngay, còn cậu Hùng và cô Dung đây xin mời theo chúng tôi lên phòng

- Sao họ đi lên mà tôi phải ở lại – Hoàng ngạc nhiên

- Ah, cậu Long dặn là nói với cậu chờ một chút, cậu có chuyện riêng muốn nói với cậu

- Vậy sao? Thôi đc, Hùng mày đưa Dung lên phòng trước đi...tao có việc chút tao lên

- Ok – Hùng gật đầu và kéo Dung đi cùng người nhân viên

.....

- Mời cậu ngồi đây uống nước chờ cậu Long một chút – một nhân viên nữ bưng nước ra lịch sự mời Hoàng

- Cảm ơn cô...- Hoàng mỉm cười thật tươi

Cô nhân viên đỏ mặt khúc khích cười quay mặt đi, cậu ta đẹp trai không kém gì cậu chủ...

Hoàng uống đc 2 ngụm nước thì Long xuống, thẳng nhóc ngồi xuống đối diện Hoàng

- Xin lỗi bắt cậu đợi lâu, chúng ta có thể ra chỗ khác nói chuyện không – Long đề nghị

- Ok

Long đưa Hoàng ra khu nhà bên hồ...sau khi nhân viên mang đồ uống ra Long đã ra hiệu cho họ đi hết để ko ai làm phiền .

- Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi – Hoàng sốt ruột

- Cậu...yêu Trúc thật lòng chứ? – Long hỏi mà nhìn thẳng vào mắt Hoàng

- Tôi...rất yêu Trúc – thoáng chút ngỡ ngàng nhưng Hoàng cũng trả lời dứt khoát

- Rất yêu là sao?

- Tôi yêu Trúc con hơn chính sinh mạng của tôi nữa – Hoàng nhìn thẳng vào mắt Long

- Cậu nói vậy tôi tạm tin cậu, nếu sau này cậu làm cho Trúc khóc và đau khổ tôi sẽ xé xác cậu đó – Long nói

- Cậu nói vậy là sao? Tôi không hiểu?

- Sắp tới có lẽ tôi sẽ sang Mỹ du học, tôi cần học thêm để quản lý tập đoàn Hùng Long vì thế...

- Vì thế cậu từ bỏ Trúc hả? Cậu hèn thế? Cậu có biết là Trúc dành rất nhiều tình cảm cho cậu không? – Hoàng tức giận nắm cổ áo của Long
 - Tôi cũng rất yêu Trúc...tôi ước giá mà tôi có thể ở lại...nhưng...- Long nhìn Hoàng với ánh mắt đau khổ
 - Nhưng cậu coi trọng cái tập đoàn kia hơn tình cảm của cậu phải không? – Hoàng cười khẩy
 - Nhưng...Trúc không cho tôi cơ hội đó...
 - Là sao? – Hoàng buông tay khỏi áo của Long
 - Cô ý không chọn tôi, trong tim cô ý không còn chỗ cho tôi rồi, mà nếu có cũng chỉ là một người bạn tốt thôi...- Long cười chua chát
 - Cậu không đùa đó chứ? Tôi thấy Trúc dành rất nhiều tình cảm cho cậu mà – Hoàng ngạc nhiên
 - Cậu nghĩ tôi mang chuyện này ra đùa ư sao? Phải Trúc dành cho tôi rất nhiều tình cảm, có lúc tôi đã nghĩ đó là tình yêu...Nhưng tôi đã lầm...đó chỉ là một thứ tình cảm mơ hồ mà cả tôi và Trúc đều ngộ nhận...Tôi biết Trúc đã dành trái tim ột người khác – Long nhìn Hoàng...
 - Cậu nói thật không? Trúc dành tình cảm cho tôi ư?
 - Phải? Mặc dù tôi không muốn công nhận nhưng đúng là như thế đó!
 - Trúc nói vậy ư?- mắt Hoàng long lanh sung sướng
 - Cô ý không nói, nhưng tôi biết, vì mỗi khi nhắc đến cậu Trúc rất hạnh phúc.. Cậu hãy giữ chặt cô ý, đừng buông ra... Kẻo có lúc phải hối hận như tôi...
 - Tôi...thế còn cậu...
 - Tôi sẽ đi Mỹ, tôi sẽ sớm làm thủ tục thôi...
 - Cậu đi Trúc sẽ buồn lắm đó
 - Biết làm sao ư, chỉ có cách đó tôi mới quên ư Trúc, và có lẽ biết đâu tôi lại tìm ư người con gái dành cho tôi thì sao!!! Với lại chỉ cần Trúc hạnh phúc là tôi cũng hạnh phúc rồi- Long mỉm cười
- Hoàng ngỡ ngàng, Long quả thật là một người rất cao thượng, Long hẳn phải yêu Trúc rất nhiều mới nghĩ ư như thế, Hoàng cười
- Cảm ơn cậu, tôi sẽ làm cho Trúc hạnh phúc mà
 - Tốt nhất là cậu nên làm làm thế ko thì tôi sẽ xử cậu đó – Long đâm vào vai Hoàng
- 2 thằng nhóc cười lớn
- Đi thôi, ta lên phòng kéo Trúc và Dung ư
 - Mà cậu ở chung với Trúc thật hả?
 - Ừh, ở chung khu resort nhưng khác phòng ha ha ha – Long cười âm ỉ
 - Thế mà tôi cứ tưởng...- Hoàng ngượng ngịu
 - Đầu óc cậu đen tối quá ha ha ha ha

72. Chương 72

Trúc đang ngồi trong phòng buồn rười rượi thì nghe tiếng chuông cửa, nó nghĩ chắc là Long, con nhóc hồi hộp lúng túng không biết phải làm thế nào bây giờ, sau mấy lần bấm chuông, đành phải ra...Mở cửa ra không phải là Long mà là Dung, khỏi nói con nhóc mừng và ngạc nhiên đến mức nào

- Dung, trời ơi, là bồ sao, sao bồ biết mình ở đây? – Trúc cầm lấy tay Dung lắc lắc
- Cho mình vào phòng cái đã chứ, bộ bắt mình đứng đây nói chuyện sao – Dung cười khì khì

- Ủh nhỉ, tại mình mừng quá, bỏ vào đi, bỏ lên đây một mình hử - Trúc ngó ngó ra bên ngoài
- Không, mình lên cùng anh Hoàng và anh Hùng nữa – Dung đặt túi đồ của nó xuống quay ra cười nói với Trúc
- Cả Hoàng nữa ư, đâu? Hoàng đâu? – Trúc ngó quanh
- Anh Hoàng có chút việc tý lên sau, chưa gì nghe thấy Hoàng mất đã sáng rực lên rồi kìa - Dung cười khúc khích
- Đâu! Làm gì có chẳng qua không thấy thi mình hỏi thôi mà – Trúc đỏ mặt chống chế
- Vậy sao không hỏi anh Hùng nữa? – Dung tủm tỉm
- Ờ thì...thì...- Trúc lúng túng
- Thì...vì mình chỉ quan tâm đến anh Hoàng thôi phải không? – Dung cười khoái chí
- Lại trêu người ta rồi, thích chọc lét hok – Trúc cười gian nhìn sang Dung
- Thôi...thôi, mình đầu hàng ha ha ha – Dung cười khúc khích

.....

Hoàng đi lên phòng của mình, Hùng đã ngồi trong đó xem tivi, trông thẳng nhóc có vẻ hài lòng lắm. Nó nằm khoan khoái nhìn Hoàng

- Có chuyện gì không mày
- Có...một số chuyện
- Chuyện gì mà mày úp mở vậy?
- Tao không kể ày biết đây he he he
- Ồ, cái thằng này, mày có nói hay thích vừa khóc vừa nói - Hùng lao ra phía Hoàng bóp cổ thẳng nhóc
- Ồi, ui da...từ từ tao kể, cái thằng điên này mày tính giết tao lun hử - Hoàng kêu ầm lên
- Đó! Vậy có phải ngoan không, chứ phải dùng bạo lực mới chịu khai – Hùng te tởn
- Chuyện là thế này.....- Hoàng hí hửng kể cho Hùng nghe
- Hử??? Vậy là Trúc thích mày hử??? – Hùng hí hửng
- Thì tao nghe Long nói vậy!!! – Hoàng gãi đầu gãi tai ngượng ngịu
- Vậy là tốt rồi ha ha ha ha – Hùng cười khoái chí
- Nhưng bây giờ tao lại thấy ngại ngại sao mày, không biết phải nói chuyện gì với Trúc nữa
- Thằng khùng, mày hâm hử? Cơ hội tốt vậy, Long đã tạo ày thì không mau mà nắm lấy, lỡ thằng khác nhanh tay nó giật mất thì mày có mà mất vợ
- Thằng nào chứ, thằng nào dám giật Trúc của tao? – Hoàng sẵn sỏ
- Đó là tao nói thế thôi....- Hùng nhún vai
- Vậy bây giờ tao qua gặp Trúc đây – Hoàng hùng dũng đứng dậy
- Ờ qua đi, chắc con nhỏ ngạc nhiên lắm

.....

Nói là làm, Hoàng lon ton chạy sang bên phòng Trúc bấm chuông, người mở cửa là Trúc

- Ồ...là anh sao? – Trúc ngạc nhiên
- Thế em mong là ai nào? – Hoàng xụ mặt giận dỗi

- Ah không, tại tôi hơi bất ngờ thôi mà tôi tưởng...Hùng sang kiểm Dung – Con nhỏ lảng lảng, mặc dù trong lòng nó đang rất vui...
 - Thật hả? Anh sang kiểm em đó, cả ngày hôm nay e bật vô âm tín, anh lo quá...bây giờ thấy e không sao là tốt rồi – Hoàng nói một lè, nói xong nó mới thấy mình vô duyên
 - Chỉ thế thôi hả?
 - Ờ...- Hoàng nhăn nhó, sao nó ko dám nói ra là nó nhớ con nhỏ đến phát khùng lên chứ
 - Vậy anh về phòng đi, tui không sao!!! – Trúc xiu mặt toan đóng cửa
 - Khoan đã – Hoàng vội cang nói
 - Sao thế?
 - Minh...đi dạo đi – Hoàng rụt rè
 - Nhưng còn Dung?
 - Tí nữa anh kêu thằng Hùng qua chỗ Dung
 - Ừh, cũng được, để tôi vào nói với Dung một tiếng đã – Trúc lưỡng lự một chút rồi gật đầu đồng ý
- Con nhóc quay vào trong khoảng 5 phút rồi chạy ra – Minh đi thôi- Trúc cười nói với Hoàng

....

2 nhóc đi thong thả dọc theo ven hồ, Hoàng lưỡng lự nhìn Trúc, mấy lần nó định cầm tay con nhóc nhưng lại không dám. Nó cứ phân vân không biết có nên cầm tay con nhóc không, một mặt nó nó muốn làm nhưng một mặt nó lại sợ con nhóc giận. Trông cái bộ mặt phân vân của nó đến là khổ sở...

- Anh làm sao thế, bộ anh bị đau ở đâu hả? – Trúc nhìn thấy bộ dạng của Hoàng thì quay lại hỏi
 - O, không, anh không sao, mình ngồi xuống đây một lát đi – Hoàng chỉ tay vào chiếc ghế đá gần đó
 - Ừh, thế cũng được
 - Em thích không khí ở đây chứ?
 - Thích lắm, không khí ở đây rất trong lành, Long gọi điện cho anh tới đây hả? – Trúc gật đầu hưởng ứng
 - Ừh, mà Long...sắp đi du học đó, e có biết không? – Hoàng đột ngột đổi chủ đề
 - Hả??? Long không hề nói gì với tôi cả - Trúc giật mình quay lại
 - Ừh, Long cũng chỉ vừa nói với anh thôi – Hoàng chậm rãi nói
 - Sao lại thế được, chắc Long giận tôi...- mắt Trúc bắt đầu đỏ hoe
 - Anh không nghĩ thế, cậu ý rất yêu...quí em, Long sẽ không giận gì em đâu- Hoàng an ủi
 - Không được, tôi phải hỏi cho ra lẽ - Trúc vùng dậy chạy về phía khu nhà
- Hoàng thấy vậy cũng hấp tấp chạy theo...

....

Con nhóc giận vô cùng, một chuyện trọng đại này mà Long không hề nói với nó, Long định ra đi trong im lặng sao? Nó bấm chuông liên tục phòng của Long

- Có chuyện gì thế Trúc – Long ngạc nhiên khi thấy bộ dạng bất bình của Trúc
 - Tại sao?? Tại sao Long tính đi du học mà không nói với Trúc? Long cứ thế mà đi sao? – Trúc hét lên
- Long quay ra nhìn Hoàng, vậy là Hoàng đã nói với Trúc, Hoàng gật đầu và nói
- Thôi 2 người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi về phòng trước đây
 - Trúc vào phòng đi, có gì mình nói chuyện – Long nhẹ nhàng, con nhóc đi theo Long vào phòng

- Nào Long nói đi
- Trúc uống cốc nước đã – Long mỉm cười
- Đó, Trúc uống rồi đó, bây giờ Long giải thích đi, có phải Long giận Trúc nên Long quyết định đi du học không?
- Không, Long không giận Trúc, Long muốn đi du học để trau dồi kiến thức, sau này có thể quản lý tập đoàn Hùng Long thôi.
- Sao trước đó Trúc không hề nghe Long nói về việc này
- Long cũng mới quyết định đây thôi, hơn nữa...Long cũng muốn xa Trúc một chút để Trúc...luôn nhớ về Long, một người rất đẹp trai và đáng yêu – Long tủm tỉm cười-
- Long còn đùa được sao? – Trúc nhăn mặt
- Long nói thật đó!!!
- Vậy bao giờ Long đi? – Trúc ngậm ngùi
- Khoảng 2 tuần nữa
- Trời sao nhanh vậy?
- Thì thủ tục xong rồi, chỉ đợi ngày nhập học thôi mà
- Nhưng có cần phải gấp vậy không? Mà bao giờ Long về
- Thỉnh thoảng Long lại về mà, Long có đi luôn đâu, Long đi khoảng 6 năm
- Trời, lâu vậy sao? Trúc...sẽ nhớ Long lắm đó – con nhóc bắt đầu sụt sịt
- Long cũng hi vọng vậy- Nó nhẹ nhàng ôm Trúc vào lòng, nó ước gì Trúc ngăn nó lại, nó chỉ cần một câu nói của Trúc thôi rằng “Long đừng đi, hãy ở lại bên Trúc” thì nó sẽ ở lại và mãi mãi ở bên con nhóc. Nhưng con nhóc chỉ khóc...nó không nói gì cả...Long xiết nhẹ Trúc trong vòng tay, chỉ 2 tuần nữa thôi nó sẽ phải xa Trúc, người con gái nó yêu thương nhất...Nó đau lòng lắm, để đưa ra quyết định này nó đã phải suy nghĩ rất nhiều, nó muốn rời xa mảnh đất này, vì còn ở đây ngày nào thì nó cảm tưởng nó sẽ càng khó để có thể rời xa Trúc được

73. Chương 73

2 tuần sau, đó là buổi tối trời lúc này đã sang giữa tháng 12, rất lạnh, có một lũ nhóc đang bụi ngùi bịn rịn chia tay một người bạn, Trúc lúc này đã khóc sưng hết cả mắt. Nó chỉ vừa mới gặp lại Long, vậy mà...

- Mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, tôi đi đây, nhớ giữ liên lạc đó – Long bắt tay từng người
- Sang đó thỉnh thoảng nhớ về thăm anh em đó – Hoàng cười
- Cậu đó...cậu nhớ giữ lời hứa của mình đó, tôi mà biết cậu làm trái lời hứa đó, tôi sẽ bay về cho cậu biết tay đó – Long cười thì thầm vào tai Hoàng

Long quay sang Trúc, con nhóc vẫn đang sụt sịt

- Long đi rồi Long sẽ về mà, thỉnh thoảng Long sẽ gọi điện cho Trúc – nó ôm Trúc lần cuối, sau đó...nó hôn nhẹ lên má con nhỏ...-
- Thưa cậu, đã đến giờ lên máy bay rồi ah- một người nhân viên nói với Long
- Ừh, tôi biết rồi, thôi tôi đi đây, chào mọi người nhé – Long quay mặt đi về phía trong

Nó thỉnh thoảng vẫn quay mặt lại để nhìn Trúc, khuôn mặt thân thương này sẽ mãi trong kí ức nó, kí ức đẹp nhất...

Sau khi Long đi rồi, lũ nhóc lục tục kéo nhau về. Tụi nó không biết ở đằng xa có một đôi mắt đang nhòa lệ nhìn về phía Long, tất nhiên không ai khác đó chính là Minh Hồng. Con nhỏ đứng ở một góc khuất nhìn trộm Long, nó nhìn thấy cảnh Long ôm và hôn Trúc một cách dịu dàng tình cảm, tay nó nắm chặt, môi nó bặm lại, tim nó như muốn vỡ ra. Âm mưu trả thù lại nung nấu trong nó ngày một lớn

.....

1 tuần sau ngày Long đi, Trúc vẫn chưa hết buồn, thỉnh thoảng nó lại thở dài. Dung biết vậy nó quay ra hỏi Trúc

- Trúc nè sắp Noel rồi đó, tỳ về đi sắm đồ đi, nghe nói năm nay trường mình tổ chức lễ hội đó – Dung hào hứng

- Vậy sao? Nhưng mà sắm đồ thì sắm cái gì bây giờ

- Đi dạo quanh phố phường, dạo qua thị trường chút xem có gì hay ho không, với lại mình cũng cần mua ít đồ cho anh Hùng nữa. Hi hi

- Được rồi hi hi, vậy mấy giờ mình đi đây? – Trúc phì cười

- Khoảng 6 giờ tối nhá, mình sẽ qua đón bồ nhé – Dung nháy mắt

- Ok

Tan học.....

2 con nhóc tung tăng ra cổng trường, chúng nó cười nói rất vui vẻ, tụi nó không biết có một người vẫn ngằm theo dõi chúng nó

- Bồ định chọn gì cho anh Hùng thế? – Trúc cười tủm tỉm

- Mình chưa biết được, chính vì thế mình mới rủ bồ theo để tư vấn nè – Dung ngượng ngịu

- Tư vấn có đc trả công không ta???- Trúc liếc liếc mắt cười gian

- Ok, Vậy bồ thích gì nào?

- Để mình nghĩ xem đã!!! – Trúc giả vờ suy nghĩ

- Nghĩ ra đc gì chưa?

- Xong rồi!

- Bồ nghĩ ra gì thế? Dung hỏi hộp

- Mình chả nghĩ đc gì cả, thôi cho bồ nợ đó ha ha ha ha – Trúc cười phá lên

- Bồ đúng là...đáng ghét mà...thôi mình về đây, hẹn tối nay 6 giờ nhé – thấy xe đến đón đã tới, Dung vẫy vẫy tay với Trúc và tung tăng đi

- Ok bye!

Trúc bước về phía trạm xe bus, nó không biết rằng cuộc đối thoại của nó đã lọt vào tai của Minh Hồng, con nhỏ khẽ nhếch mép cười và rút điện thoại gọi cho đồng bọn của nó.

74. Chương 74

6 rưỡi tối 2 con nhóc ra Trảng Tiền plaza xem đồ, sau khi ngắm nghía chán chê, tụi nó đi bộ ra phía hàng ngang hàng đào chơi, 2 con nhóc cứ vô tư ngắm nghía một cách thích thú, mà không biết có người đang theo dõi tụi nó từng bước một. Sau khi mua sắm chán chê...

- Ôi mệt quá, mình đi không nổi nữa rồi - Dung cười khi khi, tụi nó khẽ nê xách một đồng túi linh kinh mà không biết có người đang theo dõi tụi nó từng bước một. Sau khi mua sắm chán chê...

- Ôi mệt quá, mình đi không nổi nữa rồi - Dung cười khi khi, tụi nó khẽ nê xách một đồng túi linh kinh

- Uh, mình cũng mệt rồi, mà bây giờ cũng muộn rồi đó, mình cũng chuẩn bị về đi là vừa- Trúc nhìn đồng hồ gần 10 giờ, xung quanh một số cửa hàng cũng bắt đầu đóng cửa.

- Đợi chút để mình tìm xem có cái gì uống không đã, mình sắp chết khát đến nơi rồi nè – Dung ngó quanh

- Bỏ đừng đây trông đồ đi, lúc này ở phía dưới kia có hàng trà sữa chưa đóng cửa đâu, để mình lại đó mua cho nhanh – Trúc cười bảo Dung

- Ok, thế cũng được, đi cẩn thận nhá – Dung với theo

Trúc chạy nhanh tới chỗ hàng trà sữa, chỗ đó cách khá xa chỗ Dung đứng, nó mua 2 ly trà sữa hoàng gia, nó cũng khát cháy cổ nhưng nó đợi đưa cho Dung rồi cả 2 cùng uống. Con nhỏ tung tăng đi về phía chỗ hẹn. Nó hát líu lo...Bỗng tự dưng có ai bịt miệng nó, nó định dấy dựa nhưng nó thấy trời đất như tối sầm lại, chân tay nó cứng đờ...sau đó nó không biết gì nữa...

Dung đứng đó khoảng 15 phút, con nhóc đợi sốt hết cả ruột, nó nghĩ chắc hàng trà sữa đóng cửa nên Trúc tìm chỗ khác mua nước cho nó. Con nhóc lấy điện thoại gọi cho Trúc nhưng gọi mãi mà không thấy Trúc nghe máy. Nó bắt đầu thấy lo lắng...có khi nào Trúc bị...lạc không?? Dung cầm túi đồ lên tiến về phía hàng trà sữa...Hàng trà sữa vẫn mở...con nhóc nghĩ chắc là Trúc trên đường tới chỗ hẹn rồi...nó lại quay lại đi nhanh về chỗ cũ, đang đi nó nhìn thấy một túi đựng 2 hộp trà sữa đổ lăn lóc dưới đất, một hộp vỡ tung tóe, một hộp không làm sao...Nó thấy hơi sợ sợ có một cảm giác lạnh lạnh dọc sống lưng, tìm nó đập nhanh hơn, nó thấy nó có linh cảm chẳng lành.

Đến chỗ cũ Dung vẫn không thấy bóng dáng Trúc đâu cả, nó run run cầm điện thoại lên gọi...không có tiếng trả lời, nó gọi lại vẫn chỉ có tiếng nhạc đều đều phía bên kia...Nó gọi liên tục thì có tiếng ngắt điện thoại. Dung vội vàng bấm gọi lại thì điện thoại không còn liên lạc được...Nó sợ hãi, nó linh cảm có điều gì đó xảy ra với Trúc, nó phải làm gì bây giờ, nó nhìn quanh quất, người đi đường đã bắt đầu thưa thớt dần. Nó cuống cuống chạy về phía hàng trà sữa, nhìn thấy nhân viên bán hàng nó hét hải hải

- Chị ơi, cho em hỏi, mới đây có một bạn gái cao tầm này này, mặc áo quần bò áo khoác đen để mái bằng và buộc tóc cao thế này đến mua không?- Dung vừa hỏi vừa tả

- Àh, có đấy, cô bé đó mua 2 hộp trà sữa hoàng gia nhưng cách đây phải gần nửa tiếng rồi...- Chị bán hàng nhả nhận nói

- Chị có biết bạn í đi đường nào không? Bạn í đi một mình hay có ai đi cùng hả chị?

- Hình như cô bé đó đi về hướng kia kìa, cô bé đó đi một mình thôi – chị bán hàng chỉ về phía Dung đứng đợi

- Thế hả chị, em cảm ơn chị - Dung hồi hải bước ra ngoài tìm quanh, nó cố gắng căng mắt tìm vóc dáng quen thuộc của Trúc nhưng vô vọng, nó lại chạy về phía chỗ nó đứng ban đầu vẫn không thấy bóng dáng Trúc đâu. Nó hoảng loạn thực sự, nó chạy về phía hàng trà sữa, cả quãng đường đó gặp ai nó cũng hỏi về Trúc, nước mắt nó đã lăn dài trên má...Ai cũng đáp lại bằng cái lắc đầu khiến nó vô cùng thất vọng. Nó ngồi thụp xuống òa khóc nức nở...Nó lê từng bước nặng nề ra chỗ hẹn. Bây giờ đã là 11 giờ tối, người đi đường càng ít hơn... Nó ngồi thụp xuống vừa hè một cách mệt nhọc, nó gục đầu khóc, tại nó rủ Trúc đi chơi, đáng lẽ nó không nên để Trúc đi một mình.

- Chị gì ơi – một tiếng nói rụt rè vang lên

Dung ngược mắt lên, trước mặt nó là một thằng bé mặc một chiếc sơ mi mỏng tang cầm một chùm bong bóng khoảng 3-4 quả gì đó

- Chị không mua đâu nhóc àh – Dung mệt mỏi lên tiếng

- Chị mua nốt dùm em đi – thằng bé nài nỉ

- Thôi đi rồi, đưa hết đây cho chị - Dung uể oải

- Ủa, chị khóc hả, chị sao vậy? – Thằng nhóc ngạc nhiên hỏi

- Không có gì, chị bị lạc mất một người bạn, bây giờ chị không biết tìm cô ý ở đâu, chị...- Dung meo mếu

- Có phải là một chị đi mua trà sữa không? – Thằng bé hỏi
- Đúng!! Đúng rồi – Dung mừng cuống quýt
- Chị ý tóc dài, cột tóc cao thế này này, mặc áo khoác đen đúng không chị?
- Đúng, đúng rồi, em thấy chị ý đâu không? Chỉ cho chị với – Dung túm tay thằng bé lắc lắc
- Em có thấy nhưng mà...- thằng bé ngập ngừng
- Nhưng sao? Ah...chị sẽ mua hết chỗ này cho em, em chịu không? Em nói cho chị biết đi!!! – Dung cầm lấy đồng bóng bay và rút tiền ra
- Không phải ý em như thế, mà chị ý đã lên xe đi với người khác rồi
- Hả??Đi với ai? – Dung trợn mắt ngạc nhiên
- Em thấy chị ý bị...đánh thuốc mê...và một số người mang chị ý lên taxi chạy đi rồi , em sợ lắm nhưng không dám la lên sợ bị đánh – Thằng nhóc thì thầm
- Bị..b..ấ..t...có..c – Dung lắp bắp
- Vâng
- Em có biết chúng nó là ai không? – Dung khóc sụt sùi
- Em không biết chỉ nghe có một thằng gọi thằng cầm đầu tên là Cường thôi hà. Thôi e đi đây chị ạ - thằng nhóc vội vã đi
- Khoan chị gửi e tiền nè – Dung giúi cho thằng bé tờ 200K
- Nhiều quá chị, chị không có tiền lẻ sao chị? – Thằng nhóc nhăn nhó
- Chị cho nhóc hết đó, tiền thừa dành mà mua đồ ăn, nhóc có hay bán hàng ở đây không, chị muốn gặp nhóc thì làm thế nào?
- Tối nào e cung bán hàng ở đây, nếu chị muốn gặp em thì cứ đến đây, thôi em đi đây – Thằng nhóc nói xong rồi chạy mất

Dung như hoa hết mặt, nó thấy mọi vật chao đảo, đúng rồi, nó phải gọi cho Hùng và Hoàng...

- Alo, anh Hùng àh, e đây, Trúc bị bắt cóc, anh đến đây ngay nhé, em đang ở...

.....

Khoảng 20 phút sau, Hùng và Hoàng phóng đến, khỏi phải nói trông Hoàng hốt hoảng đến mức nào, nó lao về phía Dung

- Dung, chuyện là thế nào, em nói đi, sao Trúc lại bị bắt cóc.... – Hoàng nắm vai Dung mà lắc lắc
- Mày từ từ thôi chứ, mày làm thế Dung sợ nói được cái gì – Hùng gắt lên
- Ồ, anh xin lỗi, tại anh lo quá – Hoàng bỏ tay ra khỏi người Dung, lúc này con nhỏ mắt đã sưng húp, khuôn mặt nó phờ phạc vì chạy và lo lắng
- Chuyện là thế này.....- Dung kể hết sự việc, từ chỗ hẹn Trúc đến gặp thằng bé bán bóng

Hoàng nghe xong mà rụng rời chân tay, như vậy là Trúc bị bắt cóc thật rồi, phải làm sao đây, sao số con nhỏ khổ thế, toàn gặp những chuyện rắc rối. Nó nắm chặt tay, nó phải tìm ra kẻ nào dám to gan lớn mật đến vậy, dám cả gan bắt cóc vợ chưa cưới của Hoàng “hoàng tử” kể như số phận nó thê thảm rồi.

- Tao nghĩ tụi này phải lên kế hoạch rồi, tụi nó đã theo dõi Trúc từ trước rồi chuẩn bị mọi thứ để ra tay. Nếu nó không đánh thuốc mê Trúc thì với võ công Trúc tụi nó khó mà bắt cóc dc con nhóc. Hơn nữa tui nó lại chọn thời điểm. Mặt khác theo như lời thằng nhóc bán bóng thì có lẽ chủ mưu là một thằng tên là Cường. Mày có nghĩ... - Hùng quay ra phía Hoàng

- Í mày là chính là thằng Cường “híp” í hả, cái thằng mà lần trước trêu ghẹo Dung bị Trúc đập ột trận tơi bời hả?
 - Đúng, í tao là thế, nhất định nó còn thù Trúc nên nó tìm cách hãm hại Trúc. Tuy nhiên tao vẫn còn phân vân là không biết nó bắt cóc Trúc với mục đích gì, nó định tống tiền hay là nó còn giở trò gì khác?
 - Cái gì?? Nó dám dở trò gì với Trúc chứ, nó mà động đến một sợi tóc của Trúc xem, tao sẽ băm nát nó rồi mang cho cá ăn, cả gia đình nó nữa sẽ đừng hòng mà yên ổn sống trên cái đất này...- Hoàng nghiêng răng bặm môi
 - Mày bình tĩnh đã, trước mắt là phải tìm được tung tích của Trúc đã, Hà Nội rộng lớn thế này, tìm Trúc khác nào mò kim đáy bể.
 - Mày liên lạc với hội Khang “seò” đi, ở xứ này cái gì tụi nó chả biết – Hoàng nói
 - Tao cũng định thế nhưng bây giờ phải đưa Dung về trước đã, muộn rồi mà – Hùng nói
 - Không, em không về đâu, em muốn đi tìm Trúc với mọi người – Dung giãy nảy
 - Không được, bây giờ muộn rồi, em phải về nhà, chuyện này có gì để tụi anh giải quyết, có tin tức gì anh sẽ báo cho em sau, hơn nữa tỳ nữa anh và Hoàng phải đến một số nơi con gái như em đến không tiện – Hùng nhẹ nhàng nói
 - Vậy...cũng được nhưng có tin tức gì anh phải báo cho em ngay đó
 - Ok – Hùng gật đầu, tay vẫy một chiếc taxi
 - Em về tạm một mình nhá, anh phải đi với thằng Hùng một lát – Hùng dịu dàng
 - Dạ, em về đây anh – Dung lên xe
- Trong lúc Hùng nói chuyện với Dung thì Hoàng đã nhanh chóng gọi cho Khang “seò”, trong lòng thằng nhóc lúc này như có lửa đốt, nó tưởng tượng ra cảnh Trúc bị bọn kia hành hạ tra tấn thì nó không tài nào chịu nổi. Sau khi hỏi thăm tình hình một lúc thì nó quay ra nói với Hùng
- Tao hỏi được rồi, Khang “seò” biết thằng Cường “híp”, nó sẽ điều tra giúp ta ngay bây giờ
 - Thế bây giờ mày tính sao?
 - Tao chưa biết nữa, có lẽ tao sẽ liên lạc thêm với người của gia đình tao giúp điều tra tìm kiếm Trúc, nếu cần có lẽ tao sẽ phải nhờ pháp luật can thiệp
- Đúng lúc đấy chuông tin nhắn của Hoàng vang lên, nó thấy số điện thoại của Trúc hiện lên, nó mừng cuống quýt – Là Trúc nhắn tin
- “Trúc đang ở trong tay bọn tao, biết điều thì mày phải làm theo lời tao muốn, nếu dính đến pháp luật ở đây thì con nhóc này sẽ lãnh hậu quả đó”
- Hoàng điên tiết gọi lại số điện thoại của Trúc thì đã lại tắt máy
- Tụi nó dọa nếu báo công an tụi nó sẽ cho Trúc lãnh hậu quả - Hoàng nghiêng răng
 - Vậy là tụi nó biết cả mày nữa, mày tính sao đây?
 - Phải, tụi nó không cho tao báo cảnh sát, vậy càng hay, tao sẽ xử chúng nó theo luật rừng – Hoàng giận run lên, hơn lúc nào hết, lúc này nó phải tỉnh táo, chỉ một chút sơ sẩy của nó thôi cũng có thể làm tổn hại đến Trúc
 - Đi thôi, chúng ta đến chỗ Khang “seò”, tao cũng gọi cho bố tao nữa, ông sẽ huy động người giúp – Hoàng nói
 - Mày định nhờ bác Vương thật hả? – Hùng ngạc nhiên vì xưa nay Hoàng không muốn nhận bất cứ sự giúp đỡ nào từ bố nó cả, lần này vì Trúc mà nó đã làm trái với nguyên tắc của nó

- Phải, bố tao có thể lực ngầm rất lớn, thực ra một tên nhãi nhép như thằng Cường thì cũng không cần thiết phải huy động lực lượng lớn như thế, nhưng tao không muốn Trúc phải chịu đựng cảnh đó lâu quá, càng nhiều người tìm kiếm thì càng có lợi thôi mà
- Ủh, mày nói cũng đúng, lên xe đi tao đèo, trong lúc đó mày nên gọi cho bác Vương đi

75. Chương 75

Trúc dần dần mở mắt, mọi vật cứ mờ mờ ảo ảo trước mắt nó, nó phải nhắm mở mắt lắc đầu mấy lần thì mọi vật mới hiện rõ ra. Nó thấy miệng nó bị bịt lại, chân tay nó bị trói chặt cứng. Nó đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ...nó ngồi trên một chiếc đệm cũ trong một căn nhà lụp xụp ảm thấp. Trúc hình dung lại sự việc xảy ra, nó đang đi mua đồ uống thì bị bịt miệng và nó không biết gì nữa, vậy là nó đã bị bắt cóc...Tim nó đập thình thịch, nó cố gắng trấn tĩnh lại. “ Không sao đâu, Dung không thấy mình quay lại nhất định sẽ đi tìm, không tìm thấy mình Dung sẽ gọi báo công an và báo cho Hùng với Hoàng”

Trúc bắt đầu quan sát ngôi nhà nó đang ở, nó không biết là nó bị bắt đi bao xa nữa, có lẽ là ở ngoại ô cũng nên. Căn nhà này có một lối đi đằng trước và một lối đi đằng sau, trong nhà ngoài chiếc đệm cũ kĩ này chỉ có một chiếc bàn và mấy cái ghế còn ngoài ra chẳng có cái gì cả.

- Cô em đang quan sát để tìm cách thoát thân sao? – một tên bước vào nhìn Trúc cười nhếch nhếch
- Uhm uhm uhm- Trúc nói không ra tiếng vì con nhỏ bị bịt miệng
- Ồ, anh quên mất, cô em bị bịt miệng thế này thì sao mà nói được, vậy để anh tháo ra nhé, àh mà cô em đừng có mà la ở đây, chỗ này không ai nghe thấy đâu – tên đó mở bịt miệng ra cho Trúc, nó lập tức gào lên
- Bớ người ta...bắt cóc...bớ người ta....có ai không
- “BỐP” – tên kia thẳng tay tát Trúc một cái nảy lửa, con nhóc thấy sao bay đầy trời, miệng nó rớm máu
- Con ranh, tao đã nói là cấm mày kêu, nhẹ nhàng mày không ưa, mày thích ăn đòn mới chịu hả
- Đồ hèn, mày đánh một cô gái không có khả năng kháng cự như vậy mà mày cũng làm dc sao? Tao tự hỏi mày có phải đàn ông con trai không vậy? – Trúc khinh khỉnh nhìn
- Con này khá lắm, đứa khác mà bị ăn đòn vậy là khóc sụt sùi xin tha rồi, đằng này mày lại còn dám lớn giọng với tao hả, mày khá lì lợm đấy – tên kia gầm gừ nhìn Trúc. Chuyện lì lợm mà khen Trúc thì khỏi phải nói, con nhóc có một đặc tính khiến bất cứ đối thủ nào của nó xưa này cũng thấy ớn đó là càng đánh nhau càng lì lợm đến phát sợ. Cho nên một cái tát này chả là cái gì với nó, tuy nhiên cái khí chất của một thủ lĩnh ngang tàng đang ngủ yên thì bị tên này đánh thức, đối với nó bị một tên con trai tát vào mặt là một điều xỉ nhục to lớn. Nó nhìn tên đó bằng ánh mắt sắc lạnh khiến thằng đó vô cùng khó chịu...
- Đồ hèn, mày giỏi đánh người bị trói thế thôi sao? Cỡ như mày tao không thèm chấp nhé
- Con ranh này, mày lớn giọng nhỉ, mày có tin tao tát mày cái nữa không?
- Tin, cái dạng hèn hạ như mày chỉ giỏi đánh người yếu thế thôi, chứ tao mà không bị trói xem mày làm gì nổi tao
- A, cái con này, để tao xem mày ba hoa bốc phét đến đâu, mày định dụ tao cởi trói để mày chạy thoát hả, để tao xem sức mày đến đâu mà to mồm – Thằng đó tức khí đành cởi trói cho Trúc
- Dừng lại, thằng ngu!! Mày bị con nhỏ đó khích tướng rồi, đồ đầu đất, cỡ 5 thằng mày chưa chắc đã hạ dc con nhỏ này đâu mà mày tinh tướng – một thằng đeo mặt nạ đi vào
- Hả?? Đại ca có quá lời không thế, con nhóc này trông nó...
- Thằng ngu...trông nó thế thôi nhưng nó là cao thủ karate đó, mày cứ thử đụng đến nó xem nó ày đo đất ngay
- Thật sao đại ca, e ngu thật, tý nữa mắc lừa con nhỏ - thằng đó quay ra gườm gườm con nhỏ

Trúc xịu mặt thất vọng, tất cả cũng chỉ tại cái tên “đại ca” kia vào mà hỏng hết chuyện của nó. Nó nghe giọng của tên này rất quen mà không nhớ ở đâu. Bộ mặt hậm hực cảm tức của nó hiện rõ làm tên đại ca kia khoái chí lắm

- Thế nào cô em, khó chịu lắm hả, đừng hòng lừa được thằng này
- Mày nói chuyện mà không dám tháo mặt nạ ra ah, hèn như vậy thảo nào lũ đàn e mày cũng hèn như thế.
- Trúc cười khẩy

Tên đại ca nghe Trúc chửi vào mặt nó như thế nó tức lắm, bằng chứng là bàn tay nó nắm chặt lại, nếu mà bỏ mặt nạ ra thế nào cũng thấy khuôn mặt nó đang chuyển dần sang màu đỏ. Nó cố hít thở sau để trấn tĩnh lại

- Cô em đừng hòng khích tướng được tôi, ngoan ngoãn ngồi đó đi, không anh cho lũ đàn e xử cô em đó – tên đó lạnh lùng quay đi
- Ey, đứng lại, chưa nói chuyện xong mà, quay lại đi, mày muốn gì, Ey – Trúc với theo
- Bịt miệng nó lại không để nó la ầm ĩ như thế nữa – Cường vừa ra ngoài, nó rút cái mặt nạ ra hất đầu bảo thằng đàn em

Thằng đàn em đi vào lúc sau tiếng la hét của Trúc chỉ còn là tiếng “Uhm Uhm”. Con nhóc giãy dựa một hồi thì mệt lả, nó thiếp đi. Nó ngủ ngon lành trên cái đệm. Cường thấy im ắng, nó liền đi vào kiểm tra, thấy con nhóc ngủ ngon lành. Lần đầu tiên nó được chứng kiến bộ mặt thiên thần của Trúc vì lần nào nó gặp Trúc là nó đều thấy Trúc trong bộ mặt sát thủ máu lạnh. Nó nhìn kĩ Trúc, con nhỏ xinh đó chứ, àh, không phải nói là quá xinh, đúng là mỹ nhân, một vẻ đẹp tự nhiên không son phấn. Thực ra nó đã thích con nhỏ từ hồi lần đầu tiên gặp, hồi đó nó thấy Trúc là một đứa con gái không giống bất cứ lũ con gái ông ọ nào vậy xung quanh nó, nhưng bị Trúc hạ gục và thua thê thảm là một nỗi nhục nhã lớn lao trong cuộc đời của nó. Hiện giờ nó muốn Trúc phải trả giá về điều đó.

Nghĩ đến đó, Cường đứng dậy đi ra ngoài, nó không thể để tình cảm lẫn át lý trí đc...Trúc là kẻ thù của nó. Cường mệt mỏi, nó ngã lưng xuống giường ở phòng bên và ngủ thiếp đi.

Cả đêm hôm qua Hoàng và Hùng chạy đôn chạy đáo hết chỗ nọ chỗ kia để hỏi thăm tình hình,tụi nó phải nhờ đến Khang “sẹo” là một đại ca khét tiếng có máu mặt trên giang hồ, Khang cũng là một tay ăn chơi có tiếng nữa, dưới chướng của Khang có mấy trăm đàn em sẵn sàng đổ máu vì nó. Khang có khuôn mặt đẹp trai đàn ông, hẳn bị một vết sẹo ngang lưng do trong một trận đánh nhau, hôm đó dù lưng đã ướt đầm máu mà nó vẫn lì lợm lao ra quyết chiến với đối thủ. Tuy vậy ông Vương lại là người có ơn với gia đình Khang, đúng lúc gia đình nó túng quẫn nhất, mẹ nó nằm viện cần một số tiền lớn để phẫu thuật, bố nó chỉ là lái xe quèn cho ông Vương, vậy mà ông Vương đã ra tay giúp đỡ gia đình nó tất nhiên số tiền đó với ông chả là cái gì cả. Nhưng nó chịu ơn ông suốt đời và mong có một ngày đền đáp

Khi Hoàng gọi điện thoại đề cập đến vấn đề này, Khang rất hào hứng nhiệt tình muốn giúp ân nhân của mình. Khang đã huy động tất cả số đàn em của nó để tìm tung tích của Trúc. Mặt khác Hoàng đề cập vấn đề này với bố nó, lập tức ông Vương bắt tay vào ngay việc tìm cô con dâu tương lai của mình. Ông thấy mừng vì Hoàng đã chịu nói chuyện với ông, Trúc có lẽ là người cực kì quan trọng với Hoàng mới khiến nó chịu mở lời nhờ ông giúp đỡ, chính vì điều đó càng khiến ông muốn nhanh chóng tìm bằng đc Trúc

2 ngày trôi qua, Trúc nhất định không chịu ăn, uống gì hết...Việc truy tìm Trúc cũng lọt vào tai Cường, nó bắt đầu lo lắng. Nó lấy máy điện thoại gọi cho Minh Hồng

- Cô tính thế nào đây, tôi đã giữ con nhóc này 2 ngày rồi đó – Cường nói như quát vào điện thoại
-
- Cô làm gì làm nhanh lên, tôi nghe nói tụi thằng Hoàng đã cho người đi tìm con nhóc rồi đó
-

- Không, tôi ít gặp nó, mỗi lần gặp nó là tôi phải đeo mặt nạ, nhưng tôi sợ nó sẽ nhận ra giọng tôi

-

.....

2 ngày trôi qua, Hoàng gần như phát điên lên, nó không ăn không ngủ, mặt mũi hốc hác, trông nó rõ là tiều tụy, lúc nào nó cũng túc trực bên nhà Khang “sợ”. Khang “sợ” nhìn bộ dạng của nó như vậy thì cũng lo lắng không kém. Nó quý Hoàng như em trai nó vậy

- Hoàng àh, em nên nghỉ ngơi chút đi, có thông tin gì anh sẽ báo lại ngay mà, mấy ngày hôm nay anh đã huy động hết bọn đàn em tìm tung tích của cô bé đó rồi. Có tin gì anh sẽ báo lại cho em ngay mà

- Em cảm ơn anh, nhưng em không mệt, cứ nghĩ đến cảnh Trúc bị tụi bắt cóc nó hành hạ em không chịu nổi – Hoàng vò đầu bứt tóc

- Em yên tâm đi, tụi nó sẽ không dám làm gì Trúc đâu, nó chỉ dùng Trúc làm vật uy hiếp em thôi. Thế tụi nó đã ra yêu cầu gì với em chưa?

- Chưa, thế em mới đau đầu anh àh, em...

Hoàng đang nói chuyện thì có tiếng chuông tin nhắn reo lên, nó vội vã mở ra

“ Chắc mày lo lắng lắm phải không, báo ày một tin mừng, con nhóc vẫn khỏe mạnh, tuy nhiên nếu mày muốn con nhóc khỏe mạnh trở về thì tùy thuộc thái độ của mày”

“Mày muốn gì?” – Hoàng nhấn tin lại ngay

“Tao cần tập đoàn Vương Hoàng rút toàn bộ cổ phần đang đầu tư khỏi tập đoàn Hùng Long vậy thôi”

“Được, nhưng cho tao nói chuyện với Trúc, tao cần biết cô ý có bình yên không?”

Đầu bên kia không trả lời mà gửi cho Hoàng một tấm ảnh của Trúc, trong hình là ảnh Trúc đang bị trói cả 2 chân 3 tay, miệng bị dán băng dính... Hoàng nhìn thấy bức hình đó nó choáng váng, Trúc của nó mà ai dám đối xử ra nông nổi này, chắc con nhóc đau đớn lắm. Hoàng tức muốn phát điên lên, nó đập phá lung tung, Khang thấy vậy phải lao vào can ngăn

- Hoàng, dừng lại, bình tĩnh, mày phải bình tĩnh, mày có điên không, đập phá như vậy giải quyết vấn đề gì
- Khang quát lên

- Nhưng em phải làm sao đây, anh nhìn xem tụi nó hành hạ Trúc đến mức này

- Em hãy gọi điện thoại cho bố đi để xem ông có ý kiến gì

Hoàng thấy vậy nó gọi ngay cho ông Vương, mấy ngày hôm nay ông Vương cũng mất ăn mất ngủ vì vụ này, ông đã huy động khá nhiều lực lượng để tìm ra được cô con dâu của mình. Thấy Hoàng gọi đến ông mừng rỡ bắt máy

- Bố đây, Hoàng hả con

- Vâng, con chào bố, con gọi điện thoại để hỏi bố một việc, bọn bắt cóc đã nhắn tin cho con yêu cầu là bố phải rút toàn bộ cổ phần đầu tư chung với Hùng Long ra thì mới thả Trúc về, liệu bố có thể...

- Bọn nó yêu cầu vậy ư? – ông Vương ngạc nhiên

- Vâng, tụi nó yêu cầu như thế

- Nếu ta làm như thế bên Hùng Long sẽ tổn thất rất lớn, hơn nữa tập đoàn ta cũng tổn thất nhiều không kém đó con – ông Vương nói

- Con biết, ý con là bố hãy thương lượng với ông Trần chuyện này, tức là chỉ tung tin là bố rút vốn thôi, khi nào bọn chúng thả Trúc ra thì bố hãy cải chính lại việc này

- Đây là chuyện làm ăn kinh tế mà con làm như trò đùa vậy, chuyện này liên quan đến hàng trăm hàng nghìn người lao động và bao nhiêu tiền con biết không, còn uy tín của ta và ông Trần nữa

- Thôi, con hiểu rồi, vậy là bố không muốn giúp con phải không? – Hoàng cúi
- Không phải là ta không muốn giúp nhưng việc này phải làm theo cách nào hợp lý nhất, ta sẽ cố gắng, ta sẽ thử liên lạc với ông Trần
- Vậy con cảm ơn bố, con chào bố - Hoàng mừng rỡ

76. Chương 76

Sau khi cúp máy, ông Vương bắt đầu suy nghĩ, đối với con người từng trải bốn ba trong cuộc sống như ông thì chuyện này rất dễ suy đoán. Người muốn rút vốn ra khỏi tập đoàn Hùng Long chắc hẳn đó là kẻ thù của tập đoàn đó, thậm chí nó muốn một tên trúng 2 đích vì qua việc này tập đoàn Vương Hoàng cũng tổn thất khá nhiều. Thứ 2 nó biết rõ mối quan hệ của Trúc và Hoàng cho nên mới dám ra yêu cầu như vậy. Ông lấy điện thoại bấm số

- Alo, quản lý Bách phải không, tôi cần anh điều tra một số chuyện....

Nói chuyện xong với quản lý Bách ông gọi điện thoại cho ông Trần thương lượng một số việc. Ông Trần vẫn giận việc ông Vương hất tay trên cô con dâu của mình nên khó chịu việc này lắm, ông còn tưởng ông Vương định trả thù việc đó nhưng sau ông Vương đã thuyết phục được ông Trần.

Ngày ngày hôm sau, tin tập đoàn Vương Hoàng rút toàn bộ vốn đầu tư vào tập đoàn Hùng Long gây xôn xao dư luận. Minh Hồng đắc chí lắm, nó đã trả đũa mỗi thù cho gia đình nó, cả Hoàng cũng phải vạ lây, như vậy một mũi tên trúng 2 đích...Nó sung sướng tận hưởng chiến thắng của nó. Tuy vậy như thế vẫn là chưa đủ, nó còn phải cho cái con kia một trận, chính Trúc mới là nguyên nhân gây ra đau khổ cho nó. Nghĩ vậy Minh Hồng phóng xe tới chỗ của Cường. Nó vừa nhìn thấy Trúc nó đã giận sôi gan lên. Trước đây nó cũng muốn lao vào mà đánh mà chửi mà cắn xé Trúc nhưng nó không dám vì nó biết nếu nó làm thế thì người thua chỉ có nó mà thôi. Nhưng nay đã khác rồi, Trúc ở trước mặt nó, bị trời 2 tay 2 chân nó tha hồ làm gì nó muốn

Minh Hồng tiến tới trước mặt Trúc, nó đã đeo mặt nạ, cô thay đổi giọng nói

- Con dâu của tập đoàn Vương Hoàng đây ư, trông mày thật thảm hại quá
- Trúc mặt mày nhìn lên, giọng con gái, giọng này tuy đã cố nói khác đi nhưng nó vẫn nhận ra đó là Minh Hồng bởi cái dáng người, cái mùi nước hoa đặc trưng của cô ta
- Là cô sao? Cô định làm gì tôi chứ? – Nó khẽ nhếch mép cười
- Mày nhận ra tao rồi sao? – Minh Hồng lúng túng
- Sao lại không, làm ơn lần sau muốn người khác không nhận ra mình thì cô nên xịt nước hoa ít một chút – Trúc khịt khịt mũi
- Mày...- Minh Hồng vừa lo vừa tức -mày đừng hòng giả vờ lừa tao, tao ghét cái bộ mặt kênh kiệu không coi ai ra gì của mày lắm rồi – Minh Hồng hét lên
- Cô thật là thảm hại, cô ra đến nông nổi này rồi sao? Tốt nhất cô nên thả tôi ra, bây giờ vẫn còn kịp tôi sẽ nể tình bạn cũ mà coi như không truy cứu gì hết – Trúc nhìn Minh Hồng với ánh mắt thương hại
- Mày im đi, mày không được phép nói năng với tao như thế, đồ rẻ rách – Minh Hồng quát lên và tát vào mặt Trúc. Cái tát mạnh đến nỗi má Trúc hẳn lên rõ vết tay của Minh Hồng
- Tôi đã nói hết nước rồi mà cô không nghe, đừng lún sâu vào vũng bùn nữa kéo hối hận không kịp
- Im ngay – Minh Hồng quát lên, nó lao vào đánh đấm, túm tóc Trúc, lúc này Trúc bị trời tay chân nên không thể làm gì được Minh Hồng, nó đành ngồi im chịu trận, Minh Hồng gào thét điên loạn vừa đánh Trúc tới tập, người Trúc đầy vết cào cào, tím bầm rớm máu. Cường thấy vậy lao vào đỡ Minh Hồng ra
- Cô điên àh, cô làm cái gì thế, cô định giết người hả?
- Anh mặc tôi, tôi phải cho con này một trận mới hả dạ

- Cô dừng ngay, tôi không muốn dính líu tới án mạng đâu, cô đã đạt được mục đích thì đưa tiền đi và xéo đi. – Cường đành giọng lại

- Anh đừng nói với tôi là anh cũng bắt đầu thích con nhỏ này rồi đó

- Im đi, đó không phải là việc của cô, đưa tiền đây, mai tôi sẽ trả lại cô ta

Minh Hồng đưa tiền cho Cường, nó bỏ đi mà trong lòng vẫn hậm hực vì chưa cho Trúc một trận hả lòng hả dạ. Nhưng dù sao nó cũng đã đạt được mục đích của mình, nó lên xe bỏ đi.

Cường đi lại phía Trúc, con nhỏ đau quá không cựa đc, áo của nó bị xé rách toang đến cổ, Cường lấy khăn lau máu rớm trên miệng Trúc, con nhỏ uất ức quay mặt đi, Cường lấy chân đạp lên người cho con nhóc và bỏ đi. Ngày mai nó sẽ phải trả con nhóc này lại cho Hoàng. Nó không muốn vậy chút nào...

.....

Ông Vương sau khi điều tra xem các đối thủ có thể có thù oán với tập đoàn Hùng Long thì thấy có khá nhiều mối quan tâm, đặc biệt gia đình nhà Minh Hồng, từ sau khi bị rút vốn thì gia đình nó gần như phá sản. Minh Hồng lại thù Trúc, Long, Hoàng vô cùng...ông cho người theo dõi cả gia đình Minh Hồng thì thấy con nhỏ đó là khả nghi nhất. Ông đã điều tra ra là đúng, ông sẽ giải cứu Trúc, Hoàng sẽ rất vui...

Cùng lúc đó, tụi đàn em của Khang “sẹo” cũng đã điều tra ra được tung tích của Cường, tụi nó xác nhận là Cường có giấu một người trong cái nhà cũ ở ven ngoại ô. Hoàng mừng như bắt được vàng...Tụi nó lập kế hoạch tối hôm đó sẽ cứu Trúc

.....

Tối hôm đó, Cường mang vào cho Trúc một bát cháo nóng, con nhóc bị đánh ê ẩm cả người, nó không muốn ăn, nó nhìn Cường bằng ánh mắt khinh bỉ và phẫn uất

- Ăn đi – Cường ra lệnh

- Tôi không ăn – Trúc bướng bỉnh

- Cô muốn chết hả? Ăn ngay !!

- Không !

Cường tức giận, từ xưa đến giờ chưa bao giờ nó phải hạ mình năn nỉ một đứa con gái ăn thế này, nó giữ chặt vai Trúc xúc thìa cháo đưa vào miệng Trúc, con nhỏ liền lấy đầu húc vào đầu Cường làm thằng nhóc đau điếng

- Cô muốn chết phải không? – Cường hất bát cháo ra một bên và ấn Trúc nằm xuống giường, Trúc dẫy dụa nhưng vô ích, Cường đã ghì chặt nó xuống, mặt thằng nhóc cúi xuống sát mặt nó, nó cảm nhận được hơi thở của Cường đang phả vào mặt nó, hình như tên này vừa uống rượu xong... Cường tháo chiếc mặt nạ của nó ra. Trúc hoảng sợ thật sự, chưa bao giờ nó thấy bất lực như lúc này, nó khóc, nước mắt lăn dài... “Hoàng ơi, anh ở đâu, mau đến cứu em, em sợ lắm”

- Cô gọi thằng Hoàng hả, nó không có ở đây đâu, cô đừng hòng – Cường tức giận, mặt nó đỏ gay gắt... rượu đã làm lu mờ tâm trí nó, nó vuốt má Trúc, nó định hôn Trúc

- Không, buông ra, Hoàng ơi, cứu em, anh ở đâu, cứu em với... - Trúc hét lên

Hoàng ở đâu xuất hiện, nó đâm một cú như trời giáng vào mặt Cường, Cường ngã văng ra, Hoàng còn lao tới tặng cho Cường thêm vài cú đâm nữa. Nó lao về phía Trúc, con nhỏ lúc này đang run lên vì sợ hãi, nước mắt nó đã nhạt nhòa, mặt nó và người đầy vết bầm tím...Hoàng xót xa vô cùng, nó vội cúi trối và ôm lấy Trúc vỗ về

- Đừng sợ, có anh đây, anh ở đây rồi, đừng sợ gì cả

Trúc thấy Hoàng thì mừng rỡ nó ôm lấy Hoàng khóc nức nở, nó khóc như chưa bao giờ được khóc vậy. Ngoài kia lũ đàn em của Cường bị đàn em của Khang đập ột trận tơi bời, tuy nhiên có 3 thằng thoát chạy vào nhà thì thấy Hoàng, nó định lao vào đánh Hoàng thì lại có một toán người mặc toàn đồ đen lao vào, chỉ với vài động tác nhanh gọn thôi tụi nó đã bị hạ gục, đó chính là người của ông Vương cử đến...

- Cậu Hoàng, xin lỗi cậu chúng tôi đến muộn – Người đàn ông mặc áo đen đỏ cúi đầu
- Tôi không sao, xử hết lũ này cho tôi đi – Hoàng bực bội nhìn về phía tụi nó
- Dạ cậu

Hoàng nhắc bổng Trúc lên, con nhỏ gần như kiệt sức sau 3 ngày không ăn không uống, lại thêm bị Minh Hồng đánh đập.

- Bỏ em xuống, làm vậy kì chết, em tự đi được mà – Trúc đỏ mặt
- Yên nào, trông em như thế này mà kêu đi được hả, ngồi yên đi – Hoàng bế Trúc trong vòng tay rắn chắc của mình đi ra phía cửa

77. Chương 77

Cường đã tỉnh dậy, nó thấy cảnh Hoàng bế Trúc trong tay, nó tức giận vô cùng, nó rút con dao trong người ra và lao tới. Nó nhằm thẳng người Hoàng mà đâm, mọi việc diễn ra quá nhanh, không ai phản ứng kịp. Hoàng chỉ thấy nhói một cái có một vật lạnh lạnh đâm vào người mình. Nó khụy xuống, mấy người vệ sĩ lao tới bế quặt tay Cường ra đằng sau. Mặt Hoàng như tái dại đi vì đau. Trúc hốt hoảng nó ôm chầm lấy Hoàng

- Đứng, anh ơi, tỉnh lại đi, anh đừng ngủ, em sẽ gọi cấp cứu ngay bây giờ. Hu huh u – Trúc òa khóc nức nở
- Đ...ừ...ng kh...ó...c em – Hoàng run run lau nước mắt cho Trúc

Mọi người nhón nháo đưa Trúc lên xe và đi nhanh nhất đến bệnh viện. Cả quãng đường Trúc cứ khóc và ôm chặt lấy Hoàng, Hoàng ngày một nhợt nhạt vì mất máu, hơi thở đứt quãng

- Anh sẽ không sao hết, anh sẽ không sao mà, anh không được bỏ em đâu đó.

Hoàng mỉm cười yếu ớt và gục đầu xuống, nó ngất đi

- Đứng, anh đừng ngủ, cố lên anh, anh không được ngủ, anh không được bỏ em lại, chúng mình còn phải làm đám cưới đó, em yêu anh anh nghe rõ không, hu hu hu hức hức – Trúc hoảng sợ khóc òa lên

.....

Tại bệnh viện, Hoàng nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu, áo Trúc ướt đẫm máu của Hoàng. Con nhóc lo lắng vô cùng, cộng với suy kiệt về sức khỏe nó cũng ngất xỉu.

Khi Trúc tỉnh dậy, nó thấy bên cạnh nó là Dung, Hùng, có cả bà Phi Yến nữa. Nó hoảng hốt

- Anh Hoàng đâu, anh ý có sao không? Con phải đi gặp anh ý – Trúc toan bước xuống thì đã bị mọi người ngăn lại
- Con yên tâm, Hoàng đã qua cơn nguy hiểm rồi, nó mới mổ xong, đang nằm phòng hậu phẫu, con chưa dc vào đâu, trong đó đang chỉ có bác trai thôi, con cứ nghỉ đi – bà Phi Yến nói
- Nhưng Hoàng không sao thật chứ bác? Bác đừng dấu con đó nha – Trúc ngân ngân nước mắt
- Thật, con yên tâm đi
- Phải đó, bỏ yên tâm nghỉ đi – Dung gật đầu
- Ta muốn nói chuyện với con một lúc dc không?
- Dạ - Trúc gật đầu

Dung và Hùng thấy thế thì lịch sự xin phép ra ngoài

- Bác muốn nói chuyện gì ạ
- Ta muốn kể cho con biết thêm về gia đình ta, để con có thể hiểu thêm về ta và bố Hoàng. Con biết không, ta và ông Vương cũng yêu nhau từ lúc bằng con với Hoàng bây giờ. Đó là tình yêu đầu đời của ta, nó đẹp

và thơ mộng vô cùng, nhưng...ta đã phạm phải một sai lầm đó là chúng ta đã đi quá giới hạn quá sớm. Kết quả là ta đã mang bầu, lúc đó ta và ông Vương còn quá trẻ để có thể kết hôn, ông ý lại sinh ra trong một gia đình giàu có nổi tiếng, nếu để chuyện này vỡ lở ra thì cả ông ý và gia đình sẽ mang tiếng vô cùng. Cho nên ta đã lén lút đi bỏ cái thai đó đi, lúc đó ta quá trẻ và nông nổi. Chính hành động đó mà ông trời đã bắt ta trả giá, ta đã không thể nào có con được. Ông ý biết chuyện đó thì thương ta vô cùng, và không muốn rời bỏ ta, nhưng gia đình ông thì cấm đoán bằng được, họ không muốn ông kết hôn và lấy một người không tương xứng như ta và nhất là ta không thể làm tròn trách nhiệm của một người phụ nữ. Ta đã bỏ đi...ông ý tìm ta khắp nơi không đc cho nên đành gặt đầu chấp nhận lấy một người mà gia đình hứa hôn đó là mẹ Hoàng. Mẹ Hoàng là một người phụ nữ công dung ngôn hạnh đầy đủ và hết mực yêu thương chồng con. Bà đã sinh cho ông ý một đứa con trai là Hoàng. Thế nhưng ông ý vẫn yêu ta, dù vậy ông vẫn làm tròn trách nhiệm của một người chồng và một người cha, chỉ có trái tim của ông ý là vẫn dành cho ta thôi. Ông trời run rủi thế nào mà ta lại gặp lại ông ý, vì hạnh phúc của gia đình ông Vương mà ta lại chạy trốn một lần nữa, nhưng ông vẫn tìm gặp đc ta, ông muốn bù đắp và che chở cho ta nhưng ta chỉ chấp nhận là một người bạn. Mẹ Hoàng trước khi sinh Hoàng đã mắc bệnh tim, sau khi sinh bà càng ốm yếu, hơn nữa lại biết chuyện của ta cho nên bà đã quá đau buồn và qua đời. Ta luôn dằn vặt vì chuyện đó nên ta muốn bù đắp cho Hoàng, ta sẽ yêu thương nó như con ruột của mình. Thế nhưng nó không chấp nhận ta, nó hận cả bố nó nữa. Ta thế nào cũng được, nhưng ông ý yêu thương nó vô cùng, ông yêu nó còn hơn sinh mạng mình nữa. Nhiều lúc nhìn ông ý ngắm ảnh Hoàng thờ dài ta đau lòng lắm. – Bà Phi Yến rơm rớm nước mắt

Trúc nhìn bà, một người đàn bà đẹp mà sao cuộc đời lắm gian truân đến thế, cả bà Phi Yến cả mẹ Hoàng đều là những người phụ nữ đáng thương.

- Cho nên ta muốn con hãy thuyết phục Hoàng tha thứ cho ông ý, nếu nó ghét ta, ta sẵn sàng ra đi, ông ý từ khi biết nó bị đâm thì ông như gục hẳn, từ hôm qua đến giờ ông chỉ túc trực bên giường bé, không ăn không ngủ. Ta đau lòng lắm – bà Phi Yến sụt sùi

- Bác yên tâm, cháu sẽ thuyết phục anh ý, nhưng cháu không biết Hoàng có đồng ý không? Cháu sợ cháu sẽ làm bác thất vọng...

- Không sao...bác tin nhất định cháu sẽ làm được, hãy giúp ta nhé con gái – bà Phi Yến cầm tay Trúc

Trúc như nhìn thấy hình ảnh của mẹ nó, dịu dàng và ấm áp...nó mỉm cười và gặt đầu

.....

Do không nặng lắm nên chỉ nghỉ ngơi một ngày Trúc đã có thể đi lại đc rồi, nó ngày nào cũng sang chỗ Hoàng có khi một ngày nó sang mấy lần. Những ngày sau đó Hoàng có biểu hiện phục hồi khá tốt, bác sĩ nói cũng do mang đến kịp thời và Hoàng có một thể lực khá tốt nên bệnh diễn biến tốt.

- Anh thích ăn gì để em mua cho – Trúc dịu dàng nói với Hoàng

- Anh chỉ thích ăn đồ ăn của e nấu thôi, em nấu món nào cũng ngon hết – Hoàng hí hửng

Ngày nào Trúc cũng mang đồ ăn vào cho Hoàng, thằng nhóc thích thú ăn hết veo

- Ui nhìn anh ăn vậy chả ai nghĩ là anh bị bệnh hết – Trúc cười sung sướng

- Tại đồ ăn em nấu ngon quá đó chứ hơn nữa anh cũng phải ăn nhiều cho chóng khỏe để còn làm đám cưới nữa chứ hí hí hí

- Đồ cà chớn, ai cưới anh – Trúc đỏ mặt lấp liếm

- Ô, sao lúc trên đường tới đây em kêu sẽ cưới anh rồi em nói là....

- Thôi...- Trúc lấy tay bịt miệng Hoàng lại, mặt nó lúc này đã đỏ như quả cà chua

Hoàng tủm tỉm hôn nhẹ lên bàn tay nó, nó giả vờ nhăn nhó

- Ối đau quá

- Anh sao thế, anh đau ở đâu – Trúc hốt hoảng cầm tay sờ trán Hoàng

- Anh đau ở đây, ở đây và ở đây nữa- Hoàng chỉ lung tung trên người nó

- Để em gọi bác sĩ – Trúc toan chạy đi thì
 - Không, không cần bác sĩ, chỉ cần một thứ thôi
 - Hả? thứ gì?
 - Anh chỉ cần em nhắc lại câu nói hôm trước là anh hết đau – Hoàng tủm tỉm
 - Hả? Anh lừa em
 - Anh lừa đâu, anh nói thật đó, em nói đi – Hoàng cầm tay Trúc lắc lắc
 - Em...không nói – Trúc lè lưỡi trêu Hoàng
 - Ác quá, anh đau đớn bệnh tật này em không thương anh, một câu nói cũng tiếc anh – Hoàng cúi quay mặt vào tường (lại trẻ con rồi)
 - Ô, anh giận àh – Trúc lay lay người Hoàng nhưng thẳng nhóc vẫn không thèm quay mặt lại
- Con nhóc tủm tỉm cúi xuống sát tai Hoàng thì thầm “ Em yêu anh, đồ ngốc”

78. Chương 78

6 năm sau...

Hoàng nay đã trở thành trợ thủ đắc lực của tập đoàn Vương Hoàng thẳng nhóc đã về ở với bố và bà Phi Yến, bà Phi Yến vô cùng mừng rỡ, bà yêu thương Hoàng hết mực khiến thẳng nhóc cũng bớt thù hận với bà. Ông Vương khỏi nói cũng biết là hạnh phúc cỡ nào...Ngôi nhà của Trúc và Hoàng ở nay đã đục thông với nhau, ông Khánh bố Trúc đã ra ngoài này hăh, và mua lại căn nhà này mặc dù ông Vương có ý định tặng không cho bố con Trúc nhưng nhất định ông Khánh không chịu.

Dung và Hùng đã tổ chức một đám cưới tưng bừng

Long về nước quản lý tập đoàn Hùng Long, Long đã tìm ình một người con gái của mình, điều đặc biệt là cô bé đó rất giống Trúc về ngoại hình, tuy vậy không hung dữ như Trúc nhà ta ha ha ha

Mọi người vẫn thắc mắc là Cường và Minh Hồng đâu phải không? Minh Hồng sau khi bị bắt, nó sợ hãi đến mức hóa điên, lúc nào nó cũng mê tỉnh tỉnh mê và cuộc đời của nó phải trả giá trong bệnh viện tâm thần đến suốt đời. Cường thì bị đi tù sau đó, nhưng do Trúc xin ông Vương nên nó được giảm án.

.....

Tại tầng thượng nhà Trúc, Hoàng và Trúc ngồi đó, tay trong tay trông 2 đứa thật hạnh phúc

- Trúc nè, em sinh ngày 6/8 đúng không?
- Thì sao anh
- Anh phát hiện ra một điều thú vị
- Điều gì?
- Đó là khi xoay ngược ngày sinh của em lại thì ra ngày sinh của anh 8/9. Em có biết điều đó có nghĩa là gì không
- Là gì hả anh
- Là trong anh luôn có em, và trong em luôn có anh, chúng ta sinh ra là để dành cho nhau em hiểu chưa
- Àh, ra vậy
- Cho nên anh muốn...- Hoàng kéo Trúc ra ngoài lan can – Em nhìn xuống đây đi

Ở dưới sân của Trúc là dòng chữ “anh yêu em, em lấy anh nhé” được tạo bởi hàng trăm ngọn nến, bên ngoài dòng chữ đó là hình trái tim bằng những cánh hoa hồng...Trúc quay lại nhìn Hoàng, nó đang vô cùng xúc động, Hoàng nhìn nó tủm tỉm cười và lồng vào ngón tay xinh xinh của nó một chiếc nhẫn lấp lánh.

- Em lấy anh nhé? Anh yêu em

Trúc vỡ òa vì hạnh phúc, nó mỉm cười gật đầu, Hoàng hét lên sung sướng

- Hura, cô ý đã đồng ý – Hoàng bế bổng Trúc lên và xoay tròn trong sự vỗ tay của mọi người

- Ui chóng mặt quá, bỏ em xuống đi – Trúc la lên

Hoàng đặt Trúc xuống, mặt con nhỏ đang đỏ hồng lên vì hạnh phúc, mắt nó long lanh. Hoàng nâng cầm Trúc lên đặt lên môi nó một nụ hôn. Không gian như ngừng lại chỉ có 2 người đang say mê với hạnh phúc. Mọi người ở dưới nhà vỗ tay ầm ĩ, huýt sáo nhặng xị, 2 đứa ngại ngừng nhìn nhau cười sung sướng.

Hoàng ôm lấy Trúc nhẹ nhàng nói

- Anh yêu em “gà tre”

- Em cũng yêu anh “lão hàng xóm đáng ghét” của em

79. Chương 79

Đám cưới được diễn ra ngay sau đó mấy tuần, có lẽ tình yêu của hai người đang dần dần bước thêm một bước ngoặt mới trong tình yêu.

Trúc diện bộ váy voan màu trắng lộng lẫy kiều sa, tóc búi cao, đôi má hồng hồng, mắt đen lay láy càng tôn lên vẻ kiều sa của cô. Hoàng mang trên mình bộ veston màu trắng năng động trông chàng trai bây giờ vô cùng phong độ quả là một cặp trai tài gái sắc mọi người trong hôn lễ đều ô lên ngưỡng mộ. Hùng và Dung hôm nay nhìn hai đứa thật đẹp đôi.

Bố Hùng tiến đến

- Chào cháu - Ông lên tiếng

- ơ, dạ...dạ.. cháu chào bác ạ - Con bé đỏ mặt lúng túng (Từ nãy giờ nó vẫn say xưa ngắm Trúc nên không để ý đến sự có mặt của bố Hùng).

- Cháu với thằng Hùng nhà bác còn định đến bao giờ mới chịu cho tụi ta bế cháu hả? - Ông hỏi

- Dạ...dạ... cháu..cháu - Dung thẹn thùng

- Dạ con với Dung định sau hôm nay sẽ về thông báo cho hai bên gia đình chuẩn bị bố à - Hùng thấy vậy liền giải vây cho Dung

- Vậy à, thằng khỉ này sao giờ mới chịu nói à, thế ta không hỏi bọn con định bao giờ mới nói đây? - Ông gặng lại

- Hi hi - Thằng nhóc cười

- Thôi ta chỉ hỏi hai đứa vậy thôi, chứ ta với bố cháu Dung đã bàn với nhau rồi, sang tháng chúng ta sẽ tổ chức cho hai đứa kết hôn - Ông cười cười

- Kìa, bố sao bố không hỏi ý kiến bọn con như nào đã chứ - Hùng giả vờ ngơ ngác

- Vậy à, vậy để ta bàn với ông ấy xem, có khi hoãn lại cũng được, dạo này ta cũng đang bận một số việc - Ông nạt lại

- ơ, bố định thế thật à - HỪng vội vàng

- Thì ta vừa nghe con nói vậy còn gì? Thôi ta đến chỗ ông ấy nói lại vậy, ày, chắc mắt mặt quá đây - Ông giả vờ than thở

- Thôi, thôi bố ơi, đừng nói nữa đằng nào cũng thế mà, với lại con không chờ Dung nữa đâu, nhờ ai bắt cóc mất cô ấy lúc ấy con bắt đền bố đấy - Hùng nói luôn một lèo.

- Thế sao vừa nãy còn giả vờ - Ông tỏ ra nghiêm nghị rồi cười

- Thì con cũng nói vậy chứ đâu biết được bố sẽ nói với bác ấy chứ - Hùng thở dài
 - Thôi, truyện ấy để cuối tuần này bàn bạc lại, ta hẹn với bố cháu rồi, cuối tuần này gặp nhau ở nhà hàng Hương Mai rồi, hai đứa thu xếp lịch đi là vừa - Ông vừa nói vừa nhìn Dung
 - Dạ, vâng cháu hiểu ạ - Dung đáp mà mặt đỏ bừng cuối cùng hạnh phúc cũng đến với nó
 - Có truyện gì mà mọi người vui vậy - Hoàng và Trúc dắt tay nhau đến chúc rượu mọi người (Thực ra chỉ là nước hoa quả thôi, vì đêm nay là đêm tân hôn mà, nhỡ uống say thì có mà chết à. Hì hì)
 - À, ta đang tính sang tháng cho hai đứa này tổ chức như chúng cháu hôm nay ấy mà - Ông Trần ôn tồn
 - Vậy ạ, ôi chúc mừng hai người nha - Trúc vui vẻ liến thoắng
 - Uh, uh nhưng bây giờ là chúc mừng hai người đã chứ, nào Zdô - Hùng vừa nói vừa giơ cốc rượu mình lên
- Mọi người vui vẻ uống và cười đùa suốt trong bữa tiệc

80. Chương 80

Tối đó: Tại phòng tân hôn

- Ôi, em mệt quá, cả ngày hôm nay đi nhiều giờ mỏi hết cả chân rồi, hic hic - Vừa nói Trúc vừa nhăn nhó
- Uh, em đưa chân đây anh bóp chân cho em nhé vợ yêu - Hoàng thấy vậy vội vàng đến gần Trúc
- Thôi, anh cũng mệt mà, giờ em đi tắm đây a.....Trúc chưa kịp nói hết câu thì Hoàng đã vội vàng ôm ghì Trúc vào lòng mình và thì thầm
- Cuối cùng anh cũng đã lấy được em rồi Trúc à, từ nay em đừng hòng mong thoát khỏi anh đó nha “GÀ TRE”
- Ồ, em tưởng lúc đầu anh mong em dọn khỏi lắm mà - Trúc giả vờ
- Ờ thì tại lúc đầu anh nghĩ em cũng như bao nhiêu cô gái khác, nhưng em rất đặc biệt Trúc à - Hoàng thủ thỉ vào tai Trúc
- Đặc biệt ở chỗ nào nào - Nó giấu mỏ
- Thì chưa có cô gái nào dám cãi lại anh, dám hun khối đốt anh, rồi cầm luôn cả con chuột đưa anh nữa chứ, con gái gì mà không biết sợ gì hết, mà nếu như ngày anh anh không treu em thì có lẽ em sẽ lấy Long thì sao? - Hoàng nhắc lại truyện ngày xưa mà đôi mắt mơ màng
- Thì ai bảo anh chọc em trước làm gì, còn truyện lấy Long hay không em cũng không biết được - Nó cong cớn
- Nhưng anh đâu biết là sau này sẽ yêu em đâu - Hoàng gãi gãi
- Hì, thì giờ chúng ta mới được ôm nhau như này - Trúc vui vẻ
- Uh, giờ chúng ta vào tắm đi em - Hoàng vừa nói vừa lôi tay Trúc vào nhà tắm
- Nhưng.....- Trúc ngại ngùng
- Chúng mình đã là vợ chồng rồi Gà Tre ngốc à. - Hoàng trấn an nó
- Vả.... à.....ng - Nó trả lời lí nhí trong miệng
- Vào nhà tắm nó còn ngại ngùng vì chưa biết như nào. Hoàng từ từ bỏ cúc áo nó xuống và hôn nhẹ nhàng vào cổ nó, nó cảm thấy ngại ngùng nó nóng ran
- Em sợ lắm đúng không? - Hoàng hỏi nó
- Dạ... - Nó lúng túng trả lời

- Đừng sợ, anh sẽ che chở và bảo vệ em suốt đời Trúc à - Hoàng nói mà hơi thở thẳng nhóc thở gấp vấp tai Trúc

Rồi Hoàng từ từ hôn lên môi, lên má, lên đôi mắt tinh nghịch của nó:

- Từ đã anh...hay bọn mình tắm xong rồi vào phòng ngủ rồi hã..... - Nó ngượng ngùng

- Uh - Mặc dù có vẻ tiếc nhưng Hoàng đồng ý, vì nó không muốn truyện đầu tiên của hai đứa lại ở trong nhà tắm

15 phút sau hai đứa tắm xong và ra khỏi nhà tắm . Cả hai cũng quấn chiếc khăn màu trắng che khắp người Như sự kìm nén rất lâu Hoàng ôm chầm lấy Trúc, xiết chặt tay thì thầm

- Trúc à, anh..anh yêu em nhiều lắm Trúc à - Nó thốn thức

- Em cũng yêu anh nhiều lắm - Trúc nhẹ nhàng đáp

- À, chúng ta ra ngoài kia uống chút rượu vang đi em - Nó buống tay ra và kéo Trúc về phía bàn rượu

Ánh nền lung linh như tôn thêm vẻ đẹp của Hoa hồng, Hoàng rót rượu cho Trúc chỉ một chút xíu thôi, rồi nó rót cho nó

Cả hai cùng nâng cốc

- Hayc chúc cho tình yêu chúng mình mãi mãi như ngày hôm nay em nhé - Hoàng vừa đưa cốc lên vừa nói

- Vâng, nhất định rồi anh à - Trúc hạnh phúc nói với chồng.

Cả hai uống cạn rượu Hoàng rót thêm mỗi người một ly nữa vì thẳng nhóc biết rượu sẽ làm cho nó đỡ run hơn và Trúc cũng vậy, nhìn con nhỏ run mà anh thất xót xa trong lòng. Sau chén thứ hai Trúc có vẻ bớt căng thẳng hơn, nó đã nói nhiều hơn và vui vẻ không còn ngượng ngùng nhiều nữa, rõ ràng nó quen và gần bên Hoàng đã 7 năm nhưng sao hôm nay nó thấy ngượng ngùng và sợ đến vậy. Nó thốn thức nhớ đến nụ hôn đầu tiên của nó và Hoàng

- Bà xã anh đang mơ màng gì vậy? - Câu hỏi của Hoàng làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Trúc

- Em đang nhớ đến ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, ngày xưa anh lạnh lùng vậy mà khi quen anh rồi em thấy anh rất tình cảm, luôn sống vì người khác nữa - Nó giải bày

- Uh, anh chỉ như thế với HỪNG, Dung và nhất là với em thôi bà xã à - Nó vừa nói vừa kéo Trúc vào lòng mình

- Xí, ai mà tin được anh dẻo mồm thế mà - Nó giả vờ

- Không anh chỉ yêu mình em thôi mà - Thẳng nhóc phụng phịu

- Hì hì, thiệt không? - Nó giả vờ trợn mắt lên

- Thật, anh yêu bà xã anh nhất nhất -

- Ồ, em tạm tin anh vậy. hì hì - Trúc vui vẻ nói

Hai đứa say xưa nói truyện mà quên mất trời đã quá khuya, bất giác Hoàng kéo Trúc vào lòng ôm thật chặt, Trúc mở to đôi mắt ngắm Hoàng, đôi mắt và hàng mi thật đẹp, đôi môi nữa chứ thật tuyệt, làn da trắng hồng như da con gái rồi từng tí cười

- Em cười gì vậy?

- Không em thấy anh thật đẹp,em nghĩ con chúng mình sau này sẽ giống anh nhất định sẽ rất đẹp và có nhiều cô cậu theo, hi hi - Nó lú lo kể

- Không giống em nữa chứ, với anh em là đẹp nhất - Hoàng thì thầm vào tai nó

- Vậy, giống cả hai anh nhé!

- Uh, mà chúng mình định sinh mấy đứa hả em? - Như sự nhớ ra điều gì Hoàng hỏi Trúc

- 3, hay 4 hả anh? - Trúc giơ bàn tay lên đếm đếm
- Không anh muốn em sinh cho anh một đội tuyển bóng đá cơ - Hoàng cười gian
- Vậy anh đi kiếm vợ khác mà đẻ, em không sinh được nhiều vậy đâu. - Nó xô Hoàng ra
- Uh, thôi...thôi...anh trêu mà cái đây còn tùy thuộc vào em mà, em muốn sinh bao nhiêu cũng được mà - Nó dễ dàng
- Thật nhé, con trai hay con gái cũng chỉ hai đứa thôi nha - Nó giơ tay hất tóc mái ra để lộ cái trán Zô bướng bỉnh
- Uh, thật - Hoàng thì thầm

Nói rồi thẳng nhóc hôn lên trán con bé, Trúc nhắm mắt tận hưởng sự ngọt ngào của nụ hôn, môi của Hoàng dịu dàng quá, và dường như đôi môi ấy còn thơm hơn nữa nó cứ xuống dần, xuống dần và không biết tự bao giờ cái khăn tắm nhỏ bé kia đã rời khỏi người Trúc lúc nào không hay, khi con nhỏ phát hiện ra thì đã quá muộn, nó ngỡ ngàng định lấy tay kéo khăn lên thì nhanh như cắt Hoàng giữ chặt tay nó và tay kia bắt đầu từ từ nhẹ nhàng vỗ về, âu yếm khắp người nó, nó bắt đầu đỡ ngại và ôm Hoàng chặt hơn. Lúc này, Hoàng nhẹ nhàng bế nó lên giường tháo luôn chiếc khăn đang quấn trên người mình ra và ôm ghì lấy Trúc, Trúc thấy vậy hoảng sợ vô cùng lần đầu tiên nó nhìn thấy một người đàn ông đứng trước nó mà không mảnh vải che thân, nó sợ đến nỗi không nói được gì chỉ lẳng lặng làm theo những gì Hoàng chỉ bảo, và đêm TÂN HÔN của chúng nó cũng giống như bao đôi uyên ương khác, chúng nó đã trao nhau sự tình khôi trong trắng đầu đời. Và điều thật tuyệt là lần đầu tiên của chúng nó ấy lại được trao cho nhau người mà cả hai đều yêu thương nhau. Hai người hoà quyện vào nhau với họ giờ chỉ còn là người vợ yêu kia và chồng yêu kia mà thôi.

Sáng 7h15:

Trúc mở mắt dậy kiểm quanh không thấy Hoàng đâu, nó vợ lấy cái khăn hôm qua rồi quấn vào người rồi tìm Hoàng, không thấy thẳng nhóc đi đâu cả, chợt nó thấy trên bàn có tờ giấy nhắn viết “Bà xã của anh dậy rồi hả? Anh định gọi em dậy nhưng tối qua anh sợ em mệt nên không dám gọi, anh ra ngoài mua gì về rồi vợ chồng mình ăn gì nhé” Hôn em - Ông chồng tuyệt vời của em

Nó đọc xong và cảm thấy hạnh phúc vô cùng, cuối cùng nó đã là vợ của Hoàng rồi, nó không còn phải chịu đau khổ và hiểm nguy nữa nó thấy cảm ơn trời đất đã cho nó được gặp Hoàng - chồng nó nó vui vẻ cười mãn nguyện. Sau khi đặt mọi thứ gọn gàng hơn nó vội vàng lấy đồ vào nhà tắm át mẻ, vừa tắm nó vừa lúi lo hát. Hoàng về từ lúc nào gõ cửa phòng tắm

- Cộc, cộc bà xã ơi - Hoàng gõ nhẹ cửa
 - Dạ, anh về rồi à? - Trúc đáp nhẹ khi nhận ra tiếng ông xã yêu dấu của mình
 - Uh, em tắm xong rồi ra ăn sáng với anh nha vợ yêu - Hoàng dẫn dò
 - Vâng, em ra liền anh à - Nó đáp trong khi đang lấy khăn tắm lau cho khô người
- Nó bước ra khỏi phòng tắm nhìn nó lúc này thật rạng rỡ, Hoàng ngắm nó một cách say mê mặc dù nó đã nhìn Trúc rất nhiều rồi nhưng không hiểu sao lần nào nó cũng thấy ở Trúc một sự ngạc nhiên bởi khuôn mặt xinh xắn, kiểu diêm kia, mái tóc thả xuống nhìn thật đẹp.
- Sao anh nhìn em ghê vậy? bộ lâu lắm mới được nhìn hả? - Nó hỏi khi thấy Hoàng cứ nhìn chăm chăm vào nó
 - Không...không...phải mà tại anh thấy em xinh quá ấy mà - Hoàng ấp úng
 - Hì hì thiệt không? mà anh mua gì về cho em ăn sáng vậy? - Nó hỏi trong khi mắt thì kiếm tìm đồ ăn sáng (con nhỏ vẫn háu ăn như ngày nào)
 - Anh mua cho em bánh mỳ ba tê đấy, anh thấy em thích ăn patê mà - Hoàng vừa nói vừa lôi hai cái bánh mỳ ra khỏi túi

- Vậy à, em cảm ơn anh nha ông xã yêu dấu - Nó vui vẻ lấy bánh mì cho Hoàng rồi nhận về mình một cái rồi ăn ngon lành

- Giờ ăn xong em muốn đi đâu nào? - Hoàng hỏi Trúc

- Em thì chỉ thích..... được bên anh cả ngày hôm nay nữa cơ - Nó áp úng

- Vậy hả? Anh cũng vậy tại anh sợ em nghĩ anh thế này thế kia nên không dám nói - Thằng nhỏ hí hửng

- Uh, bọn mình qua bao gian khó rồi, giờ em muốn được bên anh trọn vẹn, không muốn ai đó quấy rầy. - Nó nhỏ nhẹ

- Vậy giờ chúng mình lên giường nằm và xem ti vi nha bà xã yêu dấu - Hoàng nói tay chỉ về phía giường

- Vâng, mình xem phim gì vậy anh? - Nó hứng khởi

- À, để anh xem...kênh gì ấy nhỉ nhiều phim lắm, à đây rồi phim này em nhé - Nó vừa tìm vừa nói

- Vâng em thích phim hành động lắm

Sau khi ăn xong hai đứa còn uống thêm mỗi đứa một cốc nước to bụng, no ve bụng. Hoàng xoa xoa bụng ôi no quá, hì hì ăn sáng với bà xã thích quá đi

- Vậy từ nay ngày nào em cũng dậy nấu ăn sáng cho anh nhé - Trúc vui vẻ

- À, còn truyện này nữa, em muốn nghỉ ngơi một ít rồi cũng tính đi làm với anh, em muốn cùng anh gánh vác mọi chuyện dù việc nhà hay việc cơ quan - Nó vừa nói vừa nhìn thái độ của Hoàng

- Thật ra anh cuỗn đã suy nghĩ rất nhiều về truyện này, nếu em muốn vậy thì anh đồng ý, anh chỉ sợ em mệt thôi - Hoàng trầm tư

- Không sao đâu anh à, em muốn đi làm để mình nhanh nhẹn người hơn, đầu óc ở tri tri - Nó phồng mồm

- Uh, anh đồng ý mà bà xã - Hoàng xoa xoa đầu nó

- Thật anh nhé, thôi mình nói truyện khác đi anh - Nó chuyển hướng

- Giờ em nằm bên trong còn em bên ngoài để cản gì em “sai” anh cho dễ hí hí - Nó cười gian

- Ơ, ơ khôn vậy? - Hoàng cãi lại

Nó lắc đầu và leo vội lên giường trước Hoàng chỉ biết lắc đầu và vui vẻ cười trước thái độ trẻ con của cô vợ.

- Vậy em phải cho anh ôm thì anh mới chịu cơ à nha - Thằng nhóc nũng nịu

- Sao khôn vậy? Thôi thế cũng được - Nó giả lả

Hoàng ôm chặt nó vào lòng, con nhỏ tinh nghịch hôn lên trán thằng bé rồi hôn nhẹ và nhanh vào môi hắn, như bị kích thích Hoàng ôm chặt lấy nó rồi ghì chặt hai vai nó, nó thấy hối hận khi trêu Hoàng rồi, giờ biết làm sao đây, nó đành nhắm mắt vậy. Hoàng phì cười trước thái độ của cô vợ trẻ, anh hỏi

- Bà xã anh không muốn à?

- Không phải vậy mà tại em chưa quen - Nó đáp

- Từ từ anh sẽ khiến em cảm thấy hạnh phúc em yêu à - Hoàng thủ thủ vào tai nó

- Vâng, em hiểu mà

Hoàng hôn nó nhẹ nhàng mà cương quyết rồi nhẹ nhàng hắn cởi cúc áo Trúc ra và lần mò những nụ hôn nồng nhiệt....Phim vẫn chiếu bọn nó cũng chẳng cần biết, trong tim chúng giờ chỉ còn nhau mà thôi.

the end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-dau-tien-trai-tim-biet-rung-dong>